

Fata din înregistrare

Javier Castillo



JAVIER CASTILLO

FATA DIN ÎNREGISTRARE

Original: *La Chica de Nieve*
[*The Snow Girl*] (2022)

Traducere din limba spaniolă și note de:
MIOARA ADELINA ANGHELUȚĂ



virtual-project.eu



2023

Poate mai sunt oameni care nici nu vor să știe că
până și pe trandafirii desăvârșiți spinii cresc în voie,
nestingheriți.

1.

New York
26 noiembrie 1998

*Nenorocirea încolțește mereu
când nici nu bănuiești.*

Grace și-a ridicat ochii pentru câteva clipe peste parada copleșitoare de Ziua Recunoștinței ca să-și privească fetița radiind de fericire, cocoțată pe umerii tatălui ei. I-a văzut picioarele atârând neastâmpărate și mâinile soțului ținând-o de coapse cu o fermitate care mai târziu, în amintire, avea să i se pară insuficientă. Moș Crăciun de la magazinul Macy's^[1] se apropia zâmbitor purtat pe tronul său uriaș, iar Kiera arăta din când în când chiuind de bucurie spre alaiul de spiriduși, elfi, mascote și bucăți uriașe de turtă dulce care se perindau în fața carului alegoric.

Ploua. Umbrelele și impermeabilele erau acoperite de o peliculă subțire și ușoară de apă și picăturile acelea trebuie să fi arătat de fapt ca niște lacrimi.

— Uite, uite! a țipat fetița, iar Aaron și Grace i-au urmărit degețelul îndreptat spre un balon alb cu heliu ce se ridica spre cer, făcându-se tot mai mic pe când zbura printre zgârie-norii New York-ului.

Apoi și-a coborât ochii rugători spre mama ei, iar Grace și-a dat seama de îndată că nu putea s-o refuze.

Grace a observat la un colț de stradă o femeie îmbrăcată în Mary Poppins sub o umbrelă, înconjurată de o mulțime de baloane albe pe care le dăruia oricui se apropia.

— Vrei și tu unul? a întrebat-o mama, știind deja răspunsul.

Kiera era prea entuziasmată ca să mai scoată vreun cuvânt. A deschis numai gura cu o expresie fericită și a încuviințat, arătându-și gropițele pronunțate.

— Uite că vine Moș Crăciun! Doar n-o să-l pierdem tocmai acum! a ripostat Aaron.

Fetei i s-au adâncit din nou gropițele, lăsând să i se vadă mica strungăreață unde uneori îi rămâneau resturi de mâncare. Acasă îi aștepta o prăjitură cu morcov pentru aniversarea ei de a doua zi. Aaron s-a gândit la asta și poate de aceea, în cele din urmă, a acceptat.

— Bine, a răspuns tatăl. De unde se iau baloanele astea?

— De acolo, de la colțul străzii, le dă Mary Poppins, i-a răspuns Grace agitată.

Mulțimea tot mai numeroasă începuse să se îngrămădească spre locul unde se aflau ei, iar calmul de până atunci începuse să se topească precum untul din curcanul umplut care îi aștepta la cină.

— Kiera, rămâi aici cu mama să păstrați locul.

— Nu! Eu vreau la Mary Poppins.

Aaron a oftat, iar Grace a zâmbit, știind că avea să cedeze și de data aceasta.

— Sper ca frățiorul tău, Michael, să nu fie așa de încăpățânat, a adăugat Aaron, mângâind începutul de burtică al soției sale.

Grace era însărcinată în cinci luni, ceea ce, într-un prim moment, i se păruse un act de curaj, întrucât Kiera era încă mică, dar acum gândul o entuziasma.

— Orice-ai zice, Kiera seamănă leit cu tatăl ei, a glumit Grace.

— Bine, mititico. Hai să luăm un balon!

Aaron a așezat-o pe Kiera mai bine pe umeri și și-a croit drum până la colțul străzii printre oamenii strânși în număr din ce în ce mai mare. După vreo câțiva pași, înainte să se îndepărteze și mai mult, s-a întors spre Grace și a strigat:

— Sigur putem să te lăsăm singură?

— Da! Să nu întârziați! Nu mai e mult și vine Moșul!

Cocoțată pe umerii lui Aaron, Kiera i-a zâmbit din nou larg mamei, cu un chip ce iradia bucurie în toate părțile. Peste ani, când Grace încerca să se convingă pe sine că durerea nu era atât de copleșitoare și nici suferința atât de sufocantă și nici golul din suflet atât de negru, această ultimă imagine avea să fie consolarea ei: și-o amintea pe fiica ei zâmbind.

Când au ajuns lângă Mary Poppins, Aaron a dat-o jos pe Kiera de pe umeri: un gest pe care nu avea să și-l ierte niciodată. Se gândise că astfel fetea s-ar fi aflat mai aproape de domnișoara Poppins sau, cine știe, poate că în felul acesta s-ar fi lăsat pe vine în dreptul ei și ar fi îndemnat-o să-i

ceară chiar ea un balon. Oamenii fac unele lucruri plini de entuziasm, chiar și atunci când ar putea avea consecințe extrem de grave. Cântecul fanfarei se împletea cu strigătele publicului, brațe și picioare se mișcau cu greutate în dreapta și în stânga, iar Kiera și-a apucat strâns tatăl de mână cu oarecare teamă. Apoi și-a întins mâna liberă spre fata costumată în Mary Poppins, iar cuvintele rostite de aceasta aveau să rămână întipărite pentru totdeauna în memoria tatălui care urma să piardă totul:

— Drăgălașa asta mică vrea o bombonică?

Fetița a pufnit ușor, gata parcă să izbucnească în hohote de râs, după cum avea să-și amintească Aaron mai târziu. Era una din amintirile acelea care ni se întipăresc adânc în minte și de care încercăm să ne agățăm cu orice preț.

A fost ultima dată când a auzit-o râzând.

Chiar în momentul în care Kiera a apucat cu degete firave șnurul balonului întins de domnișoara Poppins, s-a declanșat încă o explozie de confetti roșii, copiii au izbucnit din nou într-un chiot euforic, în timp ce iritarea părinților și turiștilor îmbrânciți simultan de peste tot și de nicăieri a început să crească.

Și atunci s-a produs inevitabilul. Chiar dacă mai târziu Aaron avea să creadă că ar fi putut să schimbe atâtea lucruri în cele nici două minute când s-a întâmplat totul. Chiar dacă Aaron se gândea că ar fi putut să apuce el balonul sau să insiste ca fetița să rămână cu Grace sau chiar că ar fi trebuit să se apropie de Mary Poppins din dreapta și nu din stânga, așa cum făcuse el.

Cineva l-a împins, făcându-l să se dea înapoi cu un pas și să se ciocnească de un gard de treizeci de centimetri înălțime din jurul unui copac aflat la intersecția dintre Strada 36 și Broadway. Acolo, chiar în clipa aceea, a fost ultima dată când a simțit contactul cu mânuța fetiței lui: temperatura, atingerea ei catifelată pe când strângea degetul arătător, mijlociu și inelar al tatălui. Și-a desprins de el amândouă mâinile, fără ca Aaron să-și dea seama atunci că avea să fie pentru totdeauna. Totul s-ar fi redus la o simplă îmbrânceală dacă după el nu ar mai fi căzut și alții în lanț, iar dacă în mod obișnuit nu i-ar fi luat decât o secundă până să se ridice în picioare, de data aceasta a durat mai bine de un minut, încercând să nu se lase strivit de oamenii care, atunci când făceau un pas în spate ca să se îndepărteze de paradă și să urce din nou pe trotuar, călcau peste vreo mână sau o tibie. De

la nivelul solului, Aaron a strigat cum a putut:

— Kiera! Stai pe loc!

Tot de la nivelul solului i s-a părut că aude:

— Tati!

Lovit din toate părțile, după îndelungi încercări de a se ridica în picioare, și-a dat seama că fetița nu se mai afla lângă Mary Poppins. Ceilalți oameni care căzuseră și ei reușiseră să se ridice în picioare și se străduiau să-și recupereze pozițiile. Din mijlocul lor, Aaron a început să strige deodată:

— Kiera! Kiera!

Cei din jur îl priveau surprinși, fără să înțeleagă ce se întâmplă. S-a apropiat în fugă de femeia costumată în Mary Poppins:

— Ați văzut-o cumva pe fiica mea?

— Fetița cu impermeabil alb?

— Da! Unde e?

— I-am întins balonul și m-am dat la o parte când au început îmbrâncelile. Am pierdut-o din ochi în agitația asta. Nu e cu dumneavoastră?

— Kiera! a strigat Aaron din nou, întrerupând-o pe femeie și întorcându-se de jur-împrejur, ca s-o caute printre sute de picioare. Kiera!

Atunci s-a întâmplat ceea ce se întâmplă în cele mai groaznice momente și ceea ce ar putea fi lămurit într-o clipă de cineva aflat la înălțime. Aaron a văzut ridicându-se spre cer un balon alb cu heliu scăpat din mâna cuiva. Era tot ce putea fi mai rău.

Și-a croit drum cu greutate prin mulțimea care îi bloca trecerea și a alergat spre locul de unde se ridicase balonul, strigând:

— Kiera! Fetița mea!

Domnișoara Poppins a început să strige la rândul ei:

— S-a pierdut un copil!

Când Aaron a izbutit în cele din urmă să ajungă în punctul țintit în depărtare, chiar în fața intrării unei bănci, a văzut un bărbat și o fetiță cu codițe cârlionțate cum râdeau pe când își luau rămas-bun de la balon.

— Ați văzut o fetiță cu un impermeabil alb? a izbucnit Aaron cu deznădejde în glas.

Bărbatul l-a privit îngrijorat și a tăgăduit din cap.

Și-a continuat căutarea peste tot în jur. A alergat spre colțul străzii și i-a dat la o parte pe cei care îi stăteau în cale. Era disperat. Oamenii se

strângeau cu miile în jurul lui, împiedicându-l să vadă mai departe de capetele, brațele și picioarele lor, iar el umbla așa de pierdut și deznădăjduit încât aproape că nu-și mai simțea inima în coșul pieptului. Muzica stridentă a trompetelor care însoțeau alaiul lui Moș Crăciun îi sfredeleau urechile, făcând ca strigătele să i se risipească în aer.

Oamenii se adunau să-l vadă mai de aproape pe Moș Crăciun care le zâmbea din carul lui alegoric.

— Kiera!

A răzbătut cu greu până la soție care se uita fără nicio grijă la niște bucăți uriașe de turtă dulce ce dansau cu mișcări exagerate.

— Grace! Nu o găsesc pe Kiera, a spus el dintr-o suflare.

— Cum?!

— Nu o găsesc pe Kiera. Am dat-o jos de pe umeri și am... am pierdut-o, a rostit Aaron cu voce tremurândă. Nu o găsesc.

— Ce spui?

— Nu o găsesc.

Într-o clipă, chipul lui Grace a trecut de la bucurie la confuzie și apoi la panică, pentru ca în cele urmă să strige la rândul ei:

— Kiera!

Amândoi au strigat după ea peste tot în jur, iar oamenii aflați în apropiere au uitat de carul alegoric și s-au alăturat căutării. Alaiul și-a urmat drumul, până când Moș Crăciun care zâmbea și îi saluta pe copiii cocoțați încă pe umerii părinților a ajuns în Herald Square și a anunțat oficial începutul sărbătorilor de iarnă.

Pentru Aaron și Grace însă, care rămăseseră și fără glas, și fără speranță în timp ce își căutau fiica, viața avea să se schimbe în întregime pentru totdeauna abia peste un ceas.

2.

Miren Triggs
1998

*Nenorocirea îi caută mereu
pe cei care pot s-o îndure.
Răzbunarea, în schimb,
pe cei care nu o pot răbda.*

Prima dată când am aflat despre dispariția Kierei Templeton a fost pe când studiam la Universitatea Columbia. Am luat unul dintre numeroasele exemplare de *Manhattan Press* care ne erau dăruite la intrarea Facultății de Jurnalism ca să țintim cât mai sus și să luăm exemplul celor mai buni. În ziua aceea mă trezisem devreme după un coșmar care se tot repeta și în care alergam pe o stradă pustie din New York, încercând să fug de una dintre umbrele mele. Am profitat de acea imagine sinistră ca să fac un duș și să mă aranjez înainte de răsăritul soarelui. Am ajuns devreme la facultate, când holurile erau încă pustii. Așa îmi plăceau mai mult. Uram să pășesc printre necunoscuți, nu suportam ca în drum spre sala de curs să mă simt urmărită de priviri și comentarii în șoaptă. Încetasem să mai fiu Miren pentru a deveni „uite-o pe asta care...” sau „taci mai bine, că ne aude”.

Uneori credeam că aveau dreptate și că încetasem să am un nume, de parcă nu aș fi putut fi decât spectrul nopții aceleia. Când mă priveam în oglindă și căutam în adâncul ochilor, întotdeauna mă întrebam:

— Miren, mai ești acolo?

Acea zi fusese deosebit de stranie. Trecuse o săptămână de la Ziua Recunoștinței când figura unei fete pe nume Kiera Templeton a apărut pe prima pagină a unuia dintre cele mai citite ziare de pe glob.

Titlul din 1 decembrie 1998 din *Manhattan Press* spunea doar: CINE A VĂZUT-O PE KIERA TEMPLETON?, iar sub fotografie scria: „Mai multe informații la pagina 12”. În poză, fetița privea drept înainte aproape surprinsă, cu ochii verzi pierduți într-un punct aflat în spatele aparatului, iar

imaginea aceasta a rămas întipărită pentru totdeauna în memoria întregii țări. Chipul ei mi-a amintit de mine când eram mică, privirea ei... mi-a amintit-o pe a mea la vârsta adultă. Atât de vulnerabilă, de fragilă, de... confuză.

Cea de-a șaptezeci și una paradă a lui Moș Crăciun organizată de magazinul Macy's a rămas în amintirea americanilor din două motive. În primul rând, pentru că a ajuns să fie considerată drept cea mai reușită din toate timpurile, cu paisprezece formații muzicale, printre care NSYNC, Backstreet Boys și cântăreața Martina McBride, flashmoburi cu sute de majorete, o desfășurare completă a păpușilor Muppets și chiar un șir interminabil de clovni pompieri. Cu un an înainte vântul le dăduse de furcă organizatorilor. Unele dirijabile provocaseră accidente și chiar îi răniseră pe câțiva participant, iar mai mulți spectatori s-au văzut nevoiți să înțepe varianta gonflabilă a dinozaurului roz Barney ca să-l poată manevra și aduce astfel înapoi la sol. Niciun părinte nu și-ar fi dus copiii la o paradă unde ar fi putut fi loviți de Barney sau de purcelușul Babe care măsoară cât cinci etaje. Debandada fusese așa de mare, încât organizatorii și-au concentrat toate eforturile ca să salveze reputația evenimentului și să plănuiască totul în cele mai mici detalii. La parada din 1998, totul trebuia să meargă strună.

S-au impus limite de înălțime, dimensiunile dirijabilelor au fost reduse, iar Ciocănitoea Woody a dispărut pentru totdeauna.

S-au ținut cursuri intensive de dirijare a marionetelor gonflabile pentru cei responsabili cu defilarea aeriană a acestora. Desfășurarea de forțe a fost așa de impresionantă, încât și astăzi, după aproape douăzeci de ani, pe retina întregii țări a rămas întipărit alaiul nesfârșit înveșmântat în albastru care îl urma pe Moș Crăciun până la capăt, în Herald Square. Totul a ieșit perfect. Parada a fost un adevărat succes, cu excepția faptului că în aceeași zi Kiera Templeton, o fetiță de aproape trei ani, a dispărut în mulțime de parcă nu ar fi existat niciodată.

Jim Schmoer, profesorul meu de jurnalism de investigații, a întârziat la curs. Pe vremea aceea era și redactor-șef la *Wall Street Daily*, un ziar economic care publica din când în când și articole de interes general. Trebuie să fi trecut mai înainte pe la arhiva municipală ca să ia un dosar despre un caz mai vechi. S-a ridicat în picioare în fața întregii săli și, cu un gest care mi s-a părut oarecum iritat, a ridicat exemplarul dinaintea tuturor

și a întrebat:

— De ce credeți că fac asta cei de la ziar? De ce credeți că au pus fotografia Kierei Templeton pe prima pagină, cu un titlu așa de scurt?

Sarah Marks, o colegă studioasă care obișnuia să se așeze cu două rânduri de bănci în fața mea, a răspuns tare:

— Pentru ca oricare dintre noi să o poată identifica dacă o vede. Ar putea fi de folos pentru a o găsi. Dacă cineva o vede și o recunoaște, ar putea da semnalul de alarmă.

Profesorul Schmoer a făcut semn că nu din cap și a arătat spre mine:

— Domnișoara Triggs ce crede despre asta?

— E trist, dar scopul e să vândă mai multe ziare, am răspuns fără să șovăi.

— Continuă.

— Din știrea pe care am citit-o, fetița a dispărut acum o săptămână la un colț de stradă, pe Herald Square. Oamenii au strigat după ea imediat, și la puțină vreme după ce s-a încheiat parada o căuta deja tot orașul. În articol se spune că fotografia i-a fost difuzată în timpul știrilor din seara paradei și a apărut chiar și a doua zi la jurnalul de la CBS. Peste două zile, pe felinarele din centrul Manhattanului erau lipite foi cu chipul ei. I-au publicat figura acum, la o săptămână de la dispariție, nu ca să fie de ajutor, ci ca să profite de valul de curiozitate morbidă pe care pare să-l fi generat știrea.

Profesorul Schmoer a rămas câteva clipe fără să schițeze niciun gest.

— Dar ai văzut-o înainte pe fetiță? Ai văzut știrile din seara aceea sau jurnalul informativ din ziua următoare?

— Nu, domnule profesor. Nu am televizor în casă, locuiesc în nordul orașului, în Harlem. Pozele ei nu au ajuns până acolo, ci doar pe felinarele din cartierele copiilor bogați.

— Atunci? Oare nu și-au atins obiectivul? Nu te-au ajutat să o identifici în felul ăsta? Nu crezi că au publicat-o pe prima pagină ca să sporească șansele de a o găsi?

— Nu. De fapt, pe de o parte da, dar nu.

— Dezvoltă ideea, a spus el, știind că deja ajunsesem la concluzia pe care dorea s-o audă.

— Au menționat că imaginea cu fața ei a apărut deja în timpul știrilor de la CBS pentru că nu vor să fie judecați pentru faptul că au fost primii care au avut de câștigat din căutarea fetiței, chiar dacă așa stau lucrurile în

realitate.

— Dar acum știi cum arată Kiera Templeton și poți să te alături celor care o caută.

— Da, însă nu aceasta era adevărata intenție. Intenția lor era să vândă cât mai multe ziare. Doar știrile transmise de CBS la primele ore după dispariție pot spune că au fost de folos. Acum se pare că tot ce vor e să prelungească agonia și să scoată profit de pe urma unui subiect care pare să le fi trezit multora interesul.

Profesorul Schmoer și-a îndreptat privirea spre restul clasei și, spre surprinderea mea, a început să aplaude.

— Exact așa s-a întâmplat, domnișoară Triggs, a spus el, dând aprobator din cap. Așa vreau să gândiți. Ce se ascunde în spatele unei povești care ajunge pe prima pagină? De ce o dispariție e mai importantă decât alta? De ce o țară întreagă o caută acum pe Kiera Templeton? A făcut o pauză, apoi a rostit răspicat: Toată lumea o caută pe Kiera Templeton pentru că e rentabil.

Deși era, fără îndoială, o viziune simplistă asupra problemei, tocmai această umbră de nedreptate m-a făcut să mă interesez de acest caz.

— Partea tristă e că, așa cum veți descoperi în curând, mijloacele de comunicare participă la investigații din pur interes. În timp ce voi vă gândiți dacă o știre trebuie transmisă pentru că e nedreaptă sau pentru că e tristă, editorul ziarului vostru se întreabă doar atât: oare așa vom vinde mai multe exemplare? Lumea asta funcționează din pur interes. Familiile cer ajutor mijloacelor de comunicare din același motiv. În definitiv, un caz mediatizat antrenează mai mult resurse din partea poliției decât unul pierdut în anonimat. E o realitate. Politicianul de serviciu are nevoie să câștige opinia publică de partea lui, e singurul lucru care contează pentru el, și aici e unde se închide cercul. Pe toți îi interesează ca cercetările să continue: pe unii, ca să capete bani; pe alții, ca să-și recapete speranța.

Am amuțit, supărată. De fapt, cred că toată sala a rămas pe gânduri. Era dureros. Era revoltător. Apoi, de parcă povestea Kierei ar fi aparținut deja trecutului, profesorul a început să comenteze o știre despre primarul orașului, implicat într-o posibilă deturnare de fonduri care ar fi trebuit folosite la construirea unei parări pe malul fluviului Hudson, apoi și-a încheiat cursul comentând detaliile unei cercetări proprii despre un nou drog răspândit la periferie care făcea ravagii printre cei mai săraci locuitori. La cursul acela, toate mizeriile realității de zi cu zi te loveau drept în față.

Intram în sală la prima oră a dimineții plini de entuziasm și la sfârșit ieșeam înfrânți, cu toate valorile răsturnate. Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că îmi atingea scopul.

Înainte de terminarea cursului și de a ne lua rămas-bun până săptămâna următoare, profesorul Schmoer avea obiceiul să ne dea o temă de cercetare pentru data viitoare. Subiectul anterior fusese un abuz sexual comis de un politician împotriva secretarei lui. De data aceasta a scris însă pe tablă: „Temă la alegere”.

— Și asta ce înseamnă? a strigat un student din ultimele rânduri.

— Că puteți să investigați tema care vă interesează cel mai mult din ziarul de azi.

*

Genul acela de activități era menit să ne dea aripi și să ne facă să descoperim ce ramură a jurnalismului de investigație ni se potrivea: politică sau corupție, teme sociale, protecția mediului sau mișmașurile din lumea afacerilor. Una dintre știrile cele mai importante trata despre deversările de substanțe toxice în fluviul Hudson după ce apăruseră sute de pești morți într-o anumită zonă.

După cum ne-am dat seama imediat cu toții (chiar și eu), subiectul acesta asigura lejer o notă de trecere. Nu era nevoie decât să se analizeze o mostră de apă în laboratorul facultății, cu scopul de a descoperi ce substanță toxică făcuse ca luciul apei să fie acoperit de o pătură de pești plutind cu burțile în sus. Apoi tot ce mai rămânea de făcut era să mergi pe firul apei și să vezi ce întreprinderi situate în amonte produceau compuși deversați mai apoi în undele tulburi de la atâtea chimicale. Ce mai, simplu ca bună ziua.

Când am ieșit din sala de curs, Christine Marks, fosta mea colegă de bancă până mai anul trecut și axul în jurul căruia roiau toți băieții din clasă, s-a apropiat de mine cu o expresie destul de gravă. Înainte eram prietene bune, acum mi se făcea greață de câte ori vorbeam cu ea.

— Miren, vii și tu cu noi să iei un eșantion de apă? Totul o să meargă strună. Colegii spun să ne ducem după-amiază la debarcaderul doisprezece, umplem niște eprubete cu apă și apoi mergem la o bere. Așa a rămas. Cred că o să vină și niște băieți drăguți.

— De data asta nu cred că am să vin.

— Iar?

— N-am chef și basta.

Christine a încruntat din sprâncene, apoi a revenit la obișnuita ei expresie compătimitoare.

— Miren... te rog, de-acum e timpul să treci peste...

Știam la ce făcea aluzie și că nici nu ar fi îndrăznit să termine fraza. De anul trecut ne îndepărtaserăm mult una de alta, deși ar fi mai drept să spun că eu luasem distanță față de toată lumea și de atunci preferasem să fiu singură și să mă concentrez pe studii.

— Asta nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat. Și te rog să nu mai vorbești cu mine de parcă aș fi cineva de care să-ți fie milă. M-am săturat ca toată lumea să se uite așa la mine. Sunt bine. Și punct.

— Miren... a început ea să se lamenteze de parcă aș fi fost vreo imbecilă, cu același ton pe care fără doar și poate îl folosea când le vorbea copiilor. N-am vrut să...

— Nu mă interesează, înțelegi? În plus, nu am de gând să investighez subiectul cu deversarea. Nu mă interesează câtuși de puțin. Dacă tot avem, în sfârșit, ocazia să alegem, măcar să fac despre altceva.

Christine părea să se fi supărat, dar nu mi-a spus nimic. Mai era și lașă pe deasupra.

— Atunci?

— Am de gând să investighez despre dispariția Kierei Templeton.

— A cui? A fetei? Ești sigură? În cazurile astea e foarte greu să găsești ceva. Săptămâna viitoare n-o să ai suficient material de prezentat profesorului Schmoer.

— Și ce contează? i-am răspuns eu. Măcar așa o să se găsească, în sfârșit, cineva care să cerceteze cazul ăsta fără să-i pese de bani. Familia asta merită să le caute cineva fetița în mod dezinteresat, nu ca să dea bine în ziare.

— Nimănui nu-i pasă de fetița asta, Miren. Ai spus-o chiar tu. Cercetarea asta ar trebui să ne crească nota, nu să o scadă. Nu pierde ocazia să iei puncte în plus.

— Avantaj tu, nu-i mai bine așa?

— Miren, nu fi proastă!

— Poate că așa am fost întotdeauna, am răspuns, încercând astfel să pun capăt discuției.

Totul ar fi trebuit să se oprească acolo, să se rezume la o săptămână de investigații zadarnice ale unei studente oarecare de la jurnalism.

Asta ar fi însemnat zero puncte pentru o activitate ne semnificativă din proiectul final pentru JI, așa cum numeam materia aceea, dar destinul a vrut să descopăr ceva uluitor care avea să schimbe pentru totdeauna cursul evenimentelor survenite în timpul căutării micuței Kiera Templeton.

3.

New York
26 noiembrie 1998

*Până și în adâncul
puțurilor celor mai întunecate
tot mai rămâne puțin de săpat.*

La câteva minute după dispariție, Grace a sunat la serviciul de urgențe de pe telefonul lui Aaron ca să anunțe, răvășită, pierderea fetei. Poliția nu a întârziat să apară la numai câteva minute după ce câțiva martori i-au văzut pe Grace și Aaron strigând după Kiera, răgușiți de disperare.

— Dumneavoastră sunteți părinții? i-a întrebat primul agent care își croise drum prin mulțime până la colțul dintre Herald Square și Broadway.

Zeci de trecători au format un cerc în jurul lor, observându-i pe cei doi oameni care tocmai pierduseră tot ce aveau mai de preț.

— Vă rog, ajutați-mă s-o găsesc. Vă rog, i-a implorat ea pe polițiști, pe când lacrimile îi șiroiau năvalnic pe obraji. Trebuie s-o fi luat cineva. Ea nu s-ar fi dus cu oricine.

— Liniștiți-vă, doamnă, o s-o găsim.

— E foarte mică. Și e singură. Trebuie să ne ajutați, vă rugăm... Și dacă, totuși, cineva...? O, Doamne... Dacă cineva a răpit-o?

— Liniștiți-vă, sigur stă speriată pe undeva, într-un colț. Acum sunt prea mulți oameni aici. Vom trage semnalul de alarmă și printre ceilalți agenți. O găsim noi, vă promit.

— Când s-a întâmplat asta? Când ați văzut-o ultima dată?

Grace s-a uitat în jur, a văzut chipurile îngrijorate ale oamenilor și nu a mai putut să audă nimic. Atunci a intervenit Aaron ca să nu piardă din timp:

— Cel mult acum zece minute. Aici, chiar aici s-a întâmplat. O duceam pe umeri, mergeam să luăm un balon... Am lăsat-o jos și... și am pierdut-o din ochi.

— Câți ani are fiica dumneavoastră? Puteți să ne dați niște semnalmente care să ne ajute? Cu ce era îmbrăcată?

— Are trei ani. Bine, îi împlinește mâine. E... brunetă... Avea o coadă, de fapt, două, de o parte și de alta. Și blugi... un hanorac... alb.

— Era un roz-deschis, Aaron, pentru numele lui Dumnezeu! l-a întrerupt Grace, abia rostind cuvintele.

— Sunteți sigură?

Grace a scos un suspin greu. Era gata să leșine.

— Purta un hanorac deschis la culoare, a încuviințat Aaron.

— Dacă totul s-a întâmplat acum zece minute trebuie să fie pe aproape. E imposibil să se deplaseze mai departe de aici cu atâta lume în jur.

Unul dintre polițiști a luat radioul și a dat semnalul de alarmă:

— Atenție! Către toți agenții: 10-65. Repet, 10-65. S-a pierdut o fetiță de trei ani, brunetă, îmbrăcată în blugi și cu un hanorac de culoare deschisă. Aproape de Herald Square, pe Strada 36, colț cu Broadway.

S-a oprit o clipă, apoi i s-a adresat lui Grace, căreia i se înmuiaseră picioarele:

— Cum se numește fiica dumneavoastră, doamnă? O s-o găsim, vă asigur.

— Kiera, Kiera Templeton, a răspuns Aaron pe deasupra lui Grace, care părea gata să leșine.

Aaron simțea tot mai mult greutatea soției, de parcă nu se mai putea ține pe picioare și cu fiecare clipă ce trecea trebuia să depună un efort tot mai mare ca să o mențină în poziție verticală.

— Răspunde la numele de Kiera Templeton, a transmis mai departe agentul prin stație. Repet, 10-65. O fetiță de trei ani, brunetă...

Grace nu putea să mai asculte din nou descrierea propriei fiice. Inima îi bătea așa de tare încât părea gata să plesnească, pe când membrele nu mai puteau să suporte presiunea sângelui care circula prin artere. Femeia a închis ochii și s-a aruncat în brațele lui Aaron, iar oamenii din jur au scos un țipăt, impresionați.

— Nu, Grace... Nu acum, a șoptit el. Te rog, nu acum...

Aaron a susținut-o cum a putut, apoi a întins-o încordat pe jos.

— Nu-i nimic, iubito, liniștește-te, a șoptit el la urechea soției sale. O să treacă repede...

Grace zăcea pe trotuar cu privirea rătăcită, iar agenții s-au lăsat în jos încercând să o ajute. O doamnă s-a apropiat de ei, iar Aaron avea să se vadă în curând înconjurat de oameni dornici să afle ce se întâmplă.

— Nu e decât un atac de panică! Vă rugăm... îndepărtați-vă. Lăsați un spațiu liber. Are nevoie de spațiu.

— I s-a mai întâmplat? a întrebat unul din agenți.

Celălalt a chemat prin stație o ambulanță. Strada era înțesată de lume care umbla de colo-colo. Circulația mașinilor fusese întreruptă. În depărtare, Moș Crăciun continua să le zâmbească din carul alegoric copiilor. Kiera poate se afla printre toți oamenii aceia, ghemuită într-un colț, speriată, întrebându-se de ce părinții ei nu erau cu ea.

— Din când în când, la naiba. Ultima dată a fost acum o lună. Are să treacă în câteva minute, dar, vă rog, găsiți-o pe Kiera. Ajutați-ne să ne găsim fetița.

Corpul lui Grace, care părea adormită pe trotuar, a început să se miște ușor spasmodic, spre surprinderea sonoră a privitorilor de ocazie.

— Nu-i nimic. Nu-i nimic. O să-ți treacă, draga mea, șoptea Aaron la urechea lui Grace. O s-o găsim pe Kiera. Respiră... nu știu dacă mă auzi... Concentrează-te pe respirație, o să-ți treacă repede.

Chipul lui Grace a trecut încetul cu încetul de la o expresie liniștită la una îngrozită, ochii i s-au dus în fundul capului, iar singura grijă a lui Aaron era ca ea să nu se lovească de ceva.

Cercul format în jurul lor se strângea tot mai mult, iar glasurile celor care dădeau tot felul de sfaturi se amestecau cu semnalele prin stație ale poliției. Deodată, oamenii au început să se îndepărteze dintr-o parte, lăsând să treacă un echipaj medical cu o targă și o trusă de prim ajutor. Doi polițiști s-au alăturat grupului și au început să-i îndepărteze pe curioșii care păreau să se apropie din ce în ce mai mult.

Aaron a făcut doi pași în spate ca să-i lase să intervină, ducându-și mâinile la gură. Era depășit de situație. Fiica îi dispăruse cu numai câteva minute înainte, iar soția tocmai suferise un atac de panică. A lăsat să-i scape o lacrimă. Nu fără să opună rezistență. De obicei nu se lăsa copleșit. Nu obișnuia să-și arate emoțiile în public, iar în momentul acela se simțea privit din toate părțile; a încercat din răspuț să se stăpânească, dar, până la urmă, picătura aceea infimă tot a ajuns în capătul glandei lacrimale.

— Cum o cheamă? a strigat asistenta.

— Grace, a strigat la rândul lui Aaron.

— E prima dată când i se întâmplă?

— Nu... i se întâmplă din când în când. E sub tratament, dar...

Un nod în gât l-a întrerupt la mijlocul frazei.

— Grace, scumpo, ascultă-mă, a spus asistenta pe un ton înviorător. Hai că trece, aproape a trecut.

A întors capul spre Aaron și l-a întrebat:

— Are alergii la vreun medicament?

— La nimic, a răspuns derutat.

Aaron nu știa încotro să-și îndrepte atenția. Se simțea copleșit. Se mișca dintr-o parte în alta, privind când în asfalt, când în depărtare, printre picioarele oamenilor, într-o încercare disperată de a o vedea pe Kiera.

— Kiera! a urlat el. Kiera!

Unul dintre polițiști i-a cerut să meargă cu el într-o parte:

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să vă găsim fiica, domnule. Soția își va reveni. De asta se ocupă echipa medicală. La ce spital vreți să fie dusă? Avem nevoie să stați aici cu noi.

— La spital? Nu, nu. O să-i treacă în cinci minute. Nu-i nimic.

Unul dintre paramedici s-a apropiat și i-a spus lui Aaron:

— E mai bine să mergem într-un loc liniștit. Ambulanța e nu prea departe de aici și e de preferat să-și revină acolo după atac. Ce-ați zice să vă așteptăm acolo? Nu mergem la spital decât dacă apare vreo complicație. Nu vă faceți griji, nu e decât un atac de panică. O să treacă peste câteva minute, iar atunci va trebui să stea liniștită.

Deodată, unul dintre polițiștii nou-sosiți s-a arătat mirat de cele auzite prin stație și a întrebat la rândul lui:

— Centrala, poți să repeți?

Cuvintele transmise prin stație erau de neînțeles pentru Aaron, aflat la câțiva metri mai departe, dar a observat expresia agentului.

— Ce s-a întâmplat? a strigat el. Ce e? E Kiera? Ați găsit-o?

Agentul a ascultat atent mesajul transmis prin stație, apoi l-a văzut pe Aaron apropiindu-se cu repeziciune.

— Domnule Templeton, liniștiți-vă, de acord?

— Ce s-a întâmplat?

— S-a găsit ceva.

4.

27 noiembrie 2003 Cinci ani de la dispariția Kierei

*Numai cei care încetează să mai caute
se regăsesc pe ei înșiși.*

În New York, la intersecția dintre Strada 77 și Central Park West, la 9 dimineața, pe 27 noiembrie, sute de ajutoare și voluntari se strânseseră în jurul animalelor gonflabile gata să se înalțe de la sol. Toți participanții la ridicarea dirijabilelor ce aveau să survoleze străzile New York-ului până în dreptul magazinului Macy's din Herald Square se organizau în grupuri, îmbrăcați în ton cu personajul atribuit: cei care se ocupau de Babe, purcelușul curajos, aveau hanorace roz, cei care îl manevrau pe carismaticul domn Monopoly erau îmbrăcați la costum negru, iar cei care îl însoțeau pe legendarul Soldat de Jucărie purtau salopete albastre.

De dimineață, defilarea de pe Herald Square începuse cu un impresionant flashmob al celor de la America Sings îmbrăcați în hanorace colorate, urmat de reprezentațiile unora dintre cei mai buni artiști ai țării. Orașul se transformase într-o petrecere imensă, oamenii zâmbeau pe străzi, copiii pășeau vrăjiți spre locurile pe unde trecea alaiul lui Moș Crăciun, iar în înălțimi, magnatul Donald Trump zbura în elicopter ca să transmită pe NBC, într-o filmare aeriană, traseul pe care avea să-l străbată parada pe străzile rectilinii ale Manhattanului.

Dispariția Kierei fusese dată uitării în oraș, dar nu și în subconștientul oamenilor. Tații și mamele își țineau strâns copiii de mână, cu o precauție insesizabilă mai înainte. Erau evitate punctele aglomerate de pe traseu, zonele fierbinți unde era prevăzută o aglomerație mai mare. Intersecția Times Square, punctul final din fața magazinului Macy's sau chiar capătul bulevardului Broadway erau frecventate doar de turiști, adulți și locuitori din suburbiile învecinate.

Famiiliile aleseseră să se bucure de eveniment aproape de punctul de plecare a alaiului, pe o stradă paralelă cu Central Park West, o zonă mai

puțin primejdioasă, cu trotuare largi și spații vaste pe unde puteai să mergi fără riscul de a rămâne blocat într-o masă de oameni sau de a fi strivit de ceilalți trecători.

La ora 9.53 dimineața, chiar în clipa în care faimoasa găină din *Sesame Street* își lua zborul sub privirea atentă a sute de copii și adulți care zâmbeau încântați, un bărbat beat a apărut intempestiv în mijlocul străzii și a început să vocifereze coleric printre lacrimi.

— Păziți-vă copiii! Păziți-vă copiii, să nu-i înghită orașul! O să-i înghită așa cum înghite tot ce e bun pe străzile astea! Nu trebuie să iubiți nimic din orașul ăsta! Dacă orașul o să-și dea seama de asta, o să vi-i ia, cum ia tot ce vede.

Unii părinți și-au îndreptat privirea de la pasărea galbenă care se ridicase la câțiva metri deasupra solului la bețivul îmbrăcat cu un costum plin de pete, fără cravată. Bărbatul avea o barbă neagră, deasă și neîngrijită, iar părul îi era încâlcit. Sângele scurs din buza spartă îi pătase până și gulerul cămășii, iar în ochi i se citeau durerea și deznădejdea. Mergea împleticindu-se, dat fiind că într-un picior nu mai avea pantof, ci doar o șosetă albă a cărei talpă se înnegrise de tot.

Doi voluntari s-au apropiat de el ca să-l liniștească.

— Hei, prietene, nu-i cam devreme să te amețești? i-a spus unul din ei, încercând să-l îndrepte spre marginea străzii.

— E Ziua Recunoștinței, dumneata chiar n-ai rușine? a adăugat celălalt. Pleacă de aici până nu vine poliția. Te văd copiii. Poartă-te civilizat.

— Rușine mi-ar fi să particip la... așa ceva. Să tot hrănesc... malaxorul ăsta, mașina asta de înghițit copii, a țipat el.

— O clipă, a spus unul dintre ei, recunoscându-l, dumneata nu ești... tatăl fetei care...

— Să nu îndrăznești să pomeniști de fiica mea, nenorocitul!

— Da! Dumneata ești... Poate că nu ar fi trebuit să vii... aici, a arătat el în jur, încercând să pară înțeleghător.

Aaron a lăsat capul în jos. Își petrecuse toată noaptea luând barurile la rând până când s-au închis toate. A intrat apoi într-un magazin și și-a cumpărat o sticlă de gin pe care, în cele din urmă, casierul pakistanez i-a vândut-o de milă.

A dat pe gât o treime din conținut, apoi a vomitat imediat. S-a așezat undeva și a început să plângă. Mai rămăneau câteva ore până să înceapă

parada organizată de magazinul Macy's. Se împliniseră cinci ani de la dispariția Kierei, și cu o zi înainte se trezise plângând, așa cum i se întâmplase și în anii anteriori. Aaron nu se îmbătase niciodată până să-și piardă fiica. Era cumpătat, ducea o viață sănătoasă și obișnuia să bea doar un pahar de vin alb când primeau oaspeți în vechea lor casă din Dyker Heights, un cartier bogat din Brooklyn. De la pierderea fetiței și tragedia ce a urmat, nu fusese zi să nu înceapă încă de dimineață cu un pahar de whisky. Era o diferență așa de mare între Aaron Templeton din 1998 și cel din 2003 încât nu încăpea nicio îndoială că viața îl lovise din plin.

Un agent de poliție a văzut scena și s-a apropiat imediat în fugă.

— Domnule, trebuie să plecați de aici, a spus acesta apucându-l pe Aaron de braț și arătându-i ieșirea de partea cealaltă gardurilor. Pe aici trebuie să treacă doar parada.

— Luați mâna de pe mine! a urlat Aaron.

— Domnule... vă rog, n-aș vrea să vă arestez. Se uită copiii la dumneavoastră.

Aaron și-a îndreptat privirea spre marginea străzii și și-a dat seama că toți ochii erau ațintiți asupra lui. Prea puțin conta umbra uriașă a păsării galbene proiectate asupra lor sau figura lui Spiderman gonflat în depărtare, gata să-și ia zborul. A lăsat capul în jos. Din nou.

Era înfrânt. Dărâmat, rănit. Șocul emoțional din ziua paradei era cu neputință de vindecat, și singurul lucru pe care putea să-l mai facă era să se întoarcă la noul lui apartament din New Jersey, unde să doarmă și să plângă în liniște. Agentul însă l-a tras tare de braț, cel mai rău lucru care putea să se întâmple.

Aaron a început să se zbată, l-a lovit cu putere pe polițist drept în față și l-a trântit la pământ, sub privirile uluite a sute de părinți și copii care au început să vocifereze revoltați.

— Rușine! a strigat unul dintre ei.

— Pleacă de-aici, măscăriciule! a strigat altul.

O sticlă de apă l-a lovit drept în față, iar el s-a uitat în toate părțile, aiurit, fără să-și dea seama de unde venise obiectul.

Nici nu a avut când să se gândească la motivul huiduielilor și de ce lumea din jur credea că nu trebuia să se afle acolo, că doi agenți l-au și doborât la pământ dintr-o lovitură. Căderea a fost frânată de propria față izbindu-se de asfalt. În mai puțin de cinci secunde avea mâinile prinse la

spate cu cătușe care îi îngreunau circulația sângelui prin încheieturi. Creierul nu procesase încă durerea provocată de impact, resimțită abia peste două minute, însă percepușe mâinile agenților și ale unuia dintre voluntari care l-au ridicat de la pământ și l-au luat pe sus, în aplauzele tuturor privitorilor, înăbușind urletele și plânsul unui tată prăbușit în abisul cel mai adânc.

Cum a ajuns în furgoneta poliției, a și adormit.

Când s-a trezit, după o oră, se afla la Secția de Vest a Poliției din New York, cu mâinile prinse în cătușe la spate, așezat lângă un bărbat mai în vârstă cu un aer prietenos și chipul trist. Aaron a încercat să-și miște fața pe care i se închegase sângele, dar nu a fost o idee bună, întrucât durerea a început să iradieze peste tot.

— Ai avut o zi groaznică, nu-i așa? l-a întrebat omul de lângă el.

— Am o viață... groaznică, a răspuns Aaron, căruia îi venea să vomite.

— Viața e groaznică dacă nu faci nimic să o schimbi.

Aaron și-a îndreptat privirea spre el și după aceea a dat din cap aprobator. Pentru o clipă s-a gândit că, dacă bărbatul acela nu ar fi avut și el mâinile prinse la spate, nu ar fi arătat cătuși de puțin a delincvent. S-a gândit că poate se afla acolo pentru că nu-și plătitese amenzile de parcare.

Dintre mesele de birou ale secției de poliție a apărut o femeie cu păr castaniu care s-a adresat bărbatului în vârstă:

— Sunteți domnul Rodriguez, nu-i așa? a spus ea, pe când scotea o foaie din dosar.

— Da, a răspuns el.

— În curând va veni colegul meu de la omucideri ca să vă pună câteva întrebări. Vreți să-l anunțăm pe avocatul dumneavoastră?

Aaron l-a privit cât se poate de surprins.

— Nu va fi nevoie. Am spus deja tot, a răspuns calm domnul Rodriguez.

— Bine, cum doriți. Vreau să știți că aveți dreptul la unul din oficiu care să vă asiste în timpul declarațiilor.

— Sunt cu conștiința împăcată. Nu am nimic de ascuns, a zâmbit el.

— Bine, a răspuns polițista. În câteva minute va veni agentul să vă preia. Iar dumneavoastră... sunteți... domnul Templeton. Aaron Templeton. Veniți cu mine, vă rog.

Aaron s-a ridicat cu greutate și s-a despărțit de domnul Rodriguez cu un gest din cap. A început să pășească în urma agentului care mergea mai

repede decât el, până când au ajuns la un fel de sală de așteptare.

— Aici sunt lucrurile dumneavoastră. Sunați pe cineva să vă ia.

— Gata, doar atât? a întrebat Aaron buimăcit.

— Vedeți... polițistului pe care l-ați lovit i s-a făcut milă de dumneavoastră. Vă cunoaște, știți? V-a văzut la televizor când a dispărut fiica dumneavoastră. Spune că și așa ați suferit prea mult și că e Ziua Recunoștinței. Nu a depus nicio plângere împotriva dumneavoastră și a declarat că v-a arestat pentru că erați prea agitat. Prin urmare, doar o infracțiune minoră.

— Atunci... pot să plec acasă?

— Nu atât de repede. Puteți să plecați doar dacă vine cineva să vă ia. Nu vă putem lăsa să plecați întrucât încă sunteți... beat, ce mai?! Dacă vreți, puteți să dormiți până vă trece mahmureala în sala de așteptare, dar nu vă recomand, e Ziua Recunoștinței. Duceți-vă repede acasă, odihniți-vă și apoi luați masa cu familia. Sigur vă așteaptă o masă bună.

Aaron a oftat și s-a uitat din nou spre locul unde stătea așezat domnul Rodriguez.

— Pot să vă întreb ce a făcut?

— Ce a făcut cine?

Aaron a arătat cu capul spre bărbat.

— Pare un om de treabă.

— Da, domnule, așa e. Ieri-noapte a împușcat mortal patru indivizi care îi violaseră în grup fiica.

Aaron a înghițit în sec și l-a privit din nou pe domnul Rodriguez cu un fel de admirație recuperată.

— Sigur o să-și petreacă restul vieții în închisoare, dar nu îl învinovățesc câtuși de puțin. Eu, în locul lui... nu știu ce aș fi făcut.

— Dar sunteți polițistă. Rolul dumneavoastră e să-i băgați în închisoare pe răufăcători.

— Tocmai de aceea o și spun. Nu am prea mare încredere în sistem. Bărbații ăștia pe care i-a împușcat erau acuzați de mai multe abuzuri sexuale și... știți unde se aflau? Liberi, pe stradă. Nu știu ce să spun. Eu am tot mai puțină încredere în toate astea. De aceea stau aici și mă ocup de dosarele din secție în loc să-mi pun viața în joc pentru sistem. Aici e viața mai bună, amice.

Aaron a încuviințat. Polițista a scos o cutie de plastic în care se aflau un

portofel de piele, niște chei cu câinele Pluto drept breloc, un telefon Nokia 6600 și le-a așezat pe toate pe masa de la recepție. Aaron și-a băgat portofelul și cheile în buzunar și a început să caute în agenda telefonului. A navigat printre cele douăsprezece apeluri pierdute ale lui Grace și a scris un SMS pe care l-a șters înainte să-l trimită. A preferat să sune ca să iasă de acolo cât mai repede.

Și-a lipit telefonul de ureche și, după câteva clipe, a auzit în difuzor o voce de femeie.

— Aaron?

— Miren, poți să vii să mă iei? Am intrat în bucluc.

— Cum?

— Te rog...

Miren a oftat.

— Sunt la redacție. E ceva urgent? Unde ești?

— La secția de poliție.

5.

Miren Triggs
1998

*Ești ceea ce iubești,
dar și toate fricile tale.*

În seara aceea, chiar după cursuri, am hotărât să-mi arunc o privire la tot ceea ce se publicase până atunci despre Kiera Templeton. Trecuse doar o săptămână de la eveniment, dar articolele, știrile și zvonurile crescuseră în mod exponențial. Am trecut pe la arhiva bibliotecii orașului și am întrebat o stagiară dacă putea să facă o listă cu toate știrile publicate până atunci despre dispariție care să includă cuvintele „Kiera Templeton”.

Încă îmi amintesc expresia de pe chipul tinerei și răspunsul ei rece:

— Încă nu au fost procesate ziarele de săptămâna trecută. Suntem încă la anul 1991.

— 1991? Păi suntem în 1998, am replicat eu, în era tehnologiilor avansate, și îmi spui că pot să consult doar date de acum șapte ani?

— Da, din păcate. Știi, tehnologia asta e încă foarte nouă pentru noi. Dar poți să cauți ziarele manual, dacă vrei. Nu sunt chiar așa de multe.

Am oftat. Avea oarecare dreptate. Oare cât timp putea să-mi ia ca să găsesc știrile în legătură cu dispariția fetei?

— Pot să văd ziarele din ultima săptămână?

— Care? *Manhattan Press*, *Washington Post*...

— Toate.

— Toate?

— Cele naționale și cele din statul New York.

Stagiara mi-a aruncat o privire nelămurită și, pentru prima dată, a oftat și ea.

După ce fata a dispărut pe una dintre ușile laterale, m-am așezat la una dintre mesele bibliotecii. Mi se părea că așteptam de o eternitate și, pe nesimțite, gândul m-a purtat până la noaptea fatidică. M-am ridicat de pe scaun ca să nu mai gândesc. Am rătăcit o vreme printre rafturi, rostind în

șoaptă titluri în spaniolă de autori hispanici.

Am auzit sunet de roți în spatele meu și, când m-am întors, am văzut chipul surâzător al fetei, cu un cărucior încărcat cu mai bine de o sută de ziare.

— Așa de multe? am întrebat eu, surprinsă de mormanul de publicații. Îmi imaginasem că vor fi mai puține.

— Asta mi-ai cerut, nu? Ziarele publicate în ultima săptămână. Numai pe cele naționale și din statul New York. Nu știu ce ai de cercetat, dar sigur nu-ți ajung cele naționale?

— Așa e foarte bine.

Tânăra s-a întors la recepție după ce mi-a lăsat căruciorul plin cu ziare în dreptul unei mese de la fereastră. Am luat primul ziar și am început să-l răsfoiesc repede; citeam titlurile, iar ochii îmi zburau de la unul la altul ca două păsări răpitoare care stăteau la pândă în desișuri.

Sunt mai multe metode de a te documenta în timpul unei investigații, iar cea pe care o alegi în cele din urmă depinde foarte mult de propriul instinct și de ceea ce dorești să cercetezi. Pentru unele cazuri e mai bine să recurgi la rapoartele poliției; pentru altele, la arhivele municipale sau în registrele de evidență a populației. Uneori, datele-cheie sunt furnizate de un martor sau un confident, iar în multe altele e vorba doar de fler. Căutând, adulmecând, scotocind până în cele mai adânci cotloane după o fărâmbă de informație păstrată cu strășnicie, care s-ar putea dovedi relevantă. În cazul Kierei Templeton căutam orbește. Era încă devreme ca să solicit dosarul dispariției, apoi, niciun agent al FBI nu s-ar fi încumetat să împărtășească din rezultatele cercetărilor unei studente la jurnalism în ultimul an. Atunci când instituția accepta în sfârșit să colaboreze, o făcea numai cu jurnaliștii de la principalele publicații, și numai atunci când era considerată o acțiune necesară, care ar fi dus la avansarea cercetărilor.

Se mai întâmplase și așa. Uneori, poliția avea nevoie de ochii a milioane de privitori și de aceea pune la dispoziția mass-mediei informație confidențială din dosar pentru ca un ucigaș să fie identificat sau o victimă să fie găsită cu ajutorul cetățenilor. Pentru cazurile mai deosebite cum era cel al Kierei, publicarea unor date despre hainele cu care era îmbrăcată, despre locul unde fusese văzută ultima dată sau chiar despre ceea ce-i plăcea să facă putea fi de folos pentru a dinamiza cercetările și a fi mereu atent la orice pistă-cheie care s-ar fi putut ivi.

Am parcurs rapid jurnalele din 26 noiembrie, Ziua Recunoștinței din anul acela, data la care a dispărut Kiera. Acestea fuseseră editate cu o zi înainte, fapt pentru care știrile și întâmplările publicate avuseseră loc pe 25 noiembrie, așadar era imposibil să aibă vreo informație despre fetiță.

În numerele din ziua următoare, după câteva sute de pagini din diverse publicații conținând fotografii cu parada și titluri despre începerea oficială a sărbătorilor de iarnă, am găsit în sfârșit prima referire la dispariția Kierei. Jos, într-un colț al paginii 16 din *New York Daily News*, într-un chenar negru, apăruse prima fotografie cu ea, aceeași care avea să apară peste câteva zile pe prima pagină din *Manhattan Press*. În această știre se menționa pe un ton sec că în ziua anterioară începuse căutarea unei fetițe dispărute în vârstă de trei ani care răspundea la numele Kiera. Conform articolului, purta o pereche de blugi, un hanorac alb sau roz-deschis și o geacă albă de fâș. Atât și nimic altceva. Nu se specifica nici ora dispariției, nici locul unde fusese văzută pentru ultima oară.

Nu am fost surprinsă când am găsit un articol mai consistent în jurnalele din zilele următoare. Alt ziar, de data aceasta *New York Post*, dedicase dispariției Kierei jumătate de pagină. Articolul, semnat de un oarecare Tom Walsh, relata următoarele:

„Este a doua zi de căutare a Kierei Templeton, dispărută în timpul paradei de Ziua Recunoștinței. Fetița, în vârstă de trei ani, s-a pierdut în mulțime cu două zile înainte. Părinții, disperați, cer ajutor cetățenilor pentru a fi găsită”. Știrea era însoțită de o fotografie a lui Aaron și a lui Grace Templeton ținând o fotografie a fiicei lor. Aveau ochii adânciți în orbite de atâta plâns. Atunci i-am văzut pentru prima dată pe amândoi.

Am continuat să citesc ziare și să selectez paginile în care era menționată Kiera sau parada, până am ajuns la momentul prezent și la prima pagină din *Manhattan Press*.

M-am uitat la ceas și m-am speriat când am văzut că era aproape nouă seara.

Nu mai rămăsese nimeni în bibliotecă, deschisă până la miezul nopții în acea perioadă a anului, când sesiunea de examene bătea la ușă, dar totodată îndeajuns de departe încât nimeni să nu se simtă obligat să studieze.

Nu trebuia să fi rămas până atât de târziu. Am băgat repede paginile în rucsac și am dus căruciorul până la recepție. Stagiara a început să bodogănească la vederea mormanului de jurnale răvășite.

Când am ieșit pe stradă, întunericul nopții newyorkeze s-a năpustit peste mine. M-am uitat într-o parte, dar nu am văzut pe nimeni. Pe partea cealaltă, două siluete învăluite în ceață vorbeau și fumau la ușa unui bar. Am intrat din nou în bibliotecă, iar stagiara mi-a adresat un zâmbet fals de îndată ce m-a văzut:

— Pot să folosesc telefonul? am întrebat eu. Nu am bani pentru taxi... Nu mă așteptam să termin așa de târziu.

— Nu e decât nouă seara. Sunt încă oameni pe stradă.

— Pot să folosesc telefonul sau nu?

— Sigur... că da, a răspuns ea, întinzându-mi receptorul.

Locuiam cu chirie în centrul cartierului Harlem, într-o clădire de cărămidă roșiatică de pe Strada 115, la numai zece minute de facultate, situată pe partea de est a parcului Morningside, în timp ce locuința mea se afla exact în partea de vest. Nu era nevoie decât să merg vreo două străzi, să traversez parcul și ajungeam în casă. Problema era însă că în ultimii ani zona devenise periculoasă. Numeroasele blocuri și proiecte sociale din acel punct al orașului, aflat dincolo de Central Park, deveniseră arealul de acțiune pentru tot felul de găști, bande de borfași, drogați și hoți în căutarea vreunei victime neatențe. Ziua nu era nici urmă de atacuri sau tâlhării, dar noaptea situația se schimba cu totul.

Am format numărul de telefon al singurei persoane care mi-ar fi răspuns la ora aceea.

— Alo? s-a auzit o voce masculină de la celălalt capăt al firului.

— Ai chef să ne vedem? am întrebat eu. Sunt la biblioteca facultății.

— Miren?

— Am avut o zi mai complicată. Ai chef să ne vedem sau nu?

— Bine. Peste un sfert de oră sunt acolo.

— Te aștept înăuntru.

Am închis și mi-am petrecut timpul de așteptare uitându-mă cum stagiara încerca să așeze în ordine vraful de foi desperecheate din ziare. Peste câteva minute, în pragul ușii a apărut profesorul Schmoer, îmbrăcat cu un sacou cu petice aplicate la coate și ochelari cu ramă rotundă din plastic, și mi-a făcut semn să ies.

— Ești bine? m-a întrebat el în loc de orice salut, de îndată ce am pășit pe stradă.

— Da, numai că am rămas aici până târziu.

— Te conduc acasă și pe urmă plec, de acord? Nu pot să rămân.

S-a întors cu spatele la mine și a pornit spre est.

— Am mult de lucru la redacție. Directorul vrea să publice pe prima pagină ceva, orice ar fi, despre Kiera Templeton, iar eu am impresia că așa vor face toate ziarele după cele publicate azi în *Manhattan Press*. Toată lumea o să se înfrupte din tema asta cu dispariția fetei, iar mie, sincer, mi-e silă să particip la festinul ăsta dezgustător.

Am grăbit pasul până am ajuns în dreptul lui.

— Și ce-o să publicați? am întrebat eu curioasă.

— Transcrierea apelului mamei la serviciul de urgențe. Am obținut o copie a înregistrării.

— Pffuuu, am pufnit ridicând din sprâncene. Jalnică tactică, mizează prea mult pe senzaționalism pentru un ziar ca *Daily*. Oare nu erați un ziar cu profil economic?

— Ba da. Tocmai de aceea mi-e scârbă de ce au de gând să facă.

Am așteptat o clipă până să continui ideea. Mi-am concentrat atenția asupra zgomotului pașilor pe caldarâm și a propriilor umbre care ne-au luat-o înainte când am trecut pe lângă un felinar pentru ca apoi să dispară.

— Și nu ai nicio putere de decizie? Nu ai putea publica altceva? Doar ești redactorul-șef.

— E vorba de vânzări, Miren. Vânzările înseamnă totul, a răspuns, iritat. Chiar tu ai spus asta azi. N-ai cum să înțelegi acum în ce măsură pot să controleze totul. De fapt e singurul lucru care contează.

— Chiar atât de mult?

— Numărul de azi din *Manhattan Press* a dat lovitura. S-au vândut de zece ori mai multe exemplare decât cu o zi înainte. Celelalte publicații am rămas cu edițiile în aer. Le-a ieșit bine strategia.

— De zece ori mai mult, spui?

— Nu știm cu ce o să iasă mâine la înaintare, dar așa merg lucrurile. Căutarea fetei ăsteia se va transforma în următoarele luni, fie că vrem, fie că nu, într-o enigmă pentru toate mijloacele de comunicare în masă, asta în cazul în care nu va apărea înainte. Vor exista chiar publicații care vor prefera să nu fie găsită niciodată, ca să tragă cât pot de mult de subiect. Când oamenii vor fi uitați de caz, iar ziarele se vor fi saturat de ea, vor începe omagiile pe care toată lumea le va ignora, și numai dacă va apărea Kiera în mijlocul pieței Times Square, sau doar cadavrul ei, va fi dezgropat

din nou subiectul.

L-am văzut învins. Avea un aer așa de dărâmat că nu am îndrăznit să-i răspund.

Am ajuns la statuia lui Carl Schurz, unde l-am rugat să ocolim parcul în loc să-l traversăm, chiar dacă timpul ar fi fost de două ori mai lung, iar el a acceptat fără nicio împotrivire.

Din momentul acela a mers lângă mine în tăcere. Era o chestiune de vârstă, fără îndoială. Era cu cincisprezece ani mai mare decât mine și știam că nu era nevoie să vorbesc. El aștepta să fac un pas greșit. Poate că aștepta să încep eu discuția pe marginea temei după refuzul meu de a traversa parcul, dar era ceva despre care nu voiam să vorbesc. Când am ajuns la intrarea clădirii, după ce am urcat pe Manhattan Avenue, i-am spus:

— Îți mulțumesc, domnule profesor.

— N-ai de ce, Miren, știi doar că nu vreau decât să fiu de ajutor...

Mi-am luat avânt și l-am îmbrățișat de rămas-bun. Era încurajator să mă simt protejată într-o oarecare măsură. M-a împins deodată la o parte, cu un aer cam îngrijorat, făcându-mă să mă simt ca ultimul gunoi.

— Asta... asta nu e bine, Miren. Nu pot. Trebuie să mă întorc la redacție.

— Era doar o... o îmbrățișare, Jim, nimic mai mult, i-am spus eu, cu o mină supărată și gravă. Ai luat-o razna?

— Miren, știi doar că nu... nu pot. Trebuie să plec. Asta n-ar trebui să se întâmple între noi. Dacă suntem văzuți...

— E chiar așa de urgent? l-am întrebat, încercând să nu dau importanță respingerii lui.

— Nu, doar că... părea el să șovăie. Ba da. Nu pot să rămân, a continuat el hotărât.

— Iartă-mă, eu... am încercat să mă scuz, credeam că suntem... prieteni.

— Nu, Miren. Nu e vorba de asta... Chiar trebuie să mă întorc la redacție.

Mi s-a părut mai încordat decât ar fi fost cazul și am așteptat să continue.

— Este apelul mamei la serviciul de urgențe, a spus el în cele din urmă. E ceva în neregulă. Și nu cred că publicarea e cea mai bună variantă.

— Poți să-mi mai spui și alte detalii? Am hotărât să investighez cazul Kierei Templeton pentru tema de săptămâna asta.

— Nu cercetezi despre deversarea de substanțe toxice în fluviu? a

răspuns el cu o expresie surprinsă. Credeam că vrei să ieși examenul.

I-am fost recunoscătoare că nu a insistat pe tema îmbrățișării, împrăștiind astfel tensiunea dintre noi.

— Așa și e, dar nu cu riscul de a fi la fel ca ceilalți. Toți vor scrie despre asta. E floare la ureche. Cazul Kierei, în schimb, merită să fie privit de niște ochi care nu au simbolul dolarului întipărit pe retină.

Profesorul Schmoer a încuviințat.

— De acord. Am să-ți spun un singur lucru legat de înregistrare.

— Spune-mi.

— În apelul la serviciul de urgențe, părinții...

— Ce-i cu ei?

— Par să ascundă ceva.

6.

Apelul la serviciul de urgență al lui Grace Templeton

26 noiembrie 1998, 11.53 a.m.

- Nouă, unu, unu^[2], ce problemă aveți?
- Nu... nu-mi găsesc fiica.
- Când ați văzut-o ultima dată?
- Acum... acum câteva minute... Stăteam aici... Ne uitam la paradă și... a plecat cu tatăl ei.
- E cu tatăl ei sau s-a pierdut?
- Era cu el... dar acum nu mai e. S-a pierdut.
- Câți ani are?
- Are doi ani, merge pe trei. Mâine e ziua ei.
- Bine... în ce zonă vă aflați?
- Păi...
- Doamnă, unde vă aflați?
- La... la intersecția dintre Strada 36 și Broadway. S-a pierdut printre atâta lume. E așa de mică! Doamne Dumnezeule!
- Cu ce era îmbrăcată ultima dată când ați văzut-o?
- Purta un... numai o clipă, vă rog... nu-mi amintesc exact. O pereche de pantaloni albaștri și... nu mai știu.
- Poate un pulover sau ceva de genul? Vă amintiți culoarea?
- Mmmm... da. Un hanorac roz.
- Puteți să-mi spuneți pe scurt cum arată fetița dumneavoastră?
- Da... are părul negru, scurt. E foarte zâmbitoare. Măsoară optzeci și șapte de centimetri. E... cam scundă pentru vârsta ei.
- Culoarea pielii?
- Albă.
- Bine, e de ajuns.
- Vă rog, ajutați-ne!
- V-ați mișcat din locul în care vă aflați? Ați căutat în jur?
- E plin de lume. Nu am unde.
- Fetița dumneavoastră purta vreo jachetă sau un pardesiou?

— Ce spuneți?

— Dacă purta ceva pe deasupra hanoracului roz de care mi-ați spus. E o zi ploioasă.

— Ah... da, un impermeabil.

— Vă amintiți culoarea?

— Alb, cu glugă. Da, avea glugă.

— Bine, rămâneți pe fir. Vă pun imediat în legătură cu poliția. De acord?

— Sigur.

Câteva clipe mai târziu, după mai multe tonuri de așteptare, a răspuns un alt glas de femeie:

— Alo...?

— Da.

— Ați văzut în ce direcție a luat-o fetița dumneavoastră?

— Nu... Era cu soțul meu și nu s-a mai întors. Trebuie... să se fi pierdut.

— Soțul e cu dumneavoastră?

— Da. E aici.

— Ați putea să mi-l dați la telefon?

— ...

— Da? – a răspuns Aaron cu glas găuit.

— Domnule, ați văzut în ce direcția a luat-o fiica dumneavoastră?

— Nu. Nu am văzut.

— Nu-i nimic. Puteți să-mi confirmați ora la care s-a produs dispariția?

— Acum cinci minute aproximativ. Sunt prea mulți oameni în jur. E imposibil să o găsim.

— O vom găsi.

— Doamnă, mă auziți?

— Da, da.

— O patrulă se îndreaptă spre intersecția Străzii 36 cu Broadway. Așteptați-i acolo.

— Credeți că o vor găsi? a întrebat Aaron.

La celălalt capăt, într-un plan secund, s-a auzit vocea lui Grace spunându-i ceva de neînțeleș lui Aaron.

— Grace, nu e momentul, a încercat el să curme discuția.

— Nu vă faceți griji, domnule. O să vedeți că o să apară fetița dumneavoastră.

Glasul lui Grace s-a auzit din nou în depărtare:

— Aaron, șterge-te de sânge.

— ...

— Domnule? i s-a adresat operatoarea.

— Slavă Domnului! a adăugat el.

Undeva la distanță s-a auzit vocea gravă a cuiva care s-a prezentat drept un agent de poliție.

— Dumneavoastră sunteți părinții?

7.

27 noiembrie 2003 Cinci ani de la dispariția Kierei

*Doar speranța trimite acea lumină
care poate să împrăștie
umbrele cele mai întunecate.*

Miren s-a prezentat la secția de poliție îmbrăcată cu un taier negru și bluză albă. Părul castaniu îi era strâns într-o coadă înaltă făcută cu grijă, iar Aaron a văzut-o din sala de așteptare cum se îndreaptă hotărâtă spre recepție și întreabă de el. Polițista a arătat spre locul unde o aștepta, iar Miren, după ce a semnat un formular de consimțământ, s-a întors cu o față serioasă și s-a apropiat de el.

— Mergem? a spus ea în loc de orice salut.

Nu se mai văzuseră de un an, dar faptul că l-a găsit în situația aceea nu a surprins-o câtuși de puțin. Pentru o vreme, în primii ani de căutare a fetei, se întâlnise de câteva ori cu Aaron, îl văzuse alunecând tot mai mult pe panta tristeții și a deznădejdii care măturau totul în cale. Cu timpul, viața de zi cu zi și faptul că Miren începuse să lucreze ca jurnalistă la *Manhattan Press* îi îndepărtase unul de altul, iar întâlnirile lor deveniseră sporadice. Ultima dată când s-au văzut a fost exact cu un an în urmă, de ziua Kierei, când Aaron și-a făcut apariția la redacția ziarului vociferând, întrebând de ea și de promisiunile ei neîndeplinite.

— Îți mulțumesc că ai venit, Miren... Nu aveam pe cine altcineva să sun.

— Mda. Nicio problemă, Aaron, nu e nevoie să-mi mulțumești.

Era ora patru după-amiaza, iar traficul începuse să-și recapete fluxul obișnuit în zona de nord a orașului. Parada se încheiase, râsetele copiilor se împrăștiaseră, toată lumea se întorsese acasă dornică de a-și pregăti cina la timp. Tânăra a arătat spre mașină, un Chevrolet Cavalier de culoarea șampaniei parcat între două mașini ale poliției. Ea a urcat prima și a

așteptat înăuntru să urce și Aaron.

— Îmi pare rău că mă vezi în halul ăsta, a spus el, duhnind a alcool, cu un aspect cu adevărat deplorabil.

— E totuna, nu mai contează. Aproape că m-am obișnuit, a răspuns ea, supărată.

— Azi Kiera împlinește opt ani. Pur și simplu... n-am putut să mai suport.

— Știu, Aaron.

— N-am putut să mai suport asta: parada, aniversarea, toate adunate într-o singură zi. Prea multe amintiri. Mă simt așa de vinovat, a spus el, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Nu trebuie să te scuzi. Nu față de mine, Aaron.

— Ba da... Vreau să mă înțelegi, Miren. Ultima dată când ne-am văzut m-am purtat ca un...

— Aaron, chiar nu e nevoie. Mai bine să nu mai vorbim despre asta. Știu că e greu.

— Ce impresie și-au făcut șefii tăi?

— Nu le-a plăcut, bineînțeles. Dar nici n-au avut de ales. Presupun că nimănui nu i-ar plăcea ca tatăl celui mai căutat copil din Statele Unite să apară beat criță la recepție și să înceapă să urle că tot ceea ce publicăm e o invenție, pentru că știi prea bine că nu e adevărat, a conchis ea, în timp ce privirea lui rătăcea în zare.

Îi tremura buza de jos și mâna dreaptă, de parcă întristarea i-ar fi pus stăpânire pentru câțeva vreme pe o parte din corp.

Miren a pornit mașina și a luat-o, în tăcere, spre sud.

— Ai avut vreo problemă din cauza asta?

— Am primit un ultimatum. Să renunț la povestea Kierei pentru că nu mă va duce nicăieri.

Aaron s-a uitat la ea, apoi a rostit o frază ce părea să fi fost pregătită și rumegată îndelung:

— Ție dispariția Kierei ți-a picat tocmai bine.

Miren a frânat brusc. Oricum era supărată pentru că trebuise să-l ia de la secția de poliție, pentru că îl văzuse iarăși beat, mai ales într-o zi ca aceea, dar lovitura aceea o duruse până în adâncul sufletului.

— Nici să nu te gândești la așa ceva, Aaron. Știi prea bine că am făcut tot ce mi-a stat în putință. Știi că nimeni nu s-a străduit mai mult decât mine

să-ți găsească fetița. Cum de îndrăznești să...?

— Nu spun decât că toate astea ți-au picat de minune. Uită-te la tine, lucrezi la *Press*...

— Dă-te jos din mașină, i-a spus Miren, furioasă.

— Voiam doar...

— Am spus să te dai jos din mașină! a țipat ea.

— Miren... te rog...

— Ascultă-mă, Aaron. Știi de câte ori am citit raportul Kierei de la poliție? Știi câți oameni am intervievat în ultimii cinci ani? Nimeni nu a investit atât de mult timp în căutarea ei ca mine. Știi la câte lucruri am renunțat ca să mai înaintez un pas și să știu ce s-a întâmplat cu ea?

Aaron și-a dat seama că făcuse o gafă.

— Îmi pare rău, Miren... Simt că nu mai pot... s-a prăbușit el. Nu mai pot... De fiecare dată, când se apropie ziua asta, îmi spun: „Hai, Aaron, anul ăsta ai să zâmbești și tu măcar o dată de Ziua Recunoștinței. Anul ăsta ai să te duci să o vezi pe Grace și o să vă amintiți ce familie frumoasă erați odată”. De fiecare dată îmi spun asta după ce mă trezesc, în fața oglinzii, dar când mă gândesc la ea și la toate câte le-am pierdut, la tot ce ar fi putut fi și nu a ajuns să se mai întâmple, la fiecare... la fiecare zâmbet pe care l-am pierdut, îmi pierd cumpătul.

Miren a plesăit din limbă, uitându-se la el cum plânge, dar, după câteva clipe, văzându-l în ce stare se afla, i s-a înmuiat inima.

— Fir-ar a spus ea, după care a pus iar mâna pe volan și a apăsat pe accelerație.

— Mă duci acasă la mine? Am nevoie de somn.

— Am vorbit cu Grace.

De data aceasta, Aaron a început să riposteze.

— De ce?

— Te-a sunat toată ziua și nu i-ai răspuns. Apoi m-a sunat pe mine, să mă întrebe dacă știu unde ești. Am simțit că nu îi era bine, probabil din cauza zilei ăsteia care îi trezește prea multe amintiri dureroase și deschide prea multe răni.

Aaron s-a uitat la Miren și a observat din tonul vocii că era mai serioasă decât își amintea. Înfățișarea ei profesionistă și privirea aproape inexpresivă nu făceau decât să confirme impresia pe care i-o dăduse încă de la început: că era o femeie prea rece.

— Când m-ai sunat, să știi că am acceptat să vin doar datorită ei. Am sunat-o din nou ca să-i spun unde ești și mi-a cerut să te duc acasă la voi cât mai repede. Părea să fie ceva urgent.

— Nu vreau să merg, a ripostat Aaron, aproape imediat.

— Așa ceva nu se negociază, Aaron. I-am promis. I-am spus că te voi duce personal.

— Ești nebună dacă îți închipui că aș vrea să o văd pe fosta mea soție de ziua de naștere a Kierei. E cel mai nepotrivit moment pe care l-am putea petrece împreună.

— Nu-mi pasă. Trebuie să te duc la ea. O să-ți facă bine. Amândoi treceți printr-o perioadă proastă. Doar voi doi înțelegeți cel mai bine prin ce trece celălalt. Și Grace are nevoie să aibă cineva grijă de ea. I-a fost la fel de greu sau mai greu decât ție, și cu toate astea nu s-a îmbătat și nu a început să facă scandal în dreapta și în stânga.

Aaron nu a răspuns, iar Miren i-a interpretat tăcerea ca pe o formă de acceptare.

De la secția de poliție situată în districtul douăzeci, în partea de vest a Străzii 82, au ajuns pe malul fluviului Hudson. Pe tot parcursul drumului spre sud, Miren n-a scos niciun cuvânt, iar Aaron n-a făcut altceva decât să se uite scârbit pe geam la orașul care îi fusese cândva atât de drag. Anii fericiți, promovările în carieră, jocurile în grădina casei, bucuria de a mângâia pântecul lui Grace în așteptarea venirii pe lume a micuțului Michael rămăseseră în urmă; totul se risipise odată cu acel balon dispărut printre nori.

Au trecut rapid prin tunelul subacvatic Hugh L. Carey, care făcea legătura dintre Manhattan și Brooklyn, însă, când au ieșit la suprafață, traficul devenise așa de lent încât au staționat îndelung la semafoare. Aaron a încercat de vreo câteva ori să deschidă un subiect oarecare, însă Miren îi respingea mereu tentativele cu răspunsuri monosilabice. Privită din afară, s-ar fi putut crede că era supărată pentru că își pierdea timpul cu el de Ziua Recunoștinței, dar, de fapt, nu era vorba decât despre bariera dintre ei în cazul Kierei, care îi pătrunsese până în măduva oaselor și de care nu reușea să se desprindă.

Când au ajuns în Dyker Heights, un cartier cu case separate, fiecare cu grădină proprie, unde se afla vechea locuință a familiei Templeton, Miren și-a dat seama că unii vecini începuseră deja să monteze decorațiunile de

Crăciun. Puțin mai târziu, după ce au străbătut câteva străzi, au văzut-o de departe pe Grace așteptându-i pe trotuar și uitându-se într-o parte și în alta cu un aer îngrijorat.

— Ce-i cu ea? a întrebat Miren.

— Nu știu, a răspuns el nedumerit.

Nu o mai văzuse niciodată în felul acela.

Grace ieșise din casă într-un capot vișiniu, în papuci, cu părul prins în grabă.

Aaron s-a dat jos din mașină cam buimăcit și s-a apropiat de ea.

— Ce s-a întâmplat, Grace? a spus el, ridicând vocea.

— Aaron... e Kiera.

— Cum?

— E Kiera! Trăiește!

— Despre ce vorbești? a întrebat Aaron, încercând să-și înțeleagă soția.

— Trăiește, Aaron! Kiera trăiește!

— Ce spui? Despre ce vorbești?

— Despre asta!

Grace și-a întins mâinile, arătând o casetă video. Aaron nu înțelegea nimic, dar, după ce s-a uitat mai bine, a văzut eticheta albă destinată titlului. Pe aceasta nu era notat decât numărul 1, iar sub el, cu majuscule, stătea scris cuvântul cel mai dureros și în același timp mai plin de speranță pe care părinții aceia l-ar fi putut citi: KIERA.

8.

Miren Triggs
1998

*Ea dansa singură atunci când poftea
și sclipea în noapte fără să vrea.*

Nu puteam să stau fără să fac nimic. Cuvintele profesorului Schmoer mă nelinișteau.

Oare ce se afla în spatele apelului aceuia la urgențe? De ce părinții păreau să ascundă ceva? Căutarea Kierei Templeton ajunsese să-mi trezească curiozitatea mult mai mult decât mă așteptasem la început.

— Trebuie să mă lași să ascult și eu, l-am rugat de parcă m-aș fi așteptat să-mi fie acceptată cererea.

— Nu pot, Miren. Este o știre în exclusivitate pentru mâine.

— Doar nu crezi că am s-o transcriu ca s-o dau altui ziar? Sunt o studentă oarecare la jurnalism, în afară de tine nu cunosc pe nimeni din branșă, așa că nu m-ar lua nimeni în seamă.

În loc de răspuns, m-a privit lung, apoi mi-a zis:

— Știu că nu, dar...

L-am oprit să continue cu un sărut. De data aceasta nu s-a mai împotrivit.

Știa că mă foloseam de el, dar nu părea să-l deranjeze. După cele întâmplare, mă îndepărtasem în mod clar de bărbați. Nu voiam să mă mai apropiu de nimeni sub nici, o formă. Între ei și mine ridicasem o barieră de netrecut și credeam că nimeni n-ar fi fost în stare să mă facă să mă simt ocrotită, până când într-o zi, la o oră de consultații, am început să vorbesc despre noaptea aceea oribilă de parcă ar fi fost ceva străin de mine. Ajunsese chiar să mă îndemne să scriu despre asta și, cu timpul, am simțit că fusese singurul care mă tratase cu maturitatea de care aveam nevoie. Colegii de la universitate se purtau ca niște cocoși și în toți nu-l vedeam decât pe Robert, pe care mă hotărâsem să-l uit. Încă de la început îmi dădusem seama că, în timpul cursului, profesorului Schmoer, considerat de toate aspirantele la profesia de jurnalist drept cel mai atrăgător din câți

defilau prin fața tablei de la Universitatea Columbia, îi aluneca privirea în direcția mea. Costumele pe care obișnuia să le poarte lăsau să se întrezărească un corp suplu. Figura lui de băiat cuminte ne atrăgea pe toate cele care ne imaginam focul pasiunii arzând sub pojghița aceea de inocență dindărătul ochelarilor. Dar cel mai mult atrăgea prin mintea sa. Articolele sale din *Daily* aveau un mesaj revendicativ cu care era imposibil să nu te identifiți. În toate scrierile sale regăseam o perspectivă critică desăvârșit construită, o meticulozitate și o cadență a frazei care te captiva tot mai mult cu fiecare paragraf. Puternicii zilei se temeau să nu ajungă în vizorul său necruțător, politicienii își pierdeau calmul când îl vedeau la o masă rotundă, ceea ce se întâmpla, de altfel, foarte rar. Articolele lui orbitau mereu în jurul politicienilor și al marilor companii, iar el se mărginea să cerceteze de la distanță arhive, documente, conturi și facturi, încercând să deconspire comploturile din umbră în aceste două lumi care păreau să acapareze atenția întregii țări și care dintotdeauna se susținuseră reciproc: politica și banii. Disparația Kierei avea să-i schimbe universul, iar pe al meu avea să-l definească pentru totdeauna, fără ca eu să o știu.

— De ce faci asta, Miren? Nu cred că... că ar fi cel mai bine...

— Ceea ce s-a întâmplat nu are nimic de-a face cu tine, Jim. Nu trebuie să fii și tu la fel ca ceilalți. Asta nu are nicio legătură cu nimeni. Are doar cu mine, iar cea care hotărăște cum trebuie să fiu sunt eu, e clar?

— Nu am mai vorbit de mult despre ce s-a întâmplat și cred că dacă te prefaci că nu a existat nu înseamnă că și dispore.

— De ce toată lumea ține să vorbesc neapărat despre asta? De ce naiba nu mă lași să decid singură cum să mă raportează la asta?

M-am întors și am intrat sub portal.

— Îți mulțumesc că m-ai condus, Jim, i-am spus ironic, supărată.

— Miren, n-am vrut să... mi-a răspuns buimăcit, după ce a plesăit din limbă.

Am urcat treptele două câte două din câteva salturi și am ajuns pe palierul de la primul etaj, dispărând astfel din câmpul lui vizual. L-am auzit de afară strigându-mi numele, dar era prea târziu.

Am ajuns acasă, mi-am smuls din picioare tenișii Converse albi și i-am aruncat în pantofar, apoi m-am cufundat în întunericul camerei mele în timp ce îmi desfăceam nasturii de la blugi. M-am întors în salon îmbrăcată în pijama. Era primul lucru pe care îl făceam de cum ajungeam acasă: un

apartament cât o cutie de chibrituri, închiriat într-o clădire cu vecini problematici în zona cea mai turbulentă a orașului. Era o garsonieră strâmtă, nerenovată, fără ferestre, fără lift și fără nimic care i-ar fi putut spori valoarea. Aragazul era doar o mică plită cu două ochiuri pe care nu puteam să pun decât o cratiță pentru că nu ar mai fi încăput nimic altceva. Era probabil cea mai groaznică locuință din Big Apple, și totuși prețul acesteia depășea orice imaginație. După spusele părinților mei, arăta ca o peșteră de tâlhari, iar ceea ce plăteam eu nu se putea numi chirie, ci de-a dreptul răscumpărare. De fapt era tot ce-mi puteam permite ca să nu atentez la banii împrumutați pentru studii și, în afară de asta, era aproape de Universitate.

Al doilea lucru pe care îl făceam când ajungeam acasă era darea de seamă. După câteva tonuri de apel, am auzit vocea tatei de la capătul celălalt al firului:

— În sfârșit. Voiam să te sunăm. Te-ai întors cam târziu, nu crezi?

— Știu, iartă-mă. Am stat la bibliotecă să-mi continui cercetarea. Mama e bine?

— E aici, lângă mine. Mai avea puțin și o lua razna. De-acum să ne suni mai devreme, bine? Dacă întârzii, anunță-ne. Știi că mamei tale nu îi place când umbli noaptea pe străzi.

— Nu e decât nouă și jumătate, tată.

— Știu, dar prin zona aia pe unde stai tu...

— E singura pe care mi-o pot permite, tată.

— Știi că putem să te ajutăm și noi. Doar pentru asta am pus bani deoparte.

— M-ați ajutat deja să-mi cumpăr un computer. Nu am nevoie de nimic mai mult, serios. De aceea am făcut credit de studii.

M-am uitat spre birou și am văzut computerul iMac Bondi albastru pe care mi-l dăruiseră părinții. Ieșise pe piață doar de câteva săptămâni și consta dintr-un ecran cu carcasă translucidă de culoare verde-albăstrui, o tastatură albă și un mouse rotund care părea gata să se rostogolească în orice moment. Care era calitatea lui principală? Că funcționa mai repede decât mi-aș fi putut închipui. Navigam foarte rapid cu el, iar vânzătorul de la care l-am achiziționat era cât se poate de entuziasmat pentru că îl văzuse chiar pe fondatorul companiei Apple prezentând produsul și spunea atâtea minunății despre el de parcă l-ar fi cunoscut personal. Când l-am scos din

cutie nu mi-a fost deloc greu să-l pun în funcțiune, însă m-am chinuit o bucată de vreme până mi-am făcut o adresă de e-mail și până m-am obișnuit cu sistemul de operare tot butonând la el.

— Dar nu a costat decât o mie trei sute de dolari.

— Adică o mie trei sute de dolari pe care i-ați fi putut cheltui voi pe ce voiați.

După câteva clipe de așteptare a adăugat:

— Mama ta vrea să-ți spună ceva.

— Bine.

Mama a luat receptorul și de cum a deschis gura mi-am dat seama că era tristă. Îți dai seama că părinții nu o duc tocmai bine doar după ritmul frazelor.

— Miren, promite-mi că o să ai grijă de tine. Nu ne place deloc că te întorci acasă așa de târziu.

— De acord, mamă, i-am spus, nevoind să o contrazic.

Ea se simțea mai rău decât mine. Ne aflam la o distanță de mai bine de o mie de kilometri: ei în Charlotte, în Carolina de Nord, iar eu în New York, și nu putea să știe ce făceam și cu cine ieșeam. Fetița ei se îndepărtase de sub umbra-i protectoare, iar ea voia să-și întindă brațele pentru ca soarele să nu o ardă niciodată.

— De ce nu-ți cumperi un telefon mobil? Așa poți să ne suni oricând dacă ai nevoie de ceva.

Am oftat. Era insuportabil să-mi iau atâtea precauții din cauza unei găști de idioți incapabili să-și țină prohabul închis.

— Bine, mamă, am încuviințat din nou, fără să protestez. Măine am să-mi cumpăr unul.

Adevărul era că telefoanele mobile nu mă convinseseră încă. Mulți dintre colegii mei de facultate deveniseră dependenți de un joc cu un șarpe care urmărea o momeală pe tot ecranul, încât în pauze nu făceau nimic altceva decât să butoneze. Apoi mai erau cei care își trimiteau întruna mesaje toată dimineața fără să fie atenți la cursuri. Era ușor să observi cum interacționează, să vezi cine flirtează cu cine sau cui îi căzuse cu tronc un citat mestecat de-a gata, limitat la o sută șaizeci de caractere ca să poată fi trimis mai departe. Un băiat scria și, o secundă mai târziu, o fată începea să râdă. Apoi procesul se inversa și tot așa. Nu mi-ar fi plăcut nici să mă simt mereu localizabilă. Nu vedeam de ce trebuia să fiu mereu atentă, gata să

sun, atâta timp cât existau cabine de telefon prin apropiere. Eram convinsă că puteam să mă descurc foarte bine, dar a trebuit să cedez în fața mamei ca să nu o supăr.

— Măine te sun și îți spun care e numărul meu de mobil.

— Și eu am să-mi cumpăr unul și așa ai să poți să mă suni când vrei, draga mea, a răspuns ea cu un glas mai vesel.

— Grozav. Noapte bună, mamă!

— Noapte bună, scumpo! mi-a răspuns ea.

Am închis telefonul și m-am așezat la birou. Am scos extrasele din ziare și m-am uitat la chipul Kierei care mă privea întrebător. Părea că cerea ajutor din ochi. M-am simțit groaznic, învinsă. Era foarte posibil ca părinții ei să nu-și mai vadă fiica niciodată. M-am dus din nou la telefon, după niciun minut de când închiseseam, și am format iar numărul părinților mei. Mama mi-a răspuns nedumerită.

— Ești bine? Ai pățit ceva?

— Nu. Nimic, mamă. V-am sunat doar ca să vă spun că vă iubesc.

— Și noi pe tine, iubito. Sigur ești bine? Dacă vrei, acum venim la tine.

— Nu, chiar n-am nimic. Era doar asta. Voiam să știți. Nu vă faceți griji pentru mine.

— Ce m-am speriat! Dacă ai nevoie de ceva, spune-ne, da?

— Ce-ați zice să ne vedem la sfârșitul săptămânii ăsteia? Aș putea să vin cu avionul până la Charlotte.

— Serios?

— Da, mi-aș dori tare mult.

— Cum să nu! Măine am să vorbesc la agenția lui Jeffrey să-ți rezerve două bilete.

— Mulțumesc, mamă!

— Noi îți mulțumim, iubito! Pe mâine, scumpa mea.

— Pe mâine, mamă.

M-am uitat în continuare la telefon, gândindu-mă la ceea ce tocmai făcusem, dar cum îmi rămăsese încă foarte mult de muncă, m-am așezat din nou la birou și am deschis computerul. În timp ce pornea, am început să revizuiesc extrasele despre dispariția Kierei. În *Daily*, ziarul la care lucra profesorul Schmoer, nu exista decât o coloană modestă la pagina doisprezece unde se vorbea despre fetiță și despre puținele progrese care se făcuseră în căutarea ei. Tot în articolul acela, conform unor surse din

interior, se menționa că FBI-ul urma să se implice de asemenea în caz întrucât se lua în calcul posibilitatea unei răpiri, dar nu oferea informații diferite față de alte jurnale. Pe măsură ce citeai articolul, îți puteai da seama că, de fapt, știau mai mult decât scriau, dar că nu dezvăluiau mai mult din decență sau pentru că nu voiau să intre în detaliile morbide și sângeroase specifice unui asemenea caz. Din cele spuse de Jim, una dintre informațiile adiționale era apelul la serviciul de urgențe făcut de Grace Templeton, mama fetei, fără să știu însă că acela nu era decât vârful icebergului.

După ce computerul a pornit complet, m-am conectat la internet și am așteptat ca modernul de 56 kb să-și încheie simfonia nesfârșită de bipuri și țiuitori pe toate frecvențele posibile, aruncându-mi o privire peste titluri. Când zgomotul de fond s-a oprit, am deschis navigatorul Netscape și am căutat serviciul de e-mail al universității mele. Când am intrat, am văzut că nu primisem decât un mesaj nou, un aviz despre un nou stagiul de practică disponibil la o revistă pe probleme de mediu. L-am marcat ca să răspund mai târziu și m-am întors la decupajele mele.

Am stat vreo două sau trei ore să citesc tot, subliniind ceea ce era important și notându-mi într-o agendă Moleskine de culoare neagră punctele care mi se păreau semnificative: „Herald Square”, „familie înstărită”, „tatăl director al unei firme de asigurări”, „catolici”, „s-a întâmplat în jurul orei 11.45 a.m.”, „26 noiembrie”, „ploaie”, „Mary Poppins”.

Prezența guvernantei prin excelență din producția Disney la momentul dispariției fetei de trei ani mi s-a părut culmea ironiei.

I-am subliniat numele ca să aflu cine era actrița figurantă și ce făcea acolo. M-am dus la frigider să iau o coca-cola care îmi ținea loc de cină de câteva luni încoace și, când m-am întors, am văzut că primisem mai multe e-mailuri marcate cu litere albine. La subiectul primului era scris „îmi pare rău”, iar următoarele erau doar numerotate de la doi la șase. Toate erau din partea profesorului Schmoer. Mi le trimisese de pe e-mailul său personal, jschmoer@wallstreetdaily.com. Mi s-a părut ciudat, pentru că niciodată până atunci nu-mi mai scrisese de pe adresa aceea. Spunea așa:

Miren, îți trimit în mai multe mesaje tot ceea ce știm la *Daily* despre Kiera în acest moment. Promite-mi că o să rămână în computerul tău. Sigur ochii tăi vor vedea mai departe decât ai mei.

Jim.

P.S. Iartă-mă că am fost un idiot.

Mesajul era însoțit de un folder arhivat cu numele „Kiera1. rar”. Următoarele e-mailuri conțineau fișiere comprimate similare, fără text, numerotate consecutiv. L-am deschis pe primul cu programul Unrar pe care îl puteam folosi pentru că mă aflu încă în perioada de probă și am rămas uluită când am văzut ce conținea: două arhive video, cu data de 26 noiembrie, cu înregistrările camerelor de securitate din zona de unde dispăruse Kiera Templeton.

9.

26 noiembrie 1998

*Cel mai rău lucru nu e că frica te blochează,
ci că îşi ţine promisiunea.*

Aaron păşea în urma unui poliţist prin mulţimea care începuse să se risipească după paradă. În tot acest timp auzea de la staţia radio indicaţii şi fraze întrerupte pe care nu reuşea să le înţeleagă din cauza zgomotului de pe stradă. Din când în când, agentul se oprea ca să se asigure că Aaron îl urmează. Câteva minute mai târziu, poliţistul a luat-o spre Strada 35 şi s-a oprit în faţa intrării unei clădiri unde se aflau mai mulţi agenţi în uniformă cu chipuri îngrijorate.

— Ce se întâmplă? Aţi găsit-o? a întrebat Aaron, răvăşit.

— Trebuie să vă liniştiţi, domnule, de acord? a spus agentul Mirton, un poliţist tânăr şi blond de un metru optzeci care anunţase prin staţie că găsise ceva.

— Cum vreţi să mă liniştesc? Fetiţa mea de trei ani a dispărut, iar soţia are un atac de panică. N-am cum să mă liniştesc.

Aaron a recunoscut fraza aceea în mintea lui. O auzise de atâtea ori, rostită de oameni aflaţi de cealaltă parte a biroului său, încât l-a surprins să o spună chiar el. Aaron era directorul unei firme de asigurări din Brooklyn şi de multe ori de-a lungul carierei sale trebuise să-i ceară persoanei din faţa lui să se liniştească, în timp ce el confirma că tocmai îi fusese respinsă o poliţă sau că asigurarea medicală încheiată mai înainte nu acoperea un tratament necesar, cu un cost inaccesibil pentru o viaţă de om. Frica de pe chipurile oamenilor aflaţi în biroul său, disperarea pe care o citea în ochi de toate formele şi culorile, a ajuns să le simtă la rândul său când şi-a dat seama că, de data aceasta, i se cerea şi lui să-şi păstreze calmul, ceea ce i se părea cu neputinţă de îndeplinit.

— Vedeţi dumneavoastră, este important să vă concentraţi cât puteţi de bine şi să ne confirmaţi câteva date, i-a spus poliţistul care îl însoţise până acolo.

— Cum? a întrebat el, fără să înțeleagă ce i se cerea.

Se simțea depășit de situație. Agenții s-au privit unul pe altul, de parcă nu erau hotărâți încă cine avea să continue.

Clădirea în fața căreia se aflau era un bloc de locuințe aflat la numărul 225, în partea de vest a Străzii 35, la al cărui parter supraviețuia un magazin cu haine pentru fete. Vitrina era plină de manechine de statură mică în rochii de toate culorile imaginabile, pe fundalul unui curcubeu care contrasta cu felul în care se simțea Aaron, imaginându-și cum i-ar fi stat fetei lui îmbrăcată astfel. S-a gândit fără să vrea că ar fi trebuit să o anunțe și pe Grace de existența acelui magazin pentru că poate Kierei i-ar fi plăcut să poarte ceva de acolo pentru cina de acasă de mai târziu de Ziua Recunoștinței.

— Urmați-mă, a spus agentul Mirton pe un ton serios în timp ce împingea cu grijă ușa de sticlă de la parterul blocului de la numărul 225.

Aaron a făcut cum i s-a spus și, de îndată ce a intrat, și-a dat seama că înăuntru erau și mai mulți polițiști care îl așteptau, aplecați asupra a ceva aflat într-un colț.

— Dumneavoastră sunteți tatăl? a întrebat unul dintre ei, ridicându-se și întinzând mâna în semn de salut.

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Sunt agentul Arthur Alistair. Ați putea să răspundeți la câteva întrebări?

— Da, bineînțeles, vă stau la dispoziție. Dar... am putea să ne întoarcem pe Herald Square? Mi-e teamă că Kiera ne caută pe acolo și n-o să ne găsească pe niciunul dintre noi. Știți, soția mea a avut un atac de panică și aș vrea să fiu în preajmă când o să apară Kiera.

— Nu vă faceți griji, domnule...

— Templeton, a completat Aaron.

— Templeton, a continuat agentul. Agenții noștri patrulează peste tot în zona Herald Square. Credeți-mă, dacă apare fiica dumneavoastră, va fi în siguranță. Vom fi anunțați prin stație și nu o să vă amintiți de incidentul ăsta decât ca de o sperietură zdravănă. Acum avem nevoie să ne ajutați cu ceva.

Aaron a încuviințat.

— Cu ce anume?

— Puteți să ne descrieți din nou cu ce era îmbrăcată fetea

dumneavoastră?

— Da, avea o jachetă albă de fâș și un hanorac roz. Mai purta niște blugi albaștri și niște adidași... nu-mi mai amintesc culoarea.

— Nu vă faceți griji. Ne ajută ceea ce spuneți.

Ceilalți polițiști care stăteau ghemuiți s-au ridicat și s-au dat la o parte. Unul dintre ei s-a îndreptat spre ieșire și, când a trecut pe lângă Aaron, l-a bătut de două ori pe umăr în tăcere.

— E brunetă, a continuat Aaron, care nu mai știa dacă le spusese asta înainte sau nu, cu părul drept lăsat pe spate, dar azi purta două codițe.

— Bine, e foarte bine, i-a răspuns agentul Alistair.

— De asta m-ați chemat?

Agentul a mai așteptat câteva clipe înainte să continue.

— Puteți să-mi spuneți dacă hainele din colțul acela sunt ale fiicei dumneavoastră?

— Ce??? a strigat el.

Aaron a făcut doi pași spre locul unde ceva mai înainte stătuseră aplecați polițiștii și a văzut un morman de haine în care a recunoscut de îndată hanoracul roz al Kierei. A recunoscut și jacheta albă cu care o îmbrăcase de atâtea ori în ultimele săptămâni, după ce se luptau în joacă pentru că nu voia să iasă cu o haină mai groasă pe ea. Aaron a simțit cum îi tremură pământul de sub picioare și cum își pierde suflul în clipa în care a văzut, lângă haine, şuvițe de păr cât codițele pe care le purta Kiera aruncate peste blugii a căror textură o simțise mai înainte, când își ținuse fetița pe umeri în timp ce se uitau împreună la paradă.

A răcnit cu putere. O dată, și încă o dată, de atâtea ori încât răcnetele s-au unit într-unul singur, în vreme ce durerea cea mai profundă simțită vreodată îl azvârlise până în hăul cel mai întunecat de pe fața pământului.

— Nu!

10.

27 noiembrie 2003 Cinci ani de la dispariția Kierei

*O flacără se aprinde,
iluminându-ți chipul, dar și răscolind
umbrele din cotloanele sufletului.*

Grace umbla repede prin casă spunând întruna:

— Trebuie să o vezi, Aaron. E bine. Fetița noastră. Kiera e bine.

Aaron și Miren au urmat-o, năuciți de-a dreptul. S-au uitat unul la altul de parcă sărmana femeie tocmai ar fi trecut pragul nebuniei.

— Despre ce vorbești, Grace? Ce e cu caseta aceea?

— E fetița noastră. E Kiera. E bine. E bine, a repetat ea într-o șoaptă pe care el nu a putut să o mai audă.

Aaron a intrat în casă și s-a uitat după soția sa care parcă intrase în pământ.

Apoi Grace a început din nou să vorbească, iar el i-a urmat vocea:

— Trebuie să o vezi. E ea, Aaron! E Kiera!

Lui Aaron i s-a pus un nod în gât pentru a doua oară în ziua aceea. Ce i se petrecea atunci nu-i plăcea câtuși de puțin. Soția lui se purta foarte ciudat. Din ușa i-a făcut semn să intre lui Miren, care rămăsese lângă cutia de scrisori. Ea s-a conformat, fără să înțeleagă încă ce se întâmpla.

— Grace, draga mea, a spus Aaron intrând în bucătărie, unde femeia adusese un modul de mobilier cu roți pe care se aflau un televizor și un player video. Ce e pe casetă? Vacanța noastră de Crăciun? Despre asta e vorba?

Miren a ajuns și ea în bucătărie și a așteptat în pragul ușii.

— Azi m-am uitat în cutia poștală și am găsit plicul, Aaron. Cineva ne-a trimis caseta asta în care apare Kiera.

Miren a intervenit la rândul ei, nedumerită.

— O nouă urmă a Kierei? Asta vrei să ne spui, Grace? O altă înregistrare a camerelor de securitate? Le-am verificat pe toate, de mai multe ori,

fotogramă cu fotogramă, secundă cu secundă. Toate imaginile din ziua aceea sunt în dosarul poliției, Grace. Am verificat toate străzile și magazinele din zonă. Am verificat toate înregistrările din ziua aceea. Nu mai e... nu mai e nimic, Grace. Investigația a ajuns într-un punct mort.

— Nu, a răspuns Grace tranșant. De data asta e altceva.

— Ce? a întrebat încă o dată Miren.

— E chiar Kiera, a șoptit cu ochii larg deschiși, o expresie de care Aaron avea să-și amintească pentru tot restul vieții.

Era o casetă TDK de o sută douăzeci de minute, cu o etichetă albă lipită cu grijă chiar în mijloc, perfect încadrată în adâncitura proiectată în acest scop. Pe aceasta era scris îngrijit cu marker cuvântul *KIERA* cu majuscule.

Grace a introdus caseta în aparatul video și a pornit televizorul. De îndată, ecranul a fost invadat de puncte albe și negre care dansau în toate direcțiile. Zgomotul alb țâșnea din boxele televizorului Sanyo de culoare gri, amintindu-i de un film de groază pe care nu reușea să și-l scoată din cap. Grace a dat volumul mai tare, iar Aaron își privea soția fără să știe la ce să se aștepte. Lui Miren nu-i plăcea deloc ce se întâmpla și se pregătea să plece. Și-a amintit de șeful ei, legendarul Phil Marks, responsabil cu articolele de investigații despre atentatul cu un camion bombă din 1993 împotriva Turnului de Nord din complexul World Trade Center, care o îndemnase să renunțe la căutarea Kierei:

— Știu că cele mai mari calități ale unui jurnalist de investigații sunt tenacitatea și perseverența, Miren, dar cazul Kierei o să te doboare. Nu merge mai departe. Dacă faci vreo greșală în cazul celei mai căutate fetițe din Statele Unite, n-ai să mai scapi de eticheta asta niciodată. N-aș vrea să ajungi într-o asemenea situație. Am nevoie de tine la redacție ca să-i denunți pe corupți și să scrii articole care să schimbe lumea. Ai dedicat deja prea mult timp poveștii ăsteia.

Puricii continuau să pâlpâie pe ecran, înlocuind încontinuu punctele albe cu puncte negre și punctele negre cu puncte albe. Odată, Miren citise într-o revistă de curiozități că punctele acelea albe care apăreau la televizor erau, în parte, particule din Big Bang, urme ale originii universului. Că radiația cosmică de fond generată atunci sub formă de microunde interfera cu radiația emanată de tuburile catodice, lăsând să se proiecteze astfel pe ecran scânteile acelea jucăușe, preferatele fantomelor din filmele anilor optzeci. A rămas cu ochii la ecranul fără semnal, gândindu-se la Kiera și la ceea ce

putuse să i se întâmple până atunci. Imaginea aceea inertă și în același timp plină de agitație părea să o întristeze și mai mult, de parcă ar fi scos la iveală din adâncurile minții amintirile triste, înțelegând de ce Grace era așa de tulburată. Miren se pregătea să spună ceva când, deodată, pe ecran a apărut o imagine în locul puzderiei de purici.

— Kiera? a spus Aaron, suspinând surprins.

În imaginea înregistrată de undeva de sus se vedea un dormitor cu pereții acoperiți de un tapet cu flori portocalii, repetate la nesfârșit pe un fundal albastru marin. Într-o parte se afla un pat cu o lățime de nouăzeci de centimetri acoperit cu o cuvertură portocalie în ton cu modelul de pe pereți. Perdelele subțiri de culoare albă lăsau să se vadă de partea cealaltă a ferestrei o zi luminoasă. Dar ce era mai tragic se ascundea în colțul din dreapta jos, lângă o căsuță de jucărie, unde se afla cea pentru care Aaron și Grace începuseră să verse lacrimi de bucurie: o fetiță brunetă de șapte sau opt ani cu capul în jos jucându-se cu o păpușă.

— Nu se poate, a spus Miren în șoaptă, pe când inima i se zbătea în piept la fel de tare ca în noaptea în care avea să se schimbe pentru totdeauna.

11.

12 octombrie 1997. New York *Un an înainte de dispariția Kierei*

*După o zi plină de soare,
uneori, stă la pândă cea mai neagră noapte.*

După curs, Christine s-a apropiat din câteva salturi de Miren care încă își mai lua notițe de pe tablă, la câteva minute după plecarea profesorului de administrație publică.

— Miren, spune-mi că vii și tu. O să fie o petrecere în apartamentul lui Tom și... am o veste tare pentru tine.

— O petrecere? a întrebat Miren fără prea mult entuziasm.

— Da. Știi ce e aia o petrecere, nu?

— Ha, ha, ce glumă bună.

— Chestiile organizate de studenți dintre care, surpriză, faci și tu parte, a spus Christine pe un ton glumeț în timp ce îi smulgea lui Miren pixul pentru notițe pe care îl tot mușca la capăt.

— Știi că nu mă omor după așa ceva.

— Lasă-mă să continui, a insistat cealaltă. Tom... a întrebat dacă vii. Îi place de tine, ce mai. Îi place super mult.

Miren s-a îmbujorat, iar Christine a profitat de șansă.

— Și ție îți place! Recunoaște că și ție îți place! a țipat ea deodată, apoi a coborât tonul ca să nu o audă ceilalți.

— E... drăguț.

— Drăguț? Vrei să-mi spui că tipul ăsta, a continuat Christine, așezându-se pe bancă peste notițele lui Miren și arătând cu privirea spre Tom Collins, e drăguț?

— N-arată rău.

— Hai, spune-o. Spune clar că ți-ai trage-o cu el. Ajunge cu copilăriile, Miren. Noi două suntem de fapt la fel.

Miren a privit-o la rândul ei cu un zâmbet.

— Eu niciodată nu aș recunoaște ceva așa de indecent, a respins ea

această posibilitate, apoi a adăugat: mi-aș trage-o și nu ți-aș spune nimic.

Christine a izbucnit în râs.

— Cu ce ai de gând să te îmbraci la petrecere? Trebuie să ne vedem înainte.

— De ce?

— Doar n-ai de gând să vii așa, cu blugi și teniși, nu? Știi la ce mă refer, Miren, trebuie să te aranjezi cum o fac fetele normale. Ești cam... ciudățică.

— Ciudățică?

— Să vedem cum facem. Trec mai târziu pe la tine cu ceva haine. Am cumpărat niște rochii de la Outfitters, reține numele firmei, eu una sunt înnebunită, sigur o să-ți vină bine. Porți mărimea S, nu-i așa?

— Hm, nu-i nevoie... Mie-mi place să merg așa, în blugi și cu pulover.

— La cinci vin la tine, a adăugat zâmbind Christine fără să-i dea atenție. Ne schimbăm și mergem împreună. S-a făcut?

Miren i-a zâmbit, iar Christine i-a interpretat gestul ca pe un da.

Cursurile se terminaseră, iar Miren s-a dus acasă încercând să-și umple timpul cu ceva. A făcut un duș, s-a jucat o vreme cu părul în fața oglinzii, fără să știe cum să se pieptene. Era brunetă, cu părul drept și lung până în dreptul pieptului, iar privirea dezvăluia un evantai de incertitudini, rod al anilor cât trecuse neobservată prin colegiul din Charlotte. Acolo nu fusese decât točilara, eleva model, preferata profesorilor, pe care nimeni n-ar fi vrut să o aibă în preajmă. Când fusese admisă la Universitatea Columbia, încercase să adopte o imagine mai deschisă, să se adapteze la un oraș cu un ritm foarte diferit de cel din care venea, dar îi era greu să iasă din carapace. Primul an a trecut repede și singurele persoane care îi inspirau încredere erau tot profesorii, așa cum se întâmplase și când era elevă la colegiu.

Christine, care stătuse lângă ea în bancă încă din prima zi, părea să aibă un caracter diametral opus. Cele două erau foarte diferite și poate tocmai de aceea între ele s-a stabilit o legătură: Miren era creierul, cea care avea mereu răspunsul corect înaintea tuturor celorlalți studenți. Christine nu răspundea niciodată, nu lua temele în serios, dar orbita în jurul lui Miren doar pentru a fi mereu la curent cu ceea ce trebuia să facă, chiar dacă, la momentul adevărului, alegea întotdeauna calea cea mai simplă. Dacă li se cerea să scrie un articol, Miren alegea o știre mai puțin cunoscută sau un loc despre care construia o întreagă argumentație cu exemple și subiecte de

dezbateri, trezind în cititor dorința de a afla mai mult. Christine, în schimb, trata subiectele de la distanță, fără să le atingă și fără să se murdărească, relatând evenimentele într-un mod superficial și fără să intre în detalii dincolo de cele întâmplare. Erau două perspective foarte diferite asupra jurnalismului, dar și asupra oricărui aspect vital. Dacă voiai să faci ceva cu viața ta, aveai două opțiuni: ori să te scufunzi în noroi până la gât ca apoi să ieși triumfător la liman, ori să te plimbi pe marginea bălții ca să nu trebuiască mai apoi să-ți speli hainele.

S-a auzit soneria și Miren a alergat spre ușă.

— Ești pregătită să arăți trăsnet? a întrebat-o Christine în loc de salut.

Miren a început să râdă la rîndul ei:

— Hai, intră.

Christine ducea o valiză pe care a aruncat-o pe canapea și a deschis-o apoi, lăsând să se vadă niște haine din piele și materiale sclipitoare, cu imprimeuri și paiete.

— Poți să pui niște muzică? a întrebat Christine, uitându-se în jur.

— Am un CD cu Stacy Orrico, era în apartament când l-am închiriat.

— Dar tu ce prostii ascuți? Bun, nu contează. Pune-l să meargă. În noaptea asta, gagica și-o trage cu Tom.

Miren nu știa cum să interpreteze faptul că Christine vorbea cu atâta certitudine despre asta. Adevărul era că subiectul i se părea stânjenitor, așa că a preferat să nu răspundă și să nu o contrazică.

Au stat o oră să probeze rochii, râzând în hohote în timp ce se rujau și cântau „Walking On Sunshine” cât puteau de tare, fără acompaniament care să le estompeze tonurile false. Când Miren s-a uitat în sfârșit în oglindă, pe când Christine o ținea de după mijloc, și-a dat seama cu surprindere cât de schimbată arăta. Niciodată nu se machiase atât de mult, nu-i plăcea să o facă, credea că a te ascunde după o mască e un semn de slăbiciune, o tactică de a te proteja sub un strat artificial și de a nu-ți asuma nicio răspundere.

— Uită-te la tine, Miren. Arăți superb, i-a șoptit Christine.

Miren și-a dat părul într-o parte și și-a lăsat chipul descoperit, absolut uimită să se vadă astfel. Se îmbrăcase cu o rochie fără mâneci, de culoare portocalie, scurtă până la mijlocul coapselor. A văzut fardul de pleoape cu efect de umbră aplicat de Christine cu îndemânarea cuiva care făcea asta de ani de zile și a rămas surprinsă de rezultat. Pentru prima dată s-a văzut atrăgătoare.

Apoi, latura ei timidă a ieșit din nou la suprafață:

— Nu-mi place să fiu machiată așa de tare... Nu mă simt... în largul meu.

— Dar nu te-am dat decât cu fard de obraji și de pleoape, Miren, ce Dumnezeu?! Nu ai nevoie de nimic mai mult. E doar... un aer de divă.

— Un aer de divă... a repetat Miren încet, nesigură.

— Un aer de divă dată naibii! a exclamat Christine în culmea încântării, iar strigătul ei părea mai degrabă un cântec de război.

Apoi a început să fredoneze o melodie pe care Miren nu o mai auzise niciodată până atunci.

Au ieșit împreună pe la șapte seara și au mers cocoțate pe tocuri până la un bloc de apartamente în stil modern, cu vedere spre fluviul Hudson, de pe Strada 139. La intrare erau colegi de facultate cu țigări și pahare pline de băutură în mână. Un tip s-a ivit la una dintre ferestre și a strigat că cineva acceptase o provocare absurdă și numele altcuiva pe care Miren nu-l înțelesese prea bine. Au urcat împreună și, pe scări, un bețiv pe care niciuna nu îl cunoștea i-a suflat lui Miren în ureche niște cuvinte atât de jenante încât a preferat să le ignore.

— Așa-i mereu?

— Când anume?

— Când te simți observată.

— Și nu-i grozav? i-a răspuns Christine.

Miren a privit-o uluită.

Când au ajuns la petrecere, nu a trecut mult și Christine s-a dus să salute niște oameni pe care Miren nu i-a recunoscut. De fapt, nu era nimic neobișnuit. Miren nu cunoștea pe nimeni acolo. Se uita peste tot și nu vedea decât fete cu un an mai mari decât ea cochetând cu băieți cu un an mai mari ca ele. A pufnit nemulțumită. Nu-l vedea nici pe Tom, amfitrionul petrecerii, deși îi auzise râsul energic și sonor ce părea să invadeze toată locuința, chiar dacă muzica se auzea mai tare decât ar fi putut suporta orice vecin. Miren s-a așezat singură pe o bancheta din bucătărie și se făcea că era ocupată de fiecare dată când cineva venea să-și toarne în pahar sau să ia niște cuburi de gheață.

Un băiat brunet și cu obrazul ras s-a apropiat de ea și i-a oferit o cupă cu un zâmbet larg până la urechi.

— Nu-mi spune, tu ești Miren, nu-i așa?

— Ăăă... da, a răspuns ea.

Era reconfortant să poarte o discuție cu cineva. Așa avea să se simtă mai puțin singură.

— Christine te-a trimis să vorbești cu mine, nu?

— Habar n-am cine e Christine, a răspuns el cu un zâmbet.

— Atunci trebuie să fii vreun prieten de-ai lui Tom. Cineva din gașca lui, a mai spus Miren.

— Ia te uită! Ai simțul observației. Ești pe-aproape.

— Aici toți sunt prietenii lui Tom. Cine nu e prieten cu el? E un băiat popular, genul pe care îl plac toate tipele... bine, înțelegi tu.

— Bun, eu îl cunosc pentru că m-am ciocnit cu el.

— Explică-mi cum vine asta.

— Mergeam pe stradă și l-am lovit cu mașina. De atunci suntem prieteni...

— Serios? a întrebat Miren neîncrezătoare.

— De fapt, nu, a răspuns el deodată, zâmbindu-i din nou. Nu știu cine e Tom. Am venit aici pentru că am fost invitat.

Miren a izbucnit într-un hohot de râs necontrolat. Apoi, dându-și seama încotro se îndrepta discuția, s-a uitat prin preajmă, dar nu l-a văzut pe Tom și nici pe Christine.

— Nu e rea petrecerea asta, a spus Miren, încercând să pună capăt unei tăceri de trei secunde.

— Nu, nu e rea deloc. Ciocnim pentru petrecerile reușite?

Fraza aceea banală și goală de înțeles a tras un semnal de alarmă în mintea lui Miren care se pregătea să-și ia rămas-bun.

— Nu cred c-o să rezist prea mult. Nu prea sunt cu...

— Cu petrecerile? a întrebat el nelămurit, arcuindu-și sprâncenele și lăsând să se vadă câteva riduri de expresie pe frunte care de obicei funcționau când voia să arate mai atrăgător.

— Cu băutura, a răspuns Miren. Mie-mi place mai mult să citesc sau să stau în casă.

— Mie-mi spui? Eu studiez literatură comparată. Toată ziua nu fac altceva decât să citesc întruna din clasici. Dar n-are a face una cu alta, îmi place și să mă distrez. Așa cum îi plăcea și lui Bukowski sau... tuturor scriitorilor.

— Păi nu studiezi și tu jurnalismul?

Miren s-a uitat la el surprinsă, bucuroasă că băiatul rostise numele unuia dintre autorii ei preferați, apoi a adăugat:

— „Găsește-ți iubirea și las-o să te ucidă”.

— Bukowski a mai spus și „Unii oameni niciodată nu fac o nebunie”. Ce viață groaznică trebuie să ducă! a adăugat zâmbind. Mă cheamă Robert, a continuat, ciocnindu-și paharul de al lui Miren, pe care i-l pusese pe blatul dulapului de la bucătărie.

— Pe mine, Miren. Încântată, a spus ea zâmbitoare, apucând paharul.

12.

Miren Triggs
1998

*Creativitatea se ascunde în rutină
și evadează doar când se plictisește,
sub formă de scânteie care schimbă totul.*

Am început să explorez fișierele trimise pe e-mail de profesorul Schmoer. Am descoperit că nu conțineau numai înregistrări video, ci și documente, sesizarea semnată de Aaron Templeton și înregistrarea apelului la urgențe. Părea să fie o parte din dosarul de investigație al poliției sau măcar ceea ce ziarul obținuse prin propriile cercetări.

Fișierele video aveau în loc de titlu un număr de cod pe care nu mi-a fost greu să-l descifrez și care făcea trimitere la strada, numărul și ora începerii înregistrării. De exemplu, primul se intitula BRDWY_36_1139.avi și se referea, fără îndoială, la intersecția dintre Broadway și Strada 36, în apropiere de Herald Square unde se termina parada de Ziua Recunoștinței. Alt film se numea 35V_100_1210.avi, adică partea de vest a Străzii 35 și imobilul cu numărul 100, model repetat și în cazul celorlalte unsprezece înregistrări cu conținuturi diferite.

Am deschis-o pe prima, fără să știu prea bine peste ce aveam să dau și nici ceea ce căutam de fapt.

Din câte citisem, dispariția Kierei se produsese în jurul orei 11.45, aproape de intersecția dintre Broadway și Strada 36, fapt pentru care, dacă numerotarea fișierului corespundea realității, orice ar fi urmat ar fi trebuit să se întâmple la câteva minute după aceea.

Tot ce am văzut la început a fost o masă de umbrele. Sute de umbrele în toate părțile. Nu-mi aminteam să fi plouat în ziua aceea, dar aceasta reducea vizibilitatea camerelor de supraveghere și posibilitatea să surprindă vreun detaliu semnificativ.

Înregistrarea fusese făcută dintr-un plan situat la câțiva metri deasupra

umbrelor care așteptau alaiul lui Moș Crăciun. Imaginea arăta o pătură compactă, un covor în culori vii care tremura și oscila fotogramă cu fotogramă în timp ce, puțin mai departe, se puteau intui siluetele figuranților deghizați în turtă dulce, defilând pe mijlocul străzii. De partea cealaltă se aflau oameni îmbrăcați în impermeabile, adăpostiți sub umbrele, așteptând în spatele unui gard de metal gri. Pe deasupra lor, pe trotuarul celălalt, Haier Building m-a ajutat să mă orientez în peisaj. Camera făcuse câte o fotografie a zonei la fiecare două secunde, ceea ce explica mulțimea lacunelor din înregistrare.

În mijloc se remarcă o umbrelă de culoare deschisă, imobilă, înconjurată de câteva de culoare neagră, în apropierea camerei de luat vederi. Am derulat filmul înainte de mai multe ori, convinsă că toată înregistrarea avea să fie la fel. Am descoperit că nu se schimbau decât culorile care alcătuiau covorul de plastic și că bucățile de turtă dulce însuflețite fuseseră înlocuite încetul cu încetul de majorete. Am căutat-o pe Mary Poppins care împărțea baloane la colțul Străzii 36, dar raza de observație a camerei nu ajungea până în zona aceea.

Am observat că o majoretă venise lângă gardul cel mai apropiat de cameră și că a rămas timp de câteva fotograme pe loc, de parcă ar fi salutat persoana cu umbrela albă. Am văzut șase minute complete de înregistrare, încercând să întrezăresc dincolo de ceea ce ecranul lăsa să se vadă: gesturi, schimbarea poziției umbrelor, viteza cu care se mișcau, fără să observ nimic ieșit din comun. Apoi, deodată, un om a început să alerge printre acestea spre locul unde cu câteva minute mai înainte se oprise majoreta. În clipa următoare, umbrela albă a dispărut, presupun întrucât căzuse la pământ în secundele scurte dintre o fotogramă și cealaltă, și am descoperit chipul lui Grace Templeton, mama Kierei.

Imaginea aceasta nu era neapărat mai clară, dar lăsa să se intuiască o expresie nedumerită. În următoarea fotogramă, expresia lui Grace era de-a dreptul îngrozită. Lângă ea a apărut Aaron Templeton care mi-a dat impresia că îi explica ceva. Amândoi au apărut apoi la câțiva metri mai la dreapta, între două umbrele verzi, pentru ca mai târziu să dispară complet din perimetrul surprins de camera de supraveghere.

Mi s-a strâns stomacul. Nici nu puteam să-mi închipui ce simțiseră amândoi în clipa aceea. Apoi am revăzut ultimele cadre de teamă să nu-mi fi scăpat ceva, dar nu am mai observat nimic în plus.

Am deschis un fișier PDF și am descoperit că era un bilet de internare la Spitalul Bellevue completat cu datele lui Grace Templeton. După toate aparențele, suferise un atac de panică destul de grav, fapt pentru care fusese dusă acolo cu ambulanța. Ora de intrare în centru era 12.50, prin urmare nu trebuie să fi trecut foarte mult timp după dispariția Kierei.

Pe formular apărea și numărul de asigurare socială, adresa din Dyker Heights și telefonul persoanei de contact, Aaron Templeton.

Mi-am notat pe o hârtie celelalte titluri ale fișierelor video și am căutat o hartă a orașului pe care știam că o lăsasem pe undeva prin casă.

Când am găsit-o, în cele din urmă, am însemnat punctele exacte unde filmaseră camerele de securitate. Nu știam de ce se concentraseră atât de mult pe Strada 35, care părea să adune zeci de înregistrări din diverse puncte ale traseului, în minutele anterioare și ulterioare dispariției. Totul părea să indice că investigația se axase pe pista aceea, așa că am marcat pe hartă întreaga stradă.

Mi-a mai atras atenția un alt fișier inclus în e-mailuri. Era un document cu extensia jpg pe care mi-a fost greu să-l identific la o primă privire.

Era fotografia unui morman de haine aruncate pe o pardoseală de marmură bej. Deasupra acestuia se puteau desluși câteva șuvițe de păr negru. Imaginea aceea m-a neliniștit. Oare fusese descoperit un cadavru și încă nu fusese anunțată presa? Mai existau detalii de anchetă necunoscute publicului? În anii în care se produsese dispariția, curiozitatea morbidă pentru astfel de subiecte era mult mai redusă decât în prezent. Doza de informații filtrate era mereu echilibrată și relevantă pentru a ajuta la desfășurarea investigațiilor, dar acest aspect avea să se schimbe în curând pentru totdeauna. Cazul Kierei avea să reprezinte momentul de răscruce pentru jurnalismul următorilor ani, iar prima pagină din *Press pe* ziua aceea aflată lângă computerul meu avea să reprezinte punctul de pornire. Din când în când, îmi îndreptam ochii spre chipul Kierei care părea să se uite la rîndul ei la mine și să-mi șoptească:

— N-ai să mă găsești.

Mi-am petrecut următoarele ceasuri deschizând fișiere video și analizând ceea ce se vedea în imagini, dar tot nu reușeam să descopăr ceva relevant. Adevărul era că ceea ce aveam nu îmi folosea ca să descopăr vreo pistă sau ca să trag vreo concluzie clară. Era ca și cum piesele date de profesorul Schmoer fuseseră selectate ca să distragă atenția privitorilor sau

ca și cum persoana din interiorul poliției care ar fi transmis la *Daily* acel pachet de date ar fi rezervat informația-bombă pentru mai târziu, nu aveam nicio îndoială în privința asta.

M-am uitat la ceas și am văzut că era aproape trei dimineața. Însemnasem câteva cruci pe hartă și eliminasem punctele unde imaginile de pe camere nu conduceau spre nicio pistă. Văzusem și fotografiile înregistrărilor furnizate de magazinele de alimente unde se vedeau cumpărători trecând prin fața vitrinelor și nimic altceva. M-am uitat și pe înregistrările din interiorul unui supermarket în care nu se întâmpla nimic important și dintr-o pizzerie deschisă recent la colțul dintre Broadway și Strada 36.

Unul dintre fișierele video avea un format puțin diferit. Se numea CAM_4_34_PENN.avi, nume pe care nu am reușit să-l decodific până când nu l-am deschis. Mi-a luat câteva clipe până să înțeleg imaginea care se derula cu mai multă fluiditate decât cele dinainte, calitatea însă fiind mai proastă. Lentila obiectivului părea aburită, ceea ce făcea ca înregistrarea încețoșată să fie greu de deslușit. În cadrul alb-negru se putea vedea peronul unei stații de metrou cu mai mulți pasageri așteptând sosirea trenului. Durata filmării era de două minute și patruzeci și cinci de secunde și nu mă așteptam să văd nimic important într-un timp atât de scurt. O femeie cu căciulă de Moș Crăciun aștepta lângă o coloană de fier, doi bărbați îmbrăcați la costum vorbeau într-un colț, un vagabond stătea lângă o bancă, la trei piloni distanță de femeie. Pe peron așteptau mai multe persoane, dar camera aceea nu le capta decât picioarele în partea de sus a imaginii.

Deodată a apărut metroul care a făcut să vibreze camera pe durata frânării. În timpul acesta, o familie de vârstă mijlocie cu un copil mic, îmbrăcat cu pantaloni albi și un pardesiu închis la culoare a apărut în cadru și am numărat șaisprezece călători care au ieșit din vagonul aflat chiar în dreptul obiectivului. Apoi, atât familia, cât și femeia și cei doi bărbați au urcat în metrou. La scurtă vreme, trenul a pornit din stație, oamenii s-au risipit și nu a rămas decât vagabondul care privea în gol de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

13.

26 noiembrie 1998

*Numai atunci când pierzi o piesă
îți dai seama că întregul puzzle
nu mai are sens.*

Aaron și-a petrecut următoarele ore bântuind prin tot perimetrul, uitându-se peste tot și nicăieri în același timp. De câte ori se întâlnea cu câte o familie care trecea pe acolo cu un copil mic, se apropia în fugă, încercând să surprindă în ochii acestuia privirea Kierei. Mai târziu, câțiva martori aveau să dea declarație la poliție că l-au văzut pe Aaron copleșit de disperare, strigând întruna, pe când tot orașul părea să-l ignore. Agenții Departamentului de Poliție din New York răscoleau și ei prin tot orașul, se culcau la pământ ca să se uite pe sub mașini, intrau în holurile blocurilor cu speranța să o găsească dezorientată pe vreun palier. Dar pe măsură ce treceau orele și noaptea se lăsa peste metropolă, becurile și luminile se aprindeau rând pe rând, contrastând cu întunericul ce puneă tot mai mult stăpânire pe inima lui Aaron, ale cărui strigăte abia dacă se mai auzeau acum ca niște șoapte sfâșietoare.

La ora unu dimineața, un polițist l-a găsit pe Aaron la intersecția dintre Strada 42 și Bulevardul 7, plângând neconsolat lângă un hidrant. Nu știa unde să mai caute. Bântuise și răcnise prin tot orașul, de la est la vest și de pe Strada 28 până pe 42. Se întorcea mereu la intersecția cu 36, aflată la mijlocul drumului, acolo unde se întâmplase totul. Căutase prin parcurile din zonă, strigase din răputeri numele Kierei pe la gurile de metrou, înălțase rugăciuni către un Dumnezeu în care nu credea și încheiase un pact cu diavoli care nici măcar nu existau. Nimic nu funcționa, așa cum se întâmpla mereu în lumea reală, unde viețile se frângeau și visurile te loveau drept în față fără nicio reținere.

În timp ce strângea aparatura montată pentru a transmite știri despre parada lui Moș Crăciun, un reporter de la CBS care auzise mesajul de alarmă pentru că interceptase stația radio a poliției l-a filmat pe Aaron

alergând disperat în toate părțile. Acel fragment avea să fie folosit a doua zi pentru a deschide știrile de dimineață unde o prezentatoare avea să citească pe un ton mecanic, fără pic de emoție în glas, următoarea știre: „Micuța Kiera Templeton, în vârstă de trei ani, dispărută ieri în timpul paradei de Ziua Recunoștinței în centrul Manhattanului, nu a fost găsită încă. Dacă ați văzut ceva sau sunteți în posesia unei piste, sunteți rugați să apălați serviciul de alertă AMBER^[3] disponibil pentru minorii dispăruți la numărul de pe ecran”. Imediat după aceea, fără să-și schimbe cu nimic vocea și expresia feței, a început să vorbească despre un ambuteiaj de pe podul Brooklyn din cauza unui șantier de pe malul celălalt al estuarului East River. În clipa aceea, redacțiile tuturor mijloacelor de comunicare în masă din oraș au început să caute imagini cu tatăl acela înfrânt, punând astfel în mișcare mașinăria infernală a senzationalismului.

Apelurile stridente ale telefonului lui Aaron i-au înăbușit durerea, arătându-i un număr pe care nu-l avea în agendă, în timp ce polițistul îl ajuta să se ridice în picioare:

— Alo?

— Vă sun de la Spitalul Bellevue. Soția dumneavoastră a trebuit să fie transportată aici pentru că a suferit un atac de panică. De câteva ore este stabilă și a solicitat să fie externată. Domnule? Mă auziți?

Aaron încetase să mai asculte de la prima frază. În fața lui se afla agentul de poliție care îi arătase hainele Kierei la portalul clădirii cu numărul 225 și, în ciuda faptului că nu-și amintea numele acestuia, expresia serioasă a chipului și privirea tristă i-au năruit orice speranță. Agentul Alistair a făcut un gest de tăgăduire, mișcându-și capul dintr-o parte în alta, cel mai dureros mesaj cifrat pe care Aaron ar fi putut să-l primească.

A izbucnit în plâns.

Nu s-a oprit nici când câțiva membri din corpul de poliție l-au însoțit până la mașina cu sirena pornită. Agenții se oferiseră să-l ducă la spitalul unde se afla soția sa și i-au promis că toate unitățile disponibile aveau să cerceteze mai departe zona pentru a continua căutările. Pe toată durata drumului spre spital nu a putut să articuleze o vorbă și a scrutat umbrele de pe stradă în căutarea fiicei sale, pe care i se părea că o vede la fiecare intersecție. Când au ajuns la spital, l-au condus în tăcere prin clădirea unde, la capătul unui coridor lung cu pardoseala și pereții albi, îl aștepta Grace în picioare, cu un aer grav. Când l-a văzut și și-a dat seama că nu era însoțit

de Kiera, femeia a început să alerge spre el și să strige „fetița mea, fetița mea!”, iar ecourile acelor urlate aveau să răsună în toată clădirea cum numai veștile cele mai groaznice pot să o facă. Strigătele acelei mame aveau să rămână întipărite pentru totdeauna în memoria pacienților, a asistentelor și a doctorilor care se ocupaseră de ea, dându-și seama că durerea acelor părinți era cea mai pură și mai tragică simțită vreodată. În locul acela erau obișnuiți să se înfrunte cu moartea, să se lupte cu bolile, să îndure procese lente care le sorbeau viața încetul cu încetul, dar nu și cu vaierul acela neconsolat al unor părinți plini de speranță și în același timp profund deznădăjduiți. Când a ajuns în dreptul lui Aaron, Grace a început să-l lovească neconștient în piept, iar el răbda ploaia de pumni fără să simtă durerea întrucât era mort pe dinăuntru, întrucât credea că se scufundase în sine ca într-un hău fără capăt, așteptând cu chipul plin de lacrimi, fără să rostească niciun cuvânt, ca Grace să urle și să-l învinovățească de cele întâmplate până avea să-și piardă suflul.

14.

27 noiembrie 2003 *Cinci ani de la dispariția Kierei*

*De multe ori, speranța nu are nevoie
decât de un mic cui înroșit de care să se agațe.*

Grace, Aaron și Miren au așteptat nerăbdători sosirea agentului Benjamin Miller, responsabil cu cercetarea cazului de dispariție a Kierei din 1998.

Sosise la două ore după ce Aaron sunase de nenumărate ori la singurul telefon pe care îl avea pentru a vorbi cu el și după ce o secretară îl făcuse să aștepte câteva minute pentru ca apoi să întrerupă convorbirea fără să-l pună în legătură cu nimeni, lăsându-l în compania unei muzici năucitoare. Abia a cincea oară secretara a ascultat cu atenție cuvintele lui Aaron:

— Este Kiera! Trăiește! Vă rog, trebuie să îmi faceți legătura cu agentul Miller. Kiera e bine!

— Ce spuneți?

— Fetița mea, Kiera Templeton, este bine! Am văzut-o! În filmare! Ne-au trimis o înregistrare cu ea! E vie! a repetat, țipând la telefon.

— Știți... domnule Templeton... în clipa de față nu putem să ne ocupăm din nou de cazul dumneavoastră... Nu mai avem nicio noutate, iar agentul Miller a fost cât se poate de clar când ne-a spus să nu-i mai direcționăm alte apeluri până când nu apar piste noi.

De fiecare dată ne sunați de Ziua Recunoștinței din diverse motive. Ar trebui să cereți un ajutor specializat.

— Nu înțelegeți... Kiera este vie! Am văzut-o! Într-o înregistrare! Am primit o casetă video cu ea. E vie!

Secretara a rămas tăcută câteva secunde, apoi a adăugat scurt:

— O clipă, vă rog.

Puțin mai târziu, o voce gravă s-a auzit întretăiat la capătul celălalt.

— Domnule Templeton? Dumneavoastră sunteți?

— Domnule Miller, slavă Domnului că mi-ați răspuns. Trebuie să veniți.

Cineva a lăsat la noi acasă un pachet cu o casetă video. În înregistrare apare Kiera.

— E o nouă înregistrare făcută de o cameră de securitate? Am avut mai multe în perioada de după dispariția ei și niciuna nu ne-a condus la nicio concluzie clară.

— Nu, nu este o înregistrare de pe stradă. E dintr-o casă. Acolo apare Kiera. La vârsta de opt ani. Se joacă într-o cameră.

— Ce spuneți?

— Kiera trăiește, domnule Miller. Nu a murit. Kiera trăiește! a strigat Aaron, euforic.

— Sunteți sigur de ceea ce spuneți? a întrebat celălalt cu suspiciune.

— Este ea, domnule agent, nu am nici cea mai mică îndoială.

— Și soția dumneavoastră crede la fel? Crede că e ea?

— Trebuie să o vedeți cu propriii ochi.

— Vin acum. Așteptați acolo și nu atingeți nimic. Poate... poate mai găsim ceva.

Cât timp a durat așteptarea, Grace nu a încetat să zâmbescă și să plângă de fericire pentru că o văzuse pe Kiera jucându-se liniștită într-o cameră. Aaron s-a așezat la masa din bucătărie cu privirea rătăcită, lăsând ca, din când în când, emoțiile să-i deseneze pe chip un plâns fericit. Pe Miren însă, imaginea aceea a Kierei o amuțise de tot. Investise atâta timp căutând tot felul de piste, întrebând oamenii și cercetând iar și iar câte un dosar de poliție de mai bine de două mii de foi fără să găsească nimic încât simpla imagine a fetei jucându-se părea să-i pună la încercare simțul rațiunii.

În scurta înregistrare de aproximativ un minut, Kiera, mai mare cu câțiva ani față de data dispariției, se juca cu o păpușă dintr-o căsuță de lemn, pentru ca mai apoi să o ridice de unde se afla și să o lase pe pat. Puțin mai târziu, după câteva clipe de șovăire, se vedea cum se îndrepta spre ușă și își lipea urechea de aceasta. Purta o rochiță portocalie până la genunchi. Dacă nu ar fi fost cronometrul, s-ar fi putut crede că se oprișe înregistrarea. La secunda treizeci și cinci, Kiera și-a dezlipit urechea de ușă de parcă strădania de a auzi ceva ar fi fost în zadar și s-a îndreptat în salturi spre fereastră. Apoi a dat la o parte perdeaua de voal alb și s-a uitat afară cu spatele la cameră.

Chiar în momentul în care cronometrul marca secunda cincizeci și șapte, Kiera s-a întors spre cameră și, timp de două fotograme, a privit spre

obiectiv cu un chip lipsit de expresie. Înainte să ia din nou păpușa pe care o lăsase pe cuvertură, aparatul a expulzat caseta, iar ecranul s-a umplut din nou de purici, invadând lumea familiei Templeton cu un zgomot surd.

— Sunteți siguri că este ea? a întrebat Miren, știind dinainte care avea să fie răspunsul.

Văzuse sute de fotografii cu Kiera în diferite albume ale familiei și asemănarea era izbitoare, în ciuda diferenței de vârstă dintre momentul răpirii și cel al înregistrării.

— Da, Miren, este Kiera. Nu vezi? Uită-te la fața ei... Doamne... Aș putea să-mi recunosc fetița chiar dacă ar trece și cincizeci de ani. E fetița noastră!

— Calitatea imaginii lasă mult de dorit, doar asta voiam să spun. Poate că ar trebui...

— E ea! E clar? a întrerupt-o Grace, iritată.

Miren a încuviințat de parcă nu ar fi avut nicio legătură cu ceea ce auzise și s-a dus să aștepte afară. Pe când își aprindea o țigară, și-a dat seama că noaptea se lăsase de-a binelea. A scos telefonul din buzunarul jachetei și a sunat la redacție ca să se scuze că nu avea să se întoarcă la timp ca să termine articolul aflat în lucru.

Apoi s-a uitat la celelalte case de pe stradă și la felul în care mai multe familii așezau cablurile instalațiilor de Crăciun pe acoperișuri. S-a gândit că trebuia să fi fost foarte greu pentru cei doi părinți să vadă cum sărbătoarea Crăciunului care deborda de bucurie și care era un prilej de întâlnire cu cei dragi îi înconjură, îi încercuia cu mii de luminițe, semnalând, în mod involuntar, singurul loc unde nu erau aprinse. Într-o lume plină de lumini, o zonă întunecată devine un semnal. Casa familiei Templeton era singura de pe stradă care părea să nu ia parte la acea risipă excentrică de electricitate și, la o primă privire, era și cea care cheltuia cel mai puțin pe grădinari. Gazonul era uscat, cu petice mari de pământ lăsat în paragină pe toată suprafața grădinii. Și-a amintit de prima dată când fusese acolo, la puțină vreme după ce începuse să investigheze pe cont propriu dispariția Kierei, iar primul lucru care îi atrăsese atenția fusese aspectul impecabil al gazonului. Și-a amintit senzația de a se afla în casa unui cuplu înstărit, cu o mașină scumpă parcată în față și o cutie de scrisori cu banderolă pentru a completa imaginea unei familii perfecte. Acum, în schimb, toate acestea se risipiseră ca fumul, durerea invadase fiecare colț al

casei, pictând în culori posomorâte nu numai fațada, grădina și ferestrele, ci și sufletele celor care îi treceau pragul.

•

La scurtă vreme a apărut în capătul străzii un Pontiac gri cu farurile aprinse, din care a coborât un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat la costum, cu cravată verde și pardesiu gri.

— Nu pot să spun că mă bucur să vă văd din nou, i-a spus agentul Miller în loc de salut.

Ea a răspuns ridicând din sprâncene și aruncând mucul de țigară.

— E ceva serios? a întrebat bărbatul înainte să intre.

— Se pare că da, i-a răspuns Miren sec.

Aaron i-a ieșit în întâmpinare și l-a salutat.

— Vă mulțumesc că ați venit, domnule agent, a spus el, cu nerăbdare în glas.

— Soția mă așteaptă cu curcanul în cuptor. Sper să fie ceva important, a spus Miller, încercând să anunțe astfel că nu avea de gând să stea prea mult timp.

Grace se afla în bucătărie, cu pleoapele roșii de plâns.

Au intrat în casă, iar agentul a salutat-o cu o îmbrățișare:

— Cum vă simțiți, doamnă Templeton?

— Trebuie să vedeți înregistrarea, domnule agent. E Kiera. E în viață.

— Cine v-a dat caseta?

— Era în cutia poștală, în plicul ăsta, a spus Grace arătând spre pachetul de pe masă.

Agentul s-a uitat la el fără să-l atingă și a văzut numărul unu scris cu carioca.

— Ați pus mâna pe plic?

Grace a încuviințat și și-a dus mâinile la gură.

— Unde este caseta?

— În aparatul video.

Aceasta ieșea cu câțiva centimetri din fanta aparatului, lăsând să se vadă muchia neagră pe care se lipea de obicei eticheta cu titlul. Punctele albe și negre dansau pe ecran, reflectându-se în ochii tuturor.

Agentul și-a scos pixul din buzunarul jachetei și cu ajutorul acestuia a împins caseta înăuntru. Grace s-a aplecat și a apăsat un buton pentru a derula banda de la început. Câteva secunde mai târziu s-a auzit un clic și pe

ecran a apărut din nou Kiera la opt ani, cu o expresie nevinovată, jucându-se cu păpușa, lăsând-o apoi pe pat, stând la pândă lângă ușă pentru ca mai târziu să se uite pe fereastră.

Când s-a întors spre cameră, imaginea s-a întrerupt și aparatul a expulzat caseta de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

— Ea este? a întrebat agentul, tulburat. Sunteți convinși că o recunoașteți?

Grace a încuviințat, tremurătoare. Ochii îi erau împânziți de lacrimi gata să rupă zăgazurile pleoapelor și să-i brăzdeze din nou chipul.

— Sunteți siguri?

— Cât se poate de siguri. Este Kiera.

Agentul a scos un oftat, apoi a căutat un loc unde să se așeze. După câteva secunde de dezbatere cu sine, a continuat:

— Nu puteți să publicați informația asta, a spus el, adresându-se lui Miren, care aștepta sub arcul ușii de la bucătărie. Nu puteți să transformați asta iar într-un circ.

— Aveți cuvântul meu, a răspuns ea. Dar numai dacă redeschideți cazul.

— Să-l redeschid? Încă nu știm despre ce e vorba. E doar o înregistrare cu o fetiță care... să spunem lucrurilor pe nume, ar putea fi orice fetiță care ar semăna cât de cât cu a dumneavoastră.

— Vorbiți serios?

— Nu pot să mobilizez resursele poliției pentru asta, domnule Templeton. Totul e mult prea vag. O casetă care apare de nicăieri după cinci ani... Totul e așa de aberant că nu o să primesc aprobare de la biroul FBI. Știți câți copii dispar pe an? Știți câte cazuri avem deschise?

— Domnule agent, ce ați face dacă ar fi fetița dumneavoastră? Spuneți-mi, ce ați face? a izbucnit Aaron, ridicându-și vocea. Spuneți-mi. Dacă un nenorocit v-ar răpi fetița și după câțiva ani ați primi o casetă de ziua ei de naștere în care apare jucându-se de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ce ați simți? Ce ați simți dacă vi s-ar lua tot ce iubiți mai mult pe lume și, peste ani, vi s-ar râde în nas că o duce foarte bine și fără dumneavoastră?

Agentul Miller nu a putut să răspundă.

— Tot ce avem este înregistrarea aceasta și faptul că-mi spuneți că este fetița dumneavoastră. O să fie cumplit de greu să-mi conving superiorii. Nu pot să vă promit nimic.

— Este Kiera... domnule agent, a spus Miren. Știți prea bine că ea este.

- Cum de puteți fi atât de sigură?
- Pentru că primul lucru pe care îl văd de dimineață este chipul ei.

15.

Miren Triggs
1998

*Adevărul este mai alunecos decât minciuna,
dar te lovește mai tare atunci când lași garda jos.*

În dimineața următoare, ceasul deșteptător a sunat mai devreme decât ar fi avut nevoie corpul meu după o noapte petrecută cercetând fișierele trimise de profesorul Schmoer. Am încercat să beau o cafea cu vanilie pe care mi-o cumpărasem de la un Starbucks pentru micul-dejun. Apoi am fost la un magazin de telefoane mobile și mi-am cumpărat cu cardul un Nokia 5110 de culoare neagră pe care părea să-l aibă toată lumea, incluzând o ofertă de cincizeci de mesaje și șaiszeci de minute de convorbiri gratuite. Apoi m-am îndreptat spre tribunal sub soarele strălucitor al orașului. Era o zi minunată și, când am intrat, un polițist amabil m-a invitat să-mi las telefonul cel nou pe o tavă la intrare ca să pot să trec prin poarta de acces în clădire.

— Înăuntru nu e voie cu mobile, a spus acesta, îndepărtându-mi astfel în mai puțin de cincisprezece minute noul meu punct de contact cu lumea.

— Este gata dosarul pe care vi l-am cerut acum câteva săptămâni? am întrebat-o pe secretara care, de îndată ce m-a văzut, a făcut o figură de parcă i-ar fi căzut cerul în cap.

Era o femeie afro-americană de vreo patruzeci de ani care semăna leit cu mama lui Steve Urkel din serialul *Family Matters*.

— Tot dumneavoastră?

— E un drept, știți? Legea Megan^[4] obligă autoritățile să facă publică lista cu agresori sexuali din țară, cu informații despre adresă și o fotografie actualizată.

— Încă nu am terminat pagina web. Internet, înțelegeți ce vreau să spun. Chestia asta despre care vorbește toată lumea.

— Tot așa mi-ați spus și acum două săptămâni. Nu puteți să-mi refuzați drepturile. Este o lege federală, știți?

— Lucrăm la asta, vă promit că se rezolvă. Doar că sunt foarte multe dosare.

— Chiar așa de multe?

— Nici nu vă închipuiți câte, a răspuns ea, gesticulând cât mai convingător din mâini.

— Aș putea să arunc și eu o privire?

— La arhivele cu agresori sexuali? Sub nicio formă.

— Datele astea trebuie făcute publice, chiar nu înțelegeți?

— Bine, de acord. Dați-mi voie să mă interesez, a acceptat în cele din urmă. Așteptați aici, vă rog!

Secretara s-a îndepărtat pe un coridor și, cum avea să lipsească o vreme, am profitat de timp ca să mă întorc la intrarea în instituție pentru a-mi recupera telefonul și a o suna pe mama ca să-și noteze numărul meu. Nu mi-a răspuns, așa că l-am lăsat din nou acolo și m-am întors la biroul unde se afla secretara.

— Domnișoară, veniți cu mine, vă rog. Vă duc la arhivă.

Am mers împreună câteva minute până când am coborât la subsol, unde un domn cu cravată și cămașă cu mânecă scurtă care citea un ziar ne-a întâmpinat de parcă ar fi fost surprins să primească o vizită acolo jos:

— Bună dimineața, Paul! Cum merge treaba? Ți-am adus o persoană care, ei bine... e interesată de legea Megan.

— Infractori sexuali? Ne-am săturat de ei până în gât. Acum se digitalizează arhiva, dar... sunt de introdus treizeci de ani de infracțiuni de natură sexuală. E o muncă titanică.

Am ridicat o mână și am însoțit gestul cu un zâmbet fals.

— Să vedem... semnează aici și aici. Prin documentul ăsta declari că nu vei folosi informația ca să hărțuiești, urmărești sau să faci dreptate cu mâna ta, pentru că abaterile astea se pedepsesc conform legii.

— Sigur că da, am răspuns eu. Cum să nu. Or fi ei răi, dar au drepturi, nu?

Paul m-a condus pe un coridor lung cu faianță galbenă, luminat de neoane, și s-a oprit în fața unei uși.

— Secțiunea aceasta e în proces de digitalizare. De la infractori de gradul unu până la trei, a spus el înainte să deschidă ușa, lăsând să se vadă un labirint uriaș alcătuit din rafturi metalice pline de cutii de carton. Pe internet trebuie să fie mai puțină informație, dar la asta se lucrează acum.

Poate peste vreo doi ani o să avem totul gata și în varianta rezumată, dar... știți, se apropie Crăciunul și... cine are chef acum să stea în fața computerului și să introducă date din dosare?

— Tot ce e aici? Glumești, nu?

A tăgăduit din cap, strângându-și buzele.

— Pe aceste trei rafturi se află dosare din anii '70 până la începutul anilor '80. Apoi pe celelalte două se continuă cu următorii cinci ani. După cum vezi, totul e dispus foarte intuitiv. În cutiile cu etichete galbene sunt cei de nivel trei, cei mai periculoși. Violatori, asasini, pedofili, recidiviști. Ceilalți... hărțuitori și abuzatori de un nivel mai mic.

Am înghițit în sec.

Trecuseră doi ani de când fusese violată și asasinată Megan Hanka, o fetiță de nici opt ani, de către un vecin, un pedofil recidivist. Părinții lui Megan au declarat că dacă ar fi știut că vecinul lor era un agresor sexual periculos, cunoscut pentru infracțiuni de natură sexuală împotriva minorilor, nu ar fi lăsat-o să se joace singură în apropierea casei. Cazul a șocat întreaga țară, fapt care a dus la aprobarea, nu lipsită de controverse, a legii federale care obliga autoritățile să facă publică lista cu agresori sexuali aflați în libertate, incluzând fotografii, adresa actualizată și profilul victimelor, cu scopul de a informa populația dacă vreun cetățean era un prezumtiv agresor sexual. Însemna să știi cine locuia în vecinătate. Dar, în New York, legea abia atunci începuse să se aplice și avea să mai dureze un timp până când baza de date publice, care urma să fie ușor de accesat, să devină cu adevărat funcțională; în locul unui sistem informatizat, avea la dispoziție sala aceea plină de dosare în care putea să piardă ore întregi.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, nu ezita să-mi spui. Am să fiu la masa de la intrare.

Paul a închis ușa și m-a lăsat singură acolo, înconjurată de cutii cu miros de violență sexuală.

Am luat prima cutie și am rămas surprinsă de cât de grea era. În aceasta puteau să încapă pe puțin două sute de dosare de carton galben. Am scos primul dosar și imediat mi s-a făcut greață. Fotografia din colțul de sus era a unui bărbat alb de vreo șaiszeci de ani cu o privire pierdută și o barbă de trei zile. Fișa consta dintr-o singură foaie tip cu spații goale completate de mână. Ochii mi-au alunecat imediat pe căsuța care specifica pentru ce fusese condamnat: abuz sexual împotriva unui minor de șase ani.

Am închis dosarul și am trecut la următorul. Nu era ceea ce căutam și am preferat să nu mai pierd vremea cu ce mai făcuse alt nenorocit. Timp de mai multe ceasuri am trecut de la un dosar la altul, uitându-mă la fotografii și parcurgând informațiile pe care le găseam.

Ceva era putred în toată țara. De fapt, bărbații erau putrezi. În cele aproape cinci sute de dosare revizuite nu am găsit decât șase femei. Nu neg că faptele comise de cele șase femei mă dezgustau în egală măsură ca atrocitățile săvârșite de bărbați, dar era evident că mai mult bărbații se dedau agresiunilor sexuale. Unii dintre ei acumulasera o mulțime de mârșăvii: molestare, abuz, viol, culminând cu un asasinat. Alții manifestau un comportament repetitiv care friza patologia: o fixație bolnăvicioasă pe un anume tip de fată, cu anumite caracteristici ale părului, mereu de aceeași înălțime și de aceeași vârstă, obsesie care se agrava cu trecerea anilor, după ce erau puși în libertate pentru infracțiuni comise cu douăzeci sau treizeci de ani în urmă. Dar cel mai mult mă tulbura când agresorul și victima făceau parte din aceeași familie. În dosare se specifica profilul infractorului și nu de puține ori scria că era rudă de gradul unu sau doi.

— Ticăloșii naibii, am spus tare.

Am ieșit să-l întreb pe Paul până la ce oră puteam să rămân acolo, pentru că mă aștepta un volum de muncă mult mai mare decât crezusem inițial. Mi-a spus că puteam să stau până la șase după-amiaza. Am hotărât să mănânc la un local aproape de tribunal ca să mă pot întoarce repede și, în timp ce îmi așteptam porția, am sunat de pe noul meu telefon la al doilea și ultimul număr pe care îl știam:

— Cine este? a întrebat profesorul Schmoer de partea cealaltă a firului.

— Mă auzi? Sunt Miren.

— Miren. Ai putut să te uiți pe ceea ce ți-am trimis?

— Bine, nu chiar pe tot, dar... mulțumesc.

— Cred că cu cât se uită mai mulți ochi la asta... cu atât mai bine. Și cred că ai tăi sunt cei mai buni. Știu că ești altfel decât ceilalți. Poate că povestea asta nu s-a terminat încă.

— Îți mulțumesc. Încă? Ce vrei să spui?

— De unde mă suni? Nu te aud prea bine.

— De pe noul meu telefon mobil.

— Adevărul e că se aude groaznic.

— Grozav. Am dat mai bine de două sute de dolari, doar pentru că îmi

place să arunc banii pe fereastră.

A făcut o pauză, serios.

— Presupun că mă suni pentru că ai văzut știrea.

— Nu m-am uitat încă pe ziar. Ați publicat transcrierea apelului la urgențe?

— Da... dar nimeni nu a citit-o.

— Cum?

— Voiam să spun că... nimeni n-a citit-o. Apelul acela nici nu mai contează, Miren. Deja nu mai interesează pe nimeni, a spus profesorul care trebuia să se fi aflat pe stradă după zgomotul mașinilor de pe fundal. De-acum, toate astea țin de trecut. Ziarul *Press*... scuză-mă, dar n-ai aflat? Pe ce lume trăiești?

— Acum sunt la tribunal cu o problemă personală, am răspuns, încercând să mă eschivez.

— Ce problemă personală? Ești parte într-un proces? Au găsit un vinovat pentru... vreau să spun, ce s-a întâmplat? Puteai să mă fi anunțat, știi că așa fi venit cu tine.

— Nu, nu. Caut în arhive pe cont propriu.

Profesorul a oftat și a adăugat apoi, lamentându-se parcă:

— Bine, Miren... Dacă ai nevoie de ajutor în privința asta, îmi spui, de acord?

— De acord. Adevărul e că deocamdată mă descurc, am mințit eu.

— Chiar nu ai aflat nimic?

— Despre ce?

— Uită-te pe numărul de azi din *Press*. E de necrezut. Nu știu cum pot să facă asta, dar... ce să mai spunem...

— Ce se întâmplă?

Eram neliniștită. Secretomania aceea era de-a dreptul ucigătoare.

— Citește prima pagină din *Press*, apoi sună-mă, a spus el și a închis telefonul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu curioasă, înainte de a-mi da seama că nu se mai afla pe recepție.

•

L-am întrebat pe chelner dacă avea un număr din *Manhattan Press* din ziua aceea, dar mi-a spus că nu. Înainte să-mi las telefonul pe masă mi-am sunat părinții, dar nu mi-a răspuns nimeni. Oare la ce se referea profesorul

Schmoer?

Am așteptat mâncarea, niște spaghetti carbonara care nu costau decât șapte dolari și nouăzeci și cinci de cenți cu o băutură răcoritoare inclusă în preț, și am început să le mănânc în grabă ca să-mi cumpăr cât mai repede ziarul. Restaurantul era o speluncă tapetată cu oglinzi, a cărei clientelă era formată mai ales din delincvenți și familiile lor veniți să-și piardă diminețile la tribunal. M-am uitat pe peretele de lângă mine și am văzut chipul Kierei în reflexia televizorului. M-am uitat în partea cealaltă, dar tot nu am reușit să văd unde se afla adevăratul ecran în labirintul acela de oglinzi.

— Poți să dai mai tare? i-am cerut chelnerului.

După câteva secunde, chipul Kierei a dispărut și în locul lui a apărut cel al unui bărbat alb, serios, de vreo cincizeci de ani, cu părul sur, de care nu știusem nimic până atunci. Pe banda de sub imagine care traversa ecranul de la stânga la dreapta scia: PRINCIPALUL SUSPECT A FOST ARESTAT.

Când chelnerul a dat volumul mai tare în cele din urmă, am auzit-o pe prezentatoare încheindu-și fraza, pentru ca apoi să treacă la altă temă: căsătorit, tată a doi copii, principalul suspect în răpirea micuței și dragălașei Kiera Templeton a fost reținut și urmează a fi trimis în judecată”.

16.

12 octombrie 1997. New York Un an înainte de dispariția Kierei

*A vorbi despre durere e un semn de tărie,
iar a nu vorbi e un semn de curaj,
pentru că atunci când taci, rămâne înăuntru
și se luptă împotriva ta.*

Miren nu și-a dat seama ce s-a întâmplat între un moment și altul, dar s-a trezit deodată în brațele lui Robert, cu o senzație de amețală, pe o bancă din parcul Morningside, lângă un felinar al cărui bec pâlpâia când incandescent, când gata să se stingă.

— Oprește-te, te rog, a bâiguit ea, buimăcită.

— Hai..., acum nu mai face pe mironosița.

Robert o săruta în continuare și ea și-a închis ochii ca să nu vomite. Totul se rotea în jurul ei și îi era greu să se situeze în spațiu sub sclipirile intermitente ale felinarului care iluminau umbra bărbatului de deasupra ei. Nu-și amintea să fi băut atât de mult încât să ajungă în asemenea stare. S-a gândit că poate nu era ea obișnuită cu alcoolul întrucât nu-i plăcea să bea, dar senzația aceea o îngrijora.

— Te rog, OPREȘTE-TE! a țipat ea, împingându-l.

— Ești tâmpită sau te faci?

— Nu pot... nu mă simt bine, a răspuns, năucită.

Deodată a simțit pe coapse aerul înghețat din New York și, când s-a uitat în jos, s-a îngrozit văzându-și rochia ridicată până la mijloc și chiloții rupți atârând de un picior.

— Te rog... oprește-te, a spus.

Dar Robert nu i-a dat atenție și și-a băgat mâinile lungi între picioarele ei. Miren a încercat să opună rezistență cu puțină vlagă pe care o mai avea, dar nu reușea să se descotorosească de bărbatul care își mișca agresiv mâna.

Miren a auzit o voce de bărbat în depărtare. De fapt, nu era doar una, ci

mai multe, amestecate. A țipat sperând să fie auzită, cu o ultimă zvâcnire a conștiinței, fără să știe că era cel mai rău lucru pe care putea să-l facă.

Apoi s-au succedat mai multe voci, câteva râsete, câteva umbre de bărbați confundându-se în întunericul pe care lumina felinarului îl împrăștia din două în două secunde. Deodată l-a auzit pe Robert vociferând. Apoi a apărut o imagine cu el trântit la pământ, inconștient, cu fața acoperită de sânge.

În fața ei au apărut trei indivizi cărora doar zâmbetul le sclipea în sufletul întunecat. A văzut un prohab deschizându-se. Apoi altul. Și apoi poate altul, sau poate tot același.

A închis ochii, în timp ce plângea și aștepta să treacă timpul. A înțeles ceea ce citise odată despre Einstein și despre faptul că timpul este relativ. Așa și era, dar judecând numai după cât suferai.

După o vreme, fără să poată estima niciodată câtă trecuse, s-a trezit în întunecimea parcului. Simțea durere în tot corpul și avea rochia ruptă în dreptul pieptului. Rujul i se ștersese, iar fardul de pleoape aplicat de Christine i se scursese pe obraji odată cu lacrimile, desenându-i pe chip privirea cea mai tristă din orașul New York. Becul felinarului se arsese în cele din urmă, încât nu putea să vadă decât la câțiva metri depărtare. A bâjbâit pe jos și după câteva clipe a găsit mica poșetă în care erau doar cheile de la casă. Era țeapănă de frig, în ziua aceea sufla un vânt înghețat dinspre vest și și-a amintit că venise la petrecere cu o haină de blană pe care nu o mai vedea nicăieri. Și-a cuprins corpul cu brațele și a încercat să pășească. Și-a dat seama că pierduse un toc, așa că și l-a rupt pe celălalt, apucându-l instinctiv ca pe o armă. O dureau toate oasele.

Bazinul îi trosnea de fiecare dată când pășea cu piciorul drept pe pietriș. Avea genunchii plini de zgârieturi și simțea cum o arde o durere ascuțită între picioare.

A început să plângă.

A mers câteva minute prin întunericul cel mai adânc până când a ieșit din parc pe scările care dădeau spre intersecția dintre bulevardul Morningside și Strada 116. Și-a dat seama că nu se afla departe de casă. S-a uitat la încheietura mâinii, dar îi furaseră ceasul. A căutat în poșetă, însă și portofelul dispăruse.

Vocea unui bărbat gata să o ajute i-a străpuns din nou timpanul:

— Ești bine, soră? Ce-ai pățit?

Dar până să poată identifica de unde provenea sunetul, Miren și-a scos pantofii din picioare și a rupt-o la fugă. Era speriată ca un iepure care auzise împușcătura unui vânător și se temea ca următorul glonț să nu-i curme fuga. Se uita în toate părțile în timp ce alerga desculță și când, în cele din urmă, a ajuns la ușa casei, a simțit în gură gust de sânge. A urcat scările ținându-se strâns de balustradă și a simțit un firicăld scurgându-i-se pe coapsă. S-a uitat în jos și s-a convins că era sânge.

Plângea mai departe, aproape în tăcere, ca nimeni să nu o găsească, temându-se ca nu cumva cineva să o vadă în starea aceea și să se înfrupte la rându-i din trupul pe care și-l simțea sfărâmat în mii de bucăți.

I-a luat ceva vreme până să nimerească încuietoarea. Mâinile îi tremurau așa de tare încât nu reușea să deschidă ușa cu cheia, pe când brelocul se auzea ca un clopoțel care anunța venirea vânatului. A înghițit în sec și, după ce a intrat în sfârșit în casă, a trântit ușa și s-a aruncat asupra acesteia, urlând întruna, cu toată energia pe care o mai avea.

S-a uitat în față și a văzut telefonul pe măsuta de lângă canapea. S-a târât pe jos, plângând și gâfâind, și și-a pus receptorul la ureche.

După ce a așteptat câteva secunde, a auzit la capătul celălalt o voce feminină întrebând somnoroasă:

— Da? Cine sună la ora asta?

— Mamă, ajută-mă, a bolborosit ea, printre suspine.

17.

26 noiembrie 1998

*Poți să ascunzi o cicatrice enormă pe piele,
dar nu și o simplă zgârietură pe suflet.*

Agentul Alistair a rămas o vreme în apropiere, fără să deranjeze, în timp ce mama și tatăl Kierei se îmbrățișau prăbușiți pe pardoseala spitalului, gândindu-se la tot ce ar fi putut să schimbe la ziua aceea pentru ca fetița lor să se afle atunci cu ei. Grace și-a amintit că tocmai când ieșiseră din casă și văzuse că ploua, îi trecuse prin minte că poate ar fi fost mai bine să nu meargă să vadă parada. În ultimele săptămâni, Kiera fusese puțin răcită și se temea să nu se îmbolnăvească mai tare, dar șovăiala se risipise de îndată ce a văzut cât de bucuroasă ieșise Kiera afară, pregătită să vadă prima paradă de Ziua Recunoștinței din viața ei. Apoi și-a mai amintit că fetița se trezise în dimineața aceea puțin supărată pentru că se terminaseră cerealele Lucky Charms, preferatele ei, iar Grace o certase pentru că ar fi trebuit să mănânce la micul-dejun alte produse mai sănătoase și mai puțin colorate decât acele bombe calorice pline de zahăr. Mintea lui Aaron încerca să reconstituie fiecare clipă a dimineții aceleia, fiecare gest al Kierei, fiecare moment în care el ar fi putut schimba cursul evenimentelor pentru a-i împiedica dispariția, și descoperea o mulțime de decizii care ar fi putut să evite producerea acelei nenorociri de neînchipuit. Apoi și-a amintit că în seara dinainte se întorsese târziu de la firmă și că fetița adormise deja și de asta nu mai putuse să se joace cu ea și nici să-i citească o poveste, cum făcea aproape mereu înainte de culcare. Dispariția Kierei declanșase mecanismul de autodistrugere din creierul amândurora, care căutau acum în fiecare gest cele mai dureroase momente în stare să le facă și mai mult rău. Bucuriile ratate, săruturile nedate, zilele de lucru, pedepsele neîncheiate cu vreun cadou.

— Domnule și doamnă Templeton... a intervenit agentul Alistair, știu că este greu să vă întoarceți acasă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar trebuie să aveți încredere în noi. O să vă găsim fiica. Vă asigur. Toate

unitățile pe care le avem disponibile cercetează zona și strâng informații de pe camerele de supraveghere, în cazul în care au surprins ceva. Aveți încredere în noi.

— Dar... hainele... părul... A răpit-o cineva, domnule agent. Fetița noastră este acum cu cineva împotriva voinței ei. Trebuie să o găsiți, vă rog, a spus Aaron, care șovăia dacă să dezvăluie acea informație bombă de față cu soția lui, care încă nu știa nimic.

— Ce păr? Despre ce vorbești? a întrebat Grace, năucită.

Agentul Alistair a strâns din buze. Nu-i venea ușor să vorbească despre ceva care părea de rău augur pentru părinții aceia și a încercat să-și măsoare cuvintele.

— Voiam să discutăm și despre asta. În momentul de față nu eliminăm nicio direcție de investigație, de aceea FBI-ul se va ocupa de caz. Trebuie să răspundeți la câteva întrebări ale agentului Miller de la Departamentul FBI pentru Persoane Dispărute, acum așteaptă să-i spunem unde ar putea să se întâlnească cu dumneavoastră.

— FBI? Bineînțeles. Sigur că da, facem orice e nevoie și poate să o ajute pe Kiera. Unde este?

— Trebuie să mergeți la secție ca să depuneți o plângere oficială și să răspundeți la niște întrebări. Ce-ar fi să vorbiți cu el chiar acolo? Sunt sigur că vă va fi de folos. Este unul dintre cei mai buni.

Agentul Alistair i-a invitat pe Grace și pe Aaron să se urce în mașina poliției, iar când au ajuns la secție era aproape trei dimineața. La ora aceea, secția din partea de sud a orașului era pustie. Abia dacă rămăseseră vreo șase agenți răsfirați prin unitate, cu fețele obosite și ochii roșii de nesomn. Subsolul, în schimb, era în fierbere. Acolo se aflau aproape treizeci de deținuți, cei mai mulți, șuți și hoți de duzină care așteptau să fie trimiși în judecată a doua zi de dimineață. Aaron și Grace s-au așezat în fața unui birou și au dat declarație în fața agentului Alistair care părea că așteaptă să treacă timpul cât mai repede până la sosirea reprezentantului FBI pentru a nu fi nevoit să le redeschidă rana.

Din datele adunate de agentul Alistair în raportul poliției, tatăl și mama se aflau împreună cu fiica la intersecția dintre bulevardul Broadway și Strada 36 de la 9.45 până la 11.45, ora la care Aaron a plecat de lângă soție ca să-i ia fetei un balon. Dispariția s-a produs în cele câteva minute care au urmat. Aaron a menționat ca potențiali martori ai celor întâmplate o

femeie în costum de Mary Poppins și toți cei care se aflau în preajmă, străduindu-se zadarnic să-și amintească vreo figură.

Nu cunoștea pe nimeni dintre cei care se adunaseră acolo și, la ora aceea târzie din noapte, după toată tensiunea zilei, era cu neputință ca figurile acelea să i se contureze în minte. Grace a pomenit de o familie aflată lângă ei care avea un băiețel de vârsta Kierei. Și-a amintit de el pentru că s-a înduioșat, imaginându-și-l pe micuțul Michael pe care îl aștepta să vină pe lume la vârsta aceea. Apoi, Grace a insistat că o majoretă s-a apropiat să bată palma cu Kiera pentru că tinerei i se păruse amuzant felul în care zâmbea fetița și faptul că era așa de emoționată.

Aaron a încuviințat la fiecare aducere aminte a soției sale, apoi Grace a susținut că ea nu era prezentă când s-a produs busculada, ceea ce l-a nedumerit.

Agentul Alistair a terminat de scris raportul și apoi le-a cerut o fotografie a Kierei. Aaron avea în portofel una de tip legitimație, în care părea să privească obiectivul cu o expresie surprinsă. Era aceeași imagine care, o săptămână mai târziu, avea să fie publicată pe prima pagină din *Press* și apoi să fie răspândită în toată țara cu titlul „Ați văzut-o pe Kiera Templeton?”

Agentul Miller a ajuns chiar când Aaron semna plângerea și i-a salutat spunându-le „domnul și doamna Templeton?”, parcă din adâncul ființei. Avea o voce gravă și răgușită, și atunci când s-au întors să vadă de unde venea, s-au întâlnit cu o figură amabilă.

— Dumneavoastră sunteți agent FBI?

— Sunt agentul Benjamin Miller de la Departamentul de Persoane Disparute. Îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat. Am organizat o echipă de acțiune și am pornit deja în căutarea fiicei dumneavoastră. Nu vă faceți griji. O să apară.

— Credeți că a sechestrat-o cineva? a întrebat Aaron, realmente îngrijorat.

— Să fim sinceri, domnule și doamnă Templeton. Nu cred că e spre binele dumneavoastră dacă vă dau prea multe speranțe. FBI-ul se ocupă de genul acesta de cazuri numai atunci când se ia în calcul posibilitatea răpirii. De aceea trebuie să rămâneți în casă pentru cazul în care vă sună cineva ca să vă ceară o răscumpărare. E vorba de un caz cu risc ridicat, iar... răpitorii o să încerce să vă contacteze într-un fel sau altul.

— O răscumpărare? Pentru numele lui Dumnezeu... a spus Grace ducându-și mâna la gură.

— Știți, nu ar fi prima dată când... se întâmplă așa ceva. E ceva mai obișnuit decât pare în alte țări. Aveți dușmani? Cineva care vrea să vă facă rău? Aveți suficiente resurse ca să plătiți o eventuală răscumpărare?

— Dacă am dușmani? Dacă am bani? Sunt directorul unei firme de asigurări! Nu fac decât să semnez contracte de asigurare, a răspuns Aaron, exasperat. E... un serviciu ca oricare altul.

— I-ați refuzat cuiva o poliță de asigurare în ultima vreme?

Grace s-a uitat la Aaron cu o expresie dezaprobatore.

— Ce e? a întrebat-o Aaron. Doar nu mă acuzi pentru ceea ce s-a întâmplat?

— E vorba de firma ta, Aaron. Ce s-a întâmplat a fost numai din cauza firmei tale nenorocite. Toți oamenii... toți oamenii aceia lipsiți de orice ajutor, a răspuns ea, de-a dreptul supărată. Cu siguranță...

— Nu are nimic de-a face cu asta, Grace, a întrerupt-o el. Cum poți să insinuezi măcar așa ceva? Domnule agent, bineînțeles că resping unele polițe, dar asta nu o hotărăsc eu. Sunt decizii care vin de sus. Știți, e vorba de niște condiții. Dacă clientul nu este rentabil, nu putem să-l acceptăm. În ce hotel ar fi primit cineva care se știe că va distruge camerele? a răspuns el înfierbântat.

— Nu vă critic profesia, domnule Templeton. Dar nu puteți nega faptul că activitatea asta are potențialul de a crea dușmani. Iar în astfel de cazuri... Există posibilitatea să fie vorba de cineva care vrea să vă facă rău. Poate fi vorba de o răzbunare personală sau de o chestiune economică.

Grace a suspinat și a strâns din buze.

— Avem nevoie de o listă cu clienții cărora le-ați respins vreo poliță sau plata unui tratament în ultimii ani, a cerut hotărât inspectorul Miller, notându-și ceva pe o hârtie.

— Ți-am spus eu, Aaron. Iar tu nu făceai decât să te lauzi cu procentele tale de profit. Oare cum ai putut...

— Puteți să-mi dați ce v-am cerut? a insistat agentul Miller, încercând să pună capăt subiectului.

Aaron a încuviințat, apoi a înghițit în sec ca să scape de nodul din gât care nu îl lăsa să respire.

— Oricum, în acest moment avem toate fronturile deschise. Dacă mâine

nu primim nicio veste, ar trebui să vă gândiți să lipiți anunțuri prin oraș și să puneți puțin lucrurile în mișcare. Poate cineva a văzut ceva.

Grace a dat din cap aprobator, convinsă de cuvintele agentului Miller, pe care îl vedea ca pe singurul om în stare să țină situația sub control.

— Vă rog, găsiți-o cât mai repede, l-a implorat ea.

— O să apară. De cele mai multe ori, cazurile acestea se rezolvă în douăzeci și patru de ore. Au trecut doar... – a făcut o pauză ca să se uite la ceas – paisprezece, dacă nu mă înșel. Ne mai rămân zece, iar într-un oraș ca ăsta cu atâția ochi în toate părțile, e mai mult decât suficient.

18.

27 noiembrie 2010

Doisprezece ani de la dispariția Kierei

*Căutând printre ruinele mele,
nu am găsit decât rămășițele propriului suflet.*

Soneria s-a auzit strident la capătul culoarului, întrerupând liniștea care strivise viața casei. Un strat subțire de praf ca de cenușă se așternuse peste toate de parcă un incendiu ar fi fost cauza stării aceleia de abandon și a atmosferei apăsătoare. Dar adevărul era altul. Fotografii înrămate aflate pe masa de mahon din salon scliceau de parcă a fi fost lustruite zi de zi. De altfel, erau singurele obiecte care străluceau în toată încăperea. În acestea se putea vedea un cuplu tânăr și fericit: el părea să nu aibă mai mult de treizeci de ani; ea, ceva mai puțin. În altele se vedea același cuplu cu o fetiță numai zâmbet, de vreo trei anișori, cu părul negru și ochii verzi. Fetița râdea în toate pozele, arătându-și dinții de lapte cu strungăreață.

Soneria s-a auzit din nou, de data aceasta mai insistent, așa că Grace Templeton s-a ridicat de la masa din bucătărie și s-a îndreptat spre ușă. Delăsarea sau deznădejdea făcuseră ca pașii aceia să nu mai înainteze la fel de repede ca înainte. Era 27 noiembrie, iar telefonul soțului îi răscoliseră din nou temerile cele mai adânci.

Grace se trezise în dimineața aceea cu un amalgam de stări întunecate: speranță, așteptare, greață, tristețe și disperare. Fiecare dintre emoțiile acelea era provocată de aceeași paradă care îi amintea în fiecare an de nefericirea abătută asupra ei. Femeia și-a pus mâna îmbătrânită pe mâner și a deschis tremurătoare ușa unui bărbat de vreo cincizeci de ani, cu barbă și cu o expresie îngrijorată.

S-au privit în tăcere, iar ea și-a coborât ochii spre mâna lui care ținea un plic cu protecție.

— Unde era de data asta? a întrebat ea, cu vocea obosită, în loc de salut.

— În cutia poștală a vechii noastre case, la fel ca prima dată. M-a sunat

familia Swaghat. L-am anunțat pe Miller. E pe drum. Mi-a spus să avem răbdare și să așteptăm până vine el cu echipa de criminaliști.

— Tot de ziua ei, Aaron, la fel cum s-a întâmplat și cu prima înregistrare. Ce vor de la noi? De ce ne fac asta? a întrebat ea.

Aaron a rămas neclintit, cu chipul inexpressiv. Durerea ajunsese așa de adâncă încât nu mai conta.

— Scosesem tortul din frigider înainte... de a ști că a mai venit o înregistrare. Am făcut comandă la cofetăria aceea pe care am văzut-o când ne plimbam în Central Park, în partea de vest. Arată minunat. L-au decorat cu niște flori mici și portocalii făcute din fondant. Trebuie să-l vezi.

— Grace... te rog, vrei să încetezi să mai faci o sărbătoare din aniversarea Kierei? Azi a mai sosit o înregistrare. Te rog... nu de data asta. Știu că ne întâlnim an de an ca să fim împreună de ziua ei, dar... acum a mai apărut o casetă. Sunt prea multe emoții deodată. Prefer... să mă uit la ea și atât, nu crezi că e mai bine așa? E a patra casetă cu fiica noastră. Vreau s-o văd și să plâng în liniște.

— Tortul este singurul lucru care mă mai ține să nu o iau razna, Aaron. Doar atât mi-a mai rămas, nu-mi lua și asta. Nu crezi că mi-ai făcut destul rău până acum?

El a răspuns cu un oftat, iar Grace s-a întors cu spatele și s-a pierdut în bucătărie. La puțin timp după aceea s-a întors cu o cutie albă pe care a dus-o în salon. Aaron a urmat-o și s-a uitat la ea cum deschidea cutia în care se afla tortul.

— Nu-i așa că arată superb? Kiera ar fi încântată.

— Sunt sigur de asta, Grace, i-a răspuns el abia șoptit.

— Ce mai aștepți? a întrebat ea, pe când căuta o cutie de chibrituri în sertarul plin în care stăteau așezate cu grijă. E rândul lumânărilor. Cifra unu și cinci.

Grace s-a dus în altă încăpere și s-a întors aproape de îndată cu două lumânări sub formă de cifre despre care Aaron credea că le avea gata pregătite pe undeva. Stătea neclintit în timp ce observa cum fosta lui soție umbla înapoi și încolo, intrând și ieșind din încăpere cu gesturi de-a dreptul vioaie, pe când el își stăpânea cu greu lacrimile ca să nu se prăbușească în fața ei.

— Vrei un shake de ciocolată? l-a întrebat Grace, îndreptându-se din nou spre bucătărie.

— Am anunțat-o și pe Miren. Cred că e important să fie și ea aici. Poate că pe caseta asta e ceva nou și ar fi de folos să vadă și ea.

Grace a ieșit și s-a întors de îndată, cu aceeași atitudine.

— Vrei de ciocolată sau de vanilie? Blatul dinăuntru e cu morcov, iar umplutura e cu cremă.

— M-ai auzit? Am anunțat-o și pe Miren. Trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

— Bine, atunci cu vanilie, a continuat Grace, turnând un lichid galben în pahar de parcă n-ar fi auzit nimic din ce i se spusese.

— Grace. Te rog. Poate că o să găsească ea ceva în înregistrare. Nu-ți pierde speranța. Chiar cred că se pricepe la asta. Așa o să ne apropiem și mai mult de...

Deodată, un pahar de cristal s-a izbit de perete, trecând razant pe lângă Aaron, care nu a mai avut când să se ferească.

— Doar peste cadavrul meu, Aaron. Nu înțelegi? Sun-o chiar acum și spune-i să nu cumva să-i treacă prin minte să vină. Nu mai suport jurnaliștii care-și bagă nasul peste tot.

Aaron a mai scos un oftat. An de an, acea zi devenea din ce în ce mai grea pentru amândoi. Pentru orice om ar fi fost o greutate apăsătoare, dar pentru ei, durerea devenise deja insuportabilă. La suprafață, cu persoanele cunoscute, Grace părea să se comporte normal. Zâmbea, vorbea calm și deschidea subiectul Kierei extrem de rar. Cu Aaron, în schimb, era singurul subiect abordabil. De ani de zile nu mai vorbeau despre nimic altceva. Când erau împreună, singura care conta pentru ei era persoana care nu se afla alături, și anume Kiera.

— Bine atunci. Îi scriu și îi spun că a fost o alarmă falsă. O să i-l arăt altă dată.

Grace a încuviințat, cu ochii inundați de lacrimi.

Aaron a lăsat pachetul pe masă și i-a trimis un mesaj lui Miren:

„Nu mai veni. Grace nu vrea să te vadă”.

Miren nu părea să fi citit acel mesaj și nici pe cele dinainte în care o anunța de sosirea celei de-a patra casete în doisprezece ani.

— Nu începem? a întrebat Grace în timp ce aprindea un televizor cu diagonala de șaiszeci și șase de centimetri aflat pe o mobilă de metal în fața mesei de bucătărie.

În partea de jos se afla un aparat video argintiu marca Sony, o vechitură

încă funcțională datorită strădaniilor lui Grace și ale lui Aaron de a-l menține în viață. Îl cumpăraseră în 1997, pe când Kiera avea doar doi ani, ca să-i pună o colecție de filme pentru copii pe care i-o dăruiseră chiar de Crăciunul acela. Preferatul ei era *Mary Poppins* pe care Aaron ajunsese să-l urască, cu cântecele, corectitudinea, educația și fericirea blestemată cu tot. Dacă se gândea la Kiera, nu vedea decât imaginea lui Mary Poppins oferindu-i un balon; dacă nu ar fi fost balonul acela, cu siguranță Kiera s-ar fi aflat acum cu ei.

Aaron a deschis plicul cu protecție pe care era notat numărul patru și a lăsat să cadă pe masă conținutul acestuia: o casetă video marca TDK de o sută douăzeci de minute, cu o etichetă albă pe care scria de mână: Kiera.

Grace a trebuit să se așeze. În ziua aceea se trezise cu un sentiment de fericire, gândindu-se că de data aceea avea să facă față impactului emoțional pe care îl presupunea aniversarea Kierei, dar toată hotărârea i s-a năruit într-o clipă când Aaron a anunțat-o la telefon de sosirea unei noi casete.

— Te simți bine? a întrebat-o Aaron, tulburat, gata să izbucnească în plâns.

Ea abia a încuviințat. A sorbit dintr-un pahar de apă aflat pe masă.

— Să începem, te rog.

Aaron a scos din buzunar niște mănuși de latex alb. După ce și le-a pus, a luat caseta cu delicatețe și a introdus-o ușor în aparatul video.

S-a așezat la masă, lângă Grace, în spatele tortului. Ea a aprins un chibrit, apoi lumânările cu numărul cincisprezece, luminând astfel cu blândețe micile flori decorative de culoare portocalie și sufletele triste ale celor doi părinți care se țineau de mână.

Doar într-un asemenea moment își permiteau un armistițiu. Se întâlneau în fiecare an de ziua de naștere a fiicei lor cu singura intenție de a vedea ultima casetă pe care o aveau. Apoi, dacă mai aveau timp, stăteau de vorbă și își povesteau cum o mai duceau pentru ca apoi să se despartă pentru o vreme. De data aceasta era altfel. S-au așezat amândoi să vadă o casetă nouă, fără ca vreunul să fie pregătit pentru potopul de emoții adunat într-o singură zi: aniversarea fiicei lor și vederea ei după mai mulți ani.

S-au privit, înfrânți, pentru ca apoi să închidă ochii și să-și lase lacrimile să curgă în voie, fără să mai lupte împotriva gravitației. S-a lăsat o liniște întreruptă doar de râsuflarea lor, când, deodată, au început să cânte „Mulți

ani trăiască”.

Când au terminat, amândoi s-au apropiat de tort și au suflat în locul Kierei.

— Ce dorință ți-ai pus de data asta? și-a întrebat Aaron fosta soție.

— Același lucru ca în toți anii ăștia. Să-i fie bine.

Aaron a dat din cap.

— Iar tu?

— Același lucru ca în fiecare an. Să se întoarcă acasă.

Grace a lăsat să-i scape un oftat ușor încărcat de tristețe, de parcă prin gură i-ar fi ieșit un stol de fantome. Apoi și-a sprijinit capul pe umărul lui Aaron. El și-a întins mâna spre masă, a luat telecomanda și a apăsă pe butonul de pornire, lăsând să se vadă puricii albi și negri cuprinzând întregul ecran. A dat volumul mai tare și a început să asculte zgomotul alb care însoțea imaginea. Televizorul acela vechi cu tub catodic nu era racordat la niciun canal. Era un Philips negru cu diagonala de șaizeci și șase de centimetri, telecomandă și format 4:3. O relicvă care încă mai includea un port direct pentru aparatul video și care continua să funcționeze în ciuda trecerii anilor și a loviturilor aplicate de Aaron în noaptea când a văzut prima casetă. În partea din dreapta sus se puteau distinge două fisuri în carcasa de plastic, în urma căderii de pe aceeași măsută unde se afla acum. A schimbat telecomanda și a pornit aparatul. Ecranul a devenit complet negru, oglindindu-i pe Aaron și pe Grace, care se uitau melancolici la el. Apoi, în colțul din dreapta a apărut un cronometru oprit la 00:00.

Grace l-a strâns de mână pe Aaron când l-a văzut pornind.

Câteva clipe mai târziu, care celor doi li s-au părut eterne, când cronometrul a ajuns doar la 00:02, ecranul negru a fost înlocuit cu imaginea unei camere identice cu cea la care se aștepta Grace, dar cu o diferență care le-a înghețat inima:

— Ce e asta? a strigat femeia.

În înregistrarea făcută dintr-un unghi aflat undeva sus, se putea observa un dormitor cu pereții acoperiți de un tapet cu flori portocalii repetate pe un fundal albastru marin. Într-o parte se afla un pat cu lățimea de nouăzeci de centimetri, acoperit cu o cuvertură în ton cu pereții. În partea cealaltă se vedea un birou de lemn cu un teanc de foi și caiete alături de un pix, în fața căruia era tras un scaun cu patru picioare care semăna mai degrabă cu un scaun de bucătărie decât de lucru.

În acea imagine nu se mișcau nici perdelele albe de voal din mijloc.

— Unde e Kiera? a întrebat Grace.

Aaron rămăsese neclintit, așteptând să o vadă dintr-o clipă în alta, ca întotdeauna. Kiera apăruse în fiecare dintre cele trei casete primite înainte, la diferite vârste. Secundarul își continua implacabil numărătoarea, spre nedumerirea amândurora.

— Nu! Trebuie să fie o greșeală, a țipat Grace. Unde e fetița mea?

S-a auzit soneria, dar ei rămăseseră în continuare perplecși, absorbiți de imaginea aceea cu încăperea goală, fără urmă de Kiera.

Când cronometrul a ajuns la 00:59, imaginea a înghețat și aparatul video a expulzat imediat caseta. Ecranul s-a făcut albastru pentru o clipă, pentru ca mai apoi să se umple de puncte albe și negre care dansau dintr-o parte în alta a televizorului fără semnal.

— Nu! au țipat amândoi în același timp, simțind deodată cum Kiera dispăruse din nou.

19.

28 noiembrie 2003 Cinci ani de la dispariția Kierei

*Oare există ceva mai puternic
decât speranța de a găsi ceea ce cauți?*

Agentul Miller a acceptat să redeschidă cazul cu condiția ca Miren să nu publice nimic timp de o săptămână pentru a nu pune în pericol investigația, după care fusese de acord să-i transmită un rezumat al evoluției cercetărilor și să-și exprime punctul de vedere într-un prim articol ce avea să dea tonul și să marcheze ritmul presei din întreaga țară pe parcursul următoarelor evenimente.

Înregistrarea aceea fusese o adevărată bombă pentru biroul FBI din New York, unde mai mulți agenți se oferiseră să ajute la descoperirea originii casetei și să analizeze, fotogramă cu fotogramă, dacă exista vreun indiciu de urmărit. S-au făcut mai multe copii după filmarea cu Kiera, iar caseta originală a fost demontată pentru a se găsi vreo urmă incriminatoare și pentru a se analiza banda magnetică.

De asemenea, a fost trimis spre analiză și plicul în care fusese ambalată caseta.

Nu avea timbru și nu trecuse prin niciun oficiu poștal, prin urmare, cineva trebuie să-l fi lăsat personal în cutia de scrisori a familiei Templeton.

Un grup de polițiști s-a deplasat în cartier pentru a-i întreba pe vecinii familiei Templeton dacă observaseră pe cineva dând târcoale casei cu o zi înainte, dar declarațiile tuturor coincideau asupra faptului că pe stradă erau mai mulți copii care se jucau întrucât era sărbătoare, dar că nu văzuseră nicio persoană suspectă.

Era de așteptat ca atât caseta, cât și pachetul să fie înțesate cu amprente ale lui Grace, luate în aceeași zi cu scopul de a le elimina dintre celelalte. Caseta cu marca TDK avea o sută douăzeci de minute, din care fuseseră înregistrare numai cincizeci și nouă de secunde. Celelalte o sută nouăsprezece minute rămăseseră neînregistrate și nu conțineau material

magnetic din care să se poată extrage vreo informație. Casetă era de o marcă obișnuită, de durată cel mai des vândută, care încă se mai putea achiziționa din numeroase magazine de peste tot din oraș, în ciuda apariției fulminante a DVD-urilor. Casetele VHS erau sortite să dispară din cauza calității slabe, a duratei scurte și mai ales a rezistenței lor scăzute. Era inevitabil ca banda magnetică să-și piardă treptat din calitate și apoi să se șteargă cu o viteză diferită, dar cu același final pe care l-a suferit Kiera. Formatele digitale recente aveau o calitate mai bună a imaginii și a sunetului și permiteau chiar o creștere a duratei, introducând în plus pe un compact disc elemente noi precum meniurile și posibilitatea de selectare a scenei. Apoi, dacă erau păstrate cu grijă, puteau să dureze mai bine de cincizeci de ani, adică de două până de la cinci ori mai mult decât o casetă VHS, unde intensitatea culorilor începea să scadă deja după câțiva ani. Arhivele digitale înregistrate pe DVD ofereau date despre tipul de aparat folosit la înregistrare, momentul creării fișierului și uneori chiar despre locul unde fusese realizat, informație ascunsă în metadatele fiecărui fișier copiat pe disc. Aceste atribute însă nu existau pe o casetă video, ceea ce o transforma într-o pistă imposibil de urmărit. Într-o casetă VHS nu se găsea nimic care să arate când și unde se produsese ceea ce era înregistrat în imagine. Singura informație pe care o oferea banda era că se putea identifica tipul de aparat cu care fusese înregistrată în funcție de dispunerea particulelor magnetice pe ea, tot așa cum fiecare pistol lasă o amprentă unică pe fiecare glonț tras. Astfel, după urmele laterale de pe banda magnetică, un expert a descoperit că fusese înregistrată cu un aparat Sanyo VCR din 1985, una dintre seriile acestuia fiind cunoscută pentru un defect de fabricație, o linie continuă pe marginea fiecărei benzi, produsă de capul magnetic; această piesă era responsabilă de reorganizarea particulelor magnetice pe bandă pentru a înregistra imaginea și sunetul. Însă informația nu prezenta mare importanță întrucât Sanyo fusese pe atunci una dintre mărcile cele mai vândute de pe piață.

În acea săptămână, o echipă de experți grafologi au analizat literele cu care fusese scris numele Kierei pe casetă și numărul 1 de pe plic, însă singura concluzie la care au ajuns în urma analizei chimice a cernelii era că fuseseră scrise de mână cu un marker permanent marca Sharpie, cea mai vândută din țară. Ambele fuseseră notate de aceeași persoană, judecând după gradul de apăsare a instrumentului de scris pe hârtie și după cum

autorul schimba direcția liniilor din alcătuirea literelor. Prin urmare, când agentul Miller a primit trei zile mai târziu raportul analizei științifice, și-a pierdut speranța.

Nu s-a mai găsit nicio altă amprentă în afară de cele ale lui Grace. Pentru rezultatele analizelor celor din plic trebuia să aștepte până la sfârșitul săptămânii, însă agentul Miller s-a dus imediat la familia Templeton ca să le transmită în persoană micile progrese ale investigației.

Aaron și Grace l-au primit plini de speranță. Agentul s-a dat jos din mașină cu o expresie serioasă, a privit în jur și a văzut că acel cartier respira bucurie. Doi copii se jucau, făcând slalom cu bicicletele printre niște conuri puse pe șosea. O femeie mai în vârstă toaleta hortensiile din grădină, în timp ce un bărbat de vârstă mijlocie terminase de așezat lângă gardul casei niște soldați spărgători de nuci în mărime naturală. În acel cartier sosise Crăciunul, așa că Miller s-a îndreptat resemnat spre singura casă ce părea cufundată în tristețe.

— Ați găsit ceva? l-a întrebat Aaron de cum l-a văzut.

— Încă e prea devreme pentru concluzii. Deocamdată facem pași mici. Încercăm să exploatăm la maximum cele cincizeci și nouă de secunde de înregistrare.

— Vreo amprentă? Trebuie să fie ceva.

— Pe carcasă nu sunt. Așteptăm rezultatele de pe plic, dar sunt slabe speranțe, domnule și doamnă Templeton. Dacă individul acesta s-a străduit să nu lase urme pe casetă, e greu de crezut că nu și-a luat precauții și cu plicul.

— Dar imaginile? Nu e nimic care să ajute la identificarea locului? E fetița noastră... trebuie să o găsim, a întărit Grace.

— Calitatea imaginii e așa de proastă încât nu se poate vedea de partea cealaltă a perdelelor, de aceea e greu de identificat unde se află și cu cine. Credem că e vorba de o casă, tonalitatea verde care se vede în spatele perdelei poate să fie de la o grădină, dar... asta nu ne-ar fi de prea mare ajutor. Nici măcar incidența luminii în încăpere nu ne ajută la poziționare, pentru că nu știm la ce oră din zi s-a făcut înregistrarea pentru a putea determina măcar orientarea și poate latitudinea aproximativă la care se află. Va fi greu să descoperim ceva pe linia asta. Știu că e prea devreme să vă spun asta, dar dacă nu găsim nimic mai mult, singura utilitate a casetei acesteia e ca să vedeți că fiica dumneavoastră e bine, chiar dacă nu știți

unde se află. Puteți să o luați drept o... o dovadă că e în viață.

— Ce vreți să spuneți?

— În caz de sechestrare, dovezile de viață folosesc pentru a arăta că persoana răpită este bine și că, prin urmare, se poate plăti răscumpărarea. Ar putea fi ceva de genul acesta, deși... încă nu au cerut-o.

— Atunci trebuie să facem ceea ce ni se cere, a spus Aaron cu seriozitate.

— Te gândești să dai iarăși o declarație de presă?

— De ce nu?

— O să ne îngreuneze munca și... nu aș vrea să se întâmple ca acum cinci ani.

— Dacă asta ajută să-mi găsesc fetița, așa am să fac. Să nu aveți nicio îndoială de asta.

— A murit un om, domnule Templeton. Așa ceva nu trebuie să se mai întâmple.

— Nu a fost vina mea, domnule agent. Nu uitați lucrul ăsta. Nu am fost eu cel care a aprins focul.

20.

Miren Triggs
1998

*Niciodată nu vei ști încotro duce
drumul pe care pornești în toiul nopții.*

Întotdeauna m-am întrebat ce se întâmplă în sufletul cuiva când o persoană dispare de parcă nu ar fi existat niciodată. Ani de zile m-am tot jucat cu ideea de a căuta. Poate de aceea am hotărât să studiez jurnalismul, de aceea îmi plăcea lumea aceasta. Pentru că, până la urmă, jurnalismul însemna să cauți. Ceea ce ascund puternicii zilei, ce ascund politicienii, ce ascunde cineva care nu vrea ca adevărul să iasă la lumină. Să cauți prin colțuri ascunse o poveste de spus, enigme, personaje rătăcite în propria minte. Înseamnă să cauți și să găsești.

Când eram mică citeam cărți cu Sherlock Holmes în care căutam nu atât vinovatul, cât adevărul despre cele întâmplate. Adesea îmi plăcea să ghicesc ce urma să se întâmple, dar povestea mă lua mereu prin surprindere și nu nimeream niciodată răspunsul corect. E posibil, doar posibil, ca tocmai de aceea să mă fi captivat într-atât cazul Kierei: pentru că o parte din mine știa că nu o va găsi.

Imaginea deținutului de pe ecran m-a bucurat cu adevărat. Petrecusem doar o noapte căutând pe cont propriu informații despre aceasta, dar chiar și așa ajunsesem să mă implic emoțional foarte mult. Poate că motivul a fost privirea, pentru că m-am regăsit în ochii Kierei, speriați, uimiți, neîncrezători în existența răului în lume.

Pe prima pagină a ziarului *Press* din ziua aceea fusese publicat chipul deținutului sub titlul: „El a răpit-o și pe Kiera Templeton?”. Detaliile știrii se regăseau la pagina 4, după editoriale, într-un reportaj desfășurat pe două pagini pline, în care se relata cum, cu o seară înainte, bărbatul de pe prima pagină, cu inițialele J.F., fusese arestat pentru că încercase să răpească o fetiță de șapte ani, în apropiere de Herald Square.

Conform martorilor, bărbatul o apucase pe fetiță de mână și o ducea în

partea de nord a orașului pe bulevardul Broadway, spre Times Square, până când micuța a început să țipe când și-a dat seama că părinții nu erau în apropiere și că nu îl cunoștea pe bărbatul acela care îi promisese că o va duce la ei.

La auzul țipetelor, mai multe persoane l-au abordat pe suspect, care a început să dea niște explicații prea puțin convingătoare, motivând că o găsisse pe fetiță dezorientată în mulțime, că părinții ei nu se aflau prin apropiere, și că hotărâse să o ducă la cea mai apropiată secție de poliție, situată la intersecția din Times Square. Anxietatea generată de dispariția Kierei și faptul că totul se petrecuse în aceeași zonă au declanșat alarma socială la auzul țipetelor fetei, care, conform ziarului, se afla în prezent în siguranță împreună cu părinții.

Tot în articol, părinții dădeau declarații în care le mulțumeau tuturor că ajutaseră la prinderea individului și îi îndemnau și pe ceilalți părinți să fie atenți la posibila prezență a prădătorilor sexuali. Din cele citite reieșea că poliția nu a întârziat să relaționeze incidentul cu cazul Kierei. Jurnalistul care semna articolul făcea trimitere la faptul că se petrecuse în aceeași zonă cu o săptămână mai târziu, după ce suspectul observase că metoda funcționa. Cu siguranță, folosisse aceeași strategie și cu Kiera, iar acum nu mai rămânea altceva de făcut decât să i se smulgă o mărturisire pentru ca fetița să poată fi găsită în sfârșit.

După cum se susținea la sfârșitul articolului, toate suspiciunile au fost confirmate când poliția l-a găsit pe deținut pe lista agresorilor sexuali ca urmare a unei infracțiuni comise cu douăzeci și șase de ani în urmă, și anume întreținerea de relații intime cu un minor.

Am strâns ziarul, uimită și bucuroasă că și cazul Kierei promitea să fie rezolvat, așa că l-am sunat din nou pe profesorul Schmoer care mi-a răspuns după numai două tonuri de apel.

— Presupun că ai aflat deja, a spus el de îndată.

— E o știre bine scrisă. Cei de la *Press* chiar se pricep la asta, n-ai ce spune.

— Cred că nu. Au făcut o treabă bună. Eu, în schimb... sunt pe cont propriu. În departamentul meu, toată lumea analizează conturile unor firme precum NASDAQ sau Standard & Poor's 500, iar eu sunt singurul care încercă să urmărească din când în când noutăți, să zicem, ceva mai... dureroase.

— Cineva trebuie să o facă și pe asta, nu?

— Poate că ai dreptate, Miren. Oricum, e o veste bună. Apoi... nu-ți face griji în privința temei. Încă mai ai timp să scrii un articol despre deversările toxice, la fel ca ceilalți.

— Dar Kiera încă nu a fost găsită. Prin urmare, cercetarea mea încă nu s-a încheiat. Pot să prezint o lucrare despre evoluția investigațiilor până la momentul predării, deși, ce-i drept, mai e mult de căutat.

— Ai dreptate, Miren. Cea mai mare calitate a unui jurnalist de investigații este tenacitatea. Mereu am spus-o. E o trăsătură de caracter cu care te naști, nu ai cum s-o antrenezi. Ceea ce ne definește este curiozitatea, dorința de a lămuri lucrurile oricât de dificil ar părea.

— Știu asta, mereu o repeți la cursuri.

— Din toate, este singurul lucru care merită învățat. Că munca asta presupune mai multă pasiune decât talent, mai multă perseverență și efort decât sclipire. Bineînțeles că toate contează, dar dacă o temă te entuziasmează suficient de mult, este imposibil să renunți la ea până nu afli adevărul.

— Iar Kiera nu a apărut încă, ăsta e adevărul.

— Exact, a răspuns profesorul.

În timpul conversației mi s-a părut că se purta ciudat. Îi tremura glasul, dar am pus asta pe seama calității proaste a apelului telefonic.

După ce am închis, m-am întors la tribunal cu un covrig pentru Paul, luat de la un chioșc de pe stradă, cunoscut pentru că se aprovizionează direct din fabrică. Părea un om de treabă, funcționarul tipic care trecea perfect neobservat, încât mi s-a făcut puțin milă să-l văd singur acolo, jos, în arhivă.

— Am să capăt deprinderi proaste, mi-a mulțumit el zâmbind, așezat în continuare la măsută.

— Ai putea să mă ajuți să găsesc ceva? l-am rugat, compunându-mi cea mai îndurerată figură de care eram în stare înainte să mă cufund iar în încăperea aceea plină de mizerie umană.

— Sigur că da. Tot ce ai nevoie. Oricum nu am mare lucru de făcut, decât să așez teancul ăsta de hârtii, dar nu e ceva urgent.

Am zâmbit. Am lăsat exemplarul din *Press pe* masă, cu figura lui J.F. ocupând prima pagină în totalitate, și mi-am lansat propunerea:

— Există vreo posibilitate să-i găsim dosarul printre toți agresorii

sexuali înregistrați aici?

— Dacă a comis infracțiunea în statul New York, trebuie să fie aici.

— Și ai să mă ajuți să-l găsesc?

— Cum se numește?

— Nu știu. Conform articolului... J.F., și a fost condamnat acum douăzeci și șase de ani.

— Am să-mi arunc o privire.

— Mulțumesc, Paul.

— Cu plăcere.

Am intrat împreună în sala plină de dosare, iar eu mi-am reluat căutarea de unde o lăsasem. El a început să verifice cutiile din anii '70. O dată m-a întrebat ce căutam în anii '90, dar i-am răspuns vag, în timp ce parcurgeam toate documentele arhivate dintr-o parte în alta după ce mă uitam la fotografii. După cele întâmplate anul trecut, îmi era greu să stau singură cu un bărbat necunoscut, îmi pierdusem încrederea, iar conținutul cutiilor acestora nu-mi împrăștia fricile trecutului câtuși de puțin.

Faptul că Paul deschidea cutiile pe o masă, verificându-le conținutul la fel cum o făceam și eu, îmi dădea o oarecare stare de neliniște.

După o vreme, l-am auzit strigând:

— L-am găsit! Aici e! James Foster. J.F. Acuzat de... relații sexuale consimțite cu o minoră, în 1972.

— Consimțite?

— Mda, așa se pare. Vârsta victimei era... Să vedem unde scrie...

— În căsuța cu vârsta victimei, am răspuns eu serioasă.

— A, da. Șaptesprezece ani, iar el avea pe atunci... optsprezece.

— Cum? Trebuie să fie o greșeală...

— E căsătorit și locuiește în Dyker Heights împreună cu soția și cei doi copii de doisprezece și treisprezece ani.

— Ești sigur că e el? Dyker Heights spui?

Mi-a arătat dosarul. Era aceeași persoană. După fotografie, părea un bărbat obișnuit. Dar îmi era greu să judec asemenea lucruri după înfățișare. Îmi dădea impresia că era un tată de familie ca oricare altul, nu părea periculos și nu avea un istoric clar de abuz săvârșit asupra copiilor. Din câte citisem în paginile ziarului însă, asta nu părea să conteze. Oamenii de felul lui știau cum să se ascundă. La asta se pricepeau cel mai bine. Mulți dintre ei erau judecători, medici, polițiști, profesori sau preoți, cu o fațadă

impecabilă, încât nimeni nu-și dădea seama de realitate dacă nu erau prinși în flagrant. Și chiar și atunci când erau prinși, aparența lor absolut obișnuită ajungea să deruteze anchetatorii. Era dezgustător.

— Mai există și altă informație?

— Nu în legătură cu legea Megan. Aici se poate consulta doar rezumatul dosarelor și al condamnărilor, adică ceea ce va fi pus la dispoziția publicului în baza de date digitală.

— Și nu poți să faci rost de dosarul complet?

— Mi-e teamă că nu. Este informație confidențială, accesibilă doar avocatului și... autorităților.

— De acord, am încuviințat eu.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Să mă lași singură, am răspuns eu scurt, afișând un zâmbet.

Fraza aceea părea să-l fi luat prin surprindere, încât a rămas cam buimăcit. M-am simțit vinovată. Stăteam încordată în prezența lui, dar am înțeles că avusesem o reacție nepotrivită. Când se pregătea să iasă din încăpere, cu un aer cam contrariat, i-am spus cu glas tare:

— Ți mulțumesc, Paul. Iartă-mă.

Mi-a răspuns cu o expresie resemnată pe buze, iar apoi s-a pierdut pe hol, lăsându-mă iarăși singură. M-am simțit ca o mizerabilă între mulțimea de cutii din încăpere.

Am continuat să caut printre dosarele din anii '90. Puneam cutiile una câte una pe masă, le verificam, apoi le așezam din nou pe raft, unde urma să le umple iarăși praful. Văzusem dosare cu agresori sexuali violenți, cu persoane care se masturbaseră în public sau cu violatori de cea mai joasă speță, dar toți aveau ceva comun: era vorba de bărbați din toate straturile sociale și din toate etniile. Eram deja obosită, gata să pun capăt căutării pentru moment și să o reiau a doua zi, când o imagine din noaptea cea mai întunecată de care îmi aminteam mi-a străpuns mintea. Chipul din fotografie era inconfundabil. Era singura amintire de neșters din momentele acelea. În fața mea se afla dosarul unuia dintre bărbații care mă violaseră cu un an în urmă.

21.

1998

*Este incredibil cum fuge timpul
când ai vrea să stea în loc
și cât de lent se scurge
când ai vrea să treacă mai repede.*

Următoarele zece ore au trecut într-o clipă. Fiecare minut fără nicio știre despre Kiera era ca un ac ascuțit înfipt în inima acelor părinți care, a doua zi, la ora douăsprezece, s-au prăbușit în salonul propriei case, în prezența mai multor polițiști care îi însoțeau în caz că cineva le cerea vreo răscumpărare.

— În clipa de față îi interogăm pe toți chiriașii și proprietarii din clădirea 225 de pe Strada 35 unde au fost găsite hainele Kierei, a spus agentul Miller de îndată ce a ajuns a doua zi de dimineață. La fel procedăm și cu magazinele din zonă, am cerut și copii după înregistrările camerelor de supraveghere din vecinătate. Avem noroc că în Manhattan sunt mai bine de trei mii de camere, numărându-le pe cele de la magazine, stații de metrou și clădiri publice. Dacă persoana care v-a luat fetița a trecut prin fața uneia, atunci o s-o găsim și o s-o prindem.

Discursul acela suna bine, dar nu avea să fie simplu deloc.

Majoritatea camerelor aflate în funcțiune în 1998 erau niște sisteme de mici dimensiuni cu circuit închis care înregistrau de mai multe ori pe aceeași bandă, iar, în cele mai bune cazuri, puteau să înregistreze șase sau opt ore încontinuu. De fapt, scopul camerelor de supraveghere care înregistrau în timp real era să descurajeze furtul și vandalismul și de puține ori serviseră pentru prinderea vinovaților, dar agentul Miller a preferat să treacă amănuntul acesta sub tăcere, cu speranța că reducea astfel riscurile de a recunoaște că înaintau orbește, fără nicio pistă clară. În definitiv, înregistrările acestea erau o informație de care dispuneau, dar nu și pe care se bazau.

Investigația a urmărit și găsirea celor câteva persoane care fuseseră

martore la dispariție, precum actrița angajată să împartă baloane copiilor aflați la capătul alaiului de Ziua Recunoștinței. FBI-ul a luat legătura cu centrul comercial Macy's, a cărei conducere le-a pus la dispoziția agenților toate arhivele, camerele de supraveghere și contractele, arătându-se gata să colaboreze în toate privințele pentru a ajuta la descoperirea firmei responsabile cu angajarea personalului și mai ales a fetei îmbrăcate în Mary Poppins.

După ora patru după-amiază, o tânără firavă s-a prezentat la biroul FBI situat în districtul financiar al Manhattanului, gata să depună declarație.

Dar aceasta nu a contribuit cu nimic nou la mulțimea declarațiilor existente, nu a adus nicio lămurire și nici nu a deschis o altă direcție de investigație. După spusele ei, o văzuse pe fetiță, pe care a identificat-o după fotografiile arătate, zâmbitoare, împreună cu tatăl ei. Apoi a adăugat că la un moment dat oamenii au început să se îmbulzească și că tatăl s-a întors spre ea, întrebând disperat de fiica lui. Apoi a început și ea să strige numele fetiței, la fel ca alte persoane din mulțime, după care nu a putut să mai vadă nimic. I s-au luat amprente, apoi a fost lăsată să plece. Versiunea ei se potrivea perfect cu declarațiile lui Aaron, care în timpul acela lipea afișe cu chipul Kierei împreună cu un grup de voluntari, vecini și colegi de firmă, prin centrul New York-ului.

Până a doua zi la miezul nopții, chipul Kierei deja putea fi văzut peste tot, lipit pe stâlpi de iluminat și cabine de telefon, pe tarabele unde se vindeau hotdogi, pe ușile tuturor cafenelelor și restaurantelor, în coșurile de gunoi și, până la urmă, zburând liber prin oraș, ca o amintire a copilei pe cale să devină cea mai mare enigmă a țării. Zilele treceau cu repeziciune fără nicio știre despre Kiera, adâncindu-i tot mai mult pe părinți în durere și teamă. O săptămână mai târziu, pe când suferința nu dădea niciun semn să se risipească, locuitorii Statelor Unite s-au trezit cu chipul Kierei pe prima pagină din *Manhattan Press*, însoțit de titlul: „Ați văzut-o pe Kiera Templeton?”

În articol erau detaliate cele întâmplate din momentul dispariției, incluzând totodată mai multe numere de urgență la care se putea apela pentru a da informații despre locul unde se afla sărmana fetiță. Unul dintre aceste numere corespundea centralei rudimentare pe care Aaron și Grace și-au improvizat-o în propria casă, cu mai multe terminale conectate pe o masă unde patru voluntari, vecini și vechi prieteni, răspundeau la telefon și

își notau tot ce aflau.

De-a lungul întregii zile, telefoanele centralei au sunat fără întrerupere. Din întreaga țară erau lansate tot felul de piste false: despre o fetiță din Los Angeles foarte asemănătoare cu Kiera care se juca într-un parc, despre un individ dubios care dădea târcoale unui colegiu din Washington, liste interminabile cu numere de înmatriculare ale unor furgonete de aprovizionare albe parcate în cartiere muncitorești care păreau să staționeze de mai multe zile, adopția unei fetițe în New Jersey de către un cuplu cu resurse modeste. Kiera se afla peste tot și în același timp nicăieri. Devenise o fantomă ce străbătea țara dintr-un capăt în altul într-o clipită sau o fetiță hotărâtă pe care toată lumea o adora și pe care nimeni nu o cunoștea. În acea zi, câteva asociații ale copiilor dispăruți au organizat marșuri chiar în noaptea aceea, în semn de protest pentru vizibila lipsă de implicare a autorităților, care încă nu se pronunțaseră asupra cazului. Apelurile se succedau unul după altul, așternând o dâră subțire de praf asupra misterului dispariției, aproape imperceptibil în momentul acela, dar ale cărui consecințe s-au dovedit dramatice cu trecerea timpului. Primele minute în care s-au înregistrat noi piste s-au transformat în ore întregi, orele la rândul lor s-au scurs în noapte, când toată lumea părea să o fi văzut printre umbre, iar pe măsură ce se apropia dimineața, dâra fină de praf s-a transformat într-un strat gros și cenușiu care părea cu neputință de risipit. În ziua aceea, Aaron și Grace au ieșit de mai multe ori să răspundă întrebărilor jurnaliștilor, care se arătau mai interesați de caz ca urmare a celor publicate pe prima pagină din *Press*, și au dat declarații de presă mai multor medii, cu intenția de a insufla un nou avânt în căutarea fiicei lor. Dar când venea miezul nopții se prăbușeau înfrânți pe canapeaua din casă, uitându-se la luminile de Crăciun din tot cartierul sclipind printre perdele, în timp ce telefoanele sunau întruna, lansând mesaje din ce în ce mai absurde: un medium care își oferea serviciile pentru a vorbi cu Kiera în lumea de dincolo, o clarvăzătoare care descoperea cadavre citind în cafea, un presupus scriitor spaniol care susținea că fetița fusese răpită de o sectă clandestină.

Un Pontiac gri a parcat în fața casei, iar Aaron și Grace au ieșit în întâmpinarea agentului Miller, care îi aștepta cu o expresie serioasă.

— Ce se întâmplă? Ați aflat ceva?

— Credem că i-am dat de urmă, domnule și doamnă Templeton, a

răspuns acesta răsuflând greu.

— Ați găsit-o?!

— Să nu ne grăbim. Nu încă. Am arestat un suspect, iar acum îl interogăm.

— El a luat-o pe Kiera? Și ea unde e?

— Încă nu știm nimic. Ieri, un bărbat a încercat să răpească o fetiță aproape de locul din care a dispărut Kiera și deocamdată nu eliminăm nicio posibilitate. Poate o ține sechestrată undeva. Coroborăm versiunea lui cu datele pe care le avem, dar nu putem să anticipăm nimic. I-am confiscat diverse obiecte din mașină și am vrea să știm dacă vreunul îi aparține Kierei.

Agentul a scos o pungă de plastic transparent conținând o clamă albă cu sclipici de prins părul, iar Grace a lăsat să-i scape o lacrimă care i s-a scurs pe buze la fel de ușor ca un val. Era o lacrimă de bucurie, dar și de tristețe, care nu avea să se asemene cu niciuna, și de aceea poate a și lăsat-o acolo, să-i simtă umezeala până când avea să se evapore.

— Are multe din astea... a răspuns femeia cu greutate.

— Credeți că i-ar putea aparține Kierei?

— Nu... nu știu. Poate, da.

— Bine.

— Domnule agent, credeți că o ține sechestrată pe undeva pe Kiera? a întrebat deodată Aaron, temător și plin de speranță în același timp.

Miller nu a răspuns. Orice cuvânt nepotrivit însemna un pumnal răsucit în sufletul părinților acelora.

— Lăsați-mă să vin la secție. Vreau să-i văd fața, a spus Aaron, cu înverșunare.

— Nu, domnule Templeton. Asta nu se poate. E încă prea devreme.

— Domnule agent, trebuie să-i văd fața nenorocitului ăluia. Nu-mi refuzați favoarea asta, vă rog.

— Încă nu se știe sigur dacă e el.

— Vă rog.

Agentul Miller s-a uitat la Grace, apoi și-a îndreptat din nou privirea spre Aaron. Și-a dat seama că bărbatul arăta de-a dreptul lamentabil. Avea un început de barbă neîngrijită, niște cearcăne adânci și cenușii, iar ochii roșii îi erau plini de dezamăgire. Era îmbrăcat cu aceleași haine de zile întregi.

— Nu pot, domnule Templeton, chiar nu pot. Nu e bine nici pentru dumneavoastră, nici pentru investigație. Lucrăm la turație maximă ca s-o găsim pe Kiera. Rămâneți aici, iar mâine o să vă anunțăm despre toate progresele. Lucrăm contra cronometru. Am venit să vă anunț personal pentru că eu cred că meritați să știți măcar atât. Suntem aproape.

Aaron a îmbrățișat-o pe Grace, iar ea a simțit pentru o clipă căldura soțului ei.

De o săptămână îl simțea rece, de parcă mângâierile lui nu ar mai fi avut nicio însemnătate, de parcă orice gest de tandrețe ar fi fost o tentativă implicită de a-i cere iertare.

Însă de data aceea i s-a părut că îi transmitea speranță, poate pentru că atunci când ești răpus la pământ e cu neputință să simți iubirea, poate pentru că dacă te doare sufletul, inima nu face altceva decât să caute vinovați pentru tot ce se întâmplă. Vestea aceea acoperise rana cu un tifon, de parcă ar fi fost posibil să vindece relația și să sutureze problemele care începuseră să se ivească printre reproșuri și învinuiri.

Grace a oftat, simțindu-se ceva mai liniștită în brațele lui Aaron, pe când agentul își lua rămas-bun de la ei și se urca în mașină. Se uitau amândoi la farurile roșii ale vehiculului îndepărtându-se spre vest, simțind că dragostea lor începuse să se stingă din momentul dispariției Kierei întrucât era incontestabil că râsul fetei ce încă le mai răsuna în minte nu fusese ceva indispensabil înainte de nașterea ei, dar devenise imperios necesar din clipa în care o auziseră râzând pentru prima oară.

— O s-o găsească. Și atunci vom fi din nou toți patru, a spus Aaron, mângâind pântecul soției.

Și-a dat seama că nu o mai făcuse de o săptămână, cu doar câteva clipe înainte de dispariția Kierei, simțind curba ușoară care se insinua pe sub puloverul cu guler înalt al lui Grace.

— Ce mai face Michael?

— Nu știu... De câteva zile nu-l mai simt mișcând.

22.

27 noiembrie 2010

Doisprezece ani de la dispariția Kierei

*Cel mai rău lucru înainte de a te scufunda
în întuneric e să vezi cum se consumă
flacăra ultimei lumânări pe care o mai ai.*

Agentul Miller a încercat să vină cât de repede a putut. Ajunsese cu greu însă pentru că fusese prins fără putință de scăpare într-un ambuteiaj nesfârșit cauzat de ciocnirea a doua mașini la intrarea în tunelul Hugh L. Carey care leagă Manhattanul de Brooklyn. Pe drum a sunat de mai multe ori ca să se scuze că nu putea să mai treacă pe la birou și când, în cele din urmă, după două ore, a reușit să avanseze, a văzut cum o macara greoaie ridica rămășițele celor două autovehicule, iar o ambulanță prelua trei victime. Mai mulți paramedici se ocupau la fața locului de cei răniți grav în urma coliziunii în lanț. Tot nu se obișnuise să vadă oameni morți de curând, iar imaginea pungii de plastic închizându-se la trecerea lui i-a întors stomacul pe dos. Majoritatea cazurilor la care lucra aveau un final fericit, cu rare excepții, ca atunci când persoanele dispărute se risipeau în neant de parcă n-ar fi existat niciodată. Uneori, la anumite intervale, apărea câte un cadavru în plină pustietate la câteva săptămâni sau luni de când era anunțată dispariția, cu tot sângele scurs din trup sau din care, de multe ori, nu mai rămâneau decât oasele, iar atunci durerea nu mai era la fel de acută, chiar dacă tristețea pe care o genera era la fel de sfâșietoare. A parcat în fața porții unui bloc de locuințe de patru etaje din cărămidă roșie din apropierea parcului Prospect, unde locuia Grace de cinci ani.

— Cum mai sunteți? a întrebat el de îndată ce a ajuns.

— Ai întârziat foarte mult, Ben. Unde ai fost? a întrebat Aaron nervos după ce i-a deschis ușa atât de brusc încât agentul a simțit cum îi aspiră sufletul.

— A avut loc un accident la intrarea în tunel și am rămas blocat, nu mai puteam nici să înaintez, nici să mă întorc. A fost ceva îngrozitor. Când a

fost reluat traficul am văzut un mort pe asfalt și o mulțime de răniți. Ce e cu atâta grabă? S-a întâmplat ceva?

— De data asta e altceva, Ben, a spus Aaron.

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de înregistrare. Nu e. Kiera nu apare, a izbucnit Grace, fără să-și ascundă neliniștea.

— Ce vrei să spui?

Agentul nu înțelegea nimic, dar își păstra calmul. S-a uitat în jur și și-a dat seama că apartamentul lui Grace avea nevoie de puțină curățenie.

— Asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Niciodată! a urlat Aaron. În toți anii ăștia am primit trei casete, iar Kiera apărea în toate. Dar de data asta... în a patra... nu este. Camera e goală.

— Pot să văd caseta?

— Sigur că da. E în aparat, a răspuns Grace.

L-au condus până în camera de primire și au derulat caseta de la început. Când au apăsât pe *play*, agentul și-a dus mâna la gură, dându-și seama că ceea ce îi spusese Grace și Aaron era adevărat.

— Unde era de data aceasta? Cine v-a dat-o?

— Acasă. La fosta noastră casă. La fel ca prima.

Miller a dat din cap aprobator în timp ce recapitula evenimentele.

— A doua oară, caseta a ajuns la biroul tău, Aaron, iar a treia, pe o bancă în parc, nu-i așa?

— Da.

După ce au divorțat, în 2000, Grace a rămas o vreme în casa care aparținuse oficial familiei Templeton, dar în 2007 au fost nevoiți să o închirieze. Femeia nu suporta să stea singură între pereții aceia, așteptând cu nerăbdare orice telefon, orice pistă sau informație care să spună ceva despre Kiera. Durerea fusese așa de mare și reproșurile se menținuseră cu asemenea constanță încât relația se reînnoa doar atunci când se ivea din nou speranța de o găsi pe fetiță. Însă aceasta încolțea în mod aleatoriu, sub formă de casete, o dată la câțiva ani și ținea doar câteva săptămâni, după care dispărea din nou. Luminile cartierului în care locuiseră dintotdeauna deveniseră o analogie a existenței lor: de atâta tristețe, renunțaseră să-și mai decoreze casă, pe când, chiar lângă ei, vecinii își aprindeau seara instalațiile de Crăciun și uitau de durerea purtată de locatarii singurei case din zonă a cărei grădină nu era invadată de reni, elfi și oameni de zăpadă

din polietilenă, deși dimineața toți le adresau priviri încurajatoare.

Casa a fost închiriată unei familii de indieni cu doi copii, al căror tată deținea două supermarketuri în centrul orașului. În ziua când au semnat contractul, Aaron și Grace și-au luat rămas-bun de la cuplu în timp ce auzeau râsetele celor doi copii jucându-se și cântând în hindi în încăperea care servise cândva drept centru de primire a apelurilor despre Kiera. Domnul Swaghat și soția lui i-au asigurat că aveau să se simtă minunat în noua locuință și că o să-i anunțe de îndată ce ar fi sosit un pachet pentru ei. Acceptaseră condiția aceea stranie în schimbul unei mici reduceri de preț, dar, cu excepția primilor ani, la adresa aceea nu mai veneau decât plicuri de la Ministerul Finanțelor care solicitau plata impozitelor locale.

Prima înregistrare a ajuns în cutia poștală în anul 2003, de Ziua Recunoștinței, pe când Grace încă mai locuia acolo, dar următoarele două apăruseră în mod aleatoriu în puncte diferite unde ar fi putut fi localizate. De exemplu, cea de-a doua casetă, trimisă în 2007, a așteptat o săptămână întreagă până să fie culeasă de Aaron din arbuștii din preajma firmei de asigurări unde lucrase înainte. O văzuse o fostă colegă și îl sunase pe Aaron pentru că citise articolul lui Miren Triggs din *Manhattan Press* despre sosirea primei casete.

Cea de-a treia și ultima casetă VHS a apărut în februarie 2009, pe o bancă din parcul Prospect din Brooklyn, aproape de noua locuință a lui Grace, însă vagabondul care a găsit-o nu a predat-o decât după trei zile programului de știri al postului CBS în schimbul a două sute de dolari.

Cele trei înregistrări cu Kiera deveniseră un adevărat eveniment, astfel încât ultima a fost transmisă la știri chiar înainte să o vadă părinții sau să fie analizată de poliție. O revistă satirică locală ajunsese chiar să publice o vinietă foarte criticată, de altfel, prin care cititorii erau invitați să caute pe o plajă înțesată de lume caseta cu Kiera, cu trimitere la cunoscutele cărți ilustrate cu personajul Wally. Cu aceasta s-a atins limita senzaționalismului și a răbdării pentru Aaron și Grace, care au hotărât să se îndepărteze pentru totdeauna din calea presei.

Căutarea Kierei, pentru care își unise forțele cu puțin înainte jumătate din planetă, ajunsese să se transforme, prin difuzarea acestei ultime casete, într-un spectacol ce îi strivea încetul cu încetul pe părinții neconsolați. Statul New York a aprobat o lege de urgență prin care se interzicea expunerea și difuzarea probelor vitale ce făceau obiectul cercetărilor în curs

pentru a limita cercul mediatic în care degenerase cazul. Așa-numita Lege Kiera a fost aprobată fără dificultate în 2009 și a servit pentru a schimba tratamentul acordat în presă procedurilor de investigație, chiar dacă uneori avea să fie folosită și de politicieni și oameni de afaceri pentru a-și apăra imaginea atunci când erau acuzați de vreo ilegalitate. Oamenii au început să o critice pentru constrângerea adusă libertății de informare, încât la scurt timp a trebuit să fie abrogată pentru a potoli discuțiile aprinse din presă care solicitau mai multă transparență în timpul cercetărilor. Adaptarea legii anterioare a fost aprobată la mijlocul anului 2009 și a primit numele de Kiera-Hume, cu trimitere la o femeie de afaceri care denunțase publicația *Wall Street Daily* pentru a fi dezvăluit neregularitățile uriașe comise de firma sa unde se falsificau analize de sânge, ceea ce o adusese în vizorul Comisiei Federale a Comerțului. Noua lege avea ca rezultat interzicerea difuzării informației cu privire la cercetările în curs ale unor infracțiuni precum sechestrarea, uciderea sau violul, permițând însă expunerea publică a cazurilor de corupție, înșelăciune și alte abateri economice grave. Astfel, dacă ar fi apărut o nouă casetă cu Kiera, se putea evita cercul mediatic. Cazul acesta a dus chiar la apariția unui comerț suspect între colecționari de casete VHS conținând copii ale înregistrărilor cu Kiera, vândute la licitație cu prețuri de-a dreptul exorbitante pe piața neagră online SilkRoad.

Cu fiecare dintre cele trei casete s-a încercat găsirea unei piste care să contribuie la evoluția investigației, dar toate tentativele desfășurate de-a lungul celor doisprezece ani păreau să fi fost în zadar: se analizau amprente și probe ADN, se căutau martori din zonă și se verificau camerele de supraveghere din vecinătate pentru a descoperi puncte comune între înregistrările din ani diferiți.

Odată cu cea de-a doua casetă, cea din 2007, părea să se ivească o palidă lumină. Fusese lăsată în împrejurimile firmei de asigurări unde lucra Aaron, care dispunea de camere de supraveghere amplasate pe fațada și la colțul clădirii. Când au fost verificate imaginile înregistrate în luna august, s-a putut observa o siluetă care părea să fie a unei femei cu părul cârlionțat apropiindu-se înainte de răsăritul soarelui de edificiu și lăsând pe arbuștii de lângă intrare un plic maro cu protecție în care avea să se descopere caseta. Au fost verificate camerele din zonă, din perimetrul bancomatelor, al supermarketurilor și al magazinelor, inclusiv cele de la intrarea în tuneluri sau din punctul de pornire al autostrăzilor, dar silueta aceea nu a mai apărut

nicăieri.

Agentul Miller le-a explicat atunci lui Aaron și lui Grace progresele anchetei și le-a înmănat câteva imagini cu silueta întunecată care apărea în cadru, dar prin aceasta nu a reușit decât să-i facă pe cei doi părinți cu sufletele sfărâmate să vadă numai umbre aidoma celei din înregistrare în fiecare persoană cunoscută. Amănuntul acela nu a însemnat nici cel mai mic progres pentru anchetă, ci doar a redeșteptat speranța și a răscolit durerea unor părinți apăsăți de trecerea timpului, trăind în permanență cu stomacul strâns ca într-un clește. Când a sosit prima casetă, în 2003, a fost altceva. Emoțiile au durat mai mult și au fost mult mai intense decât cele au urmat pentru că speranța era asemenea unui cuțit fără mâner pe care după fiecare tăietură ți-e tot mai frică să-l apuci din nou.

Cu fiecare înregistrare, se aprindea o flacără plăpândă care ilumina pentru o vreme întunericul din inimile lor nevindecate.

— Ce crezi că înseamnă asta, Ben?

— Nu știu, Grace. Dar e posibil să fie ultima casetă pe care o primiți.

23.

Miren Triggs
1998

*De cine altcineva să fugi mereu
dacă nu de monștrii din trecut?*

Când am ieșit de la arhiva tribunalului era noapte și am simțit imediat cum mă cuprinde o senzație de nesiguranță. De îndată ce am pășit pe strada Beaver, în zona financiară a Manhattanului, am șovăit pentru o clipă dacă să-l sun iar pe profesorul Schmoer, mereu disponibil să mă însoțească până acasă, dar dintr-un motiv sau altul nu am îndrăznit să o fac. O parte din mine îl iertase pentru că mă respinsese, dar cealaltă parte nu putea să-l vadă din nou în fața ochilor. Mă aflam prea departe de casă încât să mă duc pe jos, iar metroul era de fapt singura opțiune valabilă. Cea mai apropiată stație era Wall Street, iar drumul cu metroul dura nici mai mult, nici mai puțin de patruzeci și cinci de minute spre nord, până pe Strada 116. De îndată ce ajungeam acolo, era de ajuns să străbat o stradă și apoi ajungeam acasă. Părea o nimica toată, dar pentru mine nu era deloc ușor.

Am mers pe jos până la stația de metrou, înfruntând vântul înghețat dinspre sud care bătea în Lower Manhattan, congelând orice fibră a corpului expusă contactului direct cu aerul, și de îndată ce am coborât scările, au și început neliniștile mele. Doi băieți se adăposteau de frig, sprijinindu-se de zid de o parte și de alta a intrării și vorbind despre baseball sau baschet sau despre cine știe ce altceva. Mi-am făcut curaj și am trecut printre ei (pentru că nu aveam pe unde să o iau prin altă parte), iar aceștia s-au întrerupt din discuție. Le-am simțit ochii înfigându-se asupra mea, i-am văzut lingându-se pe buze, gata să sară asupra prăzii, așa că am iuțit pasul și m-am îndepărtat de ei.

M-am grăbit să ajung din urmă o pereche tânără care tocmai trecea de turnicheți, apoi am încetinit ritmul și am mers alături de ei, de parcă faptul că aveam martori m-ar fi apărat de fricile mele. Cei doi băieți au venit

repede înspre mine, iar eu am grăbit din nou pasul spre peronul de la linia trei cu direcția Harlem. Am observat că cei doi băieți se aflau în spatele meu și mă arătau cu degetul, uitându-se complice unul la altul. Am căutat cu privirea în toate părțile după cineva care să mă ajute.

Nu.

Era.

Nimeni.

Trebuia să fug. Să scap de acolo. Pentru o clipă am simțit impulsul de a sări pe șine și de a o lua la fugă în beznă tunelului, dar știam că așa ceva însemna o moarte sigură.

Nu puteam accepta să mai trec încă o dată prin ce trecusem.

Am privit în sus și am văzut o cameră de supraveghere îndreptată spre zona unde mă aflam eu, iar dacă aș fi așteptat acolo, un gardian măcar tot ar fi văzut ce se întâmplă și ar fi venit în ajutorul meu.

Am răsuflat adânc.

Coloanele albastre, plasate la intervale de câțiva metri, străjuiau peronul dintre cele două linii, iar eu m-am sprijinit de una din ele cu spatele la cei doi băieți, cu speranța de a dispărea din raza lor vizuală și de a-i face să uite de mine.

— Hei! Tu! a strigat unul dintre ei.

— Ascultă, scumpo! De ce fugi? a întrebat celălalt.

Le-am simțit vocile la o distanță mai mică de zece metri de mine. M-am asigurat încă o dată că puteam să văd camera de securitate. „Dacă tu o vezi, și ea te vede”, mi-am spus.

Am lăsat să mi se citească de mai multe ori de pe buze cuvântul *ajutor*, dorindu-mi ca persoana care urmărea pe ecranele din cabină ce se petrecea în stație să-mi vină în ajutor, numai că acele clipe mi se păreau nesfârșite. M-am simțit singură și neajutorată.

Încă o dată.

Am închis ochii, gâfâind, văzând din nou luminile felinarului din parc cum pâlpâie, figura pe care tocmai o găsisem într-un dosar cum îmi rânjește de sus, firul cald de sânge cum se scurge pe picioare când mă îndrept spre casă.

Vuietul trenului sosind în stație a invadat peronul, roțile au frânat cu un scrâșnet pe oțelul șinelor, iar cei doi indivizi s-au oprit lângă mine cu o expresie surprinsă:

— Ai pățit ceva? a spus unul dintre ei.

— Ți-a căzut asta, a adăugat celălalt, întinzându-și mâna și arătând dosarul cu numele violatorului meu pe care tocmai îl furasem din arhivele tribunalului.

Am reacționat o clipă mai târziu, negând din cap.

— Sigur ești bine? a insistat acesta, nedumerit.

— Mda... nu e nimic, am răspuns, în timp ce îmi ștergeam o lacrimă cu o mână, iar cu cealaltă apucam dosarul. Tocmai m-am certat cu... șeful.

Unul a pufnit, iar celălalt a ridicat un colț al buzelor și mi-a spus pe un ton împăciuitoare:

— Ai să găsești un alt loc de muncă, nu-ți face griji. Ăsta e orașul tuturor posibilităților, scumpo. Aici se întâmplă numai lucruri bune, să știi.

Nu i-am răspuns. Trenul tocmai se opri, ușile s-au deschis, iar eu m-am strecurat repede înăuntru ca să pun capăt conversației.

Tot drumul nu am făcut altceva decât să recitesc dosarul individului aceluia. Jeremy Allen, divorțat (ticălosul). Acuzat și condamnat pentru abuz sexual împotriva unei fete în stare de ebrietate în vecinătatea unei discotecă din Bronx. Vârsta victimei: douăzeci și unu, de culoare. Se pare că îi plac femeile lipsite de apărare. A ispășit patru luni de închisoare și douăsprezece luni de muncă în favoarea comunității. Domiciliul actual: Strada 124 vest, numărul 176, etajul patru, New York.

Nenorocitul acela locuia la doar zece străzi depărtare de mine.

Am coborât din metrou pe Strada 116 și înainte să ies din stație am sunat acasă. Mi-au răspuns în cele din urmă.

— Mamă? Era și timpul. Azi te-am sunat întruna.

— Of, Miren, îmi pare rău. Bunica ta a suferit un mic accident în timp ce cobora scările și am stat toată ziua cu ea la spital.

— Bunica? Și acum e bine?

— Are niște vânătăi pe față, pe spinare, și-a fracturat și radiusul. Bunicul tău a găsit-o zăcând inconștientă pe palier. I s-a rupt punga de cumpărături, și-a pierdut echilibrul și a căzut din capul scării. Știi doar cum e ea.

De când i-au intrat în cap ideile alea ecologiste, vrea să folosească doar pungi de hârtie.

— Dar de ce trebuie să se ocupe tot ea de cumpărături? De ce nu o ajutați? Nu puteți să angajați pe cineva care să-i ajute pe bunici la lucrurile

mai grele?

— Să-i ajute? Știi doar că bunicului tău nu-i place să aibă străini în casă.

— Ce contează care e părerea bunicului? El zice așa pentru nu face nimic toată ziua. Și normal că nu are nevoie de ajutor să taie frunză la câini.

— Miren, nu vorbi așa. E bunicul tău.

— Mai e și misogin, pe deasupra, am replicat tăios.

— Era altfel pe vremea lui, Miren. Așa a fost educat. Bărbații dinainte erau educați ca să fie... pur și simplu... bărbați.

— Bărbați? De când asta înseamnă să fii bărbat? A crescut și fără televizor în casă și uite că acum are unul. A știut să se adapteze la ce i-a convenit.

Mama a oftat. O deranja că vorbeam așa despre tatăl ei, numai că eu nu vedeam lucrurile la fel ca ea. De când eram mică mă deranja că, atunci când îi vizitam, eu trebuia să strâng masa, pe când verișorii mei puteau să plece la joacă. Odată chiar s-a întâmplat să protestez, însă răspunsul lui a fost cât se poate de tranșant: „Băieții nu spală vasele, Miren”.

Bunica îl accepta așa cum era, iar eu, deși îi admiram pe amândoi, nutream o furie interioară pentru acea situație nedreaptă.

— Miren, aud zgomot în jur. Ți-ai cumpărat telefon mobil?

— Da. Mi-am luat unul.

— Îmi spui numărul?

— Hmmm... nu-l știu pe de rost. Te sun din nou când îl găsesc, după ce ajung acasă.

— Ești pe stradă la ora asta? a întrebat neliniștită.

— Dar încă nu e noapte, mamă.

— Așa e, dar s-a întunecat. De asta m-ai sunat, nu?

Telefonul îmi capta sunetul pașilor. Mașinile circulau în mai multe direcții, și din două în două sau trei blocuri întâlneam grupuri de bărbați care vorbeau pe scările de la intrare. Atunci când treceam prin dreptul lor îi puneam câte o întrebare mamei ca aceștia să-și dea seama că vorbeam la telefon.

— Da... am recunoscut eu. Gata, nu mai am mult și ajung. Nu voiam... să mă simt singură pe bucata asta de drum până acasă.

— Poți să mă suni când vrei. De acord, draga mea?

— Știu asta. Ce face tata?

— Mai ai mult până ajungi?

— Două minute.

— E bine. E aici, lângă mine, se uită la televizor. Ai cumpărat bilet să vii la sfârșitul săptămânii? Bunica ta sigur o să se bucure.

— Am fost foarte ocupată. Mâine mă ocup sigur.

— Bine. E gălăgie pe stradă?

— E ceva lume, nu e cine știe ce, dar prefer să vorbesc cu tine. Sigur nu te deranjează?

— Bineînțeles că nu, iubito. Scuză-mă numai o clipă să sting focul.

— Ce gătești? am întrebat-o pe când treceam pe lângă ultimul bloc înainte de a ajunge la al meu.

— Pregătisem niște cârnați, dar tatăl tău îmi face semn că nu vrea să mănânce. Vrei să ți-l dau la telefon?

— Nu-i nevoie. Mai am puțin.

— Mă bucur, draga mea.

— Am ajuns.

— Sigur?

— Da. Acum deschid.

Am simțit-o pe mama răsuflând ușurată când a auzit zgomotul cheilor mele.

— Te iubesc, draga mea.

— Și eu te iubesc, mamă. Dacă îți cumperi și tu telefon mâine, sună-mă pe mobil și eu am să-ți păstrez numărul.

— De acord. Îți promit că mâine chiar mă duc să-mi cumpăr. Noapte bună, scumpo.

— Sărută-l pe tata din partea mea.

— Așa am să fac.

Am închis și am intrat în casă, care mă aștepta în beznă specifică zonei în care locuiam. M-am întors ca să încui cu cheia, dar tocmai când ușa era gata să se închidă, din beznă de la etajul de sus a răzbătut în șoaptă o voce masculină:

— Miren, stai. Eu sunt.

24.

28 noiembrie 2003 Cinci ani de la dispariția Kierei

*Uneori inocența joacă
în echipa celor răi.*

Telefonul agentului Miller a început să sune din buzunarul pantalonilor, iar acesta s-a scuzat față de Aaron și Grace, care l-au privit contrariați și, în același timp, plini de speranță.

— Agent Miller? s-a auzit o voce de partea cealaltă a liniei. Sunt Collins de la laborator.

— E ceva important? Sunt împreună cu familia Templeton, a spus acesta, îndepărtându-se spre stradă.

— Am găsit cinci amprente în plic. Mâna dreaptă completă.

— Serios? E ceva fantastic!

— Da. Dar... să nu ne facem speranțe. N-o să-ți vină să crezi.

— Ce anume?

— Sunt amprentele unui copil.

— Unui copil?

— Așa cum ai auzit. Sunt mici, ca ale unui puști de opt sau nouă ani. La început am crezut chiar că ar fi putut fi ale Kierei.

— Serios? Este posibil ca însăși Kiera să fi lăsat caseta?

— Lasă-mă să termin. Ne-am gândit că ar putea fi ale fetei, dar am eliminat această posibilitate. Am făcut o simulare în sistemul IAFIS^{5}, cu evoluția amprentelor Kierei pe care le avem înregistrate din anul 1999, de când a fost pus în aplicare sistemul, la un an după dispariție, și nu corespund nici cu morfologia, nici cu desenele papilare ale nici unui deget. Nu sunt ale ei. Așteptăm confirmarea Departamentului de Criminalistică în legătură cu analiza probelor de ADN prezente în plic, dar anticipez că nu poate fi vorba despre ea. Te asigur că aparțin unui alt copil. Poate alt dispărut. Căutăm în bazele de date vreo coincidență între amprente, am cercetat deja în baza de date cu minori dispăruți din 1990, dar nu am găsit

nimic. Poate că cine a sechestrat-o pe Kiera mai are un copil răpit.

Agentul Miller asculta cu atenție în timp ce Aaron și Grace îl priveau îngrijorați, încercând să deslușească în aceea conversație vreo pistă sau vreo dovadă de evoluție clară a cazului.

— Am vorbit între noi în birou, poate că am reuși să facem presiuni la Guvernul statului... a continuat interlocutorul puțin neliniștit, ca să lansăm o campanie de eliberare a unor documente de identitate în școli. Poate că așa am reuși... bine, să identificăm amprente de pe plic.

— Se poate întâmpla ca băiețelul sau fetița aceea să nu-și facă un document de identitate și atunci tot efortul ăsta ar fi zadarnic, nu crezi?

— Păi... adevărul e că nu ne-am mai gândit la nimic altceva. E prima dată când principalul suspect pare să fie un copil.

Agentul a răspuns cu un oftat.

— Nu-ți face griji, cred că...

Nu a mai continuat însă ceea ce voia să spună și s-a întors contrariat ca să arunce din nou o privire pe stradă. S-a uitat la femeia care terminase cu hortensiile pentru a se apuca de tăiat frunzele rebele din gardul viu cu o foarfecă de tuns pomi, în vreme ce copiii aruncaseră bicicletele la pământ și acum jucau spânzurătoarea pe caldarâm cu o bucată de cretă, iar un bărbat de vârstă mijlocie scotea din cutia poștală un exemplar din *The New Yorker* care avea pe copertă un regizor bine-cunoscut, care cu două luni în urmă fusese băgat la închisoare.

— ...te sun mai târziu, Collins.

— Ce se întâmplă? Ce au găsit? a întrebat Aaron cu o expresie îngrijorată, când agentul Miller s-a apropiat din nou.

Acesta a închis telefonul și a ridicat o mână spre părinți, dându-le astfel de înțeles să aștepte o clipă. Aaron și-a petrecut un braț în jurul lui Grace, iar ei i-a fost cu neputință să nu se întristeze. Apoi l-au văzut pe Miller apropiindu-se de vecinul lor și cerându-i să-i împrumute revista. Bărbatul l-a urmărit cum se duce cu revista spre copii și cum se apleacă apoi la nivelul lor.

Din locul unde se aflau, Aaron și Grace nu puteau să audă ceea ce le spunea, dar au văzut cum agentul și-a băgat mâna în haină și a scos de acolo o bancnotă pe care a oferit-o mai târziu copiilor. Unul dintre ei s-a ridicat în picioare dintr-un salt, a luat bancnota și apoi revista. Celălalt s-a ridicat și el în picioare și apoi au pornit-o în fugă spre casa familiei

Templeton. S-au oprit în dreptul cutiei poștale, unul dintre ei a deschis fanta, iar celălalt a făcut sul revista și a băgat-o înăuntru. Apoi s-au întors la agent, care le-a dat din nou câte o bancnotă fiecare.

Discuția cu copiii părea să se lungească. Cel mai înalt dintre ei a dat din cap aprobator de câteva ori, iar celălalt a asistat la discuție indiferent. Câteva clipe mai târziu, agentul a pornit-o împreună cu băiețelul mai înalt și brunet spre casa familiei Templeton, pe când Aaron și Grace se întrebau ce anume se petrecea.

— Domnule și doamnă Templeton, vi-l prezint pe vecinul dumneavoastră...

— Zack. Sunt Zack Rogers... locuiesc la patru case mai încolo. Pe părinții mei îi cheamă John și Melinda Rogers.

Copilul părea agitat și își tot băga mâinile în buzunar.

— Bine, Zack. Ce ai să ne spui? Nu trebuie să-ți fie teamă.

— Că îmi pare foarte rău, chiar așa e, a spus acesta, lăsându-și capul în jos, vădit neliniștit.

Grace s-a lăsat în jos până a ajuns la aceeași înălțime cu el. Aaron a încruntat din sprâncene, desenând pe frunte linii curbe asemănătoare cu ridurile care aveau să-i apară mai târziu.

— Spune ce s-a întâmplat, micuțule, l-a îndemnat ea cu blândețe. Te rog, nu te teme. Orice-ar fi, nu ai de ce să-ți faci griji. Știi? Avem o fetiță care trebuie să fie de vârsta ta... Sigur v-ați împăca bine. Ne-ar plăcea tare mult dacă ai putea să te joci cu ea într-o zi.

Zack a părut să se mai liniștească puțin și a înghițit în sec înainte să continue:

— Îmi pare rău de plic... Nu voiam... nu voiam să vă fac să plângeți, doamnă Templeton.

— Cum? a întrebat ea buimăcită.

Băiețelul s-a fâstăcit și și-a lăsat privirea în jos. Agentul i-a dat o palmă ușoară pe spate, încurajându-l să continue.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, Zack. Nu ai făcut nimic rău. Poți să le povestești. O să înțeleagă. Ai făcut foarte bine, i-a spus ca să-i dea curaj.

Zack și-a ridicat capul după ce a tras aer în piept de vreo două ori îndeajuns de tare încât să-și tragă nasul care începuse să-i curgă.

— O... o femeie mi-a dat zece dolari ca să vă las un plic în cutia poștală. Dacă aș fi știut că o să vă întristați nu aș fi făcut asta.

— O femeie!? a întrebat Aaron surprins.

— Cine era? Cum arăta? a întrebat și Grace.

— Nu știu... nu am mai văzut-o... Avea părul blond și ondulat... dar părea o femeie obișnuită. Am crezut că era poștărița. Mi-a dat pachetul și zece dolari și mi-a cerut să-l las în cutia poștală. N-am știut că fac ceva greșit... Îmi pare tare rău. Plângea și am vrut să o ajut. Am vrut să-i dau banii înapoi, dar ea a insistat să-i primesc. Vă asigur că am vrut să-i înapoiez banii, dar ea mi-a spus să-i păstrez, mi-a spus că-i meritam.

— Fiule... nu ai făcut nimic rău, asta e adevărul, a insistat agentul Miller. Dimpotrivă. Ai să ne fii de mare ajutor.

— Cum așa? a întrebat copilul.

— Mai ai bancnota? Poate reușim să scoatem o probă ADN de acolo.

— Mmm... da. E acasă, în pușculiță, a răspuns acesta, stânjenit.

— Și îți amintești cum era femeia aceea?

— V-am spus deja. Blondă cu părul creț.

— Da. Dar... Știi ce e aceea un portret-robot? a întrebat agentul, în timp ce Grace se ridica în picioare, acoperindu-și gura cu mâna.

Băiețelul a încuviințat, iar Miller a rostit răspicat:

— A noastră e!

1998

*Poți să-ți dai seama cât de fragil
e un castel din cărți de joc
doar când cineva atinge în treacăt una.*

Ginecologa avea o mină mult prea serioasă și fruntea încruntată, cum n-o avusese niciodată la consultațiile anterioare, și scoase un oftat înainte să-și ia inima în dinți și să înceapă să vorbească. Aaron strângea cu putere mâna soției, pe care părea să o doară fiecare apăsare a aparatului ecograf deplasat cu încăpățănare pe abdomen pentru a găsi unghiul potrivit.

— Ce se întâmplă? Cum e Michael? a întrebat Grace, cu o expresie de durere la orice mișcare a specialistei care părea să apese și mai tare pe aparat.

Aceeași ginecologă pe nume Alice se ocupase de Grace și când aceasta fusese însărcinată cu Kiera. Era o persoană blândă și caldă și încă de la primul consult părea să li se adreseze amândurora, atât mamei, cât și copilului, glumind cu amândoi de parcă micuțul embrion ce creștea în pântec ar fi putut să o înțeleagă. Aaron era încordat. De când Grace îi spusese că nu îl mai simțea pe Michael intrase în stare de alertă, întrucât până atunci soția lui sesizase în abdomen un bolborosit continuu și abia perceptibil ca explozia unor floricele de porumb – rezultatul loviturilor ușoare din picioare ale fătului de câțiva centimetri.

— Poate că tensiunea din cauza Kierei îl face pe Michael mai pasiv. Sigur se gândește la surioara lui și de aceea nu mai e așa de activ ca de obicei, i-a răspuns Aaron de îndată ce Grace i-a spus că nu-l mai simte mișcându-se.

Dar pe măsură ce se scurgeau secunde nesfârșite fără ca Alice să zâmbească sau să facă glume despre cât de mult crescuse năzdrăvanul de Michael sau despre poziția pe care o luase în pântec sau despre cât de timid sau de extrovertit era, amândoi și-au dat seama că ceva nu mergea bine.

După mai multe minute de tăcere, ginecologa a stins ecograful și i-a

privit pe cei doi părinți, știind că ceea ce urma să le spună avea să fie pentru amândoi lovitura de grație.

— Nu mi-e deloc ușor să spun asta, dar... trebuie să știți că fetusul s-a oprit din evoluție. Nu are puls și cred că a încetat să mai crească de cel puțin trei sau patru zile, judecând după mărimea femurului și circumferința craniului.

Grace s-a desprins din strânsoarea lui Aaron și și-a dus mâinile la față.

— Nu... nu... te rog, Allice, nu... trebuie să fie o greșeală. Michael e bine. Știu că e bine.

— Grace, ascultă-mă, i-a răspuns ginecologa pe un ton serios. Știu că îți e greu să înțelegi asta acum. Nu-ți face griji. Ești fertilă, poți să ai alți copii.

— Dar... totul era bine acum două săptămâni. E cu neputință. Ce s-a întâmplat? a spus Aaron plângând, în căutarea unor răspunsuri imposibile.

— Nu știu să vă spun de ce. Pot fi o mie de motive. Știu că ați avut niște zile foarte dificile. Mai bine să nu vă gândiți la asta, ci să vă concentrați pe ceea ce contează cu adevărat. Asta nu înseamnă absolut nimic.

Aaron și-a dat seama că nu-i rostise numele lui Michael.

Grace nu auzise nimic din ceea ce vorbiseră ginecologa și Aaron pentru că mintea i se întorsese la momentul când își făcuse testul de sarcină într-o noapte când credea că menstruația întârzia din întâmplare. Dar după ce a văzut cele două liniuțe care indicau un clar rezultat pozitiv, senzația aceea de incertitudine s-a transformat într-o stare de fericire aproape instantanee la ideea că familia ei avea să mai numere un membru. De la euforia de a ști că așteptau un frățior pentru Kiera au trecut la teama de a nu fi în stare să gestioneze situația, apoi la îngrijorarea de a nu-și putea permite cheltuielile pentru încă un copil, iar după ce s-au convins că Grace încă mai păstra la loc sigur pijamalele și body-urile de când Kiera era bebeluș, la un sentiment de iubire și uniune care nu îl mai simțiseră niciodată.

Grace și-a amintit și cum s-au dus apoi în camera Kierei care dormea în pătuțul ei alb și au sărutat-o și au învelit-o și i-au șoptit printre vise că niciodată nu avea să rămână singură.

Dar acele amintiri nu făceau decât să o îndepărteze de drama pe care o trăia chiar atunci, când toată bucuria i se risipise încă din clipa când Moș Crăciun trecuse cu alaiul pe dinaintea ei, majoretele dansaseră și defilaseră vesele sub ploaie și baloanele albe se pierduseră pentru totdeauna în

văzduh.

Medicul continua să vorbească, explicând care era procedura indicată din momentul acela, dar Grace se mărginea doar să încuviințeze din depărtările gândurilor fericite, devenite intangibile, ce îi izvorau din ochi sub formă de lacrimi.

Câteva clipe mai târziu, Aaron și Grace așteptau așezați pe niște scaune de plastic incomode în timp ce se pregătea blocul operator pentru a-i fi extras fătul din pânțe, așa cum spunea ginecologa, sau pe Michael, cum încă îl mai numeau amândoi. Capul lui Grace se sprijinea pe umărul lui Aaron cu ochii închiși, iar el se uita înainte, pustiit, cu privirea pierdută într-un punct îndepărtat, aflat la întâlnirea dintre două plăci de faianță de pe peretele coridorului: una albă, precum acele baloane care se pierdeau în înălțime, alta gri, așa cum se întrezărea viitorul familiei aceleia formate cândva imaginar din patru membri, redusă în mod atât de trist la doi.

Amândoi și-au ridicat privirea ca să o vadă pe Alice, îmbrăcată în halatul ei alb, venind spre ei cu ochii în pământ.

— Grace, vii cu mine? a întrebat ginecologa pe tonul cel mai cald cu care ar fi putut rosti acele cuvinte. Am pregătit totul.

Aaron s-a ridicat odată cu soția lui și s-a despărțit de ea sărutând-o pe frunte.

— O să se desfășoare foarte repede. Nu-ți face griji, Aaron. Poți să aștepți aici. Peste câteva luni o să depășiți această tristă amintire și o să puteți încerca din nou. Cunoscut cupluri care au trecut prin multe asemenea încercări și au suferit până la opt pierderi de sarcină. Este ceva mult mai frecvent decât credeți.

Aaron a încuviințat și a încercat să scape de nodul care îi strângea corzile vocale. Cu greu putea să mai articuleze vreun sunet, încât cuvintele „Ne vedem mai târziu, iubito” rostite ușor, cu un glas fără vlagă, au ajuns la Grace aproape ca un gâfâit.

Grace a dat drumul mâinii soțului ei și a simțit cum degetele lor se desprindeau mai ușor ca niciodată.

Pe măsură ce Grace și ginecologa înaintau pe coridor, Aaron își privea soția cum pășea învăluită în tristețe, de parcă fiecare pas ar fi făcut ca pardoseala să se fisureze, iar pe când o vedea cum se îndepărtează, a înțeles că aceea avea să fie ultima dată când simțea cum dragostea soției lui îi fugea printre degete.

26.

Miren Triggs
1998

*Toți păstrăm secrete pe care le dezvăluim
oamenilor potriviți, dar unii sunt în stare să se încuie
pe dinăuntru și să arunce cheia pe fundul unui lac.*

Aproape că mi-a stat inima când l-am văzut pe profesorul Schmoer apărând din umbra scării, la rândul lui surprins să mă audă țipând.

— Îmi pare rău că te-am speriat, a șoptit el.

Ușa doamnei Amber, vecina din față, s-a întredeschis, iar vocea ei spartă și ascuțită a invadat tot palierul de parcă nu ar fi ieșit din gura ei, ci din niște megafoane nevăzute amplasate deasupra noastră.

— Ești bine, dragă?

— Scuzați-mă, doamnă, a spus profesorul. Eu am fost cel care v-a speriat vecina.

— Nu vă faceți griji, doamnă Amber. Nu e nicio problemă, i-am spus cu voce tare. Am crezut că mor de frică, i-am șoptit lui Jim. Ce cauți aici?

— Dacă aud țipete sun la poliție. M-ai auzit, dragă? Așa i-am promis mamei tale.

— Da. Nu e cazul să vă faceți griji. E doar... un prieten care a venit la mine.

Ușa vecinei mele s-a închis zgomotos și, chiar dacă știam că o făcea cu cele mai bune intenții, eram sigură că în orice clipă i-ar fi putut sări muștarul. De fiecare dată când mă întâlneam pe palier cu ea se lăuda că îl muștruluisese așa de tare pe poștaș pentru pliantele publicitare pe care le primea încât firmele încetaseră să-i mai trimită anunțuri și oferte. Pentru o vreme am crezut povestea aceea întrucât o văzusem certându-se și cu casierul de la supermarket din cauza pungilor de cumpărături de calitate așa de proastă încât păreau să se rupă numai dacă te uita la ele, a pachetelor de cereale pline cu aer și chiar din cauză că nu o salutase spunându-i pe nume,

tocmai pe ea, care de o viață întreagă făcea cumpărături din același loc. Când o priveai îți dădea impresia unei bătrâne dârze care nu se sfia să-și ceară drepturile, un exemplu de înverșunare și putere care obținea ce își propunea mulțumită atitudinii protestatare și stoice în fața vieții. Mi-o imaginam participând în anii șaizeci la mitingurile împotriva războiului din Vietnam, vociferând împotriva mașinilor poliției care amenințau caracterul pașnic al mișcării, în spatele privirii părea să se ascundă o războinică, o bătrână amazoană pe care ar fi fost greu să o rănești doar lovind la întâmplare. Odată însă, când mă întorceam acasă, am găsit-o băgându-mi în cutia poștală pliantele publicitare pe care le scosese din a ei. Am salutat-o, iar ea m-a salutat la rându-i de parcă nu ar fi avut nicio legătură cu gestul de mai înainte. În ziua aceea m-am oferit să-i duc sacoșa de cumpărături până la ușa apartamentului, iar ea a acceptat după ce a spus tare și cu forță că tinerii nu mai sunt cum erau odinioară. Când a ajuns sus, a apucat sacoșa de hârtie, a bodogănit ceva ca pentru sine și a închis ușa fără ca măcar să-mi mulțumească.

— Te-am sunat de mai multe ori, dar aveai telefonul închis, a șoptit profesorul Schmoer.

I-am făcut semn să intre în casă. Nu voiam ca doamna Amber să asculte conversația aceea mai ales pentru că nu știam dacă nu cumva se afla în comunicare directă cu mama. M-a ascultat și am închis ușa.

— Eram în metrou. Poate din cauza asta, am răspuns, puțin încordată.

— Știi, Miren... S-a terminat.

— Ce anume? La ce te referi?

— M-au concediat de la *Daily*.

— De ce? Din cauza a ceea ce s-a publicat în *Press*? De aceea ai venit?

— Bine, de fapt e un cumul de întâmplări. E mai complicat de atât, dar da, e și din cauza a ceea ce s-a publicat în *Press*. Întotdeauna ei sunt cu un pas înaintea articolelor mele. În ultimele luni am observat că numărul clienților a scăzut drastic. Pe de o parte, e din cauza internetului; pe de altă parte, pentru că cititorii noștri se informează când e vorba de economie din surse diferite. *Daily* trece printr-o perioadă de criză din cauza scăderii numărului de cititori, iar conducerea ziarului caută un prim țap ispășitor. A căzut pacostea pe mine, singurul care mă ocupam de investigații diferite de linia editorială a ziarului. Știam de câteva luni că asta avea să se întâmple, dar... nu mă așteptam să fie așa de repede.

Părea dezamăgit și nu știam ce să-i spun. De când internetul luase amploare, am citit mai multe articole despre preferința multor cititori pentru știrile de pe Yahoo și alte resurse digitale apărute de nicăieri, iar ziarele tradiționale încercau să se adapteze cum puteau noii lumi ce se deschidea înaintea lor. Unii o percepeau ca pe o șansă, iar alții ca pe un cadru rigid în care și-ar fi găsit tot mai greu locul reportajele lungi de investigație din jurnalele tradiționale. Oamenii erau avizi de știri instantanee, de evenimente cărora să le acorde atenție preț de câteva minute și apoi să le uite, iar acestea nu presupuneau echipe de investigație dedicate în mod exclusiv unui articol de mai multe pagini. Apoi, după publicarea unui asemenea articol, venea perioada proceselor intentate ziarelor, iar casele de presă, cu resurse tot mai limitate din cauza reducerii numărului de cititori, aveau de suferit pentru că erau obligate să plătească și echipe de avocați care să-i apere în litigiile cu întreprinderile aduse în vizorul public de jurnaliști.

— Dar îți rămân cursurile, am spus, într-o încercare de a-l consola.

Adevărul e că nici nu știam prea multe despre el. În lunile de comunicare intensă, când mă ajutase cel mai mult, obișnuiam să vorbim despre investigațiile pe care le avea în desfășurare și, de cele mai multe ori, despre nelămuririle și curiozitățile mele cu privire la teme sau la felul cum trebuia să abordez anumite subiecte date ca teme de curs. Dar nu știam nimic despre el și nici despre familia lui și nici măcar unde locuia.

— Poți să predai în continuare și să îți câștigi existența ca profesor. Ai talent pentru asta. Îi inspiri pe ceilalți să meargă mai departe, am susținut eu.

— Nu e ceva care mă împlinește la fel de mult. Studenții nu par interesați și aleg calea ușoară. Cel mai bun exemplu este tema nenorocită de săptămâna asta. Am primit deja douăsprezece redactări despre deversările întreprinderii Pharmalux. Toate sunt copii după copiile copiilor. Tema deversărilor circulă deja de vreo șase luni prin redacție, este un secret bine știut de toți, transmis din ziar în ziar, și dacă niciunul nu a scris încă un articol cu concluziile finale este pentru că nimeni nu vrea să se înfrunte cu un gigant farmaceutic. Lumea aceasta e putredă, Miren. La fel e și jurnalismul. Ne lipsește curajul. Nimeni nu se avântă îndeajuns încât să facă un pas înainte și să schimbe lucrurile. Nimic nu e original, iar prin calitatea de profesor nu reușesc să determin pe nimeni să se implice într-

atât încât să vadă lumina de la capătul tunelului. Pe jurnaliști îi așteaptă un viitor complicat, și dacă se pierde vocea lor în contradicție cu autoritatea, suntem pierduți cu toții. Iar cei puternici vor avea de câștigat.

— Pe mine mă motivezi să caut mai departe. Și dacă din fiecare sală de curs iese un jurnalist bun, cred că asta deja face ca lumea să devină un loc mai bun.

Profesorul a tăcut câteva clipe, privindu-mă din spatele ochelarilor cu ramă de plastic. Se afla la mai puțin de jumătate de metru de mine, în picioare în fața mea, cu un aer mai serios ca niciodată.

Era îndurerat.

Era trist.

Era vulnerabil.

Fiecare gest al lui descria o sută de contradicții din interior, toate gata să explodeze dintr-un moment în altul, la fel ca inima mea agitată, dar deodată s-a întors, a pufnit și s-a îndreptat spre canapea. S-a așezat, oftând și ducându-și mâinile la cap, pieptănându-și cu degetele părul ondulat care a revenit imediat la loc de parcă nu ar fi încercat să-l îndrepte spre spate. Din buzunarul interior al jachetei de stofă a scos un CD și l-a pus pe masă.

— Ce e asta? am întrebat eu.

— E ceea ce am putut să salvez din redacție despre cazul Kierei. Aveam foarte mult material, dar pentru mine era prea mult. Nu am putut să văd tot. Asta e tot ce avem. Ți-am trimis o parte.

Am luat CD-ul și m-am îndreptat spre computer.

— Poți să mi-l dai? am întrebat, surprinsă. Cred că e imposibil.

— Este imposibil, dar nimeni nu știe că îl am asupra mea. Este vorba despre niște informații oferite de o sursă unei viitoare jurnaliste. Nimeni nu trebuie să știe cum le-ai obținut. Poate îți va folosi la redactarea pe care trebuie să o prezinți.

— Încă nu am început-o. Poate că nu mă voi încumeta să scriu despre asta. E prea multă informație. Din punctul meu de vedere, suspectul pe care l-au arestat nu pare să aibă de-a face cu cazul. Ceva nu se potrivește...

— De ce spui asta? A fost reținut un bărbat cu antecedente de agresiune sexuală asupra minorilor care luase o fetiță de șapte ani din zona de unde a dispărut Kiera. Cred că e cât se poate de clar că e vorba de un prădător sexual.

— Tocmai asta mă convinge cel mai puțin. Am parcurs dosarul

deținutului și nu corespunde acestui profil.

— I-ai văzut dosarul de la poliție? Povestește. Din câte am înțeles, agresorii sexuali nu își arată adevăratul caracter.

Mi-am deschis rucsacul și i-am întins fișa întocmită după Legea Megan. Profesorul Schmoer a început să citească prima pagină, nedumerit.

— Ce sunt astea? Antecedentele lui?

— Este fișa lui din registrul agresorilor sexuali, conform Legii Megan. I-am furat dosarul din arhivă.

— Serios?

Am încuviințat, mândră de mine. El m-a privit, surprins. Și-a așezat mai bine ochelarii pe nas, iar după aceea și-a adâncit din nou privirea în fișă.

— Nu înseamnă că aprob relațiile cu minori, am continuat eu, dar antecedentele lui vorbesc despre o relație sexuală consimțită cu o fată de șaptesprezece ani pe când el avea optsprezece. Apoi, dacă te uiți în dosar, plângerea a fost retrasă un an mai târziu, când victima a împlinit optsprezece ani. Nu văd nicio relație logică între a avea o relație intimă cu o fată mai mică decât tine cu un an și a sechestra copile douăzeci și șase de ani mai târziu.

— Și care e atunci concluzia ta? a întrebat profesorul cu un ton curios.

Îmi plăcea să mă simt centrul atenției lui. Era... reconfortant. Era ca și cum, prin gesturile acelea, ar fi fost în stare să-mi ilumineze interiorul plin de umbre.

— Cred că este genul de plângere depusă de un tată exagerat de protector când descoperă că fiica lui și-a făcut un prieten mai mare ca ea și îi prinde pe amândoi în pat. Nu mă interpreta greșit, nu sunt de acord cu asta, dar o prietenă de-a mea a avut un prieten mai mare decât ea cu un an și atunci când el împlinise optsprezece ani, iar ea avea încă șaptesprezece, glumeam amândouă că iubitul ei o să ajungă la închisoare.

— Chiar așa?

— Dacă părinții ei i-ar fi prins atunci, dacă ar fi știut ce făcea fiica lor la vârsta aceea, l-ar fi denunțat, iar băiatul ar fi apărut cu o pată în dosar și ar figura și el în arhivă. Nu cred că bărbatul arestat e cel care a luat-o pe Kiera, am continuat eu, în timp ce îmi aruncam o privire pe dosar. Mai mult, cred că s-a căsătorit cu fata cu care a avut relații intime la optsprezece ani. Am vrut să verific în registrul de stare civilă. Poate am să reușesc să găsesc numele de familie dinainte de căsătorie al soției lui și să văd dacă se

potrivește cu al victimei. Știu că e posibil ca numele victimei să fie menținut anonim și să nu am acces la el, dar am impresia că așa este.

— Dar a luat-o pe fetiță și a dus-o spre Times Square, departe de locul unde au pierdut-o părinții.

— În Times Square se află secția de poliție cea mai apropiată de locul unde a găsit-o. Și atunci e just ceea ce a declarat poliției.

Profesorul a încuviințat.

— Și dacă spunea adevărul? Mi-ar plăcea să greșesc, Jim, și chiar să fi fost descoperit cel care se face vinovat de dispariția Kierei, dar cred că nu e el. Cred că Kiera se află undeva ascunsă împreună cu adevăratul răpitor și cere cu disperare să se întoarcă la familia ei, am susținut eu, convinsă de cele spuse.

— Ai mai povestit asta cuiva? Crezi că poliția cercetează trecutul deținutului?

— Cred că da, am răspuns, neliniștită, și că mai devreme sau mai târziu o să-l elibereze pe omul ăsta. E rău însă că în timp ce acest bărbat e ținut sub arest și considerat principalul suspect, nimeni nu o va mai căuta pe Kiera.

27.

27 noiembrie 2010

Doisprezece ani de la dispariția Kierei

*Uneori, să te agăți de o amintire tristă
e tot ce poți face ca să crezi ceva bun.*

După ce Miller a plecat cu cea de-a patra casetă, Aaron a rămas în noul apartament al lui Grace, tăcut, fără să știe ce să spună. Bâzâitul sec al televizorului fără semnal era constant și supărător, dar cu timpul amândoi au regăsit în el o formă de consolare și de companie. Aaron a început să se plimbe prin salon, uitându-se la toate fotografiile de pe masă, în care apăreau amândoi, zâmbitori, cu Kiera în brațe în cele mai multe dintre ele.

— Ce tineri eram! a spus el pe un ton melancolic, după ce a luat o fotografie înrămată ca să se uite mai de aproape la imagine.

Grace a răsuflat adânc, strângând din buze ca să-și facă astfel curaj.

Apoi, după ce s-a luptat cu demonii interiori sub formă de afișe lipite pe felinare, a trecut la ritualul obișnuit pe care îl urma în fiecare an la aniversarea fetei.

S-a apropiat de masă cu tristețe și a început să strângă fotografiile înrămate, punându-le într-un mic cuțar care se afla pe mobila veche din salon. Sub fiecare ramă ridicată se putea observa aceeași peliculă de praf ca și pe restul-mesei, de parcă ar fi fost așezate de puțină vreme pe stratul acela gros de particule cenușii.

— De ce faci asta, Grace? Le scoți în fiecare an, de parcă totul ar fi ca înainte, de parcă niciunul dintre noi nu s-ar fi schimbat, dar uită-te cum arătăm. Uită-te la ridurile mele, la perii mei albi. Pentru Dumnezeu, uită-te la cearcănele astea. Iar tu... și tu te-ai schimbat, Grace. Nu mai suntem tinerii plini de speranță din pozele astea. Nu mai nega ceea ce s-a întâmplat. Nu te mai comporta de parcă fetița noastră s-ar afla aici.

— Aaron... taci. Acum nu mă simt în stare de așa ceva... nu vreau să stau să mă gândesc la cât mă dor încă toate astea.

— Uită-te la fotografia de aici. La cum zâmbim toți trei. De când nu ai

mai zâmbit, Grace? De când nu ți-am mai auzit râsul?

— Dar oare tu ai reușit să mai râzi?

Aaron a tăgăduit tăcut din cap.

— Dar... nu are rost să faci asta în fiecare an, să-i sărbătorești ziua de naștere de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Vin la tine și te porți de parcă fetița noastră ar fi aici. Tortul, fotografiile, până și apartamentul ăsta l-ai închiriat cu o cameră în plus pe care ai decorat-o ca pe cea a Kierei. Numai că... ea nu este aici. Nu înțelegi? Nimic din acele vremuri nu mai există. Nici tu, nici eu, nici fericirea din fotografiile astea. Dacă te uiți la ele ai să fii și mai nefericită. Iar Kiera s-ar întrista să te vadă așa. Știi doar asta, Grace. Poate... poate că această ultimă casetă, faptul că nu apare și ea, este cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat, înțelegi?

— Cum îndrăznești să spui asta?

— Poate că dacă nu o să mai primim casete, nu o să ne mai gândim la ea. O să încetăm să ne mai închipuim ceea ce nu am trăit, toate lucrurile pe care le-am pierdut și astfel să ne concentrăm pe ceea ce a fost cu adevărat. Îți amintești? Îți amintești cum era când îi citeam povești? Îți amintești cum era să-i mângâi mânuța atunci când voia să adoarmă? Trebuie să ne concentrăm pe asta și nu pe ceea ce nu avem. Trebuie să trecem peste și să mergem înainte.

— Tu te auzi ce spui? Să nu ne mai gândim la Kiera? De parcă nu ar fi existat niciodată?

— Grace, multă lume își pierde copiii și, cu timpul... cu timpul merg mai departe.

— Mai departe? Pot să mergă mai departe? Nimeni nu-și mai poate reveni după așa ceva. Nimeni. Și cu atât mai puțin o mamă. Aaron, am purtat-o nouă luni de zile, a ieșit din pântecul meu. Dar asta tu n-ai s-o înțelegi niciodată. E imposibil. Tu lucrai toată ziua și nu te întorceai decât când era ora să o duci la culcare. Cu mine însă petrecea toată ziua. Toată ziua, a repetat cu vocea ridicată. La mine venea alergând când se împiedica și se zgâria la genunchi. Poate că tu îți poți vedea mai departe de viață de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat... dar eu nu, Aaron. Eu trebuie să știu că îi e bine. Am nevoie să știu că nu suferă. Faptul că o vedeam din când în când îmi dădea acest sentiment... Măcar îmi mai alina durerea de a o fi pierdut. Poate că pentru tine înregistrările astea au însemnat un chin. Pentru mine... erau singurul minut, o dată la câțiva ani, pe care îl petreceam alături de ea.

Grace a început să plângă așa cum nu o mai făcuse niciodată. Simțea un nod așa de apăsător în piept și ochii o usturau așa de tare încât reacția a fost inevitabilă. Timp de mulți ani păstrase pentru sine explicațiile acelea, dar atunci a simțit nevoia să-și verse tot amarul pe Aaron, care se comporta de parcă durerea ar fi fost un fel de accesoriu cu care se putea trăi. Și, de altfel, așa și era de multe ori, atunci când durerea se limita la un mediu controlat, la o despărțire, la pierderea unui loc de muncă, la o tragedie neașteptată. Dar nimic nu se putea compara cu pierderea unui copil și, cu atât mai puțin, cu pierderea repetată a aceluiași copil în acești doisprezece ani.

— Ca și cum nu ar fi existat niciodată? De ce spui ca și cum nu ar fi existat niciodată? Kiera este și fiica mea, Grace. Și eu o iubesc cum nu am mai iubit pe nimeni altcineva niciodată. E nedrept să spui așa ceva despre mine. Tot ce vreau să zic e că... că poate faptul că n-o s-o mai vedem în înregistrări ne va ajuta să dăm pagina și să încetăm să o mai căutăm.

— Niciodată nu o să încetez să-mi caut fiica, Aaron, până nu o să știu unde se află și cine o ține ascunsă, înțelegi? Niciodată! a țipat ea cu toată puterea.

Aaron nu știa dacă să mai continue discuția. Își dădea seama că era cu neputință să-și scoată fosta soție din temnița unde părea legată cu lanțuri și se întreba de ce el nu se mai simțea astfel, așa de nefericit, de adâncit în străfundurile propriului suflet. A început să se îndoiască de iubirea pentru propria-i fiică și de cea pe care o avusese față de Grace. Se îndoia de toate și de sine. Dar adevărul era că acele îndoieli nu erau nimic nou. Le simțea de ani de zile. Iar când se apropia parada de Ziua Recunoștinței și le îneca în alcool.

Chiar cu o zi înainte băuse la el acasă, ca în fiecare an, până când adormise la patru după-amiaza pe canapea în timp ce la televizor se retransmitea un meci de baschet din anii '90 în care Michael Jordan lansa o aruncare liberă cu ochii închiși. Asta obișnuia el să facă începând cu anul 1999 în săptămânile dinainte de Ziua Recunoștinței. Cerea câteva zile libere de la firma de asigurări unde lucra, iar ceilalți se bucurau că cerea concediul de Crăciun cu anticipație ca să nu lase biroul gol la sfârșit de an, apoi se închidea în casă și bea ca să uite. I-a fost greu la început să se obișnuiască să se îmbete acasă, dar într-o zi și-a pierdut controlul și a fost arestat – în 2003, chiar în anul primei casete... După episodul acela a

încercat să-și controleze impulsurile între cei patru pereți ai propriei locuințe. În intervalul dinaintea de Ziua Recunoștinței, mergea la un supermarket și își cumpăra alcool ieftin, de parcă s-ar fi pregătit de un uragan, și se pornea să verse lacrimi de vodcă până când nu mai putea. Corpul învățase să asimileze alcoolul în mod progresiv încât ajunsese să se trezească în ziua următoare doar cu o ușoară mahmureală și o răgușeală care dura până își bea cafeaua dublă fără zahăr în loc de mic-dejun.

Rutina aceasta se repeta de la începutul vacanței până la ziua de naștere a Kierei, moment în care înceta să mai bea ca să se întâlnească cu Grace și să se poarte, pentru câteva ceasuri, ca tatăl de familie care fusese cândva.

— Ce crezi că se va întâmpla acum? l-a întrebat cu greutate Grace.

— Nu știu, a murmurat el. Sper doar ca Kiera să fie bine.

1998

Loc necunoscut

*Există oameni care pot păstra în minte
două gânduri contradictorii dacă acestea
îi ajută să nu-și piardă judecata.*

Albul canapelei pe care stătea așezată Iris contrasta cu albastrul și portocaliul pereților acoperiți cu un tapet cu model floral repetat la o distanță de câțiva metri. În fața ei, de partea cealaltă a mesei de sticlă cu urme de pahare, William se plimba în dreapta și în stânga încercând să-și controleze cu pași hotărâți neliniștea pe care o simțea după ceea ce tocmai săvârșiseră.

— Will, fetița întreabă de mama ei. Asta nu e bine. De două ore plânge întruna. Să ne oprim aici. Încă mai e timp, l-a rugat Iris, urmărindu-și soțul cu privirea.

— Poți să taci și să mă lași să gândesc? s-a răstit acesta fără să se uite la ea.

— Ascultă-mă, William, putem să ne oprim aici. Să ne întoarcem în centru și să o lăsăm unde era. Nimeni n-are cum să-și dea seama.

— Ai înnebunit? O să ne vadă și o să ne condamne pentru tentativă de răpire. I-am tăiat părul și i-am schimbat hainele ca să o luăm cu noi, Iris! Acum îți pare rău de ce ai făcut? Abia acum? Nu mai e cale de întors. Trebuia să te opui la momentul potrivit. De ce naiba nu ai spus nimic atunci? Ți s-a părut bine. Ai tăcut, așa cum faci întotdeauna. Tot eu trebuie să iau mereu hotărârile, pe când tu... nu faci altceva decât să dai din cap. Uneori mă întreb dacă stau în casă cu un om sau cu o piatră.

— Nu știam ce aveai de gând să faci, pentru numele lui Dumnezeu! Crezi că știam că urma să o răpim? a întrebat Iris.

— Te rog să nu minți...

— Era singură și am vrut s-o ocrotesc. Fetița se pierduse... și... nu am

făcut altceva decât să mă îndepărtez cu ea din mulțime. Putea să i se întâmple ceva! a adăugat ea după o pauză, pe când mintea îi rățăcea dintr-o parte în alta.

— Și de ce ai cumpărat hăinuțele de copil când ți-am cerut-o? Dacă ne întoarcem acolo, e primul lucru de care vei fi întrebată. Și ce-ai să spui atunci? Ai să fii în stare să explici la poliție de ce i-ai tăiat părul unei fetei care nu e a ta și de ce i-ai schimbat hainele? Îți spun eu ce o să zică: „tentativă de răpire”.

— Nu știi, Will. Nu știu de ce nu ți-am spus nimic. Și nu eu i-am tăiat părul. Tu ai fost acela!

— Am făcut ceea ce trebuia să fac, Iris. Voiam să te fac fericită. Nu e ceea ce spuneai mereu? Că vrei o familie? Că vrei să le poți citi povești copiilor seara la culcare și să-i legeni atunci când nu-și găsesc liniștea?

— Dar nu așa, Will! Nu putem să păstrăm fetița. Nu e a noastră. Ai luat-o razna? Vreau să fiu mamă, dar nu cu prețul ăsta.

— Iris, ascultă-mă, asta ne-am dorit dintotdeauna. E un dar căzut din cer. Nu putem să renunțăm la el. Înțelegeți? Cel mai frumos dar pe care ni l-a dat vreodată viața. Câți ani am tot încercat? Câți?

— Din cer? Spui că ne-a căzut din cer? Ai ieșit din casă cu foarfecă, Will. A fost intenția ta.

— Da, și ce-i cu asta?

— Cum adică? Mi-ai propus să mergem la paradă și mi-ai spus că e o zi în care să visăm, să vedem în alte familii cum ar fi a noastră dacă am avea copii. Atunci aveai totul deja plănuțit, nu? Planul tău a fost să mergem la paradă și să răpim o fetiță. Spune-mi adevărul, Will.

Will s-a gândit la răspuns înainte să rostească vreun cuvânt.

— Nu mi-am imaginat că avea să fie așa de ușor, Iris, îți jur că nu. Era o idee absurdă de-a mea. Nu mai suport alte pierderi de sarcină. Nu mai suport să te văd suferind din nou, înțelegeți? Ai pierdut opt sarcini, una după alta.

Mâna lui Iris tremura cu intensitatea fricii pe care o simțea. S-a uitat la ușa din capătul coridorului de unde se auzeau plânsetele Kierei reverberând prin placajul de lemn. Mânerul rotund al ușii strălucea ca o pată aurie asupra căreia ochii lui Iris s-au oprit pentru câteva clipe, conștientă că în metalul acestuia avea să se oglindească un timp insuportabil de lung dacă ar fi hotărât să continue.

— Iris, ascultă-mă. Amintește-ți ce ți-a spus Alice, ginecologa. Nu o să putem avea copii. Asta e realitatea. Nu putem. Tu... corpul tău nu...

— Nu a spus asta, Will. A spus că ar trebui să ne gândim la alte posibilități de a avea un copil. Că multe cupluri adoptau copii și erau fericiți așa.

— Pentru Dumnezeu, Iris! Te auzi ce spui? Nu este același lucru ca a-ți spune că nu poți avea copii? Am avertizat-o pe Alice să ți-o spună pe ocolite, dar văd că nu ești deloc în stare să citești printre rânduri.

Plânsetul Kierei s-a auzit mai tare îndărătul ușii.

— Iris, înțelege o dată pentru totdeauna. Ovarele alea ale tale nu sunt bune de nimic, iar fecundarea in vitro a dat greș de opt ori. Nu putem să avem copii. De fapt, tu nu poți. Eu aș putea cu altă femeie.

— Ești un ticălos, William. Ești un mizerabil.

— Suntem în aceeași barcă, Iris. Am făcut asta pentru tine.

— Pentru mine? Eu nu ți-am cerut niciodată să răpești o fetiță, Will. Eu doar... a bolborosit ea, izbucnind inevitabil în plâns, eu nu voiam decât să fiu mamă.

— Și asta și ești acum, nu? În sfârșit suntem părinții unei fetițe minunate, ne vom purta ca și când ar fi a noastră. Trebuie să o cunoaștem încetul cu încetul, să descoperim ce îi place, ce o face să râdă, și să o liniștim când plânge, Iris. Putem să o creștem ca pe propria noastră fetiță, cu iubire, aici în casă, scumpa mea.

Iris și-a amintit de fiecare încercare zadarnică. De fiecare dată i se lumina fața când vedea testul pozitiv și când auzea veștile bune, pentru că după câteva săptămâni o picătură de sânge în apa de la toaletă să anunțe că ceva nu mergea bine. Și-a amintit fiecare chiuretaj, fiecare implantare fără rezultat, pe care corpul ei se străduia să o respingă. Asigurarea a acoperit doar prima încercare, după care au fost nevoiți să se îndatoreze tot mai mult pentru a face față cheltuielilor medicale uriașe. Și-a amintit figura directorului de la firma de asigurări; un individ serios cu păr negru care se comporta într-un mod așa de rece și distant încât lui Iris i-a fost cu neputință să nu simtă o împunsătură dureroasă în piept când l-a auzit refuzând să le acopere financiar o nouă încercare.

— William... te rog... spune-mi că putem să ne oprim acum și să încercăm din nou pe cont propriu. Fetița asta nu e copilul nostru.

— Și să aruncăm din nou cu bani prin spitale? Asta vrei? Serios, Iris...

trebuie să înțelegi asta. Nu putem să ne îndatorăm mai mult. Am cerut o a doua ipotecă pe casă pentru tratament și tot nu ne-a reușit. Nu putem să tot încercăm fără să știm ce se întâmplă. De fiecare dată când încercăm asta nu facem decât să tocăm zeci de mii de dolari. Poți să pricepi asta? Iris, asta e ceea ce contează. Trebuie să accepți. Nu putem avea copii. Nu mai avem bani pentru alte încercări.

— Am putea să vindem casa...

— Iris... a spus William, apropiindu-se de soția lui, așezându-se lângă ea și mângâindu-i fața pentru a-i șterge lacrimile. Nu înțelegi, nu-i așa? Nu putem să o vindem până ce nu lichidăm cele două ipoteci pe locuință. Suntem prinși aici până ce plătim tot. Nu există o altă soluție, Iris.

— Poate că asigurarea...

— Iris! Te rog, încetează. Știi că am dreptate și trebuie să...

Deodată, ea a ridicat mâna spre soțul ei și și-a îndreptat privirea spre dormitor, surprinsă, întrerupând ceea ce îi spunea.

— A încetat din plâns... a șoptit ea, cu o urmă de speranță în ochi.

Partea aceea întunecată din ea părea să se trezească fără ca măcar să fie conștientă de asta, acceptând odată cu tăcerea fetei ceva ce își dorise chiar din clipa când îi dăduse mâna fetei în mijlocul îmbulzelii din timpul paradei.

Ea fusese cea care, în timp ce Aaron aștepta în dreptul intrării unui bloc, cumpărase într-un magazin din apropiere haine pentru copii, într-o încercare de a o ascunde privirii propriilor părinți. Tot ea fusese cea care, în timp ce mergeau pe Strada 35, îi spusese fără încetare Kierei că o va duce înapoi la părinții ei, care au trebuit să plece fără să o anunțe pentru că avuseseră o problemă cu cadourile de Crăciun.

Pe măsură ce se îndepărtau de locul din care o luase, de la intersecția dintre Strada 36 și Broadway, amândoi și-au dat seama că trecuseră de o linie fără întoarcere, că depășiseră praguri imposibil de explicat și că, încă din clipa când se urcaseră în metroul spre casă la stația Penn sub privirea indiferentă a unui vagabond, drumul acela cufundat în beznă nu putea fi decât într-o singură direcție.

— Vezi? a spus William, răsuflând ușurat într-un mod aproape imperceptibil. Trebuie să se adapteze la casa noastră. E doar o chestiune de timp ca să fim o familie fericită, Iris. Înțelegi?

William s-a apropiat de Iris, i-a luat fața în mâini și a privit-o în ochi:

— Sărmana, trebuie să fie epuizată de atâta plâns, a șoptit ea, sprijinindu-și capul pe pieptul lui. Nu vrea decât să se întoarcă la părinții ei. E speriată. Nu știe ce se întâmplă.

— Părinții ei? Părinții au abandonat-o în mijlocul mulțimii, Iris. Crezi că merită să aibă copii mai mult decât noi? Chiar crezi asta? Ți se pare drept?

Femeia s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușa de la dormitor, temându-se ca nu cumva să i se fi întâmplat ceva. Era prima dată când simțea asta față de cineva străin și s-a bucurat să știe că este protectoarea cuiva lipsit de apărare. A deschis cu teamă și, după ce s-a uitat pe podea, lângă ușă, nu și-a putut stăpâni un zâmbet îngăduitor și fericit.

Kiera adormise ghemuită pe mochetă, cu părul tăiat în grabă în șuvițe de două degete din care se distingeau câteva fire răzlețe și fine de cincisprezece centimetri.

Era îmbrăcată cu hainele pe care Iris le cumpărase pe fugă: niște pantaloni albi și un pardesiu bleumarin încheiat strâmb. Se putea vedea că avea fața umedă de lacrimi, iar Iris s-a aplecat lângă ea și i-a mângâiat dâra de sare care îi rămăsese pe obrazul stâng.

— Nici nu-ți dai seama cât mă doare să o aud plângând, William. Mă doare inima să-i aud plânsetul. Nu știu dacă voi fi în stare să merg mai departe. Nu știu dacă mă văd în stare de toate astea. E... prea mult pentru mine.

— Iubito, acum e fetița noastră. E firesc să te întristeze. Dar încetul cu încetul totul se va îndrepta. Trebuie să fim tari. De dragul ei. Ca să o ocrotim de lumea îngrozitoare și nemiloasă de afară.

29.

29 noiembrie 2003 Cinci ani de la dispariția Kierei

*E greu să ceri ajutor,
dar e și mai greu să admiți
că ai nevoie să te ajute cineva.*

În biroul FBI, Zack, însoțit de părinți, se îndoia de exactitatea portretului-robot la fiecare linie a desenatorului. Se aflau într-o mică sală de la etajul trei, lângă un membru al Unității de Recunoaștere Facială, care contura, schița, ștergea și estompa cu cele mai bune douăsprezece creioane de diferite grosimi aflate pe masă lângă diferite radiere din diverse materiale. În spatele desenatorului, agentul Miller umbla dintr-o parte în alta, tăcut, uitându-se la copilul acela speriat ca de un examen pe care ar fi putut să-l pice.

— Cum ți se pare acum? Am lungit îndeajuns nasul? a întrebat desenatorul, după câteva minute de tăcere, în timp ce modifica acea zonă a feței, după ce petrecuse mai bine de jumătate de oră ajustând întruna triunghiul format din linia ochilor și partea superioară a piramidei nazale.

— Nu... nu știu. Cred că... era mai bine înainte. Nu sunt foarte sigur.

— Înainte? Care anume din cele douăzeci de versiuni dinainte? a strigat agentul Miller, pierzându-și cumpătul.

Lui Zack i-a scăpat o lacrimă, dorindu-și să nu fi spus niciodată că el fusese cel care lăsase caseta în cutia poștală a familiei Templeton. Mama copilului s-a uitat îngrozită la agent, care se arăta tot mai nervos înaintea schimbărilor continue de forme și mărimi. Fuseseră realizate atâtea versiuni ale acelei femei misterioase încât după ce se schița o nouă parte a feței, totul părea și mai ireal.

Adevărul era că Zack nu-și mai amintea prea bine chipul femeii care îi dăduse zece dolari pentru sarcina pe care o îndeplinise. Îl chemase dintr-un vehicul alb, purta ochelari de soare, și singurul lucru pe care și-l aducea bine aminte era părul scurt, blond și cârlionțat. Era îmbrăcată cu un pulover

negru și conducea o mașină mică, dar Zack nu a mai fost atent la altceva din clipa când a văzut bancnota ieșind prin fereastra automobilului.

— Vă rog să nu-i vorbiți așa copilului meu. Ați înțeles? Am acceptat să ajute cu aceste detalii, dar nu avem de ce să vă suportăm comportamentul. E doar un copil, pentru Dumnezeu!

— Doamnă Rogers, dacă nu colaborează, poate fi acuzat că împiedică desfășurarea investigațiilor polițienești. E în joc viața unei fete și pentru noi contează dacă fiul dumneavoastră vrea să-și aducă aminte cum naiba arăta femeia aceea.

— Cum de vă permiteți să-mi spuneți așa ceva? Cum? E ca și cum ne-ați acuza de ceea ce i s-a întâmplat fetei, ceea ce e groaznic, bineînțeles, dar băiatul meu nu încearcă decât să fie de ajutor. Vrem să contribuim cu ce ne stă în putință, dar nu în felul ăsta. Nu dacă vă purtați așa.

Doamna Rogers l-a mângâiat pe copil pe obraz și i-a spus câteva cuvinte în șoaptă imperceptibile pentru ceilalți. Tatăl lui Zack a dat dezaprobator din cap înspre agent, apoi s-a aplecat și el lângă soția lui ca să-și încurajeze băiatul cu un glas abia auzit.

— Scumpule... poți să te oprești când vrei. Mă auzi? Nu ești obligat să faci asta.

— Nu ați înțeles, doamnă. Fiul dumneavoastră este singurul pe care putem conta în momentul de față ca să o găsim pe fetiță. Vă amintiți de ea, nu-i așa? Este fetița vecinilor dumneavoastră, familia Templeton. Trebuie să facă un efort. Kiera Templeton ar trebui să fie acum de o vârstă cu Zack. Înțelegeți?

Copilul a dat din cap aprobator și apoi a murmurat:

— Bine... avea bărbia mai rotundă, nu era așa de ascuțită, cred.

Portretistul a oftat și s-a dat bătut, aruncând creionul pe masă lângă celelalte. S-a ridicat și i-a cerut din gesturi agentului să-l însoțească până afară.

— Vedeți, este complicat pentru un copil să-și amintească în mod detaliat ceva ce pentru el nu avea importanță. E ceva diferit de situația când o victimă încearcă să recunoască un vinovat, știți? În general, tensiunea din momentul agresiunii face ca mintea să lucreze la o viteză ieșită din comun, transformând memoria aproape într-o cameră fotografică, aptă să detecteze toate micile detalii pentru un portret-robot. Dar dacă nu există această tensiune... îmi pare rău să vă spun că e ceva firesc ca băiatul să nu-și

amintească prea bine. Tot ceea ce desenăm este un amestec între ceea ce-și amintește și ceea ce-și imaginează, și mai ales acum, când crede că poate să plece acasă de îndată ce o să spună că e femeia din desen.

— Mark, ăsta e singurul lucru pe care îl avem, înțelegi? Băiatul este singurul care a văzut-o pe femeia care o ține sechestrată pe Kiera Templeton. Nu pot să-i sun pe părinți și să le spun că nu putem să ne bazăm pe portretul-robot. Nu pot. Adevărul e că așa ceva mă depășește.

— Însă va trebui să o faceți, domnule agent. Niciodată nu am văzut un caz mai clar în care nu se poate ține seama de declarație. De câte ori a schimbat bărbia? De câte ori până și forma pieptănăturii? Blondă cu părul creț. Asta e descrierea. Nu știm nimic mai mult. Restul... nu sunt decât supoziții. Nimic legat de vreun semn distinctiv, nimic legat de o formă neobișnuită a feței. Când am desenat bărbia mai pronunțată, mi-a spus că așa era. Când am desenat-o rotunjit, și atunci mi-a spus că așa era. Apoi, când am revenit la bărbia pronunțată, mi-a spus că e perfect. Chiar și modelul ochelarilor de soare l-a tot schimbat. Asta e o nebunie, domnule agent. Nu este un portret valid, v-o spun de pe acum. Nu știu ce părere are familia despre asta, dar nouă nu ne folosește la nimic.

— La naiba! a fost singurul lucru pe care a putut să-l spună Miller.

După aceea s-a uitat la ceas și și-a dat seama că se aflau de șase ore în încăperea aceea fără să ajungă la nicio concluzie clară.

În mod obișnuit, procedeul acela nu dura mai mult de o oră, o oră și jumătate, iar durata prea mare era un indiciu că ceva nu funcționa cum trebuie. S-a apropiat de ușa sălii și le-a făcut un gest cu mâna părinților care stăteau lângă copil vorbindu-i în șoaptă și mângâindu-l pe păr. Tatăl a ieșit din încăpere și i s-a adresat agentului Miller înainte ca acesta să poată deschide gura:

— Plecăm acasă, domnule agent. E total lipsit de sens ce se întâmplă. Zack este obosit și nu-și mai amintește nimic altceva. Chiar vrem să ajutăm cu ce putem, Dumnezeu știe că ne implicăm în comunitate, dar... A șovăit o clipă dacă să rostească acel gând cu voce tare. Dar nu e fiica noastră, a continuat el. Trebuie să avem grijă de ce-i al nostru, domnule agent. Lumea este un loc groaznic și trebuie să ne păzim între noi. Băiatul nostru nu mai rezistă. Dacă vreți, mâine sau în altă zi putem încerca din nou, dar Zack nu mai poate continua cu așa ceva pe ziua de azi.

Miller a oftat și a stat câteva secunde până să accepte că era la fel de

pierdut ca înainte, cu singura diferență că acum deținea o înregistrare video care corobora faptul că nu fusese în stare să o găsească pe fetiță și că în una din sălile clădirii FBI-ului plânga un băiețel de aceeași vârstă cu Kiera.

— Vă înțeleg, domnule Rogers. E târziu. Vreau să vă mulțumesc pentru efortul pe care l-a făcut Zack și pentru că ați fost de acord să ne ajutați. O să vă sun eu dacă voi mai avea nevoie de ceva. Nu vă faceți griji.

I-a condus spre ieșirea din clădire și și-a luat rămas-bun de la băiat mângâindu-l pe păr. A cerut ca un agent din zonă să ducă familia până acasă, dar nimeni nu s-a oferit, așa că a trebuit să-și ceară iarăși scuze. Apoi s-a dus la biroul lui de la etajul doi, gândindu-se la cât de complicat devenise totul. Și-a deschis ecranul computerului și a stat câteva minute în liniște, cu fața îngropată în palme.

— Te-a sunat jurnalista aia băgăreață de la *Press*, i-a spus colegul de birou, un individ mustăcios cu câțiva ani mai tânăr decât el, dar care părea cu vreo zece ani mai în vârstă.

Agentul Spencer era o figură remarcabilă de la Departamentul de Persoane Dispărute din cadrul FBI, dar nu pentru eficiența lui și nici pentru capacitatea lui de a analiza și rezolva cazurile complexe, ci pentru că avusese norocul să participe în mod consecutiv la un șir de misiuni încheiate fericit. Îl porecliseră „Talismanul norocos” pentru că, de fiecare dată când i se încredința căutarea unei adolescente pierdute, aceasta apărea peste câteva zile în casa vreunui iubit, iar când era vorba despre un copil, se descoperea că de fapt un părinte încălcase regulile custodiei comune. Era un adevărat magnet pentru cazurile în care persoana dispărută apărea ca prin minune undeva într-un alt stat pentru că fugise cu noul partener sau cu altă familie în capătul celălalt al țării. Agentul Miller, în schimb, deși era un individ dârz și competent, care rămânea după program mai mult decât o făceau ceilalți, dăduse peste o serie de cazuri complicate a căror soluționare părea să se lase așteptată.

— M-a sunat la birou?

— Da. Am răspuns mai devreme și i-am zis că ai s-o suni tu. Că ești ocupat cu un portret-robot.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea.

— Arată bine?

— Nu la asta mă refeream, idiotule. Ci la faptul că e singura persoană care nu a renunțat să o caute pe fetiță de atunci. Poate că ne va fi de folos.

— Cui? Nouă? Ai luat-o razna, Ben. Pe mine să nu mă bagi în chestia cu fetița. Am un istoric impecabil. Nu vreau să-l pătez. Dacă îmi merge tot așa, poate într-o zi eu o să fiu șeful aici.

Miller a pufnit pentru că știa prea bine că ceea ce i se întâmpla colegului său nu era decât o chestiune de noroc. Era convins că agentul Spencer nu și-ar fi nimerit nici propriile testicule pe întuneric, dar a preferat să nu dea glas acelui comentariu, fiind conștient că superiorii săi nu se uitau decât la procente și era incontestabil faptul că celălalt agent se bucura de o soluționare a cazurilor în proporție de sută la sută, ceea ce însemna că poate, într-o zi, era posibil să-i dea raportul de activitate chiar lui.

Telefonul de pe masă a sunat din nou, iar agentul Miller i-a făcut semn lui Spencer să tacă înainte să răspundă.

— Ia uite, iar te sună. Îmi povestești mai târziu ce-i spui. După voce trebuie să arate trăsnet, asta cred.

Miller a ridicat receptorul, sperând ca Miren să nu fi auzit nimic din comentariile colegului.

— Domnule agent, ați mai descoperit ceva? a întrebat tânăra pe un ton distant.

După anii petrecuți la *Press* și după multe confruntări cu poliția, avocații și companiile disecate în fiecare investigație, Miren învățase să-și dea seama când avea un ascendent asupra interlocutorilor și când trebuia să se arate mai afabilă decât de obicei. În cazul Kierei era vorba de un amestec din ambele atitudini. Voia din toată inima să o găsească pe fetiță și să nu îngreuneze cursul investigațiilor, dar știa că deținea o anumită poziție în *Press* care îi permitea să forțeze lucrurile înainte să detoneze un articol îndrăzneț. În conversația avută cu agentul acceptase să întârzie publicarea conținutului înregistrării cu Kiera, dar după ce vorbise cu părinții chiar în dimineața aceea, aflate că un băiețel din cartier văzuse persoana cu caseta. Acest lucru schimba ritmul investigației. Un portret-robot avea să circule cu viteza fulgerului în presă, iar publicarea acestuia ar fi putut să ajute la descoperirea celor care o țineau pe Kiera.

— Domnișoară Triggs... amintiți-vă de înțelegerea noastră. Mi-ați promis că nu o să publicați nimic decât peste patru zile.

— Domnule agent... dacă aveți un portret-robot, oare nu ar fi mai bine să circule prin intermediul ziarului *Press*?

— Ba da, dar problema e că nu îl avem.

— Cum adică nu îl aveți? a întrebat Miren cu o voce surprinsă.

— Cum ați auzit. Băiatul... nu-și mai aduce bine aminte.

Agentul Spencer a făcut o mișcare lubrică din șold greu de descris în cuvinte, lăsând să i se citească de pe buze o vulgaritate imposibil de reprodus. Miller a încruntat din sprâncene și a scuturat din cap dezaprobat.

— Și ce aveți de gând să faceți? Ce informații ați mai adunat în aceste trei zile?

— Aici se încheie totul, domnișoară Triggs. Nu mai avem nimic altceva. Pe casetă nu sunt amprente, nimeni nu a văzut nimic cu excepția băiatului care nu-și amintește cum arăta femeia. O echipă caută un tapet de perete cu modelul din înregistrare, dar calitatea este atât de slabă încât poate fi vorba de orice model înflorat. Caută și modelul casei de păpuși din lemn cu speranța să observe ceva ciudat și neobișnuit care să ne ajute să găsim magazinul de unde s-a cumpărat și astfel să o găsim pe fetiță, dar vă anunț că asta e o muncă pentru o echipă mult mai mare decât cea de care dispunem în momentul ăsta. După ce s-a întâmplat cu nenorocitul acela, șefii mei sunt mai precauți în privința subiectului Kiera, iar dacă mă ajută doar trei persoane și nu dispun decât de încă o săptămână din timpul meu pentru asta, cazul va intra din nou pe linie moartă.

— Aveți de gând să-l închideți deja? Chiar nu intenționați să implicați mai multe resurse? a întrebat Miren, fără să-i vină să creadă cele auzite, în timp ce tonurile joase ale vocii sale păreau gata de atac de partea cealaltă a firului.

— Domnișoară Triggs, cazul e mult mai complicat decât pare. Știți câți copii dispar pe an doar în statul New York? În momentul de față avem mai bine de o sută de cazuri deschise de copii dispăruți despre care nu se știe absolut nimic. Și nu vorbesc decât despre acelea care sunt deschise de mai puțin de un an.

— O sută?

— E îngrozitor, nu-i așa? Denunțurile pentru cazuri de dispariție sunt de douăzeci de ori mai mari pe zi. Majoritatea acestora au final fericit, dar aceste o sută de cazuri cresc încetul cu încetul; an după an, se mai adaugă câteva. Există o unitate care se ocupă în exclusivitate de simulări grafice despre cum ar putea să arate în prezent copiii aceștia și astfel să fie recunoscuți dacă ar fi întâlniți pe stradă. E o problemă mult mai gravă decât

cazul Kierei, domnișoară Triggs, și chiar trebuie să mă credeți atunci când vă spun că fac tot ce pot. Nu am mai mult de o pereche de ochi. În privința asta sunt legat de mâini și de picioare.

— Aveți nevoie de mai mulți ochi ca să verificați înregistrarea aceea? Asta vreți să-mi spuneți? a întrebat Miren căreia tocmai îi venise o idee.

— Nu vreau să spun decât că e mult de investigat și că avem resurse limitate. Lucrăm cât de bine putem cu personalul puțin de care dispunem.

— Domnule agent, dacă aveți nevoie de ochi în plus, a spus Miren cu hotărâre, mâine veți avea două milioane care să verifice înregistrarea aceea blestemată.

30.

*Articol publicat în Manhattan Press
Joi, 30 noiembrie 2003
„Fetița din înregistrare”, de Miren Triggs*

Acum cinci ani, micuța Kiera Templeton în vârstă de trei ani la vremea aceea, dacă vă mai amintiți de ea, a dispărut în centrul New York-ului în plină zi, în timpul paradei de Crăciun organizată de magazinul Macy's. După câte am aflat de la părinții ei, Kiera era o fetiță fericită, veselă, căreia îi plăcea câinele Pluto și care spunea că vrea să fie colecționară de scoici de pe plajele din Long Island când va fi mare. De când a dispărut, viața mea a fost foarte legată de a ei; până la urmă, dacă sunt jurnalistă la *Manhattan Press*, asta o datorez unui fel de noroc prin care viața m-a așezat la locul potrivit în momentul potrivit, iar aici trebuie să adaug, cu convingerile și viața potrivite. Și am să povestesc mai departe de ce.

Cândva am trecut printr-un viol.

Da. Ați citit bine.

E greu să scriu acest cuvânt fără să tremur și fără să simt cum tastele aproape că vor să o ia la fugă din calea degetelor. Nu numai că am fost violată, dar vinovatul nu a fost arestat nici până acum. De parcă fapta asta ar fi fost comisă de o fantomă într-o noapte de octombrie din 1997, când nu am putut să văd fălcile tigrului căscându-se sub formă de zâmbet, deși se afla chiar în fața mea, când l-am luat de mână și m-am lăsat purtată în grota cea mai adâncă a vieții mele. Din adâncul acela e greu să ieși. Nu am reușit să o fac pentru o vreme. Nimeni nu îți spune cum, nimeni nu îți arată cum s-o faci. Nici măcar tu însăși nu știi cum să te porți după ce ți se întâmplă așa ceva. Te uiți în oglindă și te întrebi ce e rău în tine. De ce nu plângi la fel ca înainte sau de ce nu poți să te oprești din plâns. Te gândești la răzbunare și că ai putea să-ți cumperi o armă, de parcă asta ți-ar putea proteja sufletul deja sfâșiat. Ca și cum, dacă te-ai afla într-o situație identică, ai fi în stare să apeși pe trăgaci și să pui astfel capăt unei traume.

Prima dată când am citit despre Kiera mi-am imaginat-o dându-i mâna

aceluiași tigru ca mine, zâmbitor și amăgitor, care îi spunea ce bine o să se simtă împreună.

Apoi mi-am imaginat-o acceptând să se joace de-a tăiatul părului și de-a schimbarea hainelor, așa cum și eu am acceptat să merg până în parcul acela în miez de noapte, de parcă ar fi fost ceva amuzant ce nu am știut să apreciez când eram amețită de alcool, de parcă eu aș fi fost fetița de trei ani care nu știa că zâmbetele pot avea și colți.

Părul tăiat și hainele schimbate au făcut-o să devină invizibilă într-un oraș cu opt milioane de locuitori, încât nici până în ziua de azi, nimeni nu știe unde se află Kiera Templeton, tot la fel cum nici eu nu știu unde se află Miren Triggs cea de acum șase ani care a dispărut din momentul în care o umbră a purtat-o în propriul ei întuneric.

Azi, pentru prima dată, vorbesc în public despre acest viol pentru că m-a unit fără să vreau de Kiera Templeton și pentru că, de când i-am aflat povestea, am văzut în ea fetița care am fost și eu și pe care nimeni nu a găsit-o în adâncul acelei grote. Și pentru că și ea, la fel cum s-a întâmplat și cu mine, are nevoie de mâinile tale ca să iasă din bezna aceea.

Timp de cinci ani am tot căutat-o, încercând să mă regăsesc pe mine de-a lungul drumului, iar săptămâna trecută, oricât de greu pare de crezut, am văzut-o din nou.

Da. Iarăși ați citit corect.

Și când spun că am văzut-o nu înseamnă că mi-a apărut noaptea în vis, ci că am văzut-o cât se poate de vie, într-o cameră, înregistrată pe o casetă VHS trimisă părinților ei după cinci ani de la dispariție, sub forma celui mai macabru joc văzut vreodată, transformată într-un miraj a ceea ce a fost cândva, o lovitură oribilă și în același timp încurajatoare pentru niște părinți care au pierdut deja totul și cărora nu le mai rămâne decât speranța ca într-o zi să-și întâlnească din nou fetița.

În prima imagine care însoțește articolul puteți vedea o fotogramă de cea mai bună calitate posibilă cu aspectul actual al Kierei Templeton la vârsta de opt ani, extrasă din înregistrarea video trimisă părinților ei, în caz că cineva o recunoaște sau a văzut-o vreodată în ultimii ani. În a doua imagine puteți observa încăperea unde Kiera se joacă liniștită, pentru cazul în care cineva recunoaște vreun obiect sau ceva relevant care ar putea să ajute la găsirea ei. În următoarele două pagini veți vedea fiecare obiect recognoscibil aflat în încăpere, cu dispoziția spațială, amplificat la

maximum. Se poate observa un pat, o cuvertură, perdele, o ușă, o rochie, o căsuță de lemn pentru păpuși și pardoseala.

După ce m-am uitat la caseta trimisă părinților, care durează exact cincizeci și nouă de secunde, înregistrată pe o bandă de o sută douăzeci de minute, am auzit un zgomot de fond continuu însoțit de o puzderie de fulgi albi și negri precum cei ce ne invadează televizorul când nu are semnal. Și în punctele astea am văzut-o pe Kiera, dar de data aceasta într-un sens figurat. De parcă fetița pe care am căutat-o atâta vreme s-a transformat și ea într-un fulg, dar nu din cei care se topesc printre degetele calde, ci din aceia pe care e cu neputință să-i prinzi, formați din puncte albe și negre care sar dintr-un loc în altul. Kiera Templeton este pierdută acum în noianul ăsta de fulgi și așteaptă ajutorul tău.

Dacă ai informații despre Kiera Templeton, te rog să suni la 1-800-698-1601, interior 2210.

31.

Miren Triggs
1998

*Fără să știe, tristețea orbitează
în jurul celor aidoma ei.*

Profesorul Schmoer mi-a ținut companie preț de câteva ore în timp ce căutam pe internet informații despre James Foster, bărbatul arestat pentru dispariția Kierei, și despre soția lui. M-a îndrumat de asemenea cu discreție în timp ce verificam în linii mari conținutul CD-ului pe care îl adusesese de la redacție, într-o încercare, din câte am putut presupune, de a nu se simți singur. De când îi comentasem neliniștile mele cu privire la incriminarea suspectului se arătase tulburat la rândul lui din cauza acelei incertitudini, iar în locul entuziasmului arătat mai înainte se instalase o precauție pe care am pus-o pe seama încercării de a găsi o soluție în privința celor întâmplate.

În timp ce așteptam să se încarce pagina veche a Registrului Stării Civile, care părea să funcționeze la pedale, am reușit să obținem datele publice despre starea maritală a deținutului. În statul New York se aflau aproape patru sute de indivizi cu numele de James Foster, dar numai o sută optzeci locuiau la coduri poștale incluse în centrul Manhattanului. În dosarul Megan apărea data nașterii, astfel încât nu a fost greu să găsesc și fișa registrului civil, după jumătate de oră cât am verificat linkul cu fiecare nume, care devenea violet după ce îl deschideam.

James Foster era căsătorit cu o oarecare Margaret S. Foster, iar când profesorul a descoperit că avea exact un an mai puțin ca el a șoptit un „evrica” abia auzit.

Ipoteza mea părea să capete tot mai mult contur. Dacă reușeam să o confirm, aveam să dau sub o formă sau alta de o informație suficient de interesantă, poate chiar înaintea multor altor mijloace de comunicare în masă. Poate că mă aflam într-un punct de unde era posibil să-i descopăr nevinovăția chiar înaintea poliției, care cu siguranță avea să-l interogheze până la sfârșitul intervalului de șaptezeci și două de ore pentru ca apoi să-l

închidă pentru tentativa de răpire a fetei din centrul oraşului, ceva ce, chiar dacă presupunea o greşală comisă cu cele mai bune intenţii, însemna încetarea căutării Kierei. Nu ştiam prea bine unde aveam să ajung dacă se adeverea faptul că antecedentele sale de corupător de minori erau legate de o interpretare strictă a legii Megan, dar mintea îmi cerea să aşez fiecare piesă la locul ei şi după aceea să merg mai departe. Aşa cum învăţasem chiar de la profesorul Schmoer, jurnalismul de investigaţii nu aducea rezultate imediate. Ori de câte ori echipa de investigaţii a unui ziar hotăra să abordeze o temă, puteau trece luni, poate chiar ani până când aceasta să iasă la lumină, iar până atunci publicau o serie de articole prin care tatonau subiectul, aşezând câte o piesă mărunta în angrenajul complex al unui ceas elveţian, care în cele din urmă ajungea să anunţe ora exactă într-un articol cu consecinţe de multe ori neprevăzute. Asta însemna să avansezi pe o linie de cercetare până la epuizarea ei completă pentru a putea trece la următoarea, drenând-o pe cea anterioară ca pe un lac în căutarea unui monstru ascuns. Monstrul era adevărul, de multe ori dureros, de multe ori nesemnificativ, de multe ori atât de simplu şi elegant încât părea o celebră ecuaţie elaborată de un om de ştiinţă cu părul alb.

— Cum putem să confirmăm că Margaret S. Foster a fost presupusa victimă a lui James, domnule profesor? l-am întrebat la un moment dat în care aproape că nu mai ştiam cum să continui.

— Spune-mi Jim, te rog. Nu ştiu de ce tot ții să-mi spui „domnule profesor”.

— Nu vreau să încetezi să fii profesor. N-aş vrea așa ceva. Este... materia mea preferată.

— Nu preferi Tehnici de interviuare? Am auzit că legendara Emily Winston predă cursul ăsta.

— Este superplictisitoare. Repetă până la sațietate cât de bună era la *Globe*. Este un curs despre propria ei persoană și despre sutele de interviuri pe care le-a luat. Iar adevărul e că nu mi se pare chiar atât de bună. E drept că reușește să scoată informație, dar aceasta e de obicei irelevantă. În ultimul interviu pe care l-am citit luat de ea conversa la închisoare cu un asasin în serie de femei destul de arătos. Și știi ce a reușit să facă? Asasinul i-a arătat scrisorile pe care le primea de la admiratoare și cu câtă dragoste le răspundea el. Emily Winston a scris un articol minunat, însoțit de niște fotografii superbe despre cât de prompt le răspundea acesta zecilor de

admiratoare și cât de mult părea să-i pese de ele. Sunt sigură că după un asemenea articol, cel puțin o femeie tot și-a pierdut capul după el doar pentru cât de frumos arăta și cât de politicos părea să fie. Nu știu. Umanizarea criminalilor nu mi se pare cel mai bun lucru pe care poate să-l facă jurnalismul.

— Dar chiar dacă sunt criminali, sunt și ei oameni.

— Unii dintre ei sunt monștri, i-am răspuns eu, tranșant, iar adevărul ăsta nu îl poate schimba niciun articol.

El a încuviințat și și-a așezat mai bine ochelarii cu un gest care părea să se repete destul de des. Apoi a rămas tăcut o vreme și am înțeles că își dăduse seama că mă irita această temă.

Uram de moarte genul acesta de indivizi, asasini și violatori în stare să facă atâta rău fără să le pese de groaza din ochii victimei. Citisem mult despre ei. La un moment dat, în ultimii ani, devenise o nouă modă la televizor să vorbească despre cruzimile pe care fuseseră în stare să le săvârșească și de fiecare dată se găsea câte un jurnalist sau comentator care să scoată în evidență, cu un amestec de oroare și aparentă admirație, detașarea psihopaților față de sentimentele celorlalți. De când trecusem prin ce trecusem, tot așa mă simțeam și eu: detașată de corpul meu, de sexualitatea mea, de emoțiile mele. Cineva îmi strivise sufletul și mi-l transformase într-o nălucă sperioasă și fără formă care se ascundea în casă la căderea serii. O parte din mine își dorea ca emoțiile să se afle cuibărite în inimă, unde le era locul, și nu într-un colț întunecat al unui parc pe unde nu mai voiam să mă plimb nici măcar la lumina zilei, așa cum părea că rămăseseră.

— Știi, Miren, a spus în cele din urmă, poate că ipoteza ta ar fi un bun articol pentru un ziar. În momentul de față niciun ziar nu ia această posibilitate în considerare. Sunt sigur. Nimeni nu îndrăznește să nege o informație difuzată în *Press*.

— La ce te referi?

— Dacă în cele din urmă se adevărește că ai avut dreptate în privința nevinovăției lui Foster, cum pare să și fie de fapt, cui va publica această informație îi va reveni un merit pe care niciun redactor-șef nu se va încumeta să-l conteste. Crede-mă. Până azi am fost redactor-șef la *Daily*. Știu ce se pune în joc în redacțiile jurnalelor ăstora. Imaginea, credibilitatea. De aceea am rămas pe dinafară. Mereu am fost cu un pas în

urmă și am plătit scump. Pe când tocmai asta caută un ziar la jurnaliștii din redacție: să știe să meargă înainte.

— Dar dacă este vinovat?

— Suntem la un pas de a afla asta, Miren. Mingea este deasupra coșului și nu trebuie decât să o împingi înăuntru. Nu vezi?

— Dar... cum s-o fac? am întrebat, privind fără să reușesc să văd.

— Arma cea mai valoroasă pentru orice jurnalist este sursa. Ai adresa lui din dosarul agresorilor sexuali. Poți să-i întrebi soția și să-ți confirmi versiunea. Nu e ceva ce se face orbește. Nu poți să te prezinți direct acolo și să întrebi despre parcursul vieții lui fără ocolișuri. Asta ar însemna senzaționalism. Un jurnalist de investigații lucrează confirmând ipoteze, Miren. Iar pentru ipoteza ta nu e nevoie decât ca doamna Margaret S. Foster să o confirme sau să o infirme. Și asta poți să obții doar întrebând-o și observându-i reacția.

Am rămas perplexă. Niciodată până atunci nu mă încumetasem să fac o investigație față în față.

În timpul facultății avusesem teme în care interviewasem colegi sau profesori. Uneori, chiar scriitori sau politicieni, dar în cazul lor, doar prin telefon.

— Poți să o faci, Miren, a conchis el.

Uram să ies pe întuneric și trebuia să fi fost nouă seara. Încă mai aveam timp să ajungem la casa familiei Foster și să încercăm să vorbim cu Margaret înainte de închiderea ediției principalelor medii de comunicare.

Profesorul Schmoer îmi promisesese că, în cazul că mi s-ar fi confirmat ipoteza și aș fi scris un articol îndeajuns de convingător și bine argumentat despre arestarea aceasta, avea să-l trimită colegilor lui de la alte ziare ca să vadă dacă aveam succes și puteam să public astfel primul meu articol. Dacă aveam dreptate în ceea ce spuneam, Margaret S. Foster ar fi trebuit să se găsească la secția de poliție din districtul douăzeci, așteptând noutăți în legătură cu soțul ei, sau acasă, împreună cu cei doi copii ai lor, plângând din cauza arestării, fără să știe ce se întâmplă și nici de ce întârzie atât de mult să-l pună în libertate pentru ceva ce trebuie să fi fost o neînțelegere.

— Vrei să te însoțesc? m-a întrebat profesorul.

O parte din mine se pregătea să-i spună că nu, dar m-am uitat pe fereastră la întunericul de afară și nu am putut să fac altceva decât să încuviințez.

După datele din dosar, casa familiei Foster se afla în cartierul Dyker Heights, iar profesorul a fost de acord să plătească un taxi care avea să ne coste o mică avere. În timpul acelui drum cu taxiul a fost prima dată când m-am simțit cu adevărat jurnalistă. Am văzut luminile străzii perindându-se prin fața ferestrelor mașinii și am simțit că orașul însuși avea o poveste de istorisit. Am trecut prin aburul canalelor de parcă ar fi fost perdele uriașe atârând din zgârie-nori; am circulat fără greutate pe drumul pe care se hotărâse să o ia taximetristul, retrăind amintirea unui oraș cu umbre și lumini, curajos și temător, de parcă ar fi vrut să dezvăluie ce se întâmplă după fiecare colț și în același timp le-ar fi cerut oamenilor ca niciodată să nu vorbească despre ce se ascunde în spatele zidurilor. Am traversat podul Brooklyn și, după ce am ajuns în capătul celălalt, pe măsură ce ne apropiam de destinație, am simțit cum emoțiile începeau să se transforme. Totul devenise-ceva mai întunecat, totul părea să ascundă ceva ce îmi amintea de parcul în care mă afundasem la miezul nopții. Profesorul a rămas tăcut o bună parte a drumului, însă, când am ajuns acolo, poate și pentru că și-a dat seama că fricile mele începuseră să iasă din cotloane, m-a întrebat:

— L-ai iertat pe... pe acel Robert? Cel care te-a dus în parc în ziua aceea.

— Ce spui?

— Dacă ai putut să-l ierți pentru că... pentru că n-a fost în stare să te apere. Din câte am înțeles a fugit și te-a lăsat singură cu... cu indivizii aceia.

— Din declarațiile lui la poliție, se înțelegea că l-au lovit cu picioarele și că nu a mai putut să reacționeze, dar eu nu-mi amintesc așa ceva. Eu nu îmi amintesc decât de un laș care a rupt-o la fugă. Nici măcar nu a avut curajul să-l identifice din grup pe singurul vinovat prins.

— Știu că a arătat pe altcineva decât ai indicat tu. Apoi a spus că era prea întuneric ca să poată confirma și a arătat spre altcineva. Am citit raportul. Asta nu a făcut decât să complice lucrurile, a spus profesorul pe un ton înțelegător.

— Și mulțumită lui... acum vinovatul e pe stradă. Un violator în libertate. Încă unul printre noi.

— Ți-a cerut scuze? a întrebat Schmoer.

— I-a luat câteva luni să o facă. A apărut la ușa sălii de curs și... mi-a citit o frază de Oscar Wilde despre iertare. De mult nu mai văzusem un

bărbat făcând ceva așa de infantil. I-am spus să plece și că nu voiam să-l mai văd niciodată.

— Presupun că nu pe tine voia să te ajute, ci pe el însuși, a conchis profesorul, deducând cele întâmplare.

— La asta m-am gândit și eu.

Taxiul s-a oprit în fața unei case cu instalațiile de Crăciun montate abia pe jumătate.

Pe toată strada părea să se fi încheiat decorarea caselor, cu excepția câtorva cufundate complet în întuneric care se întrezăreau în depărtare, în timp ce unele locuințe uriașe acoperite cu becuțe străluceau așa de tare încât luminau în jur aproape ca în plină zi. Crăciunul sosea întotdeauna cu anticipație în cartierul acela, în urma unei tradiții inițiate de o localnică de pe Strada 84 la mijlocul anilor '60 care nu a întârziat să se extindă și la ceilalți vecini.

— Părinții Kierei locuiesc tot în cartier, undeva prin apropiere, a spus profesorul după ce a coborât din mașină.

— Trebuie să fie groaznic să auzi că cineva din vecinătate ți-a răpit fetița.

— Dar poate că nu e așa. De aceea suntem aici. Ca să lămurim măcar atât.

— Da, dar ei încă nu știu.

Am simțit că amețesc când am văzut strada pustie, cu toate că în acea perioadă a anului era considerată un punct de atracție turistică. Am pășit pe dalele de piatră de parcă aș fi traversat un pod suspendat până la casa familiei Foster, care era luminată pe dinăuntru.

Am bătut la ușă de trei ori cu hotărâre, folosindu-ne de mânerul auriu, și ne-a deschis o femeie brunetă cu cearcăne la ochi, îmbrăcată într-un halat de casă.

— Ce doriți? Cine sunteți dumneavoastră? a întrebat ea fără să înțeleagă ce căutam acolo.

1998

*Bucuria te face să crezi
că ai companie, tristețea, în schimb,
că mereu ai fost singur.*

Aaron a început să plângă de îndată ce s-a lăsat pe canapeaua din casă, înfrânt, după ce a condus-o pe Grace în dormitor ca să se odihnească după intervenția de la spital. Într-o parte a salonului, la o masă care în mod obișnuit era plină cu fotografii înrămate în care apăreau toți trei, a văzut telefoanele inactive ale centralei improvizate în propria locuință care în ultimele zile zbârnăiseră fără încetare. Voluntarii plecaseră acasă de câteva ore, după ce s-au încredințat că apelurile erau tot mai rare.

În timp ce stătea acolo întins, unul dintre telefoane a sunat insistent, iar el s-a ridicat increzător, lăsând ca receptorul să se umple de lacrimile care îi îmbibaseră barba.

— Alo! Știți ceva despre Kiera? a întrebat el plin de speranță.

Dar de partea cealaltă a firului a auzit ecoul râsetelor a doi adolescenți care sunaseră doar ca să facă o glumă proastă.

— Voi ar fi trebuit să fiți răpiți, nenorociților, a început să vocifereze, deznădăjduit. Fetița mea de trei ani a dispărut. Înțelegeți oare ce înseamnă asta?

S-a gândit că poate una dintre vocile auzite prin telefon avea să-și ceară scuze, dar câteva clipe mai târziu a auzit hohotele iritante a doua persoane îndepărtându-se de receptor.

Aaron a răcnit așa de tare încât i-a răspuns cu un urlet un câine de pe stradă.

Apoi, fără să mai poată răbda nicio clipă ceea ce i se întâmpla, a apucat telefoanele și a început să tragă de ele, smulgând cablurile din modemul conectat la centrala telefonică, după care le-a aruncat la gunoi și a blestemat clipa când i-a trecut prin cap că ceilalți l-ar fi putut ajuta.

De când lucra la firma de asigurare, întotdeauna încercase să-și ajute

clienții în vreun fel sau altul. Falsifica discret dosarele astfel încât să poată fi acceptate spre procesare de către superiorii săi, trecea cu vederea chestionarele inițiale ale asigurărilor de sănătate, înregistra daune pentru un automobil în stare perfectă cu singurul scop ca proprietarii să poată schimba culoarea mașinii. Nu era vreo activitate care să-l pasioneze, dar asta îi permitea să plătească facturile lunare și să trăiască în îndeustare, cu singurul inconvenient că uneori trebuia să se înfrunte cu vreun client sau să refuze vreo acoperire prin asigurare când superiorii lui se plâneau de rentabilitatea scăzută a biroului său. El era mulțumit să mențină procentele la minimum, îndeplinind la limită, niciodată în exces, obiectivele care i se cereau. Asta făcea să fie iubit de clienți, chiar dacă nu de toți. Era imposibil să fie iubit în proporție de sută la sută când se vedea nevoit să refuze un tratament împotriva cancerului sau să susțină că, după un accident în care bărbatul își pierduse ambele mâini în timp ce făcea reparații în garaj, asigurarea nu acoperea decât reimplantarea uneia singure.

El se considera o persoană bună și îi ajuta pe ceilalți cât se putea: dona treizeci de dolari lunar unui ONG pentru a le oferi copiilor din Guatemala o viață mai bună, avea în casă un sistem bine pus la punct pentru reciclarea materialelor, încerca să contribuie la colectele organizate în cartier. Poate tocmai de aceea l-au ajutat și vecinii, pentru că știau că e un om bun.

Dar oamenii care nu îl cunoșteau, toți oamenii aceia care empatizau cu povestea lui doar prin prisma curiozității morbide stârnite de dispariția Kierei, nu-și doreau altceva decât un spectacol de circ. O întâmplare neașteptată, o întorsătură neprevăzută a evenimentelor, lacrimi vărsate în direct la televizor, la o oră de maximă audiență. Însă găsirea Kierei era echivalentul unui triplu salt mortal, fără ca sub trapez să se afle vreo plasă de siguranță. Dacă saltul reușea, oamenii aplaudau și ovaționau. Dacă nu... publicul tot pleca mulțumit acasă pentru că măcar văzuseră leii sărind prin cercurile de foc.

Încă nu îi venea să creadă ce i se întâmplase, și a stat o bună bucată să se gândească la cât de mult se schimbase viața lui în ultima săptămână. Dispariția Kierei, pierderea lui Michael. Atingerea degetelor Kierei, sunetul glasului strigând „tati”. A ieșit pe stradă încercând să-și controleze gândul acela îngrozitor care i se urca din stomac în minte, de parcă ar fi fost un gargui gata să i se așeze în vârful capului și să observe de acolo distrugerea acelei familii.

Atunci și-a auzit sunând telefonul mobil. L-a scos din buzunar și a văzut că era agentul Miller. În momentul acela voia să se agațe cu dinții de orice ca să nu cadă în gol, chiar dacă era doar o vagă scânteie de speranță: o mică evoluție în anchetă sau o contradicție în declarațiile deținutului era de ajuns ca să nu se prăbușească.

— Spuneți-mi că nenorocitul ăla a mărturisit unde e Kiera, a izbucnit Aaron de îndată ce a răspuns la telefon.

— Nu pot, domnule Templeton... Apoi, credem că nu el e vinovatul. Era de datoria mea să v-o spun.

— Cum?

— Versiunea lui corespunde cu realitatea. Pare un tip de treabă. E un om de rând care lucrează la un Blockbuster, e căsătorit și are doi copii.

— Dar... asta nu înseamnă absolut nimic. Dacă pari un tip de treabă nu înseamnă că așa și ești.

— Știm, și știu că aveți nevoie să auziți că e el, dar nici măcar nu se afla în oraș când a dispărut Kiera.

— Vreți să-mi spuneți că nu e el?

— Știu că este greu să înțelegeți, domnule Templeton. Oamenii cer să se facă dreptate, iar prima pagină din *Press* ne-a complicat puțin investigația. Dar se pare că individul nu voia decât să ajute.

— Să ajute? A vrut să răpească o fetiță în aceeași zonă unde a fost răpită Kiera. El trebuie să fie, domnule agent. E imposibil să fie nevinovat, a spus Aaron, iar răsuflarea lui grea părea mai degrabă o implorare.

— Nu m-ați auzit? Nu se afla în oraș atunci când a dispărut Kiera.

— Ați verificat? Cum de sunteți atât de siguri?

— E drept că are antecedente, dar acuzația nu se susține. Săptămâna trecută se afla în Florida. Am verificat datele de imbarcare și spune adevărul. S-a urcat într-un avion pe 24 noiembrie și s-a întors alaltăieri. Am verificat camerele de securitate de pe Times Square și nu arată deloc ca și cum ar fi luat copila cu forța.

Numai că... părinții nu s-au putut controla și au reacționat într-un mod exagerat când au văzut-o cu un necunoscut. Antecedentele și isteria din cauza... a ceea ce s-a întâmplat cu Kiera au provocat tot restul.

— Și fetița? Ce spune fetița? a întrebat Aaron, disperat.

— Nu ar trebui să vă dau atâtea detalii, dar o fac pentru că știu ce simțiți în momentele astea, am și eu o nepoată de vârsta Kierei. Totul este

îngrozitor, dar tot nu putem să ne aruncăm la jugulara nimănui.

— Dar fetița ce spune?

— Fetița spune că era pierdută și că el i-a spus că o s-o ducă la părinții ei, domnule Templeton. Fie că vă convine, fie că nu, dar nu deținem nicio informație care să ne indice că el o ține pe Kiera ascunsă pe undeva.

— Lăsați-mă să vorbesc cu el, vă rog.

— O să-i dăm drumul, domnule Templeton. De aceea v-am sunat. Ca să nu aflați despre asta din presă. Cred că măcar atât vă datorăm. Facem tot ceea ce putem... Ceea ce au făcut cei de la *Press* a fost o mizerie. Ne-a tras mult în jos. Avocatul lui a prezentat o plângere pentru că nu aveam nimic concret împotriva clientului său și... adevărul e că are dreptate.

— Dar ați putea să-l interogați mai mult timp.

— Nu putem. E în beneficiul investigației. Tot timpul pe care îl petrecem cu el l-am putea dedica altor direcții de cercetare. Înțelegeți? Știm că sunteți disperat, dar vă rog să aveți încredere în poliție. Poate că așa e cel mai bine. Vom avansa în căutare, vom analiza noi piste și vom verifica din nou ceea ce avem deja, dar asta e o linie moartă. Individul e nevinovat.

Aaron își îndepărtase mobilul de ureche de îndată ce l-a auzit pe agent îndemnându-l să aibă încredere în poliție. Singura lui speranță se risipise după un apel de nici trei minute. A simțit frigul din cartierul Dyker Heights lovindu-l drept în față; a văzut cum luminile uneia dintre casele din apropiere, cea a vecinului său Martin Spencer, se stingeau deodată, cu siguranță pentru că așa fuseseră programate, și a zărit în depărtare silueta unui taxi galben din centrul orașului străbătând strada spre sud. Și-a îndreptat atenția asupra amănuntului acestuia pentru că era neobișnuit ca cineva să vină până acolo cu taxiul din Manhattan, dar a uitat de asta de îndată ce a simțit un fulg de nea așternându-i-se pe vârful nasului.

A lăsat mobilul să cadă pe gazonul grădinii și s-a întors în casă, care atunci i s-a părut și mai pustie decât cu câteva minute înainte.

Deodată a auzit un zgomot din dormitorul unde o lăsase pe Grace să se odihnească, așa că a urcat scările în grabă. Pe măsură ce se apropia, a recunoscut zgomotul repetitiv al arcurilor patului, ca atunci când Kiera se strecura în cameră și sărea pe saltea. Pentru o clipă și-a imaginat că era fetița, făcând ceea ce făcea de obicei când nu erau cu ochii pe ea.

I s-a părut chiar că îi aude hohotele, râsul aproape spastic care pe el îl făcea mereu să se gândească la o mișcare agilă a degetelor pe notele înalte

ale unui pian. Dar când a ajuns sus și s-a uitat din prag, și-a dat seama că Grace avea în timpul somnului una dintre crizele ei de epilepsie.

Era firesc ca acestea să se producă în timpul nopții. De multe ori, Grace se lăudase în glumă că era epileptică tocmai ca să-și deranjeze soțul când dormea, când de fapt erau manifestări sporadice, survenite atunci când era stresată sau îngrijorată din vreun motiv care o ținea ca pe ace.

Mama lui Grace suferise și ea de epilepsie, singurul lucru pe care i-l lăsase moștenire fiicei înainte să moară, în afară de caracterul fragil.

Aaron s-a așezat lângă ea, pe marginea patului, mângâindu-i părul cât timp a durat criza și spunându-i în șoaptă că în curând avea să-i treacă. Când spasmele au încetat în cele din urmă, Grace a întredeschis ochii, somnoroasă, conștientă că tocmai avusese un atac, și i-a adresat soțului un zâmbet epuizat. Aaron i-a șoptit la ureche că niciodată nu avea să înceteze să o iubească, iar ea a închis ochii din nou, știind că așa era, dar că amănuntul acesta nu mai conta pentru ea.

33.

1998

Loc necunoscut

*Mințim ca să ascundem adevărul
sau ca să nu-i rănim pe ceilalți,
dar și pentru că sperăm ca minciuna
să fie realitate.*

William a ajuns acasă cu mai multe pungi de plastic, îmbrăcat tot cu salopeta de la atelier. Avea mâinile murdare, cu urme negre de ulei în jurul unghiilor. A salutat cu mâna ridicată și s-a oprit în pragul ușii când a văzut că fetița se afla în brațele lui Iris și că se uitau împreună la televizor. Kiera s-a întors spre ușă și apoi spre Iris, care de o săptămână îi înșirua tot felul de scuze, din ce în ce mai contradictorii, de ce nu putea să-și vadă părinții.

— Cum a petrecut ziua de azi? A fost mai bine?

Iris a oftat și a îmbrățișat-o pe fetiță cu duioșie, pe când aceasta se uita absorbită la scena cu fuga din *Jumanji* de pe o casetă VHS cumpărată cu câțiva ani în urmă și pe care nu apucaseră niciodată s-o vadă. Un grup de maimuțe au intrat cu salturi mici să jefuiască un magazin de televizoare și casetofoane, iar fetiței i-a scăpat un hohot de râs care în urechile lui Iris a sunat ca o muzică divină.

— Ai înnebunit? Închide ușa odată. E frig, să nu răcească Mila.

— Mila? a întrebat el surprins.

Iris și-a coborât privirea spre fetiță și i-a adresat un zâmbet larg și iubitor.

— Da. O cheamă Mila. Întotdeauna mi-a plăcut numele ăsta. Nu-i așa că-i frumos, Mila?

— Nu! Eu... sunt... Kiera, s-a împotrivit cu oarecare greutate fetița și cu un zâmbet ștrengăresc pe figură.

— Nu mai spune așa! E foarte urât! Nu se zice Kiera. Se zice Mila. Pe tine te cheamă Mila.

— Mila? a întrebat Kiera nedumerită.

— Da... așa se zice! a răspuns Iris cu un salt ușor de bucurie, făcând-o pe fetița să se simtă ca într-un carusel.

— Uite, o maimuță! a spus fetița arătând spre ecran din nou și izbucnind în râs.

În ziua aceea trecuse printr-o avalanșă de emoții. S-a trezit buimăcită pe canapea, după ce și-a petrecut toată noaptea ghemuită lângă Iris, care nu a încetat nicio clipă să o mângâie pe cap în timp ce se uita la ea cum doarme sub lumina clarului de lună ce se strecura prin singura fereastră din acea încăpere. Apoi a întrebat de mai multe ori de mama ei, așa cum făcuse și în zilele dinainte, apoi s-a resemnat să se joace cu Iris cu niște figurine de porțelan aflate pe o mobilă din salon. Mai târziu, la ora prânzului, Kiera a început să plângă după tatăl ei, întrebând de ce nu vine să ia masa cu ea ca întotdeauna. Pe Iris întrebările acelea o dureau, iar o parte din ea se supăra și se revolta în interior, dar în același timp își dăduse seama că zi după zi, începând cu prima noapte de acum o săptămână, Kiera părea să întrebe tot mai rar de părinții ei. Începuse să se obișnuiască de-acum cu prezența ei, cu jocurile inventate cu tot felul de obiecte pe care le aveau în casă, precum un storcător, o ramă de fotografii sau o imitație de lampă chinezească achiziționată din același magazin de bricolaj precum tapetul. Când Kiera întreba de părinții ei, Iris îi spunea că au fost nevoiți să plece în călătorie și că aveau să lipsească pentru o vreme. Odată îi spusese că erau foarte supărați pe ea pentru că întreba întruna de ei și că nu voiau să o mai vadă, iar fetița a răspuns cu un val de plânsete de parcă tocmai i-ar fi fost răpită cea mai mare bucurie.

Iris și-a îndreptat privirea spre soțul ei și l-a întrebat aproape în șoaptă, pe un ton cu trei octave mai jos decât cel cu care i se adresa Kierei:

— Ai adus ce trebuia?

— Da. Am cumpărat câte puțin din toate din mai multe magazine.

— Te-a văzut cineva?

— Bineînțeles, Iris. Cum vrei să fac altfel cumpărăturile? a murmurat el.

— Mă refer la cineva dintre vecini.

— Am mers într-un centru comercial din Newark și am cumpărat câte ceva din fiecare loc. Vânzătorilor le-am spus că e pentru un cadou.

— Te-ai dus așa, murdar, fără să te schimbi?

— Cum ai fi vrut să merg? M-am dus așa cum am ieșit de la atelier. Pentru numele lui Dumnezeu, Iris, devii paranoică. Nimeni nu o să ne

descopere. Nimeni nu are de ce să o vadă. E fetița noastră.

— A apărut la știri, Will. E căutată peste tot.

— Ce?

— E dată în urmărire. FBI-ul a dat declarații de presă despre evoluția investigațiilor. Ne vor găsi, Will.

— Ascultă-mă. Nimeni n-o să ne ia fetița. Înțelegi? Dacă trebuie, n-o să iasă niciodată de aici. Ea va fi mica noastră comoară de care știm numai noi. Nimeni nu are de ce să intre în casa noastră.

— Nu putem să creștem o fetiță fără să iasă din casă. Toți copiii au nevoie să iasă, să se joace, să interacționeze cu alți copii. Mila e foarte veselă și cu vremea o să vrea să iasă și ea. Să se joace în parc, să alerge prin iarbă.

— O să facă ce-i spunem noi, doar e copilul nostru, s-a răstit el, făcând-o pe Kiera să-și întoarcă privirea spre el, surprinsă.

— Și tata? a întrebat micuța, cu fața iluminată de ecranul aprins.

— Mila... scumpo... ți-am spus deja... i-a șoptit Iris, întorcându-se spre ea și mângâindu-i părul scurt. Și Will e tatăl tău. Te iubește mult și o să aibă grijă de tine cum am grijă și eu.

Kiera s-a uitat de aproape în ochii lui Iris și a șoptit cu limba împleticindu-i-se în mijlocul frazei:

— Mi-e somn... po... poți să-mi spui o poveste?

Iris s-a uitat la Will, a înghițit în sec și a răspuns oftând:

— Sigur că da, iubito. Ce poveste vrei să-ți spun?

— Povestea cu... povestea cum vin mama și tata.

30 noiembrie 2003
Cinci ani de la dispariția Kierei

***Oamenii citesc ziare ca să găsească răspunsuri,
nu întrebări, și poate tocmai aici e problema.***

Articolul lui Miren Triggs a lansat o bombă mediatică în toată țara. Deși mai multe ziare scosese de la naftalină dispariția Kierei de Ziua Recunoștinței cu articole scurte de două paragrafe, nimeni nu se aștepta la ceva asemănător. Toate canalele de știri au încercat, în dimineața publicării știrii, să obțină o copie a casetei, în încercarea de a crește audiența de pe urma exploatării aceluia mister.

Cu cinci ani în urmă, chipul Kierei de pe prima pagină a ziarului *Manhattan Press* a stârnit multă vâlvă, dar, în definitiv, lumea era obișnuită cu ideea dispariției unui copil. Era trist, dar toată zarva aceea inițială avea să se risipească până la sfârșitul anului. Cetățenii Statelor Unite crescuseră văzând pe cutiile de lapte chipuri de copii dispăruți, iar în anii '80 și parte din '90, cerealele din toată țara fuseseră îmbogățite cu deznădejde. Acest sistem de anunțuri pe cutii, în descreștere de când fusese introdusă alerta AMBER, se înrădăcinase într-atât în subconștientul americanilor, încât toată lumea știa de existența lor, dar nimeni nu văzuse vreodată în realitate o cutie de lapte cu fotografia alb-negru a unui copil dispărut.

Când un ziar precum *Press* lua o poziție diametral opusă față de atitudinea sa inițială, cerând ajutor și oferind câteva piese-cheie dintr-o enigmă încă nerezolvată, oamenii se străduiau să găsească o soluție. Lumea citește ziare ca să găsească răspunsuri și nu întrebări, și poate tocmai aici e problema. Poate tocmai de aceea toată țara s-a simțit implicată după citirea aceluia articol.

Când Miren a ajuns la redacție a doua zi de dimineață, s-a întâlnit cu secretara zâmbitoare de la recepție care răspundea unui apel cu căștile pe urechi.

— A ajuns Phil?

— O clipă, a spus ea în aer, adresându-i-se persoanei care se afla de partea cealaltă a firului. A ajuns și a întrebat de trei ori de tine. Vrea să te vadă. I-am condus pe studenți până la biroul tău. Te așteaptă acolo.

— Câți au venit?

— Doi.

— Numai doi?

Secretara a încuviințat cu un zâmbet. Miren și-a ridicat privirea și a văzut în depărtare lângă biroul ei un băiat și o fată ceva mai tineri decât ea.

— Eli, Phil era supărat?

— Nu știu. El mereu pare supărat.

— Tu când trebuie să pleci? a întrebat Miren dându-și jos paltonul gri și încercând astfel să câștige timp.

— De Crăciun. Să vedem cum îmi merge.

— Bine, cu siguranță. O să-ți ducem lipsa.

— Ei, nu cred că cine știe ce. Unii nici măcar nu schițează un gest de salut când intră aici.

— E... e un loc de muncă destul de încordat. Dar nu-ți face griji. Când ai să devii celebră, sigur o să te sune ca să-ți ia interviu. Atunci tu ai să-i întâmpini cu zâmbetul tău de zile mari, iar ei o să te intervieveze cu un zâmbet strâmb. Tare mi-aș dori să văd asta.

Elizabeth a surâs și și-a lăsat capul în jos.

— E la el în birou?

Secretara și-a ridicat mâna, privind în cealaltă direcție, și a încuviințat, apoi a continuat discuția la telefon, menționând adresa poștală a ziarului.

Miren s-a îndepărtat de recepție și s-a îndreptat spre biroul ei, simțind privirile colegilor țintind-o în ceafă în timp ce traversa redacția dintr-o parte în alta. Când a ajuns în dreptul celor doi tineri, i-a salutat cu mâna ridicată:

— Bună, eu sunt Miren Triggs. Vedeți telefonul de acolo? le-a spus, arătând cu un zâmbet fals spre aparatul de pe masă care tocmai începuse să sune.

Cei doi au dat aprobator din cap, plini de emoție.

— Când sună, ridicați receptorul și notați-vă tot ce auziți. Tot, a subliniat ea.

— Și care dintre noi să răspundă? E un singur telefon, a remarcat băiatul.

— Așa e, a răspuns Miren, care nu se gândise la un asemenea amănunt.

Răspundeți pe rând și notați-vă tot ceea ce auziți. Am să-l angajez pe cel care scrie mai frumos.

— Ce?!

— Asta se numește meritocrație, a răspuns Miren. Apoi s-a întors spre ei și a adăugat: Bine ați venit la *Press*!

Fata a primit urarea cu ochii plini de speranță și a încuviințat; băiatul, în schimb, și-a privit colega, nedumerit.

Miren s-a îndreptat spre biroul lui Phil Marks, directorul publicației *Manhattan Press* care avea ușa deschisă și vorbea cu un redactor despre niște documente legate de invadarea Irakului de către administrația Bush. A așteptat să încheie, sprijinită pe cantul rece al ușii de sticlă, iar când redactorul a trecut pe lângă ea la ieșirea din încăpere, Phil i-a făcut un gest să intre.

— Miren, trebuie să-mi explici ce ai făcut ieri. Articolul despre Kiera nu primise aprobare, nu a fost verificat, iar redactorul tău șef mi-a spus că ți-a atras mai demult atenția că trebuie să renunți la această temă. Nu suntem un ziar senzaționalist și nu ne permitem să alunecăm pe panta asta.

— Domnule Marks, dați-mi voie să vă spun că...

— Nu, lasă-mă să termin, te rog.

Miren a înghițit în sec, încercând să se elibereze de sub povara sentimentelor de vinovăție, chiar dacă îi venea să plece de acolo. Phil era cât se poate de tranșant, dar și una dintre cele mai raționale persoane din Statele Unite. Dacă se publica ceva, trebuia să fie în interesul cetățenilor. Dacă o temă apărea publicată în paginile ziarului său, trebuia să aibă rolul de a schimba cursul lucrurilor.

— Nu poți să dai un articol la tipar dacă nu e revizuit, Miren. Suntem în război împotriva Irakului. Guvernul afirmă că Saddam deține arme de distrugere în masă, iar noi suntem *Press* și trebuie să verificăm că ceea ce spune guvernul este real. La asta lucrează acum toată unitatea de investigații.

— Înțeleg, domnule.

— Și totuși... am o fiică de vârsta fetei acesteia. O cheamă Alma și... dacă aș trece prin ceea ce trece familia ei, nu aș vrea să aud tăcerea unei țări atente doar la ce se întâmplă la mii de kilometri distanță, fără să se lupte cu dușmanii din vecinătatea propriei locuințe.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Trebuie să mai fie și alți părinți la fel ca mine care resimt această durere. Toată lumea cunoaște pe cineva apropiat de aceeași vârstă: nepoate, verișoare, fiice, surori. Și fetița aceasta are nevoie de ajutor, nu numai soldații noștri aflați la celălalt capăt al lumii.

— Nu cred că am înțeles ideea, domnule Marks.

— Deja am publicat un articol despre căutarea Kierei pe prima pagină atunci când a fost răpită. Ar fi egoist din partea noastră să nu continuăm să o ajutăm și acum, când, pentru majoritatea, cazul nu mai este o prioritate. Așadar, poți să continui cu investigația. Dar ai grijă să n-o încurci. Articolele tale despre caz au făcut valuri. Felicitări!

— Vă... vă mulțumesc, domnule Marks.

— Nu ai de ce. Dispui de tot ce ai nevoie? a întrebat pe când căuta niște hârtii pe masă.

— Am găsit doi studenți stagiaari. Cred că mă descurc.

— Bine. Continuă tot în direcția asta. Vreau două articole pe săptămână despre fetiță. Și vreau s-o găsești, Miren.

— Să o găsesc? a întrebat Miren, puțin încordată.

— Crezi că e imposibil?

— Nu am spus asta. Doar că... niciodată nu am văzut ceva asemănător.

— Nici eu, și tocmai de aceea trebuie să tratezi subiectul așa cum merită. Caseta... toată povestea asta mi se pare suspectă.

— Mulțumesc, domnule Marks.

— Nu-mi mulțumi. Faci o treabă foarte bună. Jim avea dreptate.

— Profesorul Schmoer a fost mereu un prieten de nădejde.

— Ce mai face acum? Am fost concurenți, dar întotdeauna l-am admirat. Cred că lumea jurnalismului a pierdut din calitate de când nu mai scrie.

— S-a concentrat pe cursuri și... face o emisiune radio la universitate pe care o înregistrează de dimineață și o transmite noaptea. Nu s-a schimbat deloc. E o plăcere să-l asculți. Poți să-ți iei notițe cu creionul în mână aproape de la fiecare emisiune.

— Mă bucur să aud asta. Dacă din universitate o să iasă mai mulți jurnaliști ca el, e un semn bun. Poate așa are mai mult impact decât la *Daily*, unde căuta fraude financiare și structuri piramidale. Cred că nu era genul de articole pe care ar fi vrut el să le scrie, știi? Un jurnalist trebuie să găsească o temă care să-l pasioneze și în care să se scufunde, să se înfigă în ea până la genunchi, iar mie întotdeauna mi s-a părut că deși are o privire

iscoditoare și un simț critic dezvoltat, niciodată nu a găsit tema care să-l satisfacă în totalitate.

— El m-a introdus în subiectul despre căutarea Kierei, a spus Miren, încercând să prelungească încă puțin elogiile.

— Poate că o astfel de temă este căutarea fetei. Aș putea să-l angajez ca să lucrezi împreună aici. Până la urmă, el te-a recomandat cu articolul acela în exclusivitate de acum cinci ani despre punerea în libertate a individului care încercase să răpească o fetiță, acela cu casetele înregistrate.

— Am să-l întreb. N-am mai vorbit de mult cu el. Poate că ar vrea să-mi dea o mână de ajutor.

— Aștept să citesc noutăți. Două articole pe săptămână, te rog. Să vedem câte materiale strângem ca să putem scrie despre caz.

— Vă mulțumesc, domnule Marks.

— O clipă... nu am terminat, a revenit el.

— Da?

— E adevărat ce ai scris despre viol? a spus acesta pe neașteptate, ținându-l pe Miren cu privirea în așteptarea unui răspuns, fără ca ea să-și poată da seama dacă era vorba de compasiune sau interes.

Miren a încuviințat în tăcere, serioasă, cu un aer atât de grav încât Phil Marks s-a simțit stânjenit că a abordat această temă.

— Nu era nevoie să menționezi asta într-un articol, a spus domnul Marks.

— Știu.

— Și de ce ai făcut-o?

— Pentru că aveam nevoie să mă vindec.

— Înțeleg, a răspuns acesta, dând din cap. E adevărat că vinovatul nu a fost prins încă?

— Nu de poliție, a afirmat Miren, chiar înainte să iasă din birou.

S-a întors la masa ei, unde noua stagiară prelua un apel, în timp ce colegul privea cu atenție ceea ce își nota aceasta într-un caiet cu spirală. A văzut-o pe Miren când s-a întors și i-a făcut semn și colegei sale atingându-l ușor. Fata s-a întors și a continuat să asculte atentă la telefon, încuviințând cele auzite, în timp ce Miren o observa. Apoi s-a grăbit să-și noteze din nou în carnet cu o expresie surprinsă. L-a mai întrebat pe cel de la capătul celălalt al firului numele și telefonul de contact, în caz că avea nevoie să mai întrebe ceva, după care a închis.

- Tocmai am vorbit cu șefii, a spus Miren, serioasă. Am vești bune.
- Poți să vorbești direct cu Phil Marks, directorul de la *Press*?
- Uneori, da. Dar asta se întâmplă numai când dai de bucluc sau când faci ceva bine.
- Și ce ți-a spus?
- Pe scurt, că ziarul de azi se vinde ca pâinea caldă. Am să vă explic eu cum stau lucrurile. Și acum veștile bune de care vă spuneam: puteți să rămâneți amândoi. Stagiul de practică durează trei luni. Primiți cinci sute de dolari pe lună plus cheltuielile de transport. Mâncarea, în schimb, vă privește. Puteți s-o luați la pachet. E o bucătărie mai jos. Felicitări, tocmai ați pășit în lumea jurnalismului! O să fie nevoie de datele voastre la Resurse Umane, cu două etaje mai sus. Și acum... ați primit vreun apel care să nu fie o pistă ridicolă lansată de vreun nebun?
- Ce e o pistă ridicolă? a întrebat băiatul. Până acum nu au sunat decât două persoane.
- Bună întrebare. Povestiți-mi ce avem până în prezent și vă spun. Sigur ne vor servi drept exemplu.
- Primul apel a fost de la o doamnă din New Jersey care spune că fetița din imagine îi amintește mult de nepoata ei.
- Are toate datele să fie o pistă ridicolă. Și al doilea?
- Nici nu știu dacă să-ți spun, a mărturisit fata.
- Tu spune-mi.
- E vorba de jucării.
- Ar putea fi ceva ridicol sau nu. Continuă.
- Proprietarul unui magazin de jucării a spus despre căsuța care apare în imagine că pare a fi un model *Smaller Home and Garden* fabricat de Tomy Corporation din California. Azi nu mai e așa la modă, dar în anii '90 era relativ popular.
- Interesant. Nu e o pistă ridicolă. Poate reușim să extragem mai multe de aici. Căutați pe internet o listă cu toate magazinele de jucării care vând căsuțe pentru păpuși. Continuați să răspundeți la apeluri. Eu am câteva lucruri de făcut. Dacă aveți nevoie de ceva, vorbeți cu Eli de la recepție. Dacă e ceva important, sunați-mă, a spus Miren, scriindu-și numărul pe caiet.
- Până când? Până la ce oră să răspundem la apeluri?
- Până la ce oră? Oare nu v-am spus că de-acum faceți parte din lumea

jurnalismului?

Cei doi s-au uitat unul la altul nedumeriți, chiar dacă înțeleseseră aluzia. Miren a zâmbit și a plecat, lăsându-i la biroul ei. Telefonul a sunat din nou și acum era rândul băiatului să preia apelul, în timp ce colega lui urmărea cu un fel de admirație cum Miren se îndreaptă spre ușă, surprinsă de siguranța cu care se mișca.

Pe când se îndepărta, Miren se întreba dacă nu cumva greșise să-i spună lui Phil cuvintele acelea pe care încă le repeta în minte:

— Nu de poliție.

35.

12 septembrie 2000

Loc necunoscut

*Dragostea încolțește până și în
cotloanele cele mai întunecate.*

William a deschis ușa cu un zâmbet larg, îmbrăcat în blugi și tricou polo albastru și ducând în brațe o cutie uriașă învelită în hârtie roșie pentru cadouri. Era ora unsprezece dimineața și Kiera a ieșit în fugă din camera ei pentru a-l întâmpina cu o îmbrățișare și țipete de bucurie.

— E un cadou pentru mine? E al meu? striga ea.

Iris a ieșit zâmbind din bucătărie.

— Ce i-ai adus?

— Am văzut-o într-o vitrină și m-am gândit că i-ar plăcea.

— Ce este? a strigat fetița, fericită.

— La mulți ani, Mila! a adăugat Will.

— E ziua mea?

— Sigur că da, scumpo, a mințit el, știind că oricum nu conta. Ai împlinit cinci ani. Ești o adevărată domnișoară.

Iris a rămas puțin nedumerită, dar nu a vrut să se amestece. Cu un an în urmă îi dăruiseră o păpușă bebeluș de care Kiera se plictisise după două zile. Dacă dimensiunile jucăriei corespundeau cu cele ale cutiei, trebuie să fi costat o avere, ceva ce sigur nu-și permiteau, și cu atât mai puțin dacă fetița avea să se plictisească la fel de repede cum se întâmplase cu păpușa.

— Nu-ți face griji, de acord? Era la ofertă, i-a șoptit Will lui Iris, în timp ce Kiera sărea în sus de bucurie.

Will a lăsat cutia pe masa de sticlă din salon și s-a uitat la Kiera cum râdea întruna văzând în fața ei un cadou care îi ajungea până la frunte.

— De fapt nu e așa de mare. Numai cutia ocupă mult spațiu, a spus Will sub formă de scuză.

— E uriașă! a strigat fetița. E cadoul cel mai mare din lume!

Micuța Mila a rupt hârtia și a văzut o cutie uriașă, cu un perete de plastic transparent, în al cărei interior se putea desluși o casă de jucărie, cu mobilă și grădină. Pe cutie scria cu litere mari „Smaller Home and Garden”, numai că fetița nu știa încă să citească și nu s-a uitat decât la ceea ce conținea.

— O căsuță! O căsuță!

Iris i-a aruncat o privire lui Will și nu s-a putut abține să nu surâdă. Acel lucru părea să o fi făcut în sfârșit fericită, ceea ce contrasta cu săptămânile dinainte. Noaptea, Kiera avea coșmaruri, iar ziua se arăta apatică și fără chef de făcut nimic prin casă. Iris, care încercase să facă lecții de limbă și matematică în casă așa cum se pricepea, s-a izbit de un adevărat zid și simțea că eșuează în rolul ei de mamă. Să o vadă fericită era o consolare și alina măcar în parte sentimentul de vinovăție pe care îl resimțea.

— Mamă, e o căsuță! Ia te uită! Are și un copăcel!

— Da, iubito. E o căsuță. La mulți ani!

— Vă iubesc! Vă iubesc mult de tot! a strigat Kiera, simțind în adâncul inimii ceea ce spunea.

Era în culmea fericirii, iar Iris simțea că îi dau lacrimile când a auzit cuvintele acelea. Will s-a apropiat de fetiță și a sărutat-o pe frunte. Iris a făcut același lucru, apoi au stat împreună câteva minute să desfacă și să scoată căsuța din cutia uriașă. Au așezat toate mobilele în miniatură pe masa de sticlă, iar Kiera s-a încăpățânat să le așeze în ordinea mărimii, de la stânga la dreapta, pentru ca după aceea să se asigure că le așază înăuntru așa cum trebuie: electrocasnice pentru bucătărie, scaune, mese, canapele, șifoniere și paturi. Mai departe a verificat din nou conținutul cutiei și a observat că nu folosise o încăpere, un mic hol pe care nu știa dacă să-l monteze în dreptul canapelei sau al patului. Will i-a aruncat soției o privire complice, cu un zâmbet larg, iar ea, puțin îngrijorată, i-a făcut semn că trebuie să vorbească între patru ochi cu el. Au lăsat-o pe Kiera în salon și s-au dus la bucătărie să discute în șoaptă:

— Cât te-a costat?

— Adevărul e că nu prea mult.

— Mai mult de o sută de dolari, nu-i așa?

— Patru sute.

Iris și-a dus mâinile la față.

— Ai luat-o razna?

— O să reziste mult și bine. Jucăria asta ține o viață. E ieftină. O să se joace cu ea și când o să crească.

— Când o să crească n-o să mai vrea să se joace cu ea. A costat mulți bani, Will. Nu putem să cheltuim așa de mult. Avem datorii mari la bancă și doar tu lucrezi.

— Ai putea să lucrezi și tu.

— Dar eu lucrez, Will. Am grijă de ea și de casă. Ești un misogin de rahat.

— Nu-mi vorbi așa. Nu fi nedreaptă! a spus William hotărât.

— Știi că am dreptate. Și apoi, nedrept ești tu. Dacă aș lucra, cu cine am lăsa-o? Nu putem să o ducem la școală. E o fetiță dată în căutare, Will. Vorbești doar ca să te afli în treabă. Nu te gândești deloc înainte să deschizi gura.

— Vrei să vorbești mai încet? O să ne audă. Deși... a continuat Will, poate că e timpul să știe de unde vine.

— Nici prin cap să nu-ți treacă să spui așa ceva. Nu vreau s-o mai văd plângând. E de ajuns cât de des întreabă dacă poate să se joace pe stradă și eu să-i spun întruna că nu. Eu trebuie să stau cu ea când se întristează, iar tu nu ești aici să o auzi cum tot imploră.

— Și ce să facem atunci? Să ieșim cu ea pe stradă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? În mai puțin de zece minute ne-ar băga la închisoare, Iris. Nu mai e cale de întoarcere.

Iris a oftat din greu, încercând să-și alunge neliniștea și gheara din piept. Will s-a apropiat de ea și a sărutat-o împăciuitor pe frunte. Apoi a strâns-o tare în brațe și s-a îndepărtat puțin de ea cât să îi ia fața în mâini și s-o privească în ochi.

— E fiica noastră și am să fac pentru ea tot ce-mi stă în putință. Și dacă e nevoie să strâng cureaua ca să aibă o jucărie frumoasă... o s-o fac, înțelegi?

Iris a simțit căldura din îmbrățișarea soțului ei. Uneori se îndoia de el și nu era sigură că făcea ceea ce trebuie pentru familie, dar apoi își amintea că datorită lui se afla Kiera acolo cu ei, mergând împreună cu ea prin mulțimea strânsă de Ziua Recunoștinței până au ajuns la stația de metrou Penn.

— Știu, Will... Doar că... mi-e foarte greu. Petrec ore întregi cu ea în casă. Iar când mă uit în ochii ei mi se pare că știe adevărul.

— Nu știe, iubito. De cât timp nu mai întreabă de părinții și?

— De aproape un an.

— Vezi? Liniștește-te. Noi suntem părinții ei și așa vom fi întotdeauna, pricepi?

Iris l-a privit cu o expresie stranie, spre nedumerirea lui Will.

— Ce e?

— Nu o aud cum se joacă.

Will și Iris au ieșit din bucătărie destul de îngrijorați ca să se încredințeze că fetița nu pățise nimic. Iris citise odată într-o bandă desenată că pentru părinți nimic nu era mai groaznic decât tăcerea copiilor lor, dar când au ajuns în salon și-au dat seama că existau lucruri și mai îngrozitoare de atât: au văzut ușa principală deschisă, în timp ce Kiera nu era de găsit nicăieri.

— Nu se poate, a spus Will.

— Mila?! a strigat Iris cu toate puterile.

Miren Triggs
1998

*Diavolul poate să ducă
o viață liniștită dimineața pentru ca apoi
să compenseze în timpul nopții.*

Margaret S. Foster era o femeie blândă și caldă care ne-a invitat să intrăm ca să ne adăpostim de frigul de noiembrie. Ne-a condus până în salon și ne-a oferit un loc, dar i-am refuzat oferta ca să nu pierdem prea mult timp. Interiorul casei era de o eleganță specifică zonei în care se afla: pereți acoperiți cu tapet floral, canapea tapițată cu catifea roz, tavanul ornamentat cu chenare, pardoseala de parchet. Și-a cerut scuze că cei mici se aflau la culcare și nu mai puteau coborî să ne salute. Mă simțeam foarte încordată. Când mă gândeam la motivul vizitei simțeam în piept un gol straniu. La un moment dat, ne-a privit cu o expresie îngrijorată, încât profesorul și-a luat inima în dinți văzând că eu nu mă încumetam să încep și i-a spus:

- Știți că soțul dumneavoastră a fost arestat?
- Ce spuneți?
- Nu știți? a întrebat uluit profesorul.
- Soțul dumneavoastră. A fost arestat pentru o tentativă de răpire a unei fete de șapte ani.

Femeia a amuțit, lăsându-ne să deducem o mulțime de înțelesuri. Se spune că omul este sclavul a ceea ce spune și stăpânul a ceea ce ține sub tăcere. Situația aceea însă contrazicea total această maximă. Tăcerea ei părea să închidă multă tristețe și remușcări.

— Poliția nu a venit să vă anunțe nimic? Nu ați aflat nimic? am întrebat eu, destul de nedumerită.

Profesorul mi-a făcut un semn cu mâna și am înțeles ce voia să-mi spună.

Mi s-a părut neliniștită și mi-am dat seama că ceva era în neregulă, de parcă ar fi fost gata să cadă și tot ce ne rămânea de făcut era să privim cum se prăbușește întregul eșafodaj după ce era atins punctul nevralgic.

— L-am sunat toată ziua și nu mi-a răspuns. Nimeni nu mi-a spus nimic.

— Ce spuneți? Că nimeni nu v-a informat că soțul dumneavoastră a fost arestat? a insistat profesorul.

A tăgăduit din cap și a izbucnit în plâns. Nu am înțeles ce intenționa. I-am căutat întrebătoare ochii, dar erau pierduți în tristețea femeii aceleia.

— Nu aveți însă de ce să vă faceți griji. Sigur e o greșeală, am spus eu, încercând să deschid discuția și simțind nevoia, fără să-mi dau seama de ce, de a o încuraja. Sigur că în cele din urmă totul se va lămuri și va fi eliberat. Soțul dumneavoastră nu pare un pedofil. Am venit doar ca să ne convingem. Să ne spuneți care sunt antecedentele lui.

A încuviințat, înghițind în sec cu privirea pierdută, de parcă ar fi deschis cutia întunecată a secretelor, pe când eu îmi umpleam propria cutie cu suferință.

— Știm că a fost arestat când avea optsprezece ani pentru că s-a culcat cu o minoră care pe vremea aceea avea șaptesprezece ani, am continuat eu. Și presupunem că e vorba despre dumneavoastră și că erați iubiți pe vremea aceea. Știm că uneori legea e cam nedreaptă și că... dacă dai peste niște socri prea stricți, poți să o încurci serios.

— I-am tot spus că trebuie să înceteze. Că nu e bine ce face. Că Dumnezeu le vede pe toate și că nu e bine. Dar el tot nu a încetat, a spus în cele din urmă.

Am rămas tăcuți, îndemnând-o să continue, dându-ne totodată seama că ochii i se acopereau treptat de o peliculă fină de apă prin care se proiecta o durere de ani de zile.

— Atunci a fost... începutul a tot ce avea să urmeze. Am început să ieșim împreună când eram niște copii, trebuie să fi avut treisprezece, paisprezece ani pe vremea aceea, chiar dacă el a fost mereu precoc. Făcea lucruri de oameni mari, cum se zice. Fuma, bea, iar mie asta îmi plăcea. Mă mândream cu el în fața prietenelor mele, știți? a spus ea uitându-se la noi pentru câteva clipe, pentru ca apoi privirea să i se întoarcă în sine, la propriile amintiri. În curând am început să întreținem relații sexuale, și chiar în ziua când am făcut-o pentru prima dată ne-au descoperit părinții mei, printre țipete și opinteli. Pe el l-au gonit de acasă și, pentru o vreme,

ne-au interzis să ne mai vedem. Dar asta nu putea fi o piedică pentru doi adolescenți când le tropăie hormonii în vene, așa că am început să o facem pe ascuns. James nu le-a plăcut niciodată părinților mei. Spuneau că se purta ciudat și că părea un afemeiat. Dar mie îmi plăcea la nebunie. Mă privea atât de plin de dorință încât mă făcea să mă simt vie cu adevărat.

Am încuviințat, pentru că și ea aștepta să o fac, apoi a continuat:

— Într-o zi, când aveam șaptesprezece ani, mi-a cerut să-mi rad părul pubian. Mi s-a părut ceva îndrăzneț și totodată lipsit de importanță pe lângă lucrurile pe care începuserăm să le facem împreună, însă, cu trecerea timpului, ideea aceea s-a transformat în condiție, ajungând chiar să refuze să se culce cu mine dacă nu o îndeplineam. I se părea o dovadă de nepăsare, o adevărată jignire din partea mea dacă nu voiam să-mi rad părțile intime. Am acceptat. Eram îndrăgostită de el. Mi se părea o banalitate. Am continuat să ne vedem pe ascuns și după ce a împlinit optsprezece ani, iar eu aveam încă șaptesprezece, și tocmai atunci am fost prinși de părinții mei. Tata a făcut plângere împotriva lui la poliție și a obținut un ordin de protecție de câteva luni, iar el a fost obligat să asiste la un curs unde i se spunea că era rău ceea ce făcuse.

— Atunci înseamnă că i s-a deschis cazier pentru relațiile intime consimțite cu dumneavoastră.

— Da. E adevărat.

— Sunt convinsă că, dacă e așa, soțul dumneavoastră va fi eliberat în curând. Nu trebuie să vă îngrijorați. Cu siguranță că nu a fost vorba de nicio tentativă de răpire a fetei pierdute, ci doar a încercat să o ajute și să o ducă la secția de poliție.

— Unde lucrează soțul dumneavoastră? a întrebat profesorul.

— La un Blockbuster. E un lanț de cluburi video de unde se închiriază casete. Lucrează la două minute de aici.

— Și nu v-ați întrebat unde este? De ieri-noapte se află în arestul poliției, a interogat-o profesorul, adresându-i o întrebare pe care și eu mă pregătisem să o lansez.

— De aceea vă povestesc toate acestea. Ca să știți și să adăugați informația la declarații.

Femeia și-a dus mâinile la față, apoi a privit în tavan, de parcă astfel ar fi putut să vadă ce se petrecea în camera de sus.

— Să vedem cum le explic toate astea copiilor.

Mi-am dat seama că Margaret credea că suntem de la poliție. Niciunul dintre noi nu-i spusese nimic. Profesorul a băgat mâna în jachetă și a scos un reportofon pe care l-a lăsat pe masă după ce a apăsât pe butonul de înregistrare. O casetă micuță de șaiszeci de minute a început să se învârtă, înregistrând în mod arbitrar răsuflarea din ce în ce mai zgomotoasă a femeii și, fără îndoială, bătaile tot mai intense ale inimii mele.

— Continuați, vă rog, a spus el pe un ton serios.

Eu m-am mărginit să înghit în sec, neliniștită, învățând într-o clipă că cel mai bine este să ascuți povestea până la sfârșit.

— Dar la cursul ăsta... a cunoscut mai mulți oameni. Era un fel de terapie de grup, unde toți comiseseră aceleași infracțiuni: agresiuni sexuale. Aproape toți erau mai mari decât James care pe vremea aceea avea tot optsprezece ani și, în realitate, era încă un puști. După câte mi-a povestit când am împlinit și eu optsprezece ani și am început să ne vedem din nou, fuseseră condamnați pentru infracțiuni mult mai grave și fuseseră eliberați condiționat. Era un program menit... să-i ajute să se reintegreze.

A făcut o pauză, încercând să-și ordoneze ideile din minte, apoi a continuat:

— Atunci a început să se schimbe. A început să se întâlnească cu indivizii aceia mai în vârstă decât el. Petrecea tot mai mult timp cu ei. Uneori mă supăram pe el pentru că părea că nu vrea să mă mai vadă, iar când o făcea era numai pentru sex. Părinții mei erau împotriva relației noastre, erau foarte tradiționaliști, dar eu eram de-acum majoră și nu puteau să-mi mai spună ce să fac. La scurt timp am rămas însărcinată, iar părinții ne-au obligat să ne căsătorim. El nu voia, spunea că ura preoții, că știa el vreo câțiva și că nu erau de încredere, dar în cele din urmă a acceptat. Apoi a găsit de lucru într-un Blockbuster și, pentru o vreme, totul a mers ca uns. A fost promovat de câteva ori și mereu se întorcea vesel acasă. Mai târziu s-a născut și Mandy și familia noastră a ajuns să numere patru membri.

Am oftat. Presimțeam că urma să ne spună ceva rău.

— Puteți să intrați în miezul problemei? a sugerat profesorul.

— Dar atunci am descoperit înregistrările din studioul lui, a rostit femeia deodată.

— Ce înregistrări?

— Înregistrări video. Zeci de casete cu fete filmate la poarta școlii.

Grupuri de prietene mergând pe stradă. Nu aveau conținut sexual, nu aş fi tolerat așa ceva pe vremea aceea, dar adevărul este că atunci când le-am văzut i-am cerut explicații. Și știți ce a spus?

— Ce?

— Că erau pentru prietenii lui pe care și-i făcuse la cursul acela, și că înregistra pentru ei, că îi plăteau o groază de bani pentru imaginile acelea cu adolescente în fustă scurtă. Mi-a spus că se ocupa de asta pentru că era singurul care știa să folosească un aparat video și că dispunea de toată aparatura din magazin ca să facă oricâte copii dorea. Pusese pe picioare o afacere ilegală de casete video cu fete tinere, înregistrate fără consimțământul lor.

— E de-a dreptul dezgustător, am spus eu, plină de furie.

— Soțul dumneavoastră filma fete necunoscute pe stradă îmbrăcate în rochie scurtă și vindea aceste imagini, a spus profesorul încercând să facă un rezumat al celor auzite.

Margaret și-a dus mâna la față și am văzut-o cum se prăbușește aproape fără să poată articula un cuvânt. Au trecut mai multe secunde în care părea să se lupte cu sine, apoi a continuat printre suspine:

— Mi-a promis că nu va face nimic mai mult de atât. Că nu era o infracțiune pentru că nu avea conținut sexual. Și că putea să câștige o mulțime de bani de pe urma fetișurilor și devierilor comportamentale ale unor degenerați pe care îi cunoscuse în grupul acela.

— Însă este o infracțiune, am afirmat eu, furioasă.

— Nu sunt avocată, vă rog să mă înțelegeți. Eu... nu făceam decât să am grijă de copiii mei și să mă asigur că nu le lipsește nimic. Câștiga atâția bani de pe urma înregistrărilor încât au fost de ajuns ca să cumpărăm casa asta. Cum altfel ar fi reușit un angajat la un Blockbuster să câștige așa de mult încât să locuiască în asemenea cartier? Cu timpul m-am obișnuit cu ideea, și tocmai atunci James a început să petreacă mai multe zile departe de casă, să călătorească în alte state, de multe ori la Disneyland, pentru că spunea că așa îi era mai ușor, iar când se întorcea, aducea mai multe casete video pe care le păstra în subsol. De aceea nu am știut că a fost arestat. Pentru că am crezut că era în... una din călătoriile lui.

— Și atunci lucrurile au trecut la următorul nivel, nu-i așa? am întrebat eu, temându-mă să descopăr adevărul. Iar dumneavoastră nu v-ați încumetat să-l denunțați atunci. În definitiv, sunteți complicele lui. Vă era teamă... să

nu pierdeți ceea ce aveți.

— Îmi era teamă să nu-mi pierd copiii, a murmurat aceasta.

— Dar cum rămâne cu copiii celorlalți? V-ați gândit oare și la aceștia? Ce spuneți despre Kiera Templeton, fetița de trei ani care a dispărut acum o săptămână? Credeți că soțul dumneavoastră a răpit-o?

— Să o răpească? James niciodată... niciodată nu a făcut ceva împotriva... voinței nimănui.

— Soțul dumneavoastră a fost arestat pentru o tentativă de răpire a unei minore, doamnă Foster, am repetat eu, încercând să-i întipăresc acea informație în minte o dată pentru totdeauna.

— Nu știu de ce ar face așa ceva. Nu... nu e genul lui.

— Genul lui? am întrebat eu. Doamnă Foster, ceea ce face soțul dumneavoastră e să se scufunde tot mai mult în mocirlă, chiar nu vedeți? E ceva patologic. Deschideți ochii. Nu făcea asta pentru bani. O făcea din necesitate.

În loc de răspuns, a început să-i tremure buza de jos. pe care i s-a scurs o lacrimă.

— O clipă... Pe copiii dumneavoastră...? a întrebat cu subînțeles profesorul.

A tăgăduit din cap, iar eu am răsuflat ceva mai ușurată.

— Acesta e un prag pe care, slavă Domnului, nu l-a trecut niciodată. Niciodată nu l-am lăsat singur cu ei. Niciodată.

— Bine, a spus profesorul Schmoer, dărâmat.

— Și Kiera? Știți ceva despre Kiera Templeton?

— Veniți cu mine, vă rog. Am să vă arăt ceva.

S-a ridicat de pe canapea și ne-a condus spre o ușă aflată sub scară.

Când a tras zăvorul, am descoperit că era calea de acces spre subsol, arătând ca un tunel pierdut în beznă. A aprins o sursă de lumină, formată dintr-un singur bec atârând de un cablu, și a coborât treptele scării care au început să scârțâie. Când am ajuns jos nu am văzut nimic neobișnuit, apoi mi-am dat seama că mă înșelasem: un raft metalic era plin de casete VHS cu etichete pe care erau scrise diverse numere: doisprezece, paisprezece, șaisprezece, șaptesprezece, unele aveau marcate chiar cifra șapte sau nouă, încredințându-mă că toate erau mai mici de optsprezece. În subsol mai erau două mese de lemn cu cutii de carton deasupra și mai multe postere cu plaje din California prinse în perete cu piuneze.

— Toate astea sunt... a rostit profesorul, încercând să obțină o confirmare a evidenței.

— Înregistrări, așa e, a răspuns ea imediat.

Margaret s-a apropiat de raft și s-a lăsat în jos spre una din margini. Apoi a tras de o coardă și a ridicat o trapă de lemn care lăsa să se vadă o scară în jos spre ceva și mai întunecat. A apăsat un întrerupător, iar profesorul și cu mine ne-am aplecat să vedem ce este fără să vrem să coborâm. În capăt se afla un pat îngust de nouăzeci de centimetri cu un cearșaf boțit deasupra, iar în fața acestuia, o cameră video așezată pe un trepied.

— A început să plătească adolescente ca să... să vină aici și să le filmeze.

M-a luat cu amețală și a trebuit să mă sprijin de masă. Aproape că îmi venea să vomit.

— Dumneavoastră știați despre asta și nu ați spus nimic? am întrebat eu în stare de șoc.

— Știam, dar ele veneau aici de bunăvoie. Multe erau chiar prietene ale copiilor mei.

— Cum?

— Veneau în casă și... bine, James le oferea treizeci, cincizeci de dolari și... coborau fără să se împotrivescă. Ele voiau asta. Și ei... la fel.

— Erau și băieți? Copiii dumneavoastră știau de toate astea? Știau că prietenii lor erau plătiți ca să... coboare aici?

A încuviințat, doborâtă. Profesorul a scos o cameră de unică folosință – avea mereu una la el – și a făcut o fotografie cu adâncurile subsolului, încadrând patul și trepiedul. Apoi a făcut altă fotografie cu rafturile pline de casete video.

— O să mă arestați, nu-i așa? Acesta e sfârșitul. Sunt ani de când mă gândesc... ce bine ar fi să se termine totul, dar... nu voiam să-mi pierd copiii, înțelegeți?

— Nu suntem polițiști, doamnă Foster. Nu este de competența noastră nici să vă arestăm, nici să vă înțelegem.

— Cum adică nu sunteți polițiști? a țipat ea, uluită.

— Nu. Dar dacă aș fi, nu v-aș lăsa nici măcar să vă luați rămas-bun de la propriii copii, am spus eu tăios.

Am urcat în salon, iar profesorul l-a sunat direct pe procurorul general ca

să-i aducă la cunoștință toate descoperirile făcute în legătură cu acel caz îngrozitor.

După mai mulți ani petrecuți în redacția ziarului *Daily* și după ce făcuse cunoscute zeci de cazuri de corupție și înșelăciune, după ce dăduse în vileag toate escrocheriile puse la cale fără știrea societății, după ce a fost un confident și un sprijin loial în realizarea unor documentare despre evenimente care de multe ori luau direcția tribunalului, stabilise legături de prietenie avantajoase cu persoane aflate în funcții importante din sistemul judiciar și din poliție. După o vreme s-a întors răvășit și îngrijorat.

— I-ai povestit? O să trimită poliția aici? am întrebat nedumerită.

— Tocmai l-au eliberat. I s-au retras acuzațiile... a răspuns el, lăsându-mă total debusolată.

Nu-mi venea să cred. O singură frază făcuse să se risipească toată încrederea mea în justiție și în sistem. Cum de fusesem atât de naivă? Cum de îmi închipuisem că lucrurile chiar aveau să funcționeze?

— I s-au retras acuzațiile? Despre ce vorbești? Subsolul e plin de probe! am strigat eu.

— Cineva nu și-a făcut bine treaba, Miren, a răspuns el grav.

— Nu și-a făcut bine treaba? Nici măcar nu au venit la domiciliul lui ca să continue investigațiile. Nu au făcut nimic! am strigat încă o dată, simțind însă cum vocea începea să mă lase. Și ce ți-a spus procurorul? Ți-a spus că urmează să fie arestat din nou?

— Mi-a spus să deschid televizorul.

1998

*Unii oameni sunt ca focul;
alții, în schimb, au nevoie de el.*

Flăcările au împânzit ecranele televizoarelor din toată țara. Apoi au ajuns pe primele pagini ale ziarelor din toată lumea și în curând acea imagine avea să se transforme în simbolul unei justiții renegate de autorități, dar pe care planeta întreagă o invoca: dansul învâluitor al focului, mistuindu-l pe James Foster la ieșirea din secția de poliție.

La numai o zi după arestare, autoritățile au retras acuzațiile împotriva lui. Fetița pe care se presupunea că încercase să o răpească din zona Times Square a confirmat versiunea lui James, camerele de supraveghere care încercuiau perimetrul nu arătau niciun indiciu al tentativei de sechestrare, iar antecedentele în legătură cu coruperea de minori ale deținutului coincideau cu plângerea prezentată de părinții actualei lui soții, când amândoi erau tineri. Poliția nu a vrut să se lase influențată de prima pagină din *Press*, de unde se înțelegea că James ar fi fost vinovat și de dispariția Kierei Templeton, iar toată țara începuse să-l urască de moarte pe când figura lui a invadat chioșcurile întregului Manhattan. La prânz se adunaseră o mulțime de oameni în fața secției de poliție unde fusese reținut și unde era supus unui intens interogatoriu. La șase seara, pe măsură ce lumea ieșea de la muncă, grupul care aștepta în stradă să primească vreo știre ajunsese să numere sute de persoane. Apoi, încetul cu încetul, justițiarii au început să se risipească și spre miezul nopții nu mai rămăseseră decât vreo treizeci, în principal agitatori, care așteptau o declarație din partea poliției ca să acționeze în consecință. De-a lungul întregii zile, jurnalele de știri și mesele rotunde televizate expuseseră în amănunt informația cazului, lansând supoziții, elaborând tot felul de scenarii sinistre și extrăgând concluzii în urma cărora James ar fi putut să o ucidă pe Kiera, dar că, slavă Domnului, nu reușise să facă același lucru și cu fetița de șapte ani pe care încercase să o răpească.

Când Foster a pășit pe stradă, escortat de doi agenți de poliție cu intenția de a-l duce la propria locuință fără incidente, busculada creată a fost așa de mare încât nimeni nu și-a dat seama cum anume a ajuns James să fie îmbibat cu totul în benzină. Într-o clipită, cei doi polițiști s-au văzut depășiți de situație și de la nivelul solului unde se aruncaseră, în timp ce erau atacați pentru că protejau un asasin, au văzut expresia terifiată a bărbatului care se uita în toate părțile și totodată nicăieri. În jurul lui s-a format un grup compact, iar mai târziu, când li s-a luat tuturor declarații, nimeni nu a știut să răspundă cine anume a aprins scânteia care a generat imaginea cu cel mai mare impact din Statele Unite. Focul avea să se întindă repede de la picioare la față. Unii martori își amintesc țișetele lui James, implorând îndurare, îngenunchat și cu mâinile ridicate în sus, dar toți au recunoscut că au încetat să mai privească atunci când și-au dat seama că poate se ajunsese prea departe. După mai puțin de un minut, James zăcea fără viață pe asfalt, carbonizându-se încet până când a venit un alt agent cu un extingtor.

Știrile din toate ziarele de a doua zi confirmau nevinovăția lui James Foster prin fotografia unui bărbat în flăcări în format mare și titluri precum „Ars de viu un bărbat nevinovat”, „Ars de viu singurul suspect în cazul Kierei Templeton”, „Dreptate strâmbă”. Fotografia, singura pentru moment unde James putea fi văzut cu mâinile ridicate în sus, din profil, cu focul ce ilumina chipurile anonime și șterse ale oamenilor care-l priveau cum arde, fusese realizată de un jurnalist afiliat agenției de știri nonprofit Associated Press, care rămăsese să observe mulțimea adunată în fața secției de poliție, intonând cântece despre aplicarea justiției. Imaginea aceasta avea să devină peste câteva luni câștigătoarea premiului Pulitzer al anului.

Toate ziarele și-au deschis edițiile cu această știre, insistând pe nevinovăția unui individ care fusese pus în libertate după retragerea acuzațiilor de tentativă de răpire; toate ziarele, mai puțin unul.

Cu câteva ore înainte ca aceste exemplare să ajungă pe stradă, aproape de miezul nopții, directorul ziarului *Manhattan Press*, Phil Marks, a primit un apel de la Jim Schmoer, un fost coleg de clasă de la Harvard, cu care în anii studenției fusese la mai multe petreceri decât la cursuri. Amândoi urmaseră cariere asemănătoare, aparent meteorice, în New York, dar la ziare diferite și cu orientări diferite, luând legătura sporadic unul cu celălalt. Jim își câștigase o reputație de jurnalist inchizitor, temut de corporații și de cei

puternici, pe când Phil se bucurase de succes în privința subiectelor pe care le aborda în articole, pe lângă faptul că a dispus de suficienți bani încât să urmeze, în timp ce lucra, un master de management care avea să-i deschidă drumul spre pozițiile de conducere din ziar.

— Phil, am ceva consistent.

— Cât de consistent? Am oprit tipărirea ediției de mâine ca să publicăm pe prima pagină fotografia lui James Foster arzând în fața secției de poliție. Un nevinovat a fost ars de viu, Jim. Și ieri l-am arătat cu degetul. E vina noastră. Trebuie să cerem iertare.

— Tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc. Nu este atât de nevinovat. Nu merită ca lumea să-l considere o victimă a nedreptății.

— De ce spui asta? l-a întrebat celălalt, dornic să-i asculte explicația.

Profesorul Schmoer i-a rezumat lui Phil situația la telefon, adăugând că procurorul tocmai trimisese câțiva agenți la casa familiei Foster care se aflau în așteptare.

— Și crezi că fetița ar putea fi sechestrată acolo?

— Kiera? Nu. Ne-am uitat deja prin toată casa. Nu par să dețină mai multe proprietăți. Nu se află la ei. Cazul acesta e încă în aer.

— Și de ce nu declari toate astea la ziarul *Daily*?

— Din două motive. Primul... că nu mai lucrez acolo. Azi m-au concediat pentru că eram mereu cu un pas în urmă. Și nici nu mă caracteriza.

— Ești unul dintre cei mai buni, Jim. Doar că... nu găsești o temă să ți se potrivească. Nimeni nu ți-a acordat libertatea de care ai nevoie.

— Al doilea... pentru că descoperirea asta nu îmi aparține. Este a celei mai bune studente ale mele și cred că merită o șansă.

— O studentă? E cu tine?

— Da.

— Bine. Veniți acum la redacție. Știi unde este. Va fi o noapte lungă, a încheiat el.

— Venim acum.

Miren se plimba prin grădină, încercând să-și ordoneze în minte ceea ce tocmai descoperise și să înțeleagă cum acest adevăr îngrozitor făcuse să se prăbușească ipoteza pe care ea însăși o construise. Și-a dat seama că o parte din ea voia ca oamenii să fie buni, să nu existe o asemenea răutate în sufletul unora. Acesta și fusese scopul vizitei la casa familiei Foster: să

confirma că reținerea acestuia era o greșeală.

Dar când arunci lumină asupra unei umbre, uneori descoperi că ceea ce se ascunde în spatele ei e mai întunecat decât te așteptai.

Profesorul Schmoer i-a făcut un semn lui Miren imediat ce a închis telefonul, chiar în momentul când trei mașini ale poliției cu luminile stinse ajungeau în fața casei familiei Foster.

— Am sunat la *Press*.

— De ce? a întrebat Miren surprinsă.

— Ai o probă la redacție peste patruzeci și cinci de minute. Plecăm chiar acum. Nu mai e timp.

— Cum?

Miren Triggs a ajuns împreună cu Jim Schmoer la redacția ziarului *Press* la unu noaptea, cu intenția de a scrie articolul chiar acolo. Nu mai era timp să treacă pe acasă, să-l trimită prin e-mail și să spere într-o bună conexiune la internet.

— Miren Triggs, nu-i așa? a salutat-o Phil Marks de îndată ce a văzut-o intrând în clădire. Te așteptam. Dacă tot ce spunei despre James Foster e adevărat, atunci mâine noi vom fi singurii care vom publica pe prima pagină toată povestea și nu numai o mică fracțiune care să denatureze adevărul. După asta trebuie să se călăuzească un bun jurnalist, domnișoară Triggs. Îți mulțumesc că mi-ai spus, Jim.

— Nu ai de ce, Phil. Știi că întotdeauna îmi face plăcere să mă întorc aici. În plus, tocmai am fost concediat. Nu aveam chef să predau aceste date foștilor mei șefi. Știi doar. E vorba despre eterna mea luptă cu nedreptățile.

— O să tratăm informația asta așa cum merită, dacă domnișoara Triggs ne demonstrează că poate să scrie un articol bun pentru prima pagină a *Press*.

— Pentru prima pagină? s-a speriat Miren.

— Oare povestea dumneavoastră nu este îndeajuns de bună încât să merite publicată pe prima pagină? Pentru că dacă nu poate să reziste pe prima pagină, atunci nu poate să suporte nici greutatea unei simple coloane de la pagina 30. Uită-te peste toate fotografiile și spune-mi care iese din discuție.

Miren a răspuns prin tăcere, iar Phil Marks a condus-o spre o masă aflată spre capătul sălii. Lângă ea se afla deja un corector pregătit să revizuiască articolul atunci când avea să fie gata, iar la departamentul de design o

aștepta un machetator care urma să-i dea forma finală. Jim Schmoer a predat într-o sală mai mică aparatul fotografic de unică folosință ale cărui imagini captate urmau să însoțească știrea.

Miren s-a așezat în fața computerului, mai emoționată ca niciodată.

— Ai la dispoziție douăzeci și cinci de minute, altfel nu ne încadrăm.

Degetele lui Miren au început să zboare dintr-o parte în alta a tastaturii, de parcă terminațiile lor nervoase ar fi fost direct conectate la furia și neputința pe care o simțea în legătură cu povestea aceea.

În articol a relatat fără ocolișuri perversitățile și drumul prin întuneric parcurs de James Foster, un angajat dintr-un club Blockbuster aflat la periferia New York-ului. Expunea totodată în detaliu cum de la adăpostul propriei case pusese pe picioare un adevărat imperiu de producție și distribuție a imaginilor cu conținut sexual pedofil, alături de declarațiile soției sale, Margaret, care mărturisea cum acesta șantaja și exploata minori cu scopul de a trimite înregistrări video cu ei clienților împrăștiați în toată lumea. Articolul era însoțit de una dintre fotografiile realizate de profesorul Schmoer cu aparatul lui de unică folosință, în care se vedea un pat cu cadrul ruginit și cearșafurile răvășite în fața unui trepied. În timp ce Miren scria repede articolul și rotativele așteptau să fie puse în funcțiune, Phil a propus mai multe titluri, l-a trimis pe corector după două cafele și l-a anunțat pe machetator să se pregătească de prelucrarea grafică a materialului. După câteva minute încordate ce păreau insuficiente pentru a duce lucrul la bun sfârșit, întrucât existau termene-limită care nu puteau fi depășite dacă voiau ca ziarele să apară pe stradă la prima oră, Miren a rostit un simplu „Gata” când ceasul arăta că nu trecuseră decât douăzeci și unu de minute.

Chiar în momentul acela, după o lectură rapidă din partea lui Phil Marks, profesorul Schmoer a început să aplaude, urmat de corector și de director, care a felicitat-o pentru intrarea în lumea ziarului *Manhattan Press*.

În dimineața următoare, când toate ziarele vuiau cerând răzbunare pentru moartea unei persoane nevinovate, un articol din *Manhattan Press*, semnat de o oarecare Miren Triggs, se detașa din rândul acestora expunând detaliile vieții lui James Foster, care arsese de viu de îndată ce fusese pus în libertate, și ale soției sale, Margaret S. Foster, care se găsea în custodia poliției fără ca niciun mediu de comunicare să știe nici cine era, nici de ce fusese arestată, nici de ce copiii lor aveau să fie preluați de serviciul de Asistență Socială. Scandalul acela avea să deschidă o lungă dezbatere

despre pedeapsa cu moartea în statul New York, despre cât de departe trebuia să se meargă cu dreptatea în asemenea cazuri, despre incompetența polițiștilor care pusese în libertate un individ cu o cameră atât de sinistă în propria casă, însă, la nivelul străzii, impresia generală era că flăcările fuseseră cea mai potrivită pedeapsă posibilă pentru cineva precum James Foster.

30 noiembrie 2003
Cinci ani de la dispariția Kierei

*Poate mai sunt oameni care nici nu vor să știe
că până și pe trandafirii desăvârșiți
spinii cresc în voie, nestingheriți.*

Miren a ieșit din redacție și s-a îndreptat spre o parcare din apropiere pentru care plătea aproape trei sute de dolari pe lună. Era o sumă exorbitantă, dar de multă vreme renunțase să mai ia metroul ca să nu împartă același spațiu cu niște necunoscuți. Puțini oameni din New York se deplasau cu mașina personală și pentru o vreme a reușit să se descurce folosind taxiul, dar, de când a trebuit să facă muncă de teren, și-a dat seama că varianta aceasta nu era funcțională. Și ea înțelegea că era o contradicție, pentru că de multe ori cu mașina ajungeai mai greu în anumite puncte ale orașului, iar pentru un jurnalist, așa ceva era inacceptabil. Ea însă nu fusese angajată la *Press* ca reporter de evenimente, pentru care lumea era un generator de știri în ritm alert, ci la departamentul de investigații, unde trebuia să abordezi teme care trecuseră neobservate sau care fuseseră ascunse, pentru a le dezvălui publicului și a descoperi adevărul. Genul acesta de jurnalism presupunea o oarecare liniște, dar nu era lipsit de stres. Miren avea mereu impresia că alt ziar avea să-i fure povestea înainte ca ea să apuce să o publice, iar în practică, dat fiind că trebuia să jongleze cu mai multe povești complexe în paralel și să cerceteze arhive, dosare, birouri guvernamentale și baze de date publice, se confrunta cu un efort uriaș, compensat doar de impactul articolelor publicate. De multe ori lucra în echipă, în grupuri de trei sau patru jurnaliști, atunci când faptele cercetate căpătau o amploare mai mare, dar alteori se încumeta ea singură să tragă de fir fără știrea nimănui din redacție. Într-o zi, fără ca nimeni să i-o fi cerut și fără măcar să bănuiască la ce lucra, a venit la birou cu un articol scris într-un stil critic și emoționant totodată despre dispariția unei fete de șaisprezece ani dintr-un sat misterios numit Salt Lake și pe care nimeni nu

părea să o caute la momentul acela. Altă dată, în schimb, se prezenta cu o poveste ce părea să implice figuri importante din Ministerul Justiției care își petreceau timpul liber pipăind fete minore într-o discotecă în Caraibe.

Încetul cu încetul a reușit să-și forjeze o reputație și, chiar dacă investigația asupra dispariției Kierei Templeton ajunsese pe linie moartă chiar în momentul în care principalul suspect ardea în flăcări, ea tot nu a încetat să o caute.

Închiriasse o mansardă într-o clădire de cărămidă roșie aproape de fluviu și depozitase acolo toate dosarele și documentele pe care le strânsese și peste care se uitase de atâtea ori încât credea că nu mai putea să găsească nimic nou în ele. Înainte de a ridica oblonul care permitea accesul în acel spațiu s-a uitat în toate părțile ca să se asigure că nu o vedea nimeni. Strada era pustie, iar garajele din zonă erau închise. A împins cu putere, tulburând pacea din jur cu scrâșnetul metalului ruginit.

Înăuntru nu mai levita praful, ci poveștile din dosarele ordonate cu grijă și închise în vreo zece fișete sprijinite de perete. Pe sertare se puteau citi diverse numere scrise pe etichete de carton reprezentând decenii începând cu „60” și continuând spre dreapta până în prezentul marcat discret cu „00”. Celelalte mobile aveau numere scrise pe sertare, printre care: Kiera Templeton, Amanda Maslow, Kate Sparks, Susan Doe, Gina Pebbles și multe altele. Acolo, Miren păstra toată informația despre cazurile în curs ce nu păreau să aibă soluție, cu speranța de a descoperi o pistă-cheie pentru a putea lămuri cele întâmplare.

A deschis sertarul cu numele Kierei, a scos mai multe dosare și o cutie și le-a așezat pe unul dintre dulapuri. S-a aplecat ca să le pună pe toate într-o sacoșă de pânză și, fie din cauza tăcerii din jur, fie din cauza încordării pe care o simțea de câte ori se afla în spațiul acela plin de povești triste și complicate, s-a speriat îngrozitor când a auzit telefonul sunându-i din pardesiu.

- Mamă? Nici nu-ți închipui ce m-ai speriat.
- Eu? Nu cumva faci ceva periculos?
- Lasă, nu-i nimic. Sunt... la birou. Ai nevoie de ceva? Sunt ocupată.
- Ah... nu. Voiam numai să știu ce mai faci.
- Sunt bine, mamă.
- Anul ăsta casa a fost cam pustie fără ține de Ziua Recunoștinței.
- Știu, îmi pare rău, mamă... Dar chiar trebuia să lucrez.

— Mă bucur, draga mea. Lucrezi în domeniul care îți place și pentru care ai studiat, dar...

Miren a închis ochii. Se simțea îngrozitor.

— Știu, mamă, știu. Îmi pare rău. De câteva săptămâni am tot încercat să pun punct unuia dintre articole și... lucrurile s-au complicat în ultimul moment. O sursă s-a dat înapoi, s-a dezis de ceea ce declarase mai înainte, așa că nu mai puteam să publicăm nimic dacă nu ne bazam pe o confirmare. A fost o cursă contra-cronometru să găsim o nouă martoră care să certifice povestea. Chiar îmi pare rău.

— Ai petrecut Ziua Recunoștinței la birou, nu-i așa?

— Bine, dacă asta te consolează, te asigur că nu am fost singură. Ziarul trebuie să ajungă în fiecare zi a anului la chioșcuri și la ușile oamenilor din toată țara. Birourile au fost pline de oameni ca mine. Șefii au cerut curcan cu mazăre pentru toată lumea. Așa că să nu crezi că am mâncat un sandviș amărât în fața computerului.

— Asta faci aproape în fiecare zi, a contrazis-o mama ei.

— Da, dar nu de Ziua Recunoștinței.

— Mă bucur că se poartă frumos cu tine, draga mea. O meriți din plin.

— Trebuie să pun și eu umărul. Internetul a adus schimbări mari și unele departamente au redus personalul. Cred că acum e momentul să mă străduiesc mai mult. Ce ar fi lumea asta fără jurnaliști?

— Nu știu, scumpo, dar tot ce știu e că îți ducem dorul. Tatăl tău iar a spus bancul acela îngrozitor cu fructele de anacard la cină și era cât pe ce să-i intre unul în nas.

— Iar? Nu se poate, a râs Miren.

— Îl cunoști doar.

Miren era așa de atentă la conversație încât nu a sesizat zgomotul pașilor venind din spate și nici mișcarea umbrei proiectate pe umărul ei. O mână puternică a apucat-o din spate și i-a acoperit gura, lăsând să-i cadă telefonul pe podea în timpul conversației, în timp ce doamna Triggs auzea nedumerită zgomotul aparatului izbindu-se de sol și gemetele surde ale fiicei ei:

— Miren? Ce se întâmplă? Mai ești pe fir?

Câteva clipe, bărbatul nu a făcut altceva decât să o țină pe Miren imobilizată, în tăcere, încercând să-i măsoare reacțiile și tentativele de a se elibera din strânsoare, pe măsură ce pulsul i se accelera, activându-i toate

mecanismele de apărare. Pentru o clipă, i s-a tot repetat în minte imaginea ei lipsită de apărare de când stătea întinsă pe bancă, îmbrăcată în rochia aceea portocalie sfâșiată cu care a fugit cuprinsă de panică până acasă. A început să răsuflă și mai precipitat, pe când își auzea în depărtare mama care încă mai aștepta la capătul celălalt al telefonului.

— O să meargă repede... Am... ceva pentru tine, a amenințat-o din spate o voce masculină aspră.

— Miren? Cine e bărbatul acela? Miren! s-a auzit strigând doamna Triggs.

Atacatorul a început să-i pipăie buzunarele pardesiului până când a simțit portofelul și a încercat să i-l ia. În momentul acela, Miren și-a deschis gura și l-a mușcat cu putere, prinzând între dinți degetul arătător și mijlociu al bărbatului al cărui țipăt s-a auzit la rândul său prin receptor; până când să-și dea seama ce i se întâmplă, zăcea întins pe jos, cu capul sprijinit de un fișet, cu țeava unui pistol băgată în gură.

— Și eu am ceva pentru tine, i-a spus Miren în șoaptă, cu hotărâre, armând.

39.

27 noiembrie 2010

Doisprezece ani de la dispariția Kierei

*Poți ajunge să duci dorul durerii
dacă este singurul lucru care îți dă speranță.*

Agentul Miller a ajuns cu caseta la biroul FBI și, de îndată ce a intrat, și-a aruncat pardesiul gri pe masa unde se afla o poză înrămată de la absolvirea fiicei sale, apoi s-a îndreptat spre Departamentul de Analiză Științifică pentru a se convinge, la fel ca în cazul celor dinainte, că nu mai erau și alte amprente decât cele previzibile, adică ale lui Grace, Aaron sau ale persoanei care le-a găsit.

În primul an, singura utilitate a amprentelor a fost să-l poarte spre o pistă greșită și să facă un copil să izbucnească în lacrimi, fără ca descrierea acestuia să ducă la alcătuirea unui portret-robot care să aducă mai multe lămuriri decât că era vorba de o femeie albă cu părul creț. Portretul acela robot ținut pe peretele biroului strâmt, lângă monitor, nu se vedea decât parțial, în timp ce restul era acoperit de un teanc de dosare de carton pline de hârtii.

Următoarele două casete apărute începând cu anul 2003 fuseseră compromise de contactul absolut aleatoriu cu atâtea mâini străine până când au ajuns în mâinile poliției sau familiei încât amprente găsite nu foloseau la nimic.

La o primă vedere, a patra înregistrare era la fel ca celelalte; era o casetă TDK de o sută douăzeci de minute, fără cutie, băgată într-un plic cu protecție care se putea cumpăra de la orice chioșc de pe teritoriul întregii țări. Nu avea timbre poștale, semne, zgârieturi, numai numărul patru desenat pe el. Pachetul părea intact, și poate faptul că fusese găsit în cutia poștală a casei unde locuise înainte familia Templeton însemna că acea singură sursă de probe pe care o aveau nu fusese compromisă.

— John, te deranjează dacă arunci o privire la asta? i-a spus Miller agentului responsabil de analiza științifică.

— Încă o casetă cu Kiera?! A trecut prin multe mâini?

— Teoretic, doar familia Templeton a pus mâna pe ea și, poate, chiriașii care locuiesc în vechea lor casă. Dacă găsești ceva, dă-mi de știre.

— Te grăbești? l-a întrebat celălalt, neliniștit.

— Am aproape cincizeci și cinci de ani. Sigur că mă grăbesc.

— De acord. Peste două ore te anunț ce am găsit.

— Înainte de asta, te rog, digitalizeaz-o și trimite-mi arhiva. Și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să iasă dintre pereții ăștia.

— De acord, a acceptat John. E ceva ieșit din comun în ea? Vreo schimbare de mobilier sau altceva? În cea de-a treia apărea rochia portocalie, nu?

— În aceasta, pur și simplu... nu este.

John Taylor și-a ținut o clipă respirația, apoi a continuat, hotărât:

— Bine. Acum mă apuc.

— Mulțumesc, John. Mă găsești la biroul meu. Orice ai găsi, te rog să mă anunți.

— Garantat.

Agentul Miller s-a întors la masa lui fără să-și facă prea multe speranțe și, după ce a pornit computerul și a introdus parola, a intrat pe intranet ca să verifice încă o dată cele trei casete primite anterior și să se uite pentru a „n”-a oară pe rapoarte.

În dosarul intitulat „Kiera Templeton” organizase toate arhivele pe care le deținea în legătură cu aceasta, grație unui efort recent din partea FBI de a digitaliza materialele și de a reduce astfel cantitățile uriașe de hârtie care se adunau cu fiecare dosar, precum formulare, fișe, rapoarte, fotografii, imagini negative, probe fizice. Fiecare caz de dispariție pe care îl prelua ajungea să ocupe tot mai mult spațiu și aduna praf, cu un risc sporit de a nu găsi ceva tocmai atunci când avea mai mare nevoie. A deschis fișierul numit „Video”. Originalele erau depozitate într-o cutie de carton, într-o sală de la subsol aflată sub pază unde se ducea numai ca să lase noul original. Familia primea, la cerere, o copie a fiecărei casetei VHS, cu obiectivul simbolic de a rămâne cât mai aproape de imaginea cea mai recentă a fiicei lor. În acest fișier a găsit o listă amănunțită cu arhivele corespunzătoare camerelor de supraveghere din zona dispariției, lângă multe altele din anii anteriori, dovezi ale încercărilor de a descoperi cine anume lăsa casetele în diverse puncte.

De fiecare dată când apărea o nouă casetă, îndeplinea același protocol: verifica una câte una, în ordine, înregistrările dinainte cu Kiera, realizate în aceeași încăpere tristă, pentru a retrăi senzația aceea de neputință care îl făcea în mod paradoxal să nu se lase bătut și să continue investigația. A deschis prima înregistrare, cea pe care o văzuse de cele mai multe ori și care a inițiat seria casetelor cu Kiera, și, după un minut nesfârșit plin de întrebări fără răspuns, și-a acoperit fața cu mâinile.

Aceasta era caseta în care fetița se juca cu o păpușă într-o căsuță de lemn, se ridică și își lăsa jucăria pe pat, pentru ca imediat să-și lipească urechea de ușa și după aceea să se uite pe fereastră. Apoi se întorcea, se uita la cameră și înregistrarea se sfârșea.

În a doua casetă primită de familia Templeton, lăsată în apropiere de biroul lui Aaron într-o zi de august din 2007, Kiera avea doisprezece ani, o siluetă zveltă și picioare subțiri. Lui Miller îi era greu să se uite mai departe la imagini. În această înregistrare, Kiera nu făcea altceva decât să scrie de mână într-un fel de carnet cu o expresie serioasă. Nici măcar o clipă nu s-a uitat direct la obiectiv. Calitatea imaginii era la fel cu a primei casete, ceea ce i-a făcut pe alți experți FBI să deducă faptul că era vorba de același tip de cameră de filmat, amplasată într-un punct fix, a cărei imagine era emisă în direct pe un ecran din apropiere conectat la un aparat video marca Sanyo, judecând după dărele magnetice lăsate de capul de înregistrare.

A treia casetă, găsită într-un parc în februarie 2009, a fost cea mai groaznică lovitură pentru familia Templeton și era cea la care se uitau copleșiți de durere. Aceasta o arăta pe Kiera la vreo paisprezece ani, tot în cameră, cu ușa închisă, așezată la birou, scriind ceva de mână în niște caiete negre, în timp ce plângea și ofta. Pentru câteva clipe se ridică și părea să vocifereze în direcția ușii, dar cum stătea cu spatele, nu se putea ghici ce anume spunea. Experții au dedus că era vorba de o singură frază formată din patru cuvinte după ce au analizat mișcarea mandibulei în funcție de pulsațiile osului de sub ureche, așa cum se putea percepe din înregistrare. Prin urmare, fetița nu era singură, cine o ținea sechestrată se afla atunci prin apropiere, iar ea știa, însă în afară de aceste informații nu se mai putea deduce mare lucru. Pe masă se puteau observa patru caiete identice, părând a fi niște jurnale personale, pe care atât Grace, cât și Aaron le priveau cu mândrie și își imaginau ce ar fi putut să-și noteze fiica lor acolo.

Odată, Grace Templeton a stat o noapte întreagă să se uite la caseta aceea încontinuu, plângând împreună cu fiica ei, însoțind-o în această tristețe, șoptindu-i prin ecran să nu se îngrijoreze, pentru că într-o zi avea să-i fie alături, că avea să o aline și să o sprijine mereu, chiar dacă ea nu era conștientă de lucrul acesta, chiar dacă nu-și mai amintea de existența ei.

În înregistrarea aceasta, Kiera arăta diferit: nu mai purta părul prins în coadă, ci și-l lăsase liber, până mai jos de sâni abia dezvoltăți, ca două vârfuli muntoase pe care poate nimeni nu avea să le escaladeze.

Iubirea pe care o simțeau față de ea văzând-o cât de mare se făcuse de la o înregistrare la alta creștea tot mai mult și în toate direcțiile, pentru că de acum nu mai împărtășeau doar amintirile primilor trei ani de viață, ci îi erau alături și atunci când plângea, nutreau speranță când zăreau umbra unui zâmbet, văzând-o cum evoluează și cum se maturizează ca un spirit liber, chiar dacă era închisă ca o pasăre frumoasă într-o colivie aurită.

Agentul special Spencer, colegul care mai înainte lucrase la biroul din fața lui, a ieșit dintr-o sală aflată la capătul celălalt și a venit în întâmpinarea lui Ben:

— Iar povestea cu fetița? A apărut o nouă casetă?

— Așa e.

— Acum suntem prinși cu altă fetiță, Ben, cazul de pe digul paisprezece. Nu putem să implicăm mai multe resurse și știi asta. Căutarea ei ne-a consumat din buget cât treizeci de dispăruți. Răspunsul e nu.

— Chiar dacă e așa, mai dă-mi o zi. Măcar pentru protocolul obișnuit: amprente, ADN, verificarea camerelor de supraveghere. De data asta pare... altceva.

— Nu putem, Ben. Nu mai e mult până să o găsim pe fata de pe digul paisprezece, de aceea am nevoie de tine. Iubitul ei a mărturisit. Ne mai lipsesc doar niște ochi care să reconstituie unde ar fi putut să o arunce. Vreau să te duci acolo și să te implici în cercetările de detaliu. Avem o echipă de scafandri gata să caute în zonele indicate de noi. Treaba e ca și făcută, nu mai trebuie decât să centrăm puțin obiectivul.

— Am promis familiei Templeton că o să verific asta.

— Nu pot să-mi blochez unul dintre agenți într-un caz care nu mai duce nicăieri, Ben.

— Niciodată nu am fost unul dintre agenții tăi, Spencer. Dintotdeauna nu am fost altceva decât simpli colegi de birou.

— Acum ești unul dintre agenții mei, fie că-ți place, fie că nu. Oricât ai zice că nu am meritat să fiu promovat, am rezolvat o sută paisprezece cazuri din o sută douăzeci. Tu te încăpățânezi să-ți pierzi vremea cu cele fără rezolvare. Toată lumea merită să fie găsită, nu numai Kiera Templeton.

— Ești un dobitoc.

— Nu mă face să-ți deschid un dosar disciplinar, Ben. Ajunge.

— N-ai decât să-l deschizi. Întotdeauna ai fost un idiot, iar asta nu face decât să o confirme.

Agentul special Spencer și-a schimbat expresia, fiindu-i de-a dreptul milă de Ben, apoi a spus pe un ton oficial și ridicat, ca să fie auzit în tot biroul:

— Agent Miller, ești suspendat din activitate o lună de zile, timp în care nu vei avea acces la incinta, resursele și materialele care fac obiectul investigațiilor în curs. Dosarele în lucru vor fi preluate automat de agentul Wacks.

Ben a dat din cap, privindu-și întrebător restul colegilor care au coborât privirea. I se părea o nedreptate ca cineva precum Spencer să capete atâta autoritate numai ocolind problemele și nu înfruntându-le în mod direct, așa cum făcea el. S-a ridicat, și-a luat pardesiul gri și i-a dat o ultimă replică sfidătoare:

— Știți ce ne deosebește pe noi doi? Tu te-ai concentrat mereu numai pe procente de cazuri rezolvate, pe când eu m-am dedicat în proporție de sută la sută absolut fiecărei persoane dispărute fără urmă.

— Atunci ai grijă ca nu cumva și cariera ta să dispară fără urmă, i-a răspuns tăios celălalt.

Ben s-a întors cu spatele, lăsându-l în urmă pe Spencer, fără să știe ce avea să se întâmple mai departe cu viitorul lui ca agent.

O clipă mai târziu, o arhivă cu numele Kiera_4.mp4 a apărut într-un fișier de pe intranet, unde agentul Miller păstra toate materialele despre caz, numai că acesta se afla deja pe stradă, gândindu-se la ce anume îi mai rămânea de făcut de acum încolo.

A format numărul lui Miren Triggs, jurnalista de la *Press care* mereu îl scotea din sărite, dar nu i-a răspuns. Apoi s-a hotărât să sune chiar la *Manhattan Press* și să întrebe de ea, dar o fată amabilă cu o voce plăcută i-a spus că în ziua aceea nu trecuse deloc pe la redacție.

„Unde ești? Naiba să te ia”, a spus el după ce a închis telefonul.

Miren Triggs
1998

*Înăuntrul nostru sunt umbre
de multe forme și mărimi,
iar când le vine vremea, unele cresc
așa de mult încât acoperă totul.*

Oricât de cinic ar părea, atunci când l-am văzut, în 1998, pe James Foster arzând în flăcări la televizor pe când stăteam pe canapeaua lui, vorbind cu soția lui în timp ce copiii lui dormeau la etajul de sus, nu am simțit milă. Era ca și cum puteam să văd în sfârșit că ticăloșii plăteau pentru mârșăviile lor și că se făcea dreptate.

Nu-mi amintesc dacă am pufnit sau dacă am lăsat să-mi scape un zâmbet la vederea imaginii aceleia, dar jur că așa mă simțeam în sinea mea. După primul impact provocat de imagine și după citirea titlului care se derula pe ecran („BREAKING NEWS: J.F. ars de viu după retragerea acuzațiilor și punerea în libertate”) pe canalul care emitea știri douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, profesorul Schmoer i-a spus lui Margaret că îi părea rău pentru ceea ce i se întâmplase soțului ei, iar eu am ieșit din casă fără să spun nimic ca să evit o atitudine ipocrită.

Mă simțeam al naibii de bine și nu voiam să-mi stric acea senzație, cu atât mai puțin după ce profesorul îmi spusese că aveam locul ca și asigurat la *Press* dacă reușeam să trec proba de a scrie un articol despre James în noaptea aceea. Eram emoționată și euforică. Era un amestec plăcut de sentimente. Chiar dacă nu o găsisem pe Kiera, impresia aceea că se făcuse dreptate era încântătoare, și chiar dacă acea direcție de căutare părea epuizată, nu aveam de gând să mă dau bătută prea ușor.

Am ajuns la redacție după ce am așteptat sosirea poliției și după ce Jim i-a relatat procurorului ceea ce îi spusese mai înainte pe scurt. Și acolo, în redacția aceea, s-a produs magia. Aproape toți redactorii plecaseră, iar

directorul ne-a primit cu o strângere de inimă fermă și sinceră. Am redactat contra-cronometru articolul acela pe care părinții mei, plini de mândrie, aveau să-l înrămeze și să-l expună în salon, iar în timp ce scriam, îmi amintesc că singurul lucru pe care îl aveam în gând era să nu planeze nicio umbră de îndoială asupra adevăratului caracter al lui James Foster.

Când am terminat de scris și toată lumea m-a aplaudat, am simțit acel moment de conexiune, acea scânteie care transformă încordarea în fericire, și a fost pentru prima dată, preț de câteva ore, când am reușit să-mi șterg din minte ce s-a întâmplat în noaptea aceea în parcul prin care nu mă mai încumetam să trec.

Am plecat de la redacție aproape de ora trei dimineața, după ce Phil Marks, directorul publicației, îmi ceruse să fiu a doua zi la patru după-amiază la ședința de redacție. Aveam să încep cu un contract parțial de după-amiază, după cursuri, până când aveam să termin facultatea. Jim și cu mine am intrat în lift serioși, fără să spunem un cuvânt, aproape evitând să ne privim. Am chemat un taxi care circula în direcție contrară celei spre care mă îndreptam eu, iar când ne-am urcat împreună, el a dat fără să se gândească adresa apartamentului meu.

— Felicitări! mi-a spus. Ai un loc la *Press*.

— Da... am răspuns eu.

Eram așa de încărcată de emoții, conștientă că urma să comit vreo greșeală, inevitabilă și în același timp catastrofică, încât simțeam că explodez. El privea înainte, tăcut, însă pantoful lui maro se mișca de colo-colo pe covorașul din taxi.

— Ți-am...

Atunci m-am înclinat asupra lui și l-am sărutat, întrerupând ceea ce urma să spună.

După o clipă, mi-am dat seama că buzele noastre se desprindeau unele de altele aidoma unor amanți care se despărțeau într-un aeroport. Mă îndepărta de el, dar ca să mă poată privi mai bine. Ochii lui i-au ținut pe ai mei în întunericul autovehiculului, în timp ce sclipirile Manhattanului se strecurau pe fereastră, iluminându-i intermitent ochii și barba de trei zile. M-am apropiat iar de el și l-am sărutat din nou. Pentru o clipă cât a stat neclintit părea să se bucure de moment, dar apoi m-a îndepărtat din nou, ceea ce m-a făcut să cred că făcusem o greșeală și că totul avea să se încheie acolo.

— Asta nu e bine, Miren, a șoptit el, cu glasul cel mai blând cu care îmi

vorbise vreodată.

— Puțin îmi pasă, am răspuns eu cu tonul cel mai hotărât care mi-a ieșit vreodată pe gură.

Ne-am sărutat tot drumul. Și în scara blocului meu. Și în timp ce mă chinuiam să descui ușa. Și când ne-am scos hainele. Și atunci când ochelarii i-au aterizat de pe nas pe pardoseală și i s-a spart o lentilă, și apoi, iremediabil, când corpurile noastre goale se cufundau în patul din apartamentul meu ca o cutie de chibrituri.

O oră mai târziu, amândoi eram chinuiți de remușcări pentru ceea ce se petrecuse între noi, dar convinși în același timp că era ceva inevitabil. S-a îmbrăcat în liniște, în penumbră, iar eu am fost prima care am rupt tăcerea:

— Așa ceva nu o să se mai întâmple, Jim, am spus eu în șoaptă.

— De ce? Mie îmi place să fiu cu tine, Miren. Ești... diferită.

— Pentru că nu poți să-ți pierzi singurul loc de muncă pe care îl mai ai, i-am răspuns eu.

— Nu trebuie să afle nimeni.

— Predai jurnalism de investigație. Clasa e plină de oameni dornici să caute adevăruri.

Jim a râs.

— Atunci ne luăm rămas-bun aici, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Cred că așa e cel mai bine.

El a încuviințat, întors cu spatele. S-a aplecat fără cămașă pe el după ochelari și i-a băgat în buzunar.

— O să-ți meargă bine, Miren. Ai ceva diferit. Nu am mai văzut asta la nimeni.

— Singurul lucru care mă deosebește de ceilalți e încăpățânarea.

— Asta e calitatea principală la un jurnalist.

— Știu. De la tine am învățat asta.

S-a îmbrăcat, în timp ce eu am rămas tot în pat. Și-a luat rămas-bun de la mine cu un sărut pe buze, făcându-mă să-mi amintesc ani de zile cum zgâria barba celui care mă făcuse să ies din grota mea adâncă.

În dimineața următoare, articolul despre James Foster de pe prima pagină din *Press* avea să împânzească toată țara, în timp ce numele meu avea să se asocieze de atunci pentru totdeauna cu cazul Kierei Templeton întrucât dădusem în vileag adevărata poveste ascunsă în spatele singurului suspect înregistrat de poliție în dosar.

Mi-am sunat părinții de dimineață să le dau veștile cele bune, iar ei nu au întârziat să se ducă să cumpere mai multe exemplare din ziar pe care le-au împărțit în dreapta și-n stânga prin tot orașelul, mândrindu-se cu fiica lor cea faimoasă.

Mama m-a întrebat dacă aveam să-i vizitez la sfârșit de săptămână, așa cum le promisesem, dar angajarea mea la ziar îmi anulasese brusc toate planurile. Mai târziu, cu trecerea anilor, aveam să regret amânarea acelor întâlniri improvizate, ținând seama în special de lucrurile pe care aveam să le descopăr mult mai târziu, dar pe atunci eram prea tânără și, ce dracu', tocmai promisem un post la *Manhattan Press*.

Aveam de gând să-mi rezerv dimineața aceea doar pentru mine, numai că în minte îmi încolțise o urmă de speranță ca o flacăra arzătoare, încât, aproape fără să-mi dau seama, am ajuns să trec pragul unui magazin de arme care, de afară, arăta mai degrabă ca o casă de amanet.

— Ce model doriți? Dacă vă trebuie ca să vă apărați proprietatea, vă recomand unul din acestea, m-a consiliat un domn mai în vârstă cu un aer mândru de membru al Asociației Naționale a Posesorilor de Arme.

Spunând acestea, a scos de sub tejghea o pușcă cu țeava scurtă care părea să cântărească o sută de kile.

— Nu... eu... vreau doar un pistol. Pentru autoapărare.

— Sunteți sigură? Dacă vă intră în casă, trebuie să știți că răufăcătorii poartă din astea cu ei.

— Sunt cât se poate de sigură. Un pistol e exact ceea ce-mi trebuie.

Magazinul acela avea pereții și vitrinele înțesate de arme de toate felurile, puști, pistoale, revolvere, mitraliere, expuse de parcă ar fi fost pantofi. Era imposibil să nu te simți cuprins de panică la vederea acestora.

— Dacă achiziționați unul mai scump de o mie de dolari, primiți cadou o cutie cu gloanțe de douăzeci și cinci.

— Hm... de acord. Atunci un pistol și o cutie de gloanțe.

Individul a râs ca de o glumă și mi-a arătat vitrina unde se afla o varietate de-a dreptul amețitoare de modele și calibre. Apoi mi-a dat să completez un formular și mi-a spus că trebuia să aștept până mi se verificau antecedentele. Când m-a întrebat dacă am permis de portarmă, am rămas cu gura căscată:

— Permis?

— Asta se cere în New York, fata mea.

— Nu am. Eu sunt din Carolina de Nord. Acolo... lucrurile stau altfel.

— Atunci ar trebui să-l cumperi de acolo dacă...

— Chiar nu se poate să treceți cu vederea mărunțișul ăsta? Am nevoie de pistol ca să mă apăr în propria casă. Locuiesc în Harlem, în ultima vreme e o debandadă totală. În blocul meu s-au dat șase spargeri până acum, am mințit eu.

— Hoții erau negri, nu-i așa?

Am încuviințat. Ce ușor era să manipulezi un asemenea om!

— Se cred mari și tari, ei fac legea în oraș și distrug tot ce le iese în cale. Ți-l las la șase sute dacă îmi promiți c-ai să tragi când îți intră-n casă. Mai bine să crape ei decât tu, fata mea.

— Așa e... bineînțeles, am îngăimat eu, îngrozită numai la gândul că aș fi putut să-l folosesc într-o situație reală.

Vânzătorul l-a pus într-o pungă și mi-a cerut să-i promit că nu o să-l port pe stradă. Când am ieșit din magazin și am pornit cu arma în rucsac, am început să mă simt ciudat. Un pistol la purtător nu era același lucru ca un spray cu piper, pe care îl aveam mereu asupra mea și care m-ar fi apărut tot la fel de mult ca o umbrelă. Arma, în schimb, îmi transmitea o senzație diferită, deși, conform statisticilor, să port un pistol cu mine creștea și probabilitățile de a sfârși împușcată. Nu erau rare disputele, atacurile și bătăile în care armele ajungeau în mâini nepotrivite și o detunătură puternică puneă capăt vieții celui care se împotrivise să-i fie furată geanta sau portofelul. Eu însă aveam nevoie de siguranța aceasta, chiar dacă nu aș fi purtat pistolul pe stradă. Aveam nevoie de el. Nu căutam răzbunare, nu de asta îl luasem, ci pentru că aveam nevoie să re trăiesc senzația că se face dreptate ca atunci când l-am văzut arzând pe James Foster. Uneori, răufăcătorii trebuie să plătească, nu-i așa?

Când am ajuns acasă am pus pistolul la păstrare sub pernă și m-am încredințat că pe masă se afla în continuare CD-ul adus de profesorul Schmoer.

Aveam timp să arunc o privire pe el până la ora patru când începea oficial prima mea zi de muncă la redacție, așa că l-am introdus în computer, gândindu-mă că aveam să dau de un conținut asemănător cu ceea ce văzusem deja.

Era vorba de o arhivă cu înregistrările a aproape o sută de camere de supraveghere în plus față de ceea ce îmi trimisese pe e-mail.

În unul din foldere se găseau vreo sută de documente cu transcrieri de declarații ale diverșilor locatari din clădirea unde apăruseră hainele și părul tăiat al Kierei. Din câte am putut să-mi dau seama, era o copie completă a investigației poliției intrată cine știe cum în posesia lui Jim, care părea să fie tot ceea ce știau autoritățile până în momentul acela.

Am citit transcrierile declarațiilor realizate de poliție, însă niciuna din cele mai bine de cincizeci de persoane care locuiau în bloc nu observase nimic. În ziua și la ora aceea, cei mai mulți ieșiseră fie ca să vadă baloanele uriașe, fie ca să asiste la spectacolele de stradă sau să facă ultimele cumpărături pentru cină. Iar cei care rămăseseră acasă nu auziseră nimic ciudat la parterul clădirii de la numărul 225. Fuseseră înregistrate de asemenea declarații pe formulare scanate de agenți ale tuturor celor care dețineau un magazin sau un stand cu mâncare în apropiere de Herald Square. Pe Strada 35 se aflau cincizeci și șapte de localuri de mai multe feluri, însă în ziua aceea nu erau deschise în vecinătatea intersecției principale decât două supermarketuri, un magazin cu articole diverse și cadouri, șase standuri unde se vindea mâncare la pachet, printre care unul cu kebab, altul cu felii de pizza la un dolar și patru cu hotdog. Aveam din nou senzația deprimantă a unui caz imposibil de rezolvat și mă simțeam copleșită de noianul acela de informații ce păreau să nu ducă nicăieri.

Când m-am uitat din nou la ceas era trei după-amiaza, așa că m-am dus la redacția unde cu o noapte înainte viața mea se schimbase pentru totdeauna. Când am ajuns, m-am uitat plină de emoție la numele ziarului de pe clădire și i-am cerut recepționerei să-mi permită accesul în clădire în baza listei de angajați.

— Miren Triggs, i-am răspuns cu mândrie când m-a întrebat cum mă numesc și la ce etaj mă duc.

În timp ce se asigura de corectitudinea datelor, din spatele meu s-a auzit o voce masculină răgușită:

— Domnișoară, vă rog să mă ajutați să-mi găesc fiica.

Nu era un glas spart, ci un glas sfârâmat în mii de cioburi pe care nimic nu le mai putea lipi la loc. M-am întors, uluită, și atunci l-am văzut pentru prima dată înaintea ochilor pe Aaron Templeton, care ținea în mână un exemplar din ziua aceea cu articolul meu pe prima pagină, deznădăjduit și cu fața plină de lacrimi.

41.

12 septembrie 2000
Loc necunoscut

*Oare hoții nu se tem
că ar putea fi jefuiți?*

— Mila! a strigat din nou Will pe când ieșea din casă și se uita în toate părțile. Mila!

Era aproape de ora amiezii și un soare strălucitor învăluia cu o lumină albă casele din vecinătate. Un vânt ușor de toamnă mângâia cu suflarea lui rece frunzele gardului viu.

— S-a întâmplat ceva, Will?

Un fior i-a străbătut corpul, dându-și seama că poate vecinul lui, un pensionar din Kansas care locuia singur în casa alăturată, o văzuse pe Kiera și îi descoperise povestea.

— Cine e Mila? l-a întrebat acesta cu o expresie nedumerită de la înălțimea terasei sale.

Purta o salopetă de blugi cu un pulover alb pe dedesubt, iar pe cap, o șapcă roșie cu un slogan al campaniei electorale pentru George Bush, lăsând să se vadă sub cozoroc o față contrariată.

— Păi... Da... E pisica noastră.

— Aveți pisică? Nu am văzut-o niciodată umblând pe aici.

— Da... E o pisică europeană gri. O avem de ani de zile, dar niciodată nu iese din casă. Nu o găsim. Trebuie să fi scăpat.

— Nu am văzut-o pe aici, dar dacă o văd, te anunț, de acord, vecine?

Will a încuviințat și l-a privit pentru câteva clipe, îndoindu-se de expresia lui prietenoasă și serioasă. Iris și Will au pornit fiecare în sens opus să cerceteze o suprafață mai mare și să caute pe stradă în ambele direcții. Dacă o găsea cineva, totul s-ar fi terminat pentru ei.

Iris alerga neliniștită, se uita după fiecare copac, container, arbust și după fiecare colț din vecinătate. Will căuta la rândul lui posomorât și speriat, gândindu-se fără încetare că acele câteva clipe de neatenție puteau

să-l condamne la închisoare pe viață.

În timp ce amândoi alergau încoace și încolo, în curtea interioară a casei, Kiera se uita concentrată la un fluture care se așezase pe o floare portocalie. Era prima dată când ieșea după foarte multă vreme, nici nu-și mai aducea aminte cât, iar strălucirea soarelui o făcuse să se uite în jur cu ochii întredeschiși. Albastrul cerului avea o nuanță diferită de cea văzută de la fereastra camerei sale. Chiar și grădina din spate, pe care se obișnuise să o vadă prin geam, părea altfel și avea niște culori așa de vii încât arăta ireal.

A simțit că o ia cu amețală, apoi că o cuprinde o furnicătură stranie în corp. S-a așezat pe gazon, gândindu-se că poate așa avea să-i treacă și a început să se scarpine pe brațe, de parcă senzația aceea ar fi provenit de la ceva exterior. Apoi a trebuit să închidă ochii pentru că pleoapele îi atârnavă mai grele ca niciodată, și chiar în clipa când, la scurtă vreme, și-a făcut apariția și Iris, aproape fără să mai poată respira, Kiera a început să aibă convulsii la fel ca acelea de care suferea și mama ei din când în când.

— Mila?! Ce-i cu tine?

Iris a zgâlțâit-o cu putere, îngrozită să-și vadă astfel fiica, încercând zadarnic să o scoată din starea aceea ce părea că nu se mai sfârșește și că era cu neputință de controlat.

— Mila! a strigat ea încă o dată deznădăjduită. Trezește-te!

La auzul strigătelor soției sale, Will a început să alerge spre casă, apoi a luat-o pe coridorul lateral care ducea spre curtea din spate, condus de plânsetele femeii. Când a ajuns, a văzut-o îngrozit pe Mila întinsă pe jos, cu capul într-o parte, pumnii strânși și corpul încordat, tremurând puternic.

— Ce se întâmplă aici, Iris? Ce i-ai făcut fetei?

— Ce vrei să spui?

— Fă ceva. Nu vezi cum tremură? a spus el de parcă Iris ar fi avut soluția.

— Țsta nu e un simplu tremurat, Will. E ceva mai rău, pentru numele lui Dumnezeu. Trebuie să o ducem la un medic.

— Ai înnebunit? Mai bine o las să moară.

Iris și-a ațintit ochii plini de furie asupra soțului.

— Cum de îndrăznești să spui așa ceva? Ajută-mă să o duc în casă. Nu pot singură.

Will s-a străduit din greu să o ridice pe Kiera. Corpul îi era rigid ca o scândură, iar picioarele îi înțepeniseră din cauza încordării. Brațele i se

zbăteau ritmic atât de puternic încât Will a fost cât pe ce să o scape de vreo două ori înainte să o aducă înapoi în casă și să o lase în camera ei, pe patul acoperit de cuvertura portocalie. Apoi, cât timp a durat criza și Iris s-a tot văitat, crezând că fetița ei avea să moară, a umblat încoace și încolo prin încăpere, gândindu-se ce naiba ar fi putut să facă.

Peste câteva minute, corpul mărunț și firav al Kierei a încetat să se mai zbată, iar Iris a izbucnit iar în lacrimi, de data aceasta de bucurie, a îmbrățișat-o, a îngenuncheat lângă pat și i-a mulțumit lui Dumnezeu că i-a salvat copilul. A mângâiat-o o vreme pe păr, simțind-o epuizată, și i-a netezit cu grijă bretonul care i se așternuse în sfârșit liniștit pe frunte. Când Kiera a deschis ochii, Iris s-a uitat la ea de aproape, la câțiva centimetri de față, cu un zâmbet așa de sincer și umed de cât plânsese încât a făcut-o să se simtă din nou acasă.

— De ce plângi, mamă? a șoptit Kiera, cu greu.

— Pentru nimic... scumpa mea... numai că... a bâiguit ea în timp ce-și storcea mintea să găsească pentru fiica ei explicații convingătoare și, în același timp, liniștitoare. Mi-era teamă să nu ți se fi întâmplat ceva rău.

— Mă doare tare capul.

Iris și-a privit soțul care analiza cu expresie serioasă toată situația, convins că a o ascunde în continuare acolo putea să se transforme într-o greșeală iremediabilă.

— Nu poți să ieși din casă, Mila. Ai văzut doar ce se întâmplă. Te poți îmbolnăvi grav de tot, a spus Will, încercând să interpreteze întâmplarea în favoarea lui.

— Să mă îmbolnăvesc?

— Da, iubito, a șoptit Iris cu blândețe. Am crezut că... te-am pierdut.

— Nu m-am pierdut... Mă jucam lângă fereastră...

— Știu... Doar că... nu trebuie să ieși. E spre binele tău. Nu vrem să ți se întâmple nimic rău.

— De ce? a întrebat Kiera, cu o voce vădit obosită.

— Din cauza poluării, a undelor electromagnetice, a aparatelor electronice. Toate astea sunt foarte periculoase și... dacă ieși din casă, te îmbolnăvești, a răspuns Iris, amintindu-și că văzuse cândva pe un post pseudoștiințific un documentar ciudat despre hipersensibilitatea la undele electromagnetice care ajunsese să o convingă.

Conform acestuia, persoanele care sufereau de hipersensibilitate

electromagnetică manifestau simptome diverse, fiecare fiind greu de verificat, precum amețeală, usturimi, stare de rău, tahicardie, dificultate de a respira și chiar o senzație puternică de greață sau tuse convulsivă atunci când se aflau aproape de o sursă de unde electromagnetice. Emisiunea arăta viața izolată pe care o ducea o femeie de cincizeci de ani din San Francisco, fără să iasă din casă și aproape fără să vadă lumina zilei, întrucât susținea că atunci când o făcea, undele semnalului de la telefoanele mobile, din ce în ce mai frecvente pe stradă, îi produceau usturimi și o senzație de rău încât simțea că e pe cale să-și piardă cunoștința. Femeia relata că atunci când vedea pe cineva vorbind la telefon pe stradă, trebuia să traverseze pe trotuarul celălalt ca să evite impactul distrugător al undelor ucigașe. Tot în filmare apărea și un băiat de douăzeci de ani, pasionat de domeniul informaticii, care își acoperise pereții casei cu folie de aluminiu ca să evite suferința cauzată de misterioasele și omniprezentele unde.

Documentarul se încheia cu unul dintre reporteri care deschidea și închidea telefonul mobil din buzunar în timp ce îi luă interviu băiatului în propria locuință, fără ca acesta să resimtă nicio senzație de amețeală sau de usturime, însă Iris nu mai văzuse și partea aceasta pentru că începuse să se certe cu Will, abia sosit acasă.

— Unde? Ce e asta? a început să întrebe nedumerită fetița, care era mai inteligentă și mai curioasă decât puteau să controleze ei.

— Sunt... lucruri care ies din aparatele electrice. Sunt emise de antenele telefoanelor mobile, de aceea noi nu avem asemenea telefoane în casă. Și antena de la televizor emite unde rele.

— Televizorul? Are unde rele? a murmurat ușor fetița întinsă pe pat.

Înainte ca femeia să aibă timp să răspundă la întrebarea aceea, s-au auzit două lovituri puternice în ușa de la intrare. Iris și Will au schimbat repede priviri între ei. El i-a făcut un gest fetiței să nu scoată un sunet. Voia să dea de înțeles că nu e nimeni acasă și să ignore acele bătăi, dar o voce pe care au recunoscut-o imediat a răzbătut până la ei:

— Will! Sunt Andy, vecinul tău. E totul în regulă?

30 noiembrie 2003
Cinci ani de la dispariția Kierei

***Nu toate secretele
trebuie să iasă la lumină.***

Individul care o atacase pe Miren nu știa că își alesese victima greșită. Când trecuse pe lângă ea în minutele dinainte și o urmărise pe străzi până la magazin, crezuse că era o pradă ușoară: o fată tânără, fragilă, atrăgătoare și îmbrăcată bine. Putea să aibă bani asupra ei și astfel să-i rezolve problemele financiare pentru următoarele două sau trei săptămâni, dar cel mai important: era frumoasă; iar el, un coate-goale convins că-i un donjuan, s-a gândit că trecuse destulă vreme de când nu se mai culcase cu o femeie. A scos un cuțit și a început să se furișeze după Miren, uitându-se într-o parte și-n alta ca să se asigure că nu mai era nimeni prin zonă. Cu toate că era în plină zi, dacă reușea să intre cu ea în una din magazine, treaba era ca și rezolvată. Așa își umplea timpul și se mai distra și el.

A observat-o de la distanță și, când a văzut-o în cele din urmă că ridică unul dintre storuri, a rânjit, lăsând să se vadă un șir de dinți îngălbeniți și plini de carii.

În orașul New York care numără mai bine de opt milioane de locuitori se estimează că au loc mai mult de două mii de violuri pe an, ceea ce înseamnă șase pe zi, prin urmare unul la patru ore. Ceea ce a urmat ar fi putut să confirme statistica pentru acel interval orar dacă victima nu ar fi fost Miren Triggs.

După ceea ce trăise în 1997, Miren se schimbase foarte mult. Pentru o vreme i-a fost frică să iasă pe stradă, să meargă la petreceri, să străbată parcul unde fusese violată, dar după ce a fost acceptată la *Manhattan Press* și a realizat prima ei investigație, a descoperit că singura metodă de a combate frica era să mergi înainte, să ieși din propria grotă și să lupți pentru a schimba lucrurile din jur. Articolul în care dezvăluise adevărul despre James Foster, ars de viu în centrul New York-ului, a însemnat

confirmarea faptului că cei buni aveau câștig de cauză și că fricile și umbrele puteau fi înfrânte. În consecință, și-a cumpărat o armă pe care să o păstreze în casă, s-a înscris la un curs de autoapărare și și-a promis că nu avea să mai guste nici măcar o picătură de alcool atât timp cât bazele de date ar fi arătat că prin oraș umbla liber fie și un singur agresor sexual.

Când atacatorul a prins-o din spate, Miren apucase deja să se gândească preț de două secunde la ce urma să facă. Era de ajuns o mușcătură, un braț tras puternic în jos, o răsucire rapidă ca să-l doboare la pământ. Asta a vizualizat în minte și chiar asta s-a și întâmplat. După aceea a scos pistolul și i-a băgat țeava în gură.

— Și eu am un cadou pentru tine, a șoptit Miren cu hotărâre, în timp ce trăgea piedica armei.

Apoi, în timp ce bărbatul o privea cu o expresie îngrozită și gust de metal în gură, și-a întins mâna spre mobil și i s-a adresat mamei:

— Te deranjează dacă te sun mai târziu? Acum sunt...

— Miren? Sper că nu îmi cumperi nimic de Crăciun. Știi doar că nu îmi plac cadourile.

— Tocmai acum plătesc la casieria unui supermarket. Te sun mai târziu.

Vocea lui Miren părea chiar mai blândă decât de obicei și, înainte ca mama ei să formuleze un răspuns, a încheiat conversația și a oftat, privind spre agresor cu un zâmbet rece.

O oră mai târziu, o ambulanță prelua o urgență după ce primise un apel anonim de la o cabină telefonică. Atunci când au ajuns la locul indicat de vocea feminină de la capătul celălalt al firului, au găsit un individ cu mâinile legate de o bară de fier între două containere din port, cu o rană urâtă produsă prin împușcare între picioare. Când l-au întrebat ce anume se întâmplase, bărbatul n-a știut să explice, așa că în raportul de mai târziu al poliției avea să scrie că fusese vorba de o reglare de conturi între traficanți mărunți de droguri. Miren îl amenințase că, dacă sufla o vorbă, avea să-l găsească pentru că era sigură că numele lui figura în baza de date cu agresori sexuali din oraș, la care el i-a răspuns cu o tăcere mai lungă decât ar fi fost de așteptat.

•

Miren s-a întors cu mașina până în centru, la vechiul ei apartament din Harlem, cu două cutii pline de informații despre caz pe care avea să le parcurgă fără oprire până târziu în noapte, îmbrăcată tot în pijama și tot fără

să se ridice de la birou. Din când în când sorbea dintr-o doză de coca-cola și mușca dintr-un măr, ca să compenseze. Își cumpăraseră un laptop iBook G3 de îndată ce ieșise pe piață, descotorosindu-se de uriașul computer iMac cu monitor verde albastrui cumpărat cu câțiva ani înainte. Într-un colț al apartamentului, la lumina unei lămpi de masă flexibile, păstra ca ultim vestigiu tehnologic, simbol al rezistenței în fața progresului adus de noul ei computer, un mic tranzistor cu antena întinsă spre fereastră.

Când s-a simțit cu totul copleșită de șirul de numere corespunzătoare străzilor, camerelor de supraveghere, declarațiilor și codurilor poștale, Miren s-a uitat la ceas și a deschis radioul.

Un beculeț roșu s-a aprins instantaneu și vocea lui Jim Schmoer, vechiul ei profesor, a învăluit camera:

„... vocea vie a speranței. Dacă nu, am să vă povestesc cazuri ieșite din comun, la fel de derutante precum cel de care ne vom ocupa astăzi și care ține ca pe jar poliția din întreaga lume. Copilul pictor din Malaga, Spania, este un bun exemplu a ceea ce urmează să vă spun. Acum cincisprezece ani, în 1987, a dispărut un băiat cu un talent deosebit pentru pictură pentru care a fost numit așa cum ați auzit, copilul pictor. Într-o zi de aprilie a plecat de acasă, în drum spre o galerie și... a dispărut de pe fața pământului de parcă nu ar fi existat niciodată. Sau cazul Sarei Wilson, în vârstă de opt ani, care s-a dat jos din autobuz în fața casei sale din Texas și nu a mai ajuns să intre pe ușă. Ambele cazuri au fost urmărite în lumea întreagă pentru caracterul neobișnuit al dispariției. Sau cazul micuței Marion Wagon, de zece ani, din Franța, dispărută în 1996, la ieșirea din școală. Niciun copil nu dispare pur și simplu de pe lumea aceasta. Ori moare, din nefericire, ori cineva dorește să nu fie găsit.

Numai că în cazul Kierei Templeton este altceva. Cel care știe unde se află vrea să fie găsită sau vrea să se joace sau poate vrea să se știe că îi merge bine și să se renunțe la căutări. Nu se știe sau nu se poate ști ce este în mintea celui care o ține sechestrată, însă cheia jurnalismului de investigație nu este să găsești ceea ce cauți, ci să nu încetezi niciodată să cauți”.

Miren a dat aprobator din cap și a zâmbit. Îi plăcea să simtă că, într-un fel sau altul, profesorul Schmoer continua să îi fie alături, călăuzindu-i drumul. Apoi a dat volumul mai încet și a deschis mai departe documente cu fotografii și declarații. A intrat în folderul din computer unde transferase

conținutul CD-ului dat de profesor cu cinci ani înainte și a revizuit din nou imaginile camerelor de supraveghere. Spera să aibă o scânteie de luciditate, o sclipire creativă care să o ajute să unească punctele acestui puzzle imposibil de deslușit, însă în cele din urmă n-a făcut decât să repete în minte ultimele cuvinte ale profesorului: „să nu încetezi niciodată să cauți”.

— Ce altceva crezi că fac, Jim? a întrebat ea, sorbind iarăși din doza de coca-cola și mușcând încă o dată din măr.

43.

12 septembrie 2000

Loc necunoscut

**Răutatea îi simte după miros
pe cei care sunt impregnați cu ea.**

— Ascunde fetița! a spus în șoaptă Will, speriat. Ascunde-o! Dacă o vede, suntem pierduți.

Iris a închis ușa de la dormitorul Kierei și a rămas cu ea înăuntru, ascultând conversația de la distanță. Fetița era vlăguită din cauza crizei prin care trecuse și se uita din pat la chipul îngrijorat al mamei.

Iris și-a auzit soțul umblând prin casă, apoi căutând prin sertare, după care a răzbătut până la ea zornăitul metalic ca de clopoțel al unor chei. Cu toate acestea, nu putea să asocieze sunetul acela ascuțit cu al singurului mănunchi de chei care deschidea un anumit lacăt din locuință. La ușa s-au auzit trei bătăi stranii, iar vocea lui Will a răsunat tunătoare între pereții casei.

— Vin! O clipă!

Iris s-a asigurat că Kiera închisese ochii, răpusă de somn și de durerea de cap. În cealaltă parte a casei, Will a deschis ușa cu grijă, scoțând capul afară și salutându-l pe nou-venit.

— Ai nevoie de ceva, vecine? a întrebat el prin ușa întredeschisă.

— Chiar e totul în regulă?

— Sigur că da, de ce să nu fie? a răspuns el, încercând să împrăștie suspiciunea lui Andy.

— Dacă ai avea nevoie de ceva, mi-ai spune, nu-i așa, vecine? Cred că avem încredere unul în celălalt... în comunitate.

— Sigur, Andy. De ce-mi spui asta?

— Nu dai și tu o bere?

Will s-a uitat înapoi, dispărând pentru o clipă din crăpătura ușii și a plescăit din limbă.

— Știi... e vorba de Iris. Nu... nu se simte prea bine.

— Ei, nu mai spune! Doar am văzut-o mai devreme fugind pe stradă. Mai lasă-mă cu din astea!

Andy a împins ușa, ceea ce l-a năucit cu totul pe Will.

— Cred că nu...

Vecinul a intrat repede în casă de parcă ar fi încercat să găsească ceva ce nu ar fi trebuit să vadă, uitându-se într-o parte și-n alta a salonului. Zgomotul pașilor lui Andy înăuntrul locuinței i-a înghețat lui Iris sângele în vene, făcând-o să-și lipească urechea de peretele acoperit cu tapet înflorat, mai rece decât ar fi fost de așteptat. De unde se afla și-a îndreptat ochii spre casa de păpuși adusă de Will în dormitor, lăsându-și privirea să se piardă în spațiul acela miniatural, încercând să evadeze din propria locuință care i se părea acum uriașă și în care se simțea din ce în ce mai mică.

— Ce vrei, Andy? a întrebat Will deranjat de prezența celui-lalt. Cred că n-ai deloc... bun-simț. Nu e normal ca vecinii să intre neinvitați în casa celorlalți și să... să-și bage nasul în lucrurile lor.

— Ai dreptate. Iartă-mă, vecine. Unde... unde-mi este buna creștere? a spus acesta pe un ton mios, în timp ce se așeza pe canapea și își punea picioarele pe masă. Așa ceva nu e... normal. Ai perfectă dreptate.

Will a înghițit în sec înainte să deschidă gura:

— Andy, cred că va trebui să te invit afară. Iris nu se simte bine și... vreau să stau lângă ea. Aș vrea... ei bine, știi doar ce vreau să spun, aș vrea s-o iau puțin în brațe.

— Știi? a spus vecinul, ducând conversația în altă direcție. Soția mea a murit acum șase ani. Și... adevărul e că viața nu e dreaptă. Niciodată nu ne-a dat copii. Am tot încercat, iar și iar. Ne-o trăgeam în fiecare noapte, chiar și când era la ciclu, poate se prindea ceva. Ce vremuri grozave, trebuie să recunosc. Mie... mie nu-mi trebuiau copii. Dar ea își dorea. Nu vorbea decât despre asta. Se oprea în fața unei vitrine cu haine pentru copii și se prăbușea, plângea, uitându-se după rochițe și pantalonași cât palma pe care aproape că nu ni-i puteam permite.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, Andy, abia a murmurat Will.

— Eu nu-mi băteam capul cu asta, dar ea... ea căuta mereu metode să-i crească fertilitatea: dimineața suga coji de lămâie, noaptea își freca vaginul cu oțet. Când mă culcam cu ea parcă mâncam salată, nu alta. Nu știu dacă pricepi ce vreau să spun.

Will îl asculta fără să spună nimic.

— Numai despre asta vorbea, iar eu... ei bine, o ascultam. Asta face un soț, nu? O ascultam tot timpul. Știi doar cum era Karen. Vorbea întruna. Mai ales cu nevastă-ta. Și știi ce îmi tot spunea?

Will se simțea tot mai stânjenit.

— Că vorbea cu nevastă-ta despre același lucru. Că și ei îi era greu să rămână însărcinată. Vorbea chiar și despre pozițiile pe care le scoreați. Și eu, ce să zic? Nu aveam nimic de obiectat. Făceau schimb de informații bune. Ba chiar v-am copiat de multe ori. Metoda cu perna, cu făcutul sex pe pardoseala rece din salon sau de un număr par de ori. Ne-o trăgeam întruna și aproape în toate colțurile casei. Era o petrecere de zile mari, ce mai! Așa am ținut-o până când a făcut un atac cerebral în mijlocul supermarketului. De la stres, spuneau unii medici. De la hormonii pentru fertilitate, ziceau alții. Niciunul n-a știut să-mi spună motivul exact, dar a murit și... de atunci, s-a terminat cu focurile de artificii. Mă ascuți?

— Da... îmi amintesc ce s-a întâmplat... ne-a luat pe toți prin surprindere, a spus Will aproape în șoaptă, cu nervii întinși la maximum. Acum, dacă nu te deranjează...

— Și știi ce i-a mai spus soția ta? a continuat Andy, de parcă nu ar fi auzit invitația să iasă.

— Ce?

— Că nu puteați să aveți copii. Că așa ceva ieșise din discuție. Că ovarele ei erau moarte și că uterul respingea parcă tot ce intra acolo.

— Da... bine. Noi tot încercăm să... mergem înainte, încă mai în... mai încercăm, chiar dacă ne-am cam pierdut speranța. Nu mai suntem nici așa de tineri...

— Știu. Îmi închipui, vecine.

— Andy, dacă nu te deranjează, am lucruri de făcut și...

— Și tocmai de aia mă întreb... cine-i fetița pe care ați băgat-o în casă pe furiș?

— Ce fetiță? a întrebat Will cu un țipăt înfundat.

— Hai, Will... nu încerca să mă prostești. V-am văzut ce disperați erați când căutați în jurul casei. Pe mine vrei să mă duci de nas? Credeam că suntem prieteni...

— Știi, Andy... nu trebuie...

— E Kiera Templeton, nu-i așa?

La auzul acestor cuvinte, Will a simțit cum se prăbușește pe dinăuntru

ca într-un hău, încât nu mai știa ce să-i răspundă. I s-a adunat un nod în gât și un val de furie i-a strâns corzile vocale, împiedicându-l să mai articuleze vreun sunet.

— Fetița e la voi. Fetița căutată acum câțiva ani. Mi s-a părut că era ea. S-a schimbat... dar... ce fețișoară are, nu-i așa? Cum să-i uiți fețișoara? Ce recompensă puseseră pentru ea? Jumătate de milion? Pfuuu... Bani, nu glumă, nu-i așa, vecine?

— Ce vrei, Andy? Bani? Asta vrei? Știi că trăim de azi pe mâine. Abia ne permitem să plătim cheltuielile casei.

— Nu ai înțeles nimic din ce ți-am spus, nu-i așa, Will? O vreau... pe nevastă-ta. Vreau singurul lucru care-mi lipsește. Am încercat să merg la curve... dar... nu e același lucru. Nu merge, nu e natural. Dar Iris... cu ea...

— N-aș fi crezut c-ai fi... așa de...

Andy a arătat spre ușa de la dormitorul Kierei.

— Aici e fetița? Pot s-o văd?

Will era așa de năucit încât a răspuns doar mișcându-și capul de sus în jos. Andy a zâmbit și s-a ridicat dintr-un salt. Când a trecut pe lângă el, i-a dat o palmă pe spate, apoi a întors mânerul ușii, lăsând să se vadă interiorul încăperii unde se afla Iris, cu fața acoperită de lacrimi de disperare. Apoi s-a uitat la fetiță, aproape adormită, desprinsă de atmosfera infernală care plutea în jur. Andy i-a zâmbit lui Iris, apoi s-a apropiat de ea ca să-i șteargă o lacrimă.

— Andy... te rog, nu... a murmurat ea.

— Încearcă să mă înțelegi, Iris... întotdeauna mi-ai părut așa de... normală. Și toate lucrurile de care îmi spunea Karen că le încercai cu Will... Mereu îmi închipuiam cum... N-am să spun asemenea lucruri de față cu o fetiță... dar... mereu îmi închipuiam cum ți-o trăgeai, a spus Andy în șoaptă, apropiindu-se deodată de urechea lui Iris.

Iris a simțit cum se prăbușește și mai mult și s-a sprijinit plângând de Andy.

— Nu-ți face griji, dragă... O să te simți bine cu mine. Până la urmă... suntem... vecini.

Deodată, Iris s-a îndepărtat de el, iar Andy a auzit-o suspinând uluită.

— Hei, Andy! a strigat Will din pragul ușii.

Bărbatul s-a întors, surprins, văzându-l în fața lui pe Will cu pușca de

vânătoare în mână, pe care o ținuse mereu sub lacăt în dulapul din hol, descuiat cu doar câteva minute mai devreme:

— Will! s-a auzit un țipăt.

Împușcătura l-a nimerit cu un sunet sec în abdomen, făcându-l pe Andy să se prăbușească pe podea peste câteva clipe, cu sângele șiroind din gură.

Câteva alice rătăcite s-au înfipt în perete, lăsând în încăpere o urmă de neșters despre cele întâmplate. Iris s-a aruncat plângând asupra Kierei și i-a mângâiat fețișoara când a văzut-o că deschide ochii la auzul detunăturii.

— Ce se întâmplă, mamă?

— Nimic... iubito. Dormi mai departe... E doar tata... care s-a lovit.

Corpul lui Andy sângera pe podea, în timp ce Kiera continua să stea întinsă pe pat; nu voia să se miște, nu voia să se uite, simțind cu o parte a ființei că se întâmplase ceva rău. Iris a sărutat-o pe frunte, iar micuța a închis ochii în suspinele mamei ei, care ar fi vrut să țipe de spaimă și nu putea. Will a rămas tremurând lângă ușă, fără să se clintească din loc preț de un minut nesfârșit, uitându-se la cadavrul vecinului său zăcând pe podea într-o baltă de sânge ce se întindea cu repeziciune, așa cum o fac numai spaimile cele mai cumplite.

Miren Triggs
1998

Când a fost viața blândă cu tine?

Prima mea conversație cu Aaron Templeton a fost deprimantă. Mă aștepta la intrarea în clădirea *Manhattan Press* unde, după cele spuse de paznici, stătuse neclintit vreme de două ore, măsurând din priviri pe toată lumea care trecea pe acolo și întrebând din când în când dacă o cunoștea cineva pe Miren Triggs, cea care semnase articolul despre James Foster.

— Da, eu sunt, am răspuns nedumerită.

— Putem să vorbim?

— Trebuie... trebuie să mă duc la birou. Sunt așteptată la redacție.

— Vă rog... am o mare rugămintă.

M-a șocat de-a dreptul bărbatul acela cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât mine, cu aer învins, care îmi cerea ajutor cu un glas sfâșietor, așa că nu am putut să nu răspund cererii sale. O parte din mine se temea să abordeze prea de aproape cazul dispariției Kierei, ca nu cumva această apropiere să-mi altereze obiectivitatea și să mă abată de la drumul drept. Dar pe cine voiam oare să păcălesc? Eram atât de adâncită în caz, încercând să găsesc un răspuns în privirea uimită a Kierei din afișele pe care vântul le țâra prin oraș, încât mă simțeam la fel de implicată în căutarea acesteia precum propria ei familie. Am sunat-o de la recepția clădirii pe secretara ziarului ca să anunțe la redacție că aveam să ajung mai târziu din cauza unei probleme ce nu suferea amânare. Da, am întârziat în prima mea zi de muncă. Asta însemna să începi cu dreptul...

Am încercat să-mi închipui infernul prin care trecea Aaron Templeton, judecând după înfățișare, dar oricât de mult mă străduiam, eram convinsă că în realitate se simțea mult mai rău decât arăta. Avea niște cearcăne adânci, o barbă neîngrijită, părul răvășit și hainele boțite. Dacă nu aș fi știut nimic despre el, mi-ar fi fost ușor să mi-l imaginez făcându-și veacul la intrarea unei bănci în preajma bancomatului, stând pe jos cu mâna întinsă

la unul și la altul și cu o sticlă de băutură ascunsă într-o pungă de hârtie.

L-am dus la o cafenea din colț, vizavi de clădirea ziarului, iar el a plătit cafelele. Când ne-am așezat în cele din urmă, a rostit un cuvânt la care nu mă așteptam și pe care simțeam că nu-l merit:

— Mulțumesc, domnișoară Triggs.

— Vă rog, nu trebuie să-mi mulțumiți, am răspuns eu.

— Azi-noapte a murit un monstru și de atunci lumea e un loc ceva mai bun.

— Eu n-am... n-am avut nimic de-a face.

— Știu, dar l-ați dat în vileag ca toată lumea să știe cine era de fapt. Dacă nu ați fi fost dumneavoastră...

— Vă rog să mă tutuiți. Nu sunt decât... ei bine, nu sunt decât cineva care e în căutarea adevărului.

— Dacă nu ai fi fost tu... toată lumea ar fi crezut că era un individ de treabă care a fost judecat greșit. Toate ziarele spun asta, nu-i așa?

— Toate, mai puțin *Manhattan Press*.

— De aceea am și venit, pentru că sunteți singurii care caută adevărul despre tot ce s-a întâmplat. Tipul ăsta nu merita să moară ca un erou și... mulțumită ție nu va fi privit așa.

— A murit pentru că toți oamenii aveau nevoie să se facă dreptate, numai că au confundat-o cu răzbunarea. Și nu din cauza articolului. Dar... nu aveți de ce să-mi mulțumiți, am răspuns cam nelămurită. Pot să vă întreb ceva, domnule Templeton?

— Sigur că da.

— De aceea ați venit până aici? Ca să-mi mulțumiți că am făcut publică povestea lui James Foster?

Aaron a stat pe gânduri câteva clipe, apoi a răspuns șovăielnic:

— Da... și nu. Am venit să te întreb ce altceva mai știi.

— Nu pot... nu pot să vă spun nimic mai mult, domnule Templeton. Presupun că știți că această informație nu v-o poate da decât poliția.

— Te rog...

M-am ridicat, gata să plec. Știam că ce-mi cerea nu era deloc în folosul meu.

— Trebuie să mă întorc la redacție.

— Te rog... spune-mi doar dacă ai văzut ceva în casa lui care să-ți dea de înțeles că fetița mea ar putea să fie ținută acolo. Doar atât.

Am oftat, gândindu-mă că dacă îi dădeam informația aceea, nu avea cum să mă afecteze. Apoi am tăgăduit din cap, în tăcere.

— Nimic?

— Nu, domnule Templeton. Fiica dumneavoastră nu se afla acolo. Și nici nu părea să se fi aflat vreodată. Nu pare... să fi fost răpită de James Foster, nici pe departe. Ceea ce nu e atât de rău. Credeți-mă. Poate că fetița se află în altă parte și că e mai în siguranță decât ar fi fost cu bărbatul acela.

— Îți mulțumesc, Miren, e mai mult decât aș fi putut dori, a spus, ștergând cu un deget o lacrimă care i se scurgea pe față.

— Acum chiar trebuie să plec. Dacă aveți nevoie de mai multe informații, cred că ar trebui să vorbiți cu agenții care se ocupă de caz. Eu... știu prea puține. Știu doar ceea ce a ajuns la urechile presei, poate ceva mai mult, dar nimic relevant care să ajute la găsirea ei.

— Ai vrea să mă ajuți să o găsesc pe Kiera? a spus el deodată, de parcă cu chiar aș fi fost în stare să fac ceva, implorându-mă atât de sincer încât mă durea să-l ascult.

Am strâns din buze cu o expresie compătimitoare.

— Să nu credeți că e nevoie să mi-o cereți. Deja sunt în căutarea ei. Dar... nu e ușor. Nimeni nu a văzut nimic. Nu a văzut-o nimeni pe stradă, camerele de supraveghere nu au surprins nimic. Nu există nimic. Nu ne rămâne decât... decât să așteptăm să descoperim ceva nou. Cineva o să comită o greșeală sau o să găsim ceva deosebit. Dar... nu încetați să vă căutați fiica. E posibil ca poliția să-și epuizeze în curând mijloacele și atunci... va trebui să fiți îndeajuns de puternic încât să nu vă prăbușiți.

— Miren, îmi promiți că o s-o cauți mai departe?

— Dumneavoastră o veți face?

— Nu știu ce altceva să fac cu viața mea. I-o datorez soției mele.

— Eu nu renunț la ce mi-am pus în minte. Vă asigur că nu voi înceta să vă caut fiica.

— Îți mulțumesc, Miren. Pari un om bun la suflet. Viața trebuie să fi fost blândă cu tine.

Am râs în sinea mea. Cât de puține știa despre mine și cât de repede îndrăznise să lanseze opinia aceea greșită!

— Dumneavoastră sunteți un om bun? l-am întrebat eu.

— Cred că da. Sau cel puțin... încerc, a spus, aproape hohotind de plâns.

— Când a fost viața blândă cu dumneavoastră?

Nu mi-a răspuns, dar a dat din cap aprobator înainte de a sorbi din cafea. Mi-am luat rămas-bun de la el după ce am făcut schimb de numere de telefon ca să ne anunțăm asupra evoluției cercetărilor și ca să ne informăm reciproc asupra oricărui detaliu care ar fi ajutat la continuarea căutării.

Aaron Templeton mi-a lăsat o impresie bună, dar nu puteam să-mi dau seama dacă motivul era sentimentul de milă față de el sau privirea lui care într-adevăr transmitea speranță.

După aceea m-am întors la redacție, iar el a rămas în cafenea, uitându-se pe fereastră cu ochii pierduți la oamenii care traversau strada în grabă.

Poate că încerca să găsească în memorie când anume se purtase ca un ticălos astfel încât să merite ceea ce i se întâmplase, numai că eu știam prea bine că viața nu funcționa așa, că mereu puneă bețe în roate de câte ori și oricui putea. Înțelesesem deja că dacă viața află că nu poate să-ți pună piedică, atunci îți dăruiește o bicicletă fără frâne ca să-ți zdrobești oasele.

Când am ajuns, m-am așezat la masa ce mi-era destinată, făcându-mă că așez lucrurile în ordine. După zece minute, o femeie brunetă cu un chip vesel s-a apropiat de mine și mi-a spus:

— Tu ești Miren Triggs, nu-i așa? Fata cea nouă.

Am încuviințat.

— Felicitări pentru articolul de pe prima pagină! Asta înseamnă să intri pe ușa din față. Eu sunt Nora. Din câte mi-a spus Phil, suntem în aceeași echipă și deja ai întârziat. Ai să faci față, corespunzi profilului. E drept că ești și tânără. Mai târziu am să ți-l prezint pe Bob, e cam zezzec, dar e dintre cei mai buni. Iar Samantha... pe unde naiba umblă Samantha? a întrebat, ridicându-și ochii și căutând-o cu privirea prin birou.

— Bob Wexter? Legendarul Bob Wexter?

— Chiar el. Și nu e atât de legendar când ajungi să îl cunoști personal. Cu chestiunile zilnice e aiurit rău. Uneori nu știe nici unde-i e masa.

— O clipă... Ești cumva Nora... Nora Fox?

Nora mi-a răspuns cu un zâmbet. Nu-mi venea să cred. Vorbeam cu Nora Fox în carne și oase, autoarea unei serii de articole care scosese la iveală uneltirile CIA în legătură cu presupuse favoruri sexuale oferite unor senatori în schimbul aprobării unei legi privind jocurile online. Făcuse și reportaje despre manipularea alegerilor din America Latină în stare să răstoarne guvernele. Era o eminență și îmi vorbea cu un calm și o degajare pe care nu puteam să le asociez cu capacitatea ei de a pătrunde în adâncurile

cele mai întunecate ale sistemului.

— Da, bineînțeles. Eu sunt.

— Am citit multe din reportajele tale, am spus, plină de entuziasm, simțind cum urechile mele mai au puțin și aplaudă de emoție.

— Miren, pot să-ți spun Miren, nu-i așa? Mulțumesc. Am să-ți explic cum merg lucrurile aici și o să vedem apoi ce anume ai putea să faci.

— Da, te rog, i-am răspuns eu.

— Trei dintre noi, Samantha, Bob și cu mine, acum patru cu tine, ne ocupăm de un anumit subiect. Teoretic, Bob este șeful, dar nu și practic. Nu există șefi. Împreună alegem o temă și o tratăm în amănunțime. Chiar acum investigăm despre oamenii de afaceri care sunt dați dispăruți prin toată Europa. E ceva suspect de care nimeni nu vorbește. La asta lucrăm acum. Cum te descurci cu franceza? Dar cu germana? Apoi, fiecare se ocupă de o temă, două dacă îl țin balamalele, numai că la acestea trebuie să muncești pe cont propriu. A ta care e? Te-ai hotărât?

— Păi... nu încă.

— Ce-ți place? Ce anume te frământă? Trebuie să intri în căpșorul ăla al tău de jurnalist și să scotocești prin propriile angoase. Ale mele au legătură cu libertatea de exprimare. Mi-e teamă de ziua când nu voi mai fi lăsată să mi se facă auzită vocea, înțelegi?

— Acum ceea ce mă frământă e cum ar fi să dispar precum Kiera Templeton, am răspuns eu.

— Vorbești despre fetița aceea? E o temă bună, așa-i, dar e și complicată. Toate căile de investigație au fost arse, dar... știi, dacă o găsești, ai să câștigi premiul Pulitzer. Te-ai gândit bine.

— Nu... nu-mi trebuie premiul Pulitzer.

— Ei bine, așa zicem toți. Dar... nu te entuziasma prea mult. Asta înseamnă jurnalismul. Aici nu vorbim de legende și sclipici, aici căutăm doar adevărul. Cuvântul tău valorează exact suma pentru care nu te lași cumpărată. Și tocmai aici vine partea grea, știi?

Am încuviințat încă o dată. În timp ce vorbea, aveam senzația că lumea din jurul meu se mișca accelerat. Am observat că oamenii umblau încoace și încolo prin redacție fără să se oprească. Doi redactori mergeau pe un coridor vorbind despre conținutul unor documente, mai mulți angajați scriau grăbiți la computerele lor IBM, în timp ce alții răspundeau la telefon și își notau cele auzite, murmurând datele în sinea lor.

— Pot să te întreb ceva? mi-a venit și mie rândul să pun întrebări.

— Sigur. Dă-i drumul. Ești curajoasă pentru vârsta ta. Îmi place asta.

Am luat-o ca pe un compliment pentru că eram foarte emoționată.

— Chiar crezi că am să fac față?

— Sincer?

Așteptam să continue fără să adaug nimic. Știam că urma să o facă.

— Avem noroc dacă te facem să rezisti mai mult de două săptămâni.

Lumea asta e mai tulbure decât pare de afară.

— Bine, am răspuns, atunci nu-i nicio problemă.

— De ce spui asta?

— Pentru că și eu sunt la fel, am spus, serioasă, la care Nora mi-a răspuns prin tăcere.

1 decembrie 2003
Cinci ani de la dispariția Kierei

*Și, într-o zi, pe neașteptate,
cineva îți cere să nu mai fi tu.*

La o zi după incidentul din mansardă, Miren a ajuns la redacție cu două cutii grele pline cu documente despre dispariția Kierei pe care le-a lăsat pe masă. Era încă devreme, cei doi stagiaari nu sosiseră încă, așa că s-a îndreptat spre biroul Norei ale cărei degete alergau pe tastatura computerului.

— N-avem ce discuta, Miren, a spus aceasta de îndată ce a văzut-o apropiindu-se.

— Chiar atât de supărată ești pe mine?

— Tu ce crezi?

— Îmi pare rău pentru articolul despre casetă. Trebuia să fi hotărât împreună cu echipa, dar... era foarte important. De multă vreme așteptam o asemenea informație, e o șansă unică de a descoperi ceva.

— Știu, Miren, dar trebuia publicat reportajul despre industria cărnii. De luni de zile investigăm subiectul. N-ai mai așteptat aprobarea. N-ai ținut cont de nicio regulă. Ai trimis la tipar articolul tău în loc de cel al echipei.

— Știu... îmi pare rău... dar...

— Sunt lucruri care pur și simplu nu se fac, Miren. Doar ești conștientă de asta. Nu mă așteptam de la tine la așa ceva.

— Era important, Nora. Poate va fi de folos ca s-o găsim.

— Doar tu contezi, nu-i așa? Altceva nu mai contează pentru tine?

Miren nu a răspuns.

— A aflat și Bob. E foc și pară. Acum vorbește cu Phil la telefon.

— Tu l-ai anunțat, nu-i așa?

— L-am sunat ieri în Iordania ca să-i spun ce s-a întâmplat. Habar n-aveam unde era, știi doar că mereu se duce în zonă, mai ales de când cu războiul din Irak. Nimeni nu se aștepta să faci așa ceva, Miren.

— Chiar nu putea să mai aștepte o zi articolul despre carnea de vită?

— Miren, vacile din Washington sunt hrănite cu nutreț de origine animală. E ceva foarte grav. Am trimis câteva mostre spre analiză în Marea Britanie... și dacă totul se confirmă, poate degenera în unul dintre cele mai mari scandaluri din Statele Unite. Avem un avans față de alții și nu ne permitem amânarea lui. Nu știu ce să spun, Miren, era proiectul întregii echipe. Chiar așa de stringent era să-ți publici articolul?

— Mă gândeam că o să fiți de acord. Phil părea mulțumit de rezultat. Numărul se vindea bine și...

— Dar aici nu mai e vorba de Phil și de ce hotărăște el. El se gândește încă la războiul din Irak și la ceea ce se întâmplă în Orient. Noi investigăm ceea ce nimeni nu vrea să fie scos la iveală. Problema cărnii de vită e o temă cât se poate de serioasă, Miren. Se numește boala vacilor nebune. Dacă laboratorul din Marea Britanie ne confirmă bănuiele, e cum nu se poate mai grav. Cu asta ne ocupăm, Miren. Știu că o faci cu intenții bune și că... îți revine ție cazul fetei, dar... Nu ne poți trage pe toți după tine.

— Și ce o să se întâmple?

— I-am prezentat lui Phil o plângere oficială. Îmi pare rău, Miren.

— Serios? El era de acord cu investigația asta. De ce ați făcut asta? Acum... acum va trebui s-o justifice în consiliu și...

— Chiar îmi pare rău, Miren, dar... nu ne-ai dat de ales.

Miren și-a ridicat privirea spre Phil și a văzut că tocmai închisese, așa că a pornit hotărâtă spre biroul lui. Cei doi stagiaari care abia sosiseră au văzut-o pășind cu asemenea dârzenie pe lângă propria ei masă încât nici n-au îndrăznit s-o salute.

— M-au distrus, nu-i așa? a spus Miren, intrând pe ușa biroului lui Phil.

— Miren... știi doar ce părere am. Din partea mea ai undă verde...

— Dar există un dar, nu-i așa? M-au distrus și gata.

— Dar ceea ce ai făcut nu a fost pe placul consiliului. Bob e susținut masiv în ceea ce face, pe când articolul tău nu a primit aprobare.

— Tu însuși mi-ai spus că apariția casetei era ceva... incredibil.

— Știu, Miren, dar... frizează senzaționalismul.

— Chiar ieri mi-ai spus că e bine să...

— Iar azi îți spun că faci parte dintr-o echipă și că trebuie să te adaptezi acesteia. Așa stau lucrurile, Miren.

— Phil... tot ce vreau e s-o găsesc pe fetea asta. De aceea am venit aici.

Asta e șansa noastră.

— Consiliul ne-a cerut să abandonăm subiectul, și pe bună dreptate, Miren. De acum înainte, căutarea se va transforma într-un adevărat circ, iar presa de scandal abia așteaptă să exploateze cazul. Ai văzut ziarele de azi? Ai văzut dezbaterile de la televizor? Toată lumea vorbește despre asta și spală rufele murdare ale familiei în public. Asta nu mai e informație. E curiozitate bolnăvicioasă, iar *Press* nu are ce căuta într-o asemenea cloacă. Ai ajuns aici pentru că l-ai demascat pe adevăratul James Foster. Fetița asta nu are nimic de-a face cu subiectul.

— Vorbești serios? Au venit doi stagiaari să mă ajute. Iar tu mi-ai dat undă verde.

— Miren... cred că am fost destul de clar.

— Și acum ce fac cu ei? Le spun să plece? Asta vrei să-mi zici?

— Nu-ți cer să-i dai afară. Pot să treacă la secțiunea *evenimente*. Acolo e mereu nevoie de ajutor. Am s-o anunț pe Casey să le dea ceva de lucru în departamentul lor.

— Asta e o mizerie, Phil. Eu n-am de gând să renunț la tema asta.

— Miren, îți dai seama și singură că subiectul Kiera Templeton se încheie aici. Ești bună în ceea ce faci, a continuat el după o pauză. N-o să-ți fie greu să găsești o altă temă mai puțin... morbidă. Nu suntem un ziar senzaționalist.

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu e senzaționalism, Phil. Este în joc viața unei fete care are nevoie de noi.

— Tot ce spui sună foarte bine, Miren, într-adevăr. Știu că de fiecare dată când am pus pe tapet tema asta am vândut de două sau de trei ori mai multe exemplare, dar consiliul... e mai interesat acum de credibilitate și seriozitate decât de vânzări. Ai ajutat-o deja pe fetiță. Datorită articolului și atenției mediatice, poate că poliția va pune la bătaie mai multe resurse.

— De când sunt mai interesați de seriozitate decât de vânzări?

— De azi. Consiliului nu-i place când nu se respectă regulile și ordinea ierarhică. Ar trebui să știi lucrurile astea. Cred că... deja i-am dedicat subiectului mai mult timp decât merită.

Miren a făcut cea mai încruntată figură de care era în stare, iar el a lăsat privirea în jos și a început să citească niște foi de pe masă, convins că discuția se încheiase. Era strategia pe care obișnuia să o adopte în asemenea situații.

— Ești nedrept, Phil, i-a spus ea, înainte să iasă din birou, îndreptându-se ca o vijelie spre masa ei de lucru, unde o așteptau cei doi stagiaari abia sosiți care o priveau cu o expresie nedumerită.

— Bună, Miren, a salutat-o fata. Ce e înăuntru? a adăugat ea, arătând spre cele două cutii de carton pe care Miren le lăsase mai înainte pe birou.

— Dragii mei... totul e un rahat. S-a schimbat planul, a spus Miren, dându-și la o parte șuvițele de păr de pe față și pufnind zgomotos. Trebuie să ne mișcăm repede. Azi e ultima voastră zi de investigații. Trebuie să mai urcați un etaj. Treceți la secțiunea *eveniment*. Poate că ție o să-ți placă, a spus, adresându-i-se băiatului.

— Glumești, nu? a întrebat el, neîncrezător.

— Mi-ar plăcea să fie așa, dar... sunt cât se poate de serioasă.

— La naiba... a răspuns acesta cu părere de rău. Chiar ieri am renunțat la un post pe investigații la *Daily*.

— Și de ce ai făcut prostia asta? l-a întrebat Miren, stânjenită. Aici ești doar stagiar, dacă ți se oferă ceva mai bun, nu da cu piciorul. În viață, șansele nu apar chiar pe toate drumurile.

— Știu, dar... aici e vorba de *Press*. Chiar dacă sunt doar un stagiar... nu știu, dar adevărul e că *Press* rămâne *Press*, a argumentat el.

— Și ce-i cu asta? Ceea ce contează sunt poveștile, nu titlul ziarului. Dacă ceea ce scrii e bun, indiferent cum se numește mediul de comunicare, poți să schimbi cursul lucrurilor.

— La naiba, tot bombănea băiatul, uitându-se în tavan.

— Bun, nu mai contează. Hotărârea a fost luată. E o mizerie. Știu. Vă asigur că mă scoate și pe mine din sărite. Dar... așa merg lucrurile pe lumea asta zi de zi. Într-o dimineață ești cineva important în redacție, iar a doua zi compui rebusul de pe ultima pagină.

— Chiar o să trecem la secțiunea *evenimente*?

— Da. Nici nu vă închipuiți cât sunt de supărată.

Băiatul a scos un oftat răsunător. Fata nu arăta prea afectată, dar nu era decât o chestiune de aparență. Pe Miren nu o deranja că trebuia să se lipsească de ajutorul lor, ci faptul că i se tăiaseră aripile. Când simțea, în sfârșit, că ajunsese aproape să o atingă pe Kiera cu vârfurile degetelor, s-a lovit din plin de zidul implacabil al birocrăției. Cazul Kierei atrăgea atenția și interesul oamenilor, dar... strictețea consiliului nu era decât o frână care o împiedica să avanseze în căutările ei.

— În cutiile astea se află tot ce știm despre Kiera Templeton. Vreau să aruncați o privire azi la tot ce e aici și să-mi spuneți ce credeți. Eu m-am uitat deja de prea multe ori. Am nevoie de ochi proaspeți. E vreunul dintre voi care nu consumă carne? Vă invit la prânz. Măcar atât. Masa de rămas-bun.

— Și... apelurile? a întrebat ea.

— Eu sunt vegan, a spus el.

— Ne ocupăm și de apeluri în timp ce mâncăm, i-a răspuns fetei. Iar tu trebuie să ridici mereu pretenții? i-a reproșat băiatului.

— Dar telefonul sună întruna. Aproape că n-avem când să respirăm.

— Păi sunteți doi, nu?

— Da... dar mai avem și o listă de magazine cu jucării și...

— O aveți deja pregătită?

— Doar cu cele din Manhattan și din New Jersey. Ne mai lipsesc cele din Brooklyn, Long Island, Queens și... Dacă mărim puțin cercul căutărilor, lucrurile se complică.

— Pentru moment e de ajuns.

Miren a întins brațul și a apucat o hartă cu planul orașului New York însemnată peste tot cu cruci și cerculețe.

— Crucile reprezintă magazine care vând jucării pentru copii, a spus stagiara, iar cercurile arată unde se vând machete și materiale pentru modelism. Ieri am sunat la două din numerele astea și ne-au confirmat că la ei se vând și căsuțe pentru păpuși.

— Ai făcut o treabă bună... O clipă, cum te numești?

— Victoria. Victoria Wells.

— Și pe mine n-ai de gând să mă întrebi cum mă cheamă? a reacționat stagiarul, ignorând pentru o clipă telefonul care începuse să sune din nou.

— Încă nu. Ai mai aflat ceva din apeluri, Victoria?

— Tapetul de perete. O femeie din... din Newark spune că are unul la fel la ea acasă. Același model din înregistrare. L-a cumpărat de la un târg din afara orașului acum douăzeci de ani, a răspuns ea, în timp ce colegul a ridicat receptorul telefonului care suna încontinuu, de parcă la capătul celălalt al firului s-ar fi aflat un șir de oameni dispuși să istorisească propria lor versiune sau dornici să se simtă ascultați.

— E ceva.

— Bun... așteaptă, nu am terminat. Apoi am mai primit treizeci de

apeluri din care am aflat că tapetul de pe perete e un model standard al lanțului de magazine de bricolaj Furnitools. Îl au în catalog de douăzeci și cinci de ani. E disponibil în toată țara.

— Ce rahat! a lăsat să-i scape Miren cu un oftat.

S-a ridicat cu harta magazinelor de jucării în mână și a început să se învârtă în jurul mesei de lucru, cercetând-o pe îndelete, apoi a căutat:

— Ne-ar lua o eternitate să trecem pe la fiecare ca să vedem dacă au un istoric al clienților care au cumpărat o căsuță sau mai știu eu ce, chitanțe de la cardurile de credit, de exemplu.

— Ai putea să mai ceri ajutor printr-un articol, a zis Victoria, iar de data asta să întrebi magazinele de jucării. Sunt sigură că oamenii care lucrează acolo ar fi încântați să contribuie.

— Un articol? Asta ar însemna să-mi caut și eu de lucru la fel ca voi chiar din după-amiaza asta. Cazul Kierei nu se mai dezbate în *Press*, dragii mei. De aceea nu mai puteți rămâne aici. Sau cel puțin, nu cu mine. Trebuie să încep să mă ocup... prin metoda tradițională. Și chiar și așa e posibil să nu obțin nimic.

— Să trecem pe-acolo? a întrebat băiatul, închizând telefonul care începuse iarăși să sune.

Victoria a întins mâna și a ridicat receptorul:

— Aici *Manhattan Press*. Ce informație doriți să ne transmiteți?

— Sunt mai bine de o mie de magazine de jucării în New York și New Jersey la un loc, a adăugat băiatul. Asta fără să mai punem la socoteală Queens sau Long Island. E floare la ureche să iei la bani mărunți cele două mii de puncte de vânzare, de la magazinele cele mici la cele mari.

— Știu, numai că... dacă reușesc să sun la uși sau la telefoane... să zicem câte două persoane când am puțin timp liber... mi-ar lua...

— Trei ani, a răspuns imediat băiatul.

— Bravo, ai mintea ageră. Acum, spune-mi, cum te numești? Sau știi ceva? Mai bine nu-mi spune, să păstrăm această necuno...

— Numele meu e Robert, a spus el, fără să o lase să-și încheie fraza.

Lui Miren, numele acela îi redeștepta amintiri dureroase, dar era imposibil să nu-l mai întâlnească din când în când. Era de necrezut cum, la un anumit interval de timp, apărea câte cineva care se numea așa, stârnindu-i de îndată o reacție de respingere, de parcă ar fi trebuit să învețe să ceară iertare din adâncul ființei sau să ierte din toată inima.

— Ce faceți atunci când nu sunteți la birou? a întrebat Miren, după ce îi trecuse fulgerător prin gând o idee absurdă.

— Nu știu... învățăm, de pildă? Amândoi suntem încă studenți, a răspuns Robert.

— De acord. Acum, că nu vă mai ocupați de investigație, v-ar plăcea să câștigați niște dolari în plus la sfârșit de săptămână?

46.

27 noiembrie 2010
Doisprezece ani de la dispariția Kierei

*Închipuie-ți, pentru o clipă,
că nimeni nu te caută, că nimeni
nu te așteaptă. Oare iubirea nu înseamnă
tocmai să te simți căutat și așteptat?*

Agentul Miller a bântuit vreo două ore prin centrul orașului. Era demoralizat și nu voia să se ducă acasă și să-i spună soției ce i se întâmplase cu puțin timp în urmă. Avea nevoie să se gândească la ce avea să facă mai departe. Niciodată nu avusese în plan să nu mai lucreze în poliție, iar această lovitură de Crăciun l-ar fi putut ajuta să ia o hotărâre. S-a gândit la posibilitatea de a se detașa de cazurile cărora li se dedica trup și suflet, numai că lui îi era cu neputință să-și scoată din minte fețele acelea fericite din fotografiile pe care le cerceta iar și iar în fiecare dimineață. S-a gândit la Josh Armington, un băiat de nici doisprezece ani care dispăruse în plină zi de la un loc de joacă; apoi la Gina Pebbles, o adolescentă din Queens dispărută în 2002 după ce a ieșit de la liceu, căreia i s-a pierdut urma doi kilometri mai departe, într-un parc, unde i-a fost găsit rucsacul. S-a gândit la Kiera, mereu se gândea la ea, la înregistrări, la durerea familiei Templeton și la cât de mult li se schimbase viața celor doi părinți cu care se mai întâlnea din când în când ca să vadă ce mai fac și să le spună mai degrabă cum au stagnat cercetările decât cum avansează.

Fără să-și dea seama încotro se îndreaptă, a luat-o spre nord, traversând pe jos zona Soho până a ajuns în Washington Square Park. O fântână monumentală domina centrul parcului, făcându-l să-și amintească de Anna Atkins, o femeie care în 2008 își dăduse întâlnire acolo cu un bărbat, pentru ca mai apoi să nu se mai știe nimic nici despre ea, nici despre el. Deși era un oraș de opt milioane de locuitori, cu străzile înțesate de oameni, New York-ul invita la anonimat, iar fiecare colț, fiecare cotlon, fiecare copac și fiecare crăpătură în asfalt ascundeau o poveste care era mai bine să rămână

nedescoperită. Deși crescuse numărul camerelor de supraveghere prin care se încerca să se controleze și să se reducă actele de vandalism, cu greu cineva putea să-și amintească de un chip sau ar fi putut să observe ceva ieșit din comun în caz de nevoie. New York-ul avea o calitate, și anume că era un oraș perfect ca să dispari. Dacă nici camerele de supraveghere nu văzuseră nimic, atunci cu greu cercetările puteau înregistra vreun progres, în timp ce martorii se remarcă prin absență, așa cum se întâmpla în cazurile preluate de el în care se scufunda ca într-o mlaștină.

Adâncit în gânduri, a ajuns la Union Square Park unde alt caz i-a năvălit în minte. Apoi a luat-o spre nord, rătăcind pe străzi până s-a hotărât să se oprească la Wildberg's Sandwich, un mic local cu istorie unde se servea cea mai bună păstramă din oraș. S-a așezat la tejghea, între un individ îmbrăcat la costum și doi turiști. Era însetat și cu moralul la pământ. Chelnerul l-a salutat cu un zâmbet:

— Ce să-ți dau, prietene?

— O bere și... un sandviș cu... uite asta, un Mitch, a spus Miller, aruncând repede o privire pe meniu.

— Bună alegere. O zi proastă?

— Sărbătorile astea... îmi aduc amintiri triste. Totul pare că se complică.

— Crăciunul ne aduce multora amintiri triste, prietene. Toți am pierdut pe cineva drag în perioada asta, dar... viața merge înainte.

— Așa e... dar când e vorba de o feti... a continuat Ben, fără să se încumete totuși să termine fraza pentru că poate ar fi trebuit să dea prea multe explicații.

— Soția mea a murit în Ajunul Crăciunului, știi? a spus chelnerul. Iar de atunci... adevărul e că îl sărbătoresc de dragul ei. Așa trebuie să luăm lucrurile. Altfel, nu poți să trăiești. Când e ceva de sărbătorit, ridică paharul, prietene, și sărbătorește cum se cuvine. Pentru că răul stă mereu la pândă și până te dezmeticești, calendarul s-a și umplut de nenorociri.

Ben a dat aprobator din cap și a ridicat paharul cu bere pe care chelnerul i-l lăsase în față. Câteva clipe mai târziu, o farfurie cu un sandviș cu ou și ceapă aluneca de-a lungul tejghelei, oprindu-se în dreptul lui chiar când a început să sune telefonul.

— Salut, John. Nu-mi spune. Trebuie să fi aflat deja, a spus agentul dintr-un foc.

— Da, ce rahat! Adevărul e că nu-l suport pe Spencer. Dar, ce să mai zic,

ia-o și tu ca pe o vacanță numai bună să stai cu familia.

— Așa ar trebui. Am s-o sun pe Lisa să organizăm o călătorie sau o ieșire pe undeva. O să spargem toți banii puși deoparte... N-am voie să patrurez prin oraș, dar nu-mi pot scoate cazurile din minte. Poate că îmi prinde bine o pauză.

— Tocmai de asta te-am sunat.

— Nu-mi spune: nu ai găsit nimic nici pe casetă, nici pe plic.

— De fapt voiam să te întreb cine le-a atins.

— Din câte am înțeles, familia de indieni care locuiește acum în casa din cartierul Dyker Heights, părinții Kierei și... eu. Iar eu am folosit mănuși. Ar trebui să găsești doar amprente familiilor Swaghat și Templeton.

— Păi... tocmai asta e... Cum să-ți explic... îmi căuta John cuvintele de la capătul celălalt al firului. Am mai găsit două coincidențe. Ampretele a încă două persoane diferite pe plic.

— Două amprente?

— Primele găsite de sistem sunt ale lui... Miren Triggs. O am înregistrată din 2003.

— Miren? Cum e posibil? Nu... n-a fost cu noi.

— Nu i-am dat prea mare importanță pentru că știu că e prietenă cu familia.

— N-are nicio logică.

— Bun... cealaltă e poate cea mai vagă, dar sistemul... a descoperit o coincidență încă și mai ciudată.

— Dă-i drumul.

— Știi noul software care poate simula evoluția amprentelor, reducând distorsiunile care apar pe vârfurile degetelor, nu-i așa?

— Da. Mi-ai povestit ceva de asta.

— E vorba de un program de simulare executat în sistemul IAFIS care permite modificarea dimensiunii amprentelor în funcție de vârstă pentru a găsi un model de evoluție chiar și după trecerea anilor. Cu cât te îndepărtezi de momentul de referință când s-a prelevat o amprentă, cu atât rezultatele își pierd din precizie, tot așa cum se întâmplă și cu prognoza meteo, numai că...

— Hai, spune odată.

— Sunt și amprente care coincid în procent de patruzeci și doi la sută cu ale Kierei Templeton. Aceleași șanțuri, bifurcații, aceeași poziție a

nucleului.

— Cum?

— Vezi, nu e o analiză definitivă. Sincer, un asemenea procent nu se poate susține în fața unui tribunal, dar... este firesc să scadă coincidența cu ceea ce avem în arhive odată cu trecerea anilor. Gândește-te că cele din dosar sunt de când Kiera Templeton avea trei ani, pe când acestea... corespund unei persoane adulte.

— Vrei să zici că însăși Kiera Templeton ar fi putut să atingă plicul?

— Vreau să spun că e foarte posibil să fi fost atins de Kiera, dar că sistemul îi atribuie un grad de eroare corespunzător anilor care au trecut.

— Nu... așa ceva nu se poate.

— Crezi că ar fi putut să lase chiar ea caseta?

— Nu știu, John, dar... e greu de explicat.

— Și acum ce o să se întâmple? Ți folosește la ceva?

— Nu, dacă nu o găsesc pe Miren Triggs. Trebuie să vorbesc cu ea ca să aflu cum au ajuns amprente ei pe plic.

47.

14 septembrie 2000
Loc necunoscut

*Când întreci o limită,
mai devreme sau mai târziu
te prăbușești.*

Will se urcase pe o scară mobilă în camera Kierei și monta cu greutate într-un colț al încăperii o cameră mică de supraveghere pe care o cumpărase dintr-un magazin de mâna a doua.

— Gata, a spus de îndată ce a pornit-o și a verificat că se aprindea beculuțul roșu.

Cablul aparatului se desfășura de-a lungul cornișei până deasupra ușii de la dormitor, apoi, printr-o gaură făcută de Will cu bormașina, ajungea în salon, șerpuind pe perete spre televizor.

Iris, care se juca pe sofa cu fetița, a întrebat neliniștită:

— Chiar e nevoie de toate astea?

— Nu vreau să am surprize, Iris. Uite, programul opt e conectat la dormitorul Milei, iar nouă, la camera de supraveghere de la intrare. Dacă apeși aici, activezi sunetul, vezi?

— Cât te-a costat?

— Mai puțin de cincizeci de dolari, nu-ți face griji... E din... precauție.

— Nu e nevoie, Will. De-acum n-o să mai iasă. Nu-i așa, iubito? a întrebat-o pe Kiera, care o îmbrățișa ca un pui de koala speriat.

— Nu, mamă, a răspuns fetița cu un glas ascuțit și spart. Nu vreau să fiu iar bolnăvioară.

— N-ai să fii, scumpa mea. Afară e... primejdios.

— Iris, nu vreau să mai trec prin ce-am trecut, a insistat Will.

— N-a fost de ajuns că ai montat încuietorile mai sus? Așa n-o să...

— Vreau să mă uit la *Jumanji*, a spus Mila, neatentă la conversația lor.

— Iar?

— Vreau să văd leul! Ruauuu! a răcnit ea cât a putut de tare înspre Iris.

— Bine, bine! a acceptat femeia, îndreptându-se spre aparatul video și introducând caseta cu *Jumanji*.

Când, în cele din urmă, a apărut sigla Tristar Pictures, s-a ridicat în picioare și i-a spus în șoaptă lui Will:

— Crezi că... a văzut ceva?

— Adică ce am... a mormăit el fără să termine fraza.

— Da.

— Cred că da... De atunci se poartă de parcă n-aș exista. Ți-ai dat seama, cred, că vrea să stea numai cu tine.

— Știu, am văzut și eu. Nu... nu se mai dezlipește de mine.

— Și tu te bucuri, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Ție-ți convine. Așa fetița nu se mai desparte de tine.

— Ai luat-o razna, Will. Am... a rostit ea coborând și mai mult vocea, am ucis un vecin și l-am îngropat în curtea din spate. Cum naiba să...?

— Mai încet! O să te audă! a murmurat el, abătându-și privirea spre fereastra dinspre curtea din spate.

— Crezi că nu știe?

— Mami, vii? A început!

— Vin eu, scumpo, a spus Will, îndreptându-se spre canapea și încercând astfel să se strecoare în invitația fetiței.

— Nu tu, mama, a răspuns Kiera, întorcându-se cu spatele spre el, apoi și-a îndreptat ochii spre televizor de parcă ei nici nu s-ar fi aflat acolo.

Will, care nu avusese timp să ajungă la canapea, a ignorat replica fetiței și s-a așezat lângă ea, cuprinzând-o cu un braț.

— Nu tu, mama! a repetat ea, supărată.

Will și-a pus mâinile pe cap, încercând să-și înăbușe un strigăt care îi încheștase corzile vocale, apoi s-a ridicat și a început să se învârtă încoace și încolo prin salon. Respingerea aceea era greu de îndurat. Începuse să i se adune în minte tot ceea ce fusese în stare să facă pentru a o aduce la ei acasă: să meargă la magazine de haine, să stea treaz în nopțile când plângea și întreba de părinții ei, să cumpere jucării ca să o vadă fericită. Nimic nu părea să funcționeze. Oricât de mult se străduia, simțea că fetița îl respingea mereu. Iris s-a apropiat de fetiță, iar când Kiera a prins-o de braț, Will s-a simțit de parcă i-ar fi dat cineva un pumn în stomac.

— Știam eu că așa avea să se întâmple. N-ar trebui să...

— Să ce, Will? a întrebat Iris.

— Asta! Mereu doar voi două! Iar eu pe dinafară... de parcă aş fi... de parcă aş fi un infractor. Şi eu locuiesc în casa asta, ştiaţi? a strigat el.

Kiera s-a uitat la el, gata să izbucnească în plâns.

— Vrei să încetezi? Sperii fetiţa! a intervenit Iris. Gata, iubito... Uneori, tatăl tău... se enervează.

— El nu e tatăl meu, a spus Kiera, înrăutăţind şi mai mult lucrurile prin cuvintele acelea.

— Ce-ai spus? a urlat el, apropiindu-se mânios şi ridicând pumnul asupra ei.

Iris a simţit cum i se încleştează mandibula de furie şi l-a privit cu o ură pe care n-o mai încercase niciodată.

Pumnul lui Will tremura în aer, iar Kiera a izbucnit într-un plâns răvăşitor.

— Să nu îndrăzneşti să ridici un deget asupra ei, a rostit Iris.

Puţin a lipsit ca Will s-o lovească. Nici el măcar nu a înţeles de ce nu a făcut-o. Poate că l-a oprit figura speriată a fetiţei sau privirea încărcată de ură a soţiei, însă s-a simţit atât de exclus din familia aceea improvizată, încât a căzut în genunchi şi a început să se zguduie de plâns, în timp ce o durere îl împungea aşa de tare între coaste încât era gata să leşine.

Iris a luat-o în braţe pe Kiera, încercând să o liniştească, în timp ce Will nu se mai oprea din plâns. Atunci, bărbatul şi-a ridicat o mână spre soţie, pe când printre buze i se strecurau, timide, cuvintele „îmi pare rău”. Dar ea s-a dat la o parte, iar acest simplu gest a fost începutul dezastrului care avea să se resimtă tot mai mult în următoarele săptămâni, încheindu-se aşa cum Iris nu-şi închipuise niciodată.

Miren Triggs
1998 – 1999

*Viața e dreaptă doar dacă
te străduiești să fie așa.*

Angajarea mea la *Press* a fost o perioadă mai agitată decât aș fi vrut.

De îndată ce am pășit în redacție, am intrat ca stagiară pe investigații, în echipă cu Bob Wexter, Nora Fox și Samantha Axley. Eram singura din grup al cărui nume de familie nu conținea un *x*, iar amănuntul acesta lipsit de importanță a fost de ajuns ca să înghit o serie de glume în timp ce făceam cercetări pentru cazuri inimaginabile: comerțul cu arme dintre guvernul Statelor Unite și țările din Golf, scandalurile sexuale în care erau implicați membri ai senatului, scurgerile de informații din cercurile politice din care ieșeau la iveală fapte grave de corupție. În primele șase luni am fost copleșită de muncă, iar cazul Kierei, în ciuda importanței și a regretelor mele, ajunsese pe ultimul plan. Se adunaseră o mulțime de examene și teme de pregătit pentru facultate, iar după-amiaza mă duceam la *Press* ca să văd cu ce puteam să fiu de folos. Acordul cu ziarul prevedea o creștere a salariului după primirea diplomei de absolvire, ceea ce ar fi dus la transformarea imediată a convenției de practică într-un contract fix cu un program complet, dar, până atunci, trebuia să mă pun la curent cu noutățile în fiecare după-amiază și să rămân la birou până târziu sau să muncesc în plus ore bune de acasă. În tot acest timp mi-am văzut foarte rar părinții care deveniseră niște figuri încurajatoare, dar îndepărtate, la capătul celălalt al liniei telefonice.

În cele din urmă, într-o dimineată, profesorul Schmoer a apărut tăcut pe holul facultății, purtându-se de parcă nu m-ar fi cunoscut, și s-a dus să afișeze la avizier notele finale pentru materia lui. În dreptul numelui meu se evidenția cel mai bun calificativ, ceea ce-mi conferea în mod oficial titlul de licențiată în jurnalism la Universitatea Columbia. Nu mai vorbisem cu Jim

din acea noapte, așa că m-am apropiat de el înainte să plece, fără să știu prea bine ce anume să-i spun.

— Domnule profesor... l-am oprit eu.

— Miren, a răspuns el, surprins să mă vadă. Felicitări!

— Mul... mulțumesc.

— Ai... prezentat un proiect final excelent. Nici nu mă așteptam la altceva de la tine.

— Ți-a plăcut? am întrebat, chinuită de o mulțime de incertitudini.

— O dovedește nota, nu-i așa?

— Cred că da. Îți mulțumesc din nou.

— Eu... nu am făcut nimic. O știi doar. E nota pe care o meriți. Ești studenta cea mai...

Încerca să găsească în minte un adjectiv cât mai cuprinzător pentru o personalitate complicată, dar a renunțat când l-am întrerupt:

— Dacă lucrez acum la *Press* e datorită ție.

— Să nu ne înșelăm, Miren. Dacă lucrezi acum la *Press*, e pentru că ești un om valoros, iar ei și-au dat seama de asta. Cât despre James Foster...

— Aici am avut puțin noroc. Și eu credeam că e nevinovat.

— Nu contează ceea ce crezi atât timp cât ești în căutarea adevărului. Problema ar apărea atunci când ceea ce crezi ar schimba adevărul.

— Oare nu se întâmplă așa cu multe ziare?

— Și tocmai de aceea ai să fii o jurnalistă bună, Miren. Nu am nici cea mai mică îndoială.

— Vei continua să predai?

— O, da, cred că... merită efortul. E important. Voi umple nesfârșitele ore de consultanță cu emisiuni pentru radioul facultății. Poate c-ai să mă asculți cândva.

— Da, poate așa am să fac, am spus mai în glumă, mai în serios. Și... mulțumesc din nou, Jim.

— Nu ai de ce, a repetat el cu convingere, apoi s-a întors și m-a salutat cu mâna deasupra capului îndepărtându-se.

— Apropo, domnule profesor! mi-am ridicat vocea, pe când el își continua drumul. Purtați ochelari noi?

— Cei vechi s-au spart, a răspuns cu glas tare, în loc de rămas-bun, continuând gluma ascunsă în întrebare pe care numai el și cu mine o înțelegeam.

Când am ieșit din campus mi-am sunat părinții. Eram în culmea fericirii. În sfârșit puteam să mă dedic în proporție de sută la sută ziarului și să reîncep căutarea Kierei, care îmi stăruia în gânduri, ascunzându-se sau rătăcind prin toate cotloanele minții. De altfel, niciodată nu ieșise de acolo, însă munca de zi cu zi și efortul de a mă adapta la ritmul redacției mă îndepărtaseră de promisiunea pe care o făcusem atât mie însămi, cât și tatălui ei, domnul Templeton.

— Mamă! am strigat eu cât am putut de tare de îndată ce mi-a răspuns la telefon. Sunt jurnalistă cu acte-n regulă!

Încă îmi mai amintesc apelul acela. Cât de ușor însă se năruie toate! Poți încerca să te ții tare, să crezi că lucrurile se petrec dintr-un anumit motiv pe care ai să-l înțelegi mai târziu, că viața încearcă să-ți dea lecții din care să extragi o învățătură esențială, dar tristul adevăr e că mama mi-a răspuns la telefon plângând și suspinând, fără ca eu să pot înțelege nimic în primele clipe.

— Ce e, mamă? Ce s-a întâmplat?

— Voiam să te sun înainte ca să-ți spun... dar... nu am putut.

— Ce se întâmplă? Încep să-mi fac griji.

— Bunicul...

— Ce e cu bunicul?

— A tras în bunica.

— Ce spui? am spus dintr-o suflare, uluită.

— Suntem la spital. E într-o stare foarte gravă, Miren. Trebuie să vii.

— Dar... de ce?

În momentul acela nu am vrut să-mi dau seama. Poate nu m-am încumetat să privesc în direcția corectă. Am cerut de la redacție două zile libere, cred că a fost singura dată când am făcut-o, iar când am ajuns la aeroportul din Charlotte, tata m-a primit cu o îmbrățișare firavă. În timpul drumului cu mașina abia dacă a deschis gura sau cel puțin nu-mi amintesc să o fi făcut, lăsând ca liniștea dintre amândoi să ne călăuzească emoțiile. Îmi amintesc însă ce a spus chiar când a oprit mașina în parcare a spitalului:

— Trebuie să mai știi ceva, Miren. Și bunicul tău e înăuntru. După ce a tras în bunica ta a încercat să-și ia viața și a sărit de la balcon. Nu i-a reușit niciuna din cele două încercări. E în comă. Medicii spun că e posibil să supraviețuiască.

— Știi de ce a făcut asta?

— Miren... toată viața a bătut-o pe soția lui. Chiar nu ți-ai dat seama până acum? O maltrata mereu. Îți amintești când bunica ta a venit să locuiască pentru o vreme la noi? De asta a venit. Accidentul cu scara? Atunci bunicul tău o bătuse îngrozitor.

Am rămas înmărmurită când am auzit toate astea.

— Și atunci de ce naiba mai stăteau împreună?

— Am încercat să intervenim, dar... bunica ta... îl iubea.

— Dar... bunica nu e așa.

— Nu mă întreba. Nici eu nu înțeleg, draga mea. Iar mama ta, încă și mai puțin. Ea a reușit de două ori să o convingă să depună plângere, dar... apoi o retrăgea și rămâneau tot împreună. Știi că bunicul și-a îndreptat pușca și spre mama ta? Azi mi-a povestit de asta. Mama e dărâmată. Toată viața și-a dorit să n-ajungi să vezi așa ceva. Să te lase să crezi că nu e nicio problemă. Studiile tale, facultatea, educația... Dar... presupun că adevărul tot trebuie să iasă cândva la lumină, nu?

Am încuviințat. Îmi simțeam inima cât un purice, fără ca încercarea lui de a mă încuraja cu două palme ușoare peste picior să fie de ajuns.

Când am ajuns, am văzut-o pe mama plângând pe un scaun de plastic în sala de așteptare. S-a ridicat, s-a îndreptat cu pași greoi spre mine și m-a îmbrățișat așa cum cred că nu a făcut-o niciodată. M-am întrebat când îmbătrânise așa de tare, deși poate că nu era decât efectul durerii ce o copleșise. Ea a fost cea care a rostit primele cuvinte în șoaptă, la ureche, printre lacrimi, strecurând un sfâșietor „Îmi pare rău”. Am mângâiat-o pe spate și n-am putut să nu plâng și eu la rândul meu. Nu ne văzuserăm de câteva luni, iar faptul că ne întâlniserăm în circumstanțele acelea și că mi se deschiseseră astfel ochii mă făcea să mă întreb dacă mă îndreptam în direcția corectă.

— Cum se simte bunica? mi-am făcut curaj s-o întreb.

— E în stare gravă. Acum e în operație și... e posibil să nu supraviețuiască. A pierdut... mult sânge și apoi... nu mai e tânără. N-ar fi trebuit s-o las să se întoarcă la el...

Aveam gura uscată. Mi-era greu să vorbesc.

— Nu e vina ta. E a bunicului.

— Dar dacă eu... Dacă aș fi fost mai atentă...

— Mamă... te rog. Nu te mai gândi la asta acum. O să se recupereze. Ai să vezi.

Ea a încuviințat, poate pentru că avea nevoie ca cineva să-i spună că totul va fi bine. Tata se dusese la cafeneaua spitalului ca să evite discuțiile delicate, iar eu m-am așezat să aștept alături de ea pe coridor. I-am șters lacrimile; a plâns pe umărul meu. Pentru prima dată după multă vreme am simțit că nu mai eram o greutate pentru mama și că devenisem mai degrabă un sprijin. După agresiunea pe care o suferisem în parc, ea îmi fusese mereu alături, mereu grijulie, încercând să mă ocrotească și să mă facă să mă simt mai bine. Poate de aceea nu-mi povestise problemele prin care trecuse bunica. Ea suportase una câte una problemele tuturor, ascultase cu inima frântă plânsul celorlalți, și acum avea nevoie să-i aline și ei cineva durerea. Până la urmă, erau părinții ei, își amintea de copilăria petrecută în familie, și ce e mai rău în asemenea împrejurări e că întotdeauna cauți clipele frumoase petrecute împreună ca să nu înnebunești de tot. Sunt sigură că, în timp ce plângea, își amintea de câte ori bunicul se purtase cum se cuvine, de câte ori o văzuse pe bunica fericită alături de el, încercând să stăvilească astfel tragedia declanșată de acea ultimă împușcătură, chiar dacă fiecare gest violent, fiecare țipăt, fiecare lovitură fuseseră la fel de ucigătoare.

La puțină vreme i-am adus un ceai, pe care ea l-a primit doar ca să aibă mâinile ocupate și astfel să nu mai tremure. În drum spre cafenea, am văzut ușile deschise de la saloane. În toate erau vizitatori; în toate se afla cineva la căpătâiul unui pacient întins pe patul de spital. În toate, cu o excepție. Era salonul bunicului meu.

Am intrat și l-am văzut cum stătea întins acolo, conectat la monitoare în timp ce dormea. Avea gura deschisă, iar respirația slabă aburea plasticul măștii de oxigen. Expresia sa de o liniște absolută m-a tulburat, în timp ce bunica se zbătea între viață și moarte pe masa de operație, el părea să doarmă în pace.

M-am uitat la el pentru o vreme, încercând să-mi reconstruiesc în minte viața aceea înșelătoare, timp în care îl văzusem doar ca pe un misogin și nu capabil să maltrateze; începeam să-mi explic astfel vânătăile neverosimile ale bunicii, privirile îngrozite pe care nu le înțelegeam la vremea aceea, când eu eram doar o copilă, tăcerile stânjenitoare atunci când el se întorcea acasă, iar bunica o suna pe mama ca să vină să mă ia. Acum știu că o făcea, fără îndoială, ca să nu văd ce se petrecea între ei.

Deodată, monitorul care îi supraveghea ritmul cardiac a început să țiuie și am văzut cum pulsul depășește o sută cincizeci de bătăi pe minut. Apoi a

început să urce într-un ritm constant până la o sută șaptezeci, pentru ca, doar câteva secunde mai târziu, să ajungă la o sută optzeci, în vreme ce sunetul strident creștea în intensitate. Bunicul stătea neclintit și nu părea să-și dea seama absolut deloc de ceea ce se întâmpla în organismul lui, iar eu, în unul dintre cele mai copleșitoare momente din viața mea, în încăperea aceea goală, cu un individ care încercase să o ucidă pe bunica și pe care nu l-am iubit și nici nu l-am admirat vreodată, m-am apropiat de ecranul unde apăruseră niște linii mișcându-se în sus și în jos în mod aleatoriu și... l-am deconectat de la aparate.

Liniștea a revenit în încăpere.

Răsuflarea lui devenise ceva mai agitată, dar alarma care îi anunța pe doctori că suferise un atac de cord fusese dezactivată.

L-am văzut gâfâind din nou, încordându-se ușor timp de un minut nesfârșit până când, în cele din urmă, a încetat să se mai contorsioneze. M-am apropiat, speriată, și am văzut că masca de oxigen nu se mai acoperea de aburi la interval de câteva secunde ca mai înainte. Atunci am pornit din nou aparatele, însă țiuitul dispăruse, o linie albă tăcută desenându-se în locul unde mai înainte se putea vedea pulsul. Pe ecran a apărut mesajul „fără semnal”, iar eu am plecat de acolo, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar știind că înăuntrul meu totul se schimbase.

Câteva minute mai târziu mă așezam din nou lângă mama, cu un ceai pentru ea și o cafea fierbinte pentru mine.

49.

Din decembrie 2003 până în ianuarie 2004 Cinci ani de la dispariție

*Fără un acord între părți,
nimic nu funcționează.*

Într-un stil învechit, cu doi stagiaari care lucrau în plus pentru ea, Miren a început să strângă informații de la toate magazinele cu jucării și materiale de modelism din Manhattan, Brooklyn, Queens, New Jersey și Long Island. De fapt, așa funcționa jurnalismul pe vremea aceea. Nu existau baze de date îndeajuns de consistente care să poată fi consultate, și nici toate punctele comerciale nu se aflau pe internet. Asta presupunea să iei cartea de telefon, să te uiți la secțiunea de jucării și să formezi un număr în speranța că va răspunde cineva dispus să te ajute.

Chiar și zona pe care o luaseră în considerare la început era îndeajuns de întinsă pentru ca investigația să capete proporții titanice. După planul dinainte stabilit, Victoria și Robert urmau să sune la magazinele de jucării de la biroul unei redacții improvizate, format din două mese de la cafeneaua aflată vizavi de sediul ziarului, aceeași în care Miren se întâlnise mai demult cu Aaron Templeton. Pe baza apelurilor, pentru șase dolari pe oră de fiecare scoși din buzunarul lui Miren, Victoria și Robert aveau să selecteze magazinele în ale căror cataloage, figurau căsuțele de păpuși Smaller Home and Garden. Încetul cu încetul, după mai multe sfârșituri de săptămână, li s-a confirmat că foarte puține puncte de vânzare dețineau modelul, ceea ce părea a fi un semn bun. Astfel, cercul se restrângea la aceste spații comerciale, iar dacă Miren reușea să obțină o listă a clienților care cumpăraseră o asemenea casă în miniatură, aveau de la ce să pornească.

Însă pe parcurs au intervenit și sărbătorile de la sfârșitul anului 2003, iar magazinele de jucării nu au mai răspuns la telefon pentru a se ocupa de valurile uriașe de clienți aflați în căutarea cadoului perfect care să fie lăsat sub brad de însuși Moș Crăciun.

În ianuarie 2004, după ce lucraseră doar trei weekenduri, Miren s-a întâlnit cu ei la cafenea ca să revadă împreună evoluția cercetărilor.

— Doar atât? a spus Miren, descumpănită.

— Știi, Miren... așa ceva... e imposibil. Se pare că de ani de zile nu s-a mai fabricat modelul Smaller Home and Garden și... e greu să găsești locuri unde se mai vând.

— Înțeleg, a răspuns ea oarecum surprinsă, fără să-și ridice privirea din foaia pe care erau notate numai patru magazine de jucării. La câte ați sunat în ultimele trei săptămâni?

— La patruzeci.

— Doar atât?!

— Multe dintre ele nici nu răspund la telefon, iar dacă răspunde cineva până la urmă, nici măcar nu se obosește să verifice dacă au vândut înainte modelul acesta de casuță. Închid imediat după ce ne spun să venim personal pentru că sunt foarte ocupați.

Miren a oftat. Era mai rău decât se aștepta.

— Mai e ceva ce voiam să-ți spunem, a intervenit Robert, arătându-se în sfârșit interesat de discuție, după ce până atunci rămăsese cu capul în jos, privind la aburii ce se ridicau din pahar.

— Spune, a zis Miren, încercând să nu prelungească mai mult acea întâlnire.

— Nu vrem să continuăm.

— Cum?

— Nu vrem să mai sunăm la magazinele de jucării. Nu pentru asta am studiat, înțelegi? Am făcut un împrumut pentru studii de douăsprezece mii de dolari. Cred că merit mai mult decât atât. Așa îmi spun părinții mei.

— Da, de acord, dar de undeva tot trebuie să începeți, nu? Voi ați să vă ocupați de investigații și o metodă e asta, să lucrați câteva ore în plus și să câștigați...

Miren s-a oprit nedumerită la mijlocul frazei, apoi le-a spus:

— Nu înțeleg nimic. Puteți să-mi spuneți ce se întâmplă?

— Săptămâna trecută am vorbit cu Nora, a recunoscut Robert, în cele din urmă.

— De ce?

— O să plece de la ziar, a continuat Robert. Vrea să pună pe picioare o echipă de investigații independentă și să vândă rezultatul cui plătește mai

mult.

— Și ce are asta de-a face cu...?

Amândoi au lăsat capul în jos, uitându-se la paharele de carton. Miren îi privea uluită. Atitudinea aceea nu se potrivea cu jovialitatea lor obișnuită.

— Ah... acum înțeleg. V-a propus să vă alăturați ei.

— E... e o ocazie bună, Miren. Ceea ce facem aici, în schimb, e ca și cum am căuta un ac în carul cu fân, a spus Robert, în loc de orice scuză.

— Știu, dar... tocmai asta presupune munca unui jurnalist. Să cauți imposibilul și să-l găsești.

Victoria și-a ridicat privirea și a tăgăduit din cap.

— Așa ceva e mai mult decât imposibil, Miren. Dar dacă au cumpărat căsuța din alt stat? Dar dacă fetița se află în altă țară? Ai de gând să te duci la fiecare magazin de jucării din lume? Și... la ce bun?

— Ca să găsim o fetiță care a dispărut de Ziua Recunoștinței și pe care nimeni n-o caută ca s-o salveze, ci doar... dintr-o curiozitate bolnavă.

— Nu am reușit să facem nimic, Miren. Ai văzut doar. E o pierdere de vreme.

— Și ce-i cu asta? Cu Nora ce credeți c-o să faceți?

— Ne-a promis un contract de șase luni și un salariu integral. E dublu față de bursa pe care o primim de la *Press* și cât mai câștigăm din orele extra.

— Dar o să lucrați cu Nora.

— Și care e problema cu Nora?

Miren s-a ridicat și a strâns hârtiile de pe masă.

— E treaba voastră. Eu...

— Te rugăm, Miren... trebuie să ne înțelegi. E o ocazie unică. În departamentul *evenimente* ducem hârtii de la o masă la alta, iar aici, cu tine... dăm numai telefoane.

— Chiar dacă nu pare, telefoanele astea sunt importante. Dar... nu mai contează. Mă descurc eu. Știți ce anume mă întristează?

Amândoi au rămas nemișcați, fără să răspundă.

— Că păreați altfel, dar n-are rost să mă mai obolesc, în orașul ăsta nenorocit, toată lumea pare ceea ce nu e.

Și zicând aceasta, a ieșit din cafenea, lăsându-i pe amândoi fără drept la replică.

De îndată ce a ajuns afară, a văzut sediul impunător al ziarului *Press*

profilându-se în fața ei, în timp ce o ploaie fină uda caldarâmul, umplând străzile de umbrele colorate. A traversat pe celălalt trotuar, navigând printre taxiurile care frâneau brusc la câțiva centimetri de ea, și a intrat în clădire cu părul și haina ude.

Când a ajuns la masa ei de lucru, și-a dat seama că nu îi rămânea de ales. A format numărul agentului Miller și a așteptat să-i audă vocea la capătul celălalt al firului.

— Domnișoara Triggs?

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, iar dumneavoastră, de al meu.

50.

21 decembrie 2000

Loc necunoscut

*Cine e atent poate să descopere
și în cel mai mare răufăcător
o scânteie de iubire.*

Vreme de câteva săptămâni, Will stătuse tot mohorât și abia dacă deschidea gura când se întorcea de la muncă. De îndată ce ajungea acasă se așeza pe un scaun și se apuca de băut pe când Iris și fetița se jucau cu casa de păpuși sau se gâdilau pe canapea. De fiecare dată când soția îl întreba ceva, pufnea ușor pe nas, iar atunci când îi reproșa că bea prea mult, se ridica, fără să ia în seamă cele spuse, și își mai turna un pahar. Bărbatul simțea în adâncul sufletului că nu avea ce căuta în propria casă. Căsnicia lui era un dezastru; paternitatea, o farsă. Dacă mai demult se gândise că totul avea să iasă bine, acum îi veneau în minte toate momentele când se confirmase exact contrariul: nu puteau să meargă în parc ca să se joace împreună cu alți copii, le era teamă ca fetița să nu se îmbolnăvească grav și să nu le rămână altceva de făcut decât să o ducă la spital, se rugau ca nimeni să n-o vadă.

În nopțile când se așeza pe fotoliu și se lăsa cu totul copleșit de alcool, fără ca măcar să deschidă televizorul, și-a amintit de zilele când s-a mutat cu Iris în casa aceea din Clifton, comitatul Passaic, în statul New Jersey. Era o construcție de lemn de aproape nouăzeci de metri pătrați pe o parcelă cu o suprafață de două sute cincizeci, vopsită cu alb și cu acoperișul în două ape. Se afla într-un cartier liniștit și ieftin, ținând seama că se afla la nicio sută de metri de o mică centrală electrică, și chiar dacă vecinii nu prea le erau pe plac, colțul acela de lume li se părea cel mai bun loc unde să-și întemeieze o familie. Will și-a amintit cum a trecut pragul casei cu Iris în brațe, la cei douăzeci și cinci de ani abia împliniți, proaspăt căsătoriți într-o capelă din Garfield de unde erau amândoi, aflat la doar câțiva kilometri de

noua locuință. Și unul, și celălalt crescuseră în medii dificile, și se uniseră ca să se salveze reciproc. Tatăl lui Will se spânzurase în baie când el era mic; mama murise după o supradoză de droguri când el avea cincisprezece ani. Will a ajuns să se maturizeze într-o casă cu niște părinți care se străduiseră să-l înțeleagă, dar pe care el i-a respins mereu, iar când a împlinit vârsta majoratului, a plecat de acasă. A găsit de lucru la un atelier și a locuit o vreme într-un mic apartament până când destinul i-a scos-o în cale pe Iris, o fată blondă cu părul creț căreia i se stricase motocicleta. S-au îndrăgostit cum numai proștii pot să se îndrăgostească. În felul lor de a fi erau atâtea lipsuri încât ajunseseră să se completeze din greșeală. Iris crescuse la fel ca Will, aflată în grija unei mame absente și a unui tată mort, înlocuit de o serie de bărbați triviali cărora nici nu le mai știa numele pentru că nu-i văzuse decât o dată în viața ei. Cu timpul, ajunsesă să lucreze la un bistrou și din primele economii reușise să-și cumpere o motocicletă la mâna a doua care avea să o unească pentru totdeauna de Will.

Au ajuns să-și facă planuri de viitor mai repede decât se așteptau pentru că ea a rămas însărcinată la doar nouăsprezece ani. Will a îngenunchat în fața lui Iris într-un foișor aflat pe lacul Dahnert se într-o după-amiază când soarele auriu scălda scândurile podului ce ducea spre mal. S-au căsătorit fără să spună nimănui nimic, iar la starea civilă a venit în calitate de martor doar un coleg de la atelierul lui Will.

Cu economiile pe care le aveau au plătit avansul pentru mica lor locuință. Când mama lui Iris a aflat că fiica ei nu o invitase la nuntă s-a simțit atât de rănită încât niciodată nu s-a dus să-i viziteze. Dar fericirea aceea asemenea unei scări mobile care treptat, prin strădania amândurora, urma să-i scoată la lumină s-a izbit de o veste îngrozitoare: Iris s-a trezit într-o noapte, în a șaptea lună de sarcină, cu cearșafurile îmbibate de sânge și cu niște înțepături îngrozitoare în pântec.

Acela fusese primul copil pe care îl pierduseră, dar care le semănase în suflet o dorință cu totul nouă: voiau să devină părinți. Îl iubiseră așa de mult pe micuțul căruia din pântec îi dăduseră un nume încât le era cu neputință să conceapă viața între acei patru pereți fără să aibă această îndeletnicire de a-l crește. Dar anii au trecut, iar tristețea a pus stăpânire pe căminul acela sub formă de avorturi și de cheltuieli medicale din ce în ce mai greu de suportat.

Cândva în noapte, după ce auzise râsetele fetei pe când Iris îi spunea o

poveste cu vrăjitoare și tâlhari, Will a plecat de acasă.

Pe minut ce trecea, Iris devenea tot mai îngrijorată de lipsa lui. S-a tot învârtit prin casă și s-a dus de mai multe ori în grădină, sperând să-l vadă în depărtare, venind pe stradă. Cum nu primise niciun mesaj din partea lui, s-a culcat, gândindu-se că poate în curând avea să se întoarcă acasă. De obicei, Will ieșea noaptea să arunce gunoiul și cam atât. Uneori se mai ducea la benzinărie să-și umple rezervorul, ca să nu mai piardă vremea în ziua următoare, sau la vreun supermarket ca să cumpere ceva de trebuință în ultimul moment, însă o anunța de fiecare dată când pleca. De data aceea însă se urcase în mașină și o pornise spre sud, fără să spună ce anume intenționa să facă. S-a apropiat numai de ea, care atunci îi spunea Milei o poveste, a sărutat-o pe creștet și a plecat fără să spună un cuvânt.

Pe la două noaptea, niște faruri au iluminat fațada casei, iar Iris, care până atunci nu închisese un ochi, s-a ridicat în grabă să-l vadă pe Will ajungând acasă teafăr și nevătămat. Își făcea griji pentru el. De la incidentul nefericit cu vecinul, nu mai era același. Se însingurase tot mai mult și abia dacă îi mai adresa vreun cuvânt. Odată îl întrebase dacă se simțea bine, iar el îi răspunsese cu un scrâșnet în care se citea disperarea.

S-a dus repede în salon și a așteptat să deschidă ca să-l întrebe dacă i se întâmplase ceva, dar tocmai atunci s-au auzit bătăi la intrare, iar o voce necunoscută de bărbat a răzbătut până în salon:

— Doamna Noakes?

Iris a înmărmurit. Nu știa ce se petrece și nici cine se afla la ușă. De îndată a aprins televizorul și s-a uitat pe canalul nouă, conectat la camera de supraveghere montată la intrare. În imagine a văzut doi polițiști care băteau la ușă.

„Ce ai făcut, Will?!”, se întreba ea, în timp ce în minte îi năvăleau o puzderie de posibilități: oare fusese la poliție să mărturisească? Sau cineva îl dăduse de gol? Femeia era gata să cedeze nervos. A mers până la dulapul în care se afla pușca și a desfăcut lacătul, apoi a închis ușa de la dormitorul Milei după ce s-a încredințat că dormea adânc.

Când bătăile în ușă s-au auzit din nou, s-a dus să deschidă, încheindu-se la capot și încercând să pară abia trezită din somn:

— Da?

— Dumneavoastră sunteți doamna Noakes?

— Eu sunt... a răspuns ea cu un glas răgușit și ochii pe jumătate închiși.

S-a întâmplat ceva?

Cei doi agenți s-au uitat unul la altul, înțelegându-se din priviri care anume din cei doi să-i dea vestea. Unul dintre ei, brunet și cu un aspect neglijent, și-a făcut curaj:

— Știți... nu mi-e ușor deloc... dar...

— Dar... ce? Ce s-a întâmplat?

— Soțul dumneavoastră... a decedat.

Iris și-a dus mâinile la gură, îngrozită.

— Un tren i-a lovit mașina la bariera de pe bulevardul Bloomfield. A murit imediat.

— Nu... nu se poate, a răspuns cu un oftat Iris.

51.

Miren Triggs
1999 – 2001

*Părea că lumea întreagă urma să se prăbușească,
dar nimeni nu făcea nimic să o îndrepte.*

Moartea bunicului a fost o adevărată lovitură pentru mama. A plâns când a aflat că inima îi cedase și că, atunci când medicii și-au dat în sfârșit seama de asta, era prea târziu să mai poată face ceva. Era tatăl ei și, totodată, un nenorocit, dar moartea, chiar și fără voia oamenilor, aduce cu sine și iertarea cea mai sinceră.

M-am întors la New York încercând să uit cele întâmplare, iar iureșul de la redacție m-a epuizat cu totul. Nu puteam să neg că eram pasionată de lumea jurnalismului, dar tot la fel de adevărat era și că zi după zi mi se cerea tot mai mult. Munca îmi devora timpul și energia, și chiar dacă, pe de o parte, mă umplea de vitalitate, pe de altă parte îmi dezvăluia ascunzișurile unor povești după care era greu să-ți revii de îndată ce te adânceai în ele: o întreprindere din Asia care exploata copile în ateliere ilegale dimineața, iar noaptea în bordeluri; o organizație de protecție a animalelor care le vindea carnea în restaurante din Manhattan; un tată care își arsese copiii ca să se răzbune pe mamă. Cu cât petreceai mai mult timp în această lume, cu atât mai mult ajungea să te schimbe. Vorbind cu colegii de redacție mi-am dat seama că cei tineri erau plini de entuziasm, pe când cei mai în vârstă deveniseră niște cinici care ajunseseră să urască lumea. Nu toți erau așa, dar printre vorbele lor se putea citi un strigăt de ajutor în căutarea unor știri optimiste care să-i țină cu mintea întreagă.

Bob făcea presiuni ca să mă dedic trup și suflet redacției, trasându-mi sarcini din ce în ce mai spinoase și mai solicitante: să verific conturi de firme, bugete de stat, bilanțuri contabile. Mă trezeam înainte de răsăritul soarelui și, dacă nu aveam de cercetat în vreo arhivă sau dacă nu aveam de luat interviu cuiva, ieșeam din redacție la căderea nopții, după ce terminam

de transcris tot materialul la care lucrasem de-a lungul zilei.

Într-o noapte a anului 2001, când am ajuns în holul blocului, mi-am dat seama că ușa doamnei Amber era întredeschisă. Nu obișnuia să o lase astfel. Era o persoană rezervată și discretă care nu-și ridica nici măcar jaluzelele de la ferestrele care dădeau spre strada principală.

— Doamnă Amber? am strigat-o în timp ce împingeam ușor ușa ca să văd ce se întâmplă înăuntru.

Apartamentul ei era aproape dublu față de al meu. Niciodată nu-l văzusem în detaliu, niciodată nu mă invitase să beau un ceai și să-mi povestească despre viața ei. Doar uneori mai intuia lumina vreunei lustre pe care o aprindea când intra în casă după ce ne întâlneam din întâmplare pe palier. De data aceasta însă, camerele erau cufundate în întuneric.

— Doamnă Amber? Sunteți bine? am întrebat eu cu glas tare.

Nu-mi plăcea deloc atmosfera aceea. Sunt mai multe tipuri de liniște. Se simt în aer, după zgomotul înăbușit al pașilor pe podea, după mișcarea aproape imperceptibilă a draperiilor din partea cealaltă a salonului.

Mi-am făcut curaj să intru și am încercat să aprind becul de la intrare, dar era spart. Am mers până în mijlocul locuinței și, în lumina slabă, m-am uitat la pozele de pe pereți, în care am recunoscut-o pe doamna Amber mai tânără cu treizeci sau patruzeci de ani, neașteptat de frumos pieptănată și de radioasă, cu un zâmbet larg ca un șirag de perle. Într-una din imagini sărea în valuri la malul mării împreună cu un tânăr frumos de aceeași vârstă cu ea. În alta alerga printre copaci pe un drum lung de pământ, râzând în hohote, în compania aceluiași tânăr. Arăta fericită. Era de netăgăduit că așa se și simțea pe vremea aceea, pe când acum afișa o atitudine circumspectă față de toată lumea.

Deodată am observat un picior desculț ivindu-se de după canapea, lângă draperii.

— Doamnă Amber?! am țipat eu.

Chiar și în întuneric am putut să-mi dau seama că sângera printr-o rană deschisă drept în frunte.

— Vă simțiți bine? am șoptit, apropiindu-mă de ea ca să văd cât de gravă era rana.

Nu părea să fie, dar am sunat la urgențe și am dat adresa apartamentului. Cunoștințele mele de medicină se mărgineau la câteva calmante pe care le luam în perioada menstruației. M-am uitat prin salon și am reușit să aprind

un lampadar aflat într-un colț, însă tocmai când m-am întors, am văzut pe coridorul întunecat ce părea să ducă spre dormitor silueta unui bărbat care mă privea. Stătea neclintit, cu o cutie de bijuterii în mâini, fără să-i pot vedea fața și nici să intuiesc ce anume căuta.

— Dacă vrei bani, nu știu unde sunt, i-am spus.

— Telefonul, a rostit el cu o voce răgușită, de parcă ar fi fost o motocicletă cu motorul gata să cedeze.

Mi-am dat seama că era un delinvent disperat care încerca să facă rost de bani cât mai repede. Era sfârșit de lună, se apropia Crăciunul. Până și infractorii au daruri de făcut.

Mi-am aruncat mobilul în întuneric, iar silueta s-a aplecat să-l ridice. Inima îmi bătea cu putere, oricât de calmă încercam să par. Cu timpul mi-am dat seama că, atunci când mă aflam în pericol, o parte din mine se întorcea cu ani în urmă în parcul acela întunecat. Clipele de coșmar trăite acolo îmi rămăseseră întipărite în suflet și trebuia să conviețuiesc cu ele, fie că voiam, fie că nu. Asemenea clipe te schimbă pentru totdeauna, alterând tot ceea ce ești sau vrei să pari, și e cu neputință să anticipezi în ce direcție te vor purta. Pe mine, parcul acela m-a dus spre întuneric și răzbunare. Vâlvătaia în care arse James Foster încă mai strălucea pe retină, iar frica de a nu ieși din casă se transformase în teama de a nu acționa.

— Am o armă la mine, am mințit eu, știind că o lăsasem în casă. Ia telefonul și n-o să ți se-ntâmple nimic. Dacă încerci să faci o mișcare greșită, trag.

Deodată am observat o schimbare în atitudinea lui, o ușoară înfiorare în respirația care îi plutea în aer. Sau poate că sesizase în glasul meu toată furia strânsă în urma nedreptăților trăite.

Doamna Amber a scos un geamăt de durere, făcându-mă să-mi îndrept privirea către ea.

Era teafără. Sunetul acela era de ajuns ca să-mi confirme că lovitura nu fusese prea puternică și, chiar în momentul acela, ca o briză menită să dezvăluie de câtă dârzenie eram în stare și să mă înfioare până la strigăt în acea împrejurare a vieții, silueta a luat-o la fugă spre ușă și s-a făcut nevăzută.

Am stat o oră să aștept ambulanța și s-o liniștesc pe doamna Amber, gândindu-mă în același timp la ceea ce se întâmpla în jurul meu. Părea că lumea întreagă urma să se prăbușească și nimeni nu făcea nimic să o

îndrepte: violență, jafuri armate, corupție, violuri, nesiguranța de a merge singură pe stradă.

Mă simțeam deznădăduită. M-am gândit la Kiera, la fetița pe care nu o mai căutasem de ceva vreme, purtată cu totul de iureșul vieții, și m-am hotărât să-mi fac timp pentru ea în continuare, noaptea, până la ore înaintate. Nu se putea altfel.

Doamna Amber plângea lângă mine, iar eu am îmbrățișat-o, gândindu-mă că poate în felul acela avea să se simtă mai bine.

— Îți mulțumesc, Miren. Ești o fată cu suflet bun, a șoptit ea cu greutate.

Chiar dacă lovitura nu părea prea gravă, încă sângera și avea nevoie de niște copci.

— Nu ați spune asta dacă ați ști ce e în mintea mea, am răspuns eu, sinceră în sfârșit.

M-a privit cu seriozitate, apoi a rămas tăcută pentru o vreme, cu ochii la fotografiile de pe pereți, după care, fără să o fi întrebat ceva, a început să-mi povestească:

— Știi, Miren? Cândva am fost și eu singură ca tine și... m-am îndrăgostit fără să vreau și fără măcar să încerc. Era un bărbat extraordinar. Din aceia care apar deodată și te lasă să fii tu însăși, fără să încerce să te schimbe, și care te iubește cu toate defectele tale, în cele mai mici amănunte, și care îți umple viața de focuri de artificii.

— Odihniți-vă, doamnă Amber... am întrerupt-o eu. Nu mai e mult și sosește ambulanța.

— Nu... Vreau să știi. Cred că ești bună la suflet și nu vreau să mai suferi în viață. Trebuie să fii pregătită.

— Bine, am oftat eu, gândindu-mă că există oameni care au nevoie să fie ascultați din când în când, chiar dacă lecțiile lor pot avea consecințe neprevăzute.

— Cum ți-am spus... eram fericiți. Foarte fericiți. Casa asta e plină de fotografii de atunci. Am fost iubiți vreme de doi ani, doi ani minunați. Într-o noapte, când am ieșit de la un restaurant superb de pe malul râului Brooklyn, înconjurați de copaci plini de becuțe, a îngenuncheat și m-a întrebat dacă voiam să mă căsătoresc cu el.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am strigat cât am putut de tare că da. Lângă el eram fericită, știi? a

spus ea, apoi a făcut o scurtă pauză ca să se uite la fotografii. Îl chema Ryan.

— A murit?

— La zece minute după aceea, a răspuns ea.

Mi s-a tăiat respirația, simțeam cum durerea stătea la pândă din toate ungherele, așteptând momentul cel mai potrivit ca să atace și mai crunt.

— În timp ce așteptam un taxi, un individ aflat la câțiva metri depărtare ne-a cerut cu arma în mână să-i dăm tot ce aveam la noi. Portofelul, ceasul, inelul de logodnă. Eu nu m-am împotrivit, însă Ryan era curajos. Curajos și prost. Curajul e periculos dacă nu ești în stare să prevezi consecințele. A murit în brațele mele, cu un glonț în gât.

— Îmi... îmi pare rău, doamnă Amber.

— De aceea am țipat. Ca să nu-ți riști viața pentru niște bijuterii. Nu merită. Dacă lumea se prăbușește, e pentru că oamenii buni pleacă înainte de vreme.

Am încuviințat, sperând ca ideea aceea să-și facă loc în mintea mea, fără să ajung însă la altă concluzie decât că viața era o mizerie și că violența era un rahat, dar că părea a fi singura soluție.

După ce a sosit ambulanța și a luat-o pe doamna Amber, m-am întors la mine în apartament și am scos cutia cu raportul despre Kiera. Știam că acolo aveam să găsesc ceea ce îmi trebuia.

O idee absurdă mi se insinuase în minte. Din unul dintre dosare a alunecat o fotografie care mi-a căzut la picioare. În penumbră nu mi-am dat seama despre ce fotografie era vorba, chiar dacă verificasem de nenumărate ori conținutul dosarelor și al arhivelor, dar abia când m-am aplecat și am apucat-o de un colț cu vârfurile degetelor mi-am dat seama cine era. Chiar în clipa aceea, exact după cele întâmplate doamnei Amber, am hotărât să-l urmăresc îndeaproape pe individul care mă violase.

52.

14 iunie 2002

Patru ani de la agresiunea suferită de Miren

*Umbrele se pun în mișcare
de teama luminii.*

Pentru Miren, nopțile erau întotdeauna cel mai greu de suportat. În timpul nopții, umbrele nu mai erau doar umbre, ci se transformau în probleme, oamenii mergeau pe stradă conștienți că lipsa luminii era în favoarea lor, iar ascunzătorile, deși tot mai numeroase, erau ocupate de indivizi care încercau să se facă nevăzuți. Dar nimic din toate astea nu echivala cu a avea o armă sub jachetă. De când o cumpăraseră, și numai la sfârșit de săptămână, când se bucura de ceva mai mult timp liber de când începuse să lucreze la ziar, ieșea din casă pentru a urmări o persoană. O singură persoană.

Nu era cineva care să facă obiectul articolelor ei, vreun puternic al zilei, vreun om de afaceri sau vreun politician. De fapt, individul pe care îl urmărea nu avea nici măcar un loc de muncă. Sau cel puțin nu unul pentru care să plătească impozite. Locuia într-un apartament din Harlem construit de stat pentru a oferi populației cu mai puține resurse locuințe cu chirii mici. În teorie părea o idee justă, dar în practică nu folosiseră decât pentru a strânge la un loc, pe o rază de două sau trei străzi, oameni cu venituri scăzute și infracționalitate ridicată. Acolo se aflau și familii modeste, care munceau de dimineață până seara pentru a-și câștiga traiul, dar printre oamenii aceia cinstiți se strecuraseră și numeroși delincvenți și dependenți de droguri care văzuseră în chiriile modice o ocazie de a transforma zona într-un cartier general al furturilor cu arma în mână și al traficului de stupefiante.

Miren locuia la marginea acelui cartier, în partea de vest a Străzii 115, și pe măsură ce numărul corespunzător străzilor creștea, se observa cum creșteau și potențialele probleme. Găștile se așezau pe scările blocurilor de pe Strada 116, iar mașinile cu geamuri fumurii circulau cu viteză redusă

începând de pe 117. Pe timpul zilei, locul acela nu reprezenta un pericol, părinții își duceau copiii în numeroasele parcuri din zonă, însă diversele magazine se închideau exact la apusul soarelui pentru că imediat după aceea apăreau pericolele.

Miren se îmbrăcase cu un hanorac negru cu glugă și blugi închiși la culoare. Dacă lumina nu s-ar fi reflectat pe fața ei albă, s-ar fi confundat cu umbrele ce băntuiau încoace și încolo la lăsarea nopții. A stat o oră întreagă să se uite de pe trotuar la o serie de ferestre aprinse dintr-o clădire de pe Strada 115. A privit cu atenție la felul cum se mișca un cuplu, bărbat și femeie, dintr-o parte în alta a încăperii, certându-se, mergând unul după celălalt dintr-o cameră în alta, gesticulând violent. Deodată, după câteva secunde, femeia a apărut din nou în dreptul ferestrei și s-a uitat pe stradă.

Miren s-a ascuns dintr-un salt în spatele unei mașini parcate.

La puțin timp după aceea, bărbatul a ieșit din bloc, iar femeia de la fereastră i-a strigat „ticălosule” și a aruncat după el cu o brichetă care s-a sfărâmat pe asfalt.

El a bodogănit ceva neinteligibil la rîndul lui, apoi și-a văzut de drum, urmărit de la distanță de Miren.

A traversat două străzi până a ajuns pe 117 și s-a oprit când l-a văzut coborând niște scări spre un pub lângă care se adunase un grup de patru bărbați arătând la fel de neîngrijit ca el. Ea a continuat să aștepte, ca întotdeauna. Poate că ziua aceea nu avea să fie diferită de cele dinainte, așa că se tot întreba dacă să se întoarcă acasă sau nu. Bărbatul a ieșit din nou abia după două ceasuri, timp în care ea nu și-a desprins ochii de ușa pe unde se perindau grupuri de fete și băieți aranjați și dornici să danseze până la ultima picătură de energie.

Chiar dacă fusese gata să renunțe de mai multe ori, Miren știa că față de un asemenea individ trebuia adoptată o vigilență extremă. Sau cel puțin așa își spunea, fără ca măcar să înțeleagă ce însemna asta de fapt. Situația i se părea așa de complexă încât nici măcar ea nu știa ce căuta acolo. Devenise aproape o rutină de sfârșit de săptămână să iasă din casă, să stea la pândă în fața portalului unde locuia individul, să-l urmărească oriunde ar fi mers, fără să știe măcar de ce. Era ca și cum abia după câteva ceasuri și-ar fi dat seama de ceea ce face, când o voce din minte îi șoptea: „Ce încerci să faci, Miren? De ce nu te duci acasă?”. Dar ceasurile treceau unele după altele și ea rămânea acolo, până când individul se întorcea acasă și ea pleca

împăcată, convinsă că își îndeplinise datoria.

Dar de data aceea Miren a fost uluită să-l vadă ieșind din club târând după el o tânără care abia putea să urce scările și mergea împleticindu-se. Portarul a întrebat-o pe fată dacă avea nevoie de ajutor, iar el i-a răspuns că era prietena lui și că se ocupa el de ea. Miren s-a ridicat în picioare în întuneric, cu simțurile treze, de parcă ar fi fost o leoaică în mijlocul savanei, gata să vâneze o gazelă pe înserat. Numai că de data aceasta gazela urmărea să se înfrupte, la rândul ei, dintr-un pui de leu.

Bărbatul o susținea cu greutate pe fata care abia putea să-și țină ochii deschiși, îmbrăcată cu o rochie albastră și scurtă, la fel ca a lui Miren din noaptea aceea.

A început să-i urmărească. Știa că era ceva suspect la mijloc, dar nu se încumeta să facă nimic. Imaginea i se părea așa de răvășitoare încât o bună bucată de drum a păstrat față de ei o distanță prudentă. De vreo două ori, bărbatul a ajutat-o să se ridice atunci când nu se mai putea ține pe picioare, susținând-o de umeri, fără să spună nimic, în timp ce fata, printre chicote de râs, îi mulțumea că avea grijă de ea.

Apoi au intrat într-o fundătură, iar Miren i-a pierdut din ochi pentru câteva secunde bune. În cele din urmă a ajuns și ea în colțul străzii și când s-a oprit în dreptul lor, i s-a tăiat respirația.

Fata stătea așezată pe jos, lângă un container, cu ochii închiși și capul dat pe spate, sprijinit de un zid de cărămidă plin de graffiti, spunând, din câte putea să audă Miren:

— Du-mă acasă, te rog... Nu mă simt bine.

El nu i-a răspuns. O privea doar de sus, cu ochii unui diavol care își prinsese victima în capcană.

— Cred că... am băut prea mult. Unde sunt... prietenele mele?

— Acum vin și prietenele tale, a șoptit el, în timp ce își desfăcea prohabul și se arunca asupra ei.

— Ce... ce faci? Nu!...

— Șșș... doar asta vrei și tu, a spus el gâfâind și sărutând-o pe gât.

— Nu... nu vreau asta... te rog... nu.

— Încetează! s-a răstit el scurt.

Bărbatul și-a întins mâna și a ridicat rochia, sfâșiind o bucată de pânză și lăsând să se vadă la lumina lunii o nouă traumă de neșters.

— Nu... te rog... mă așteaptă... prietenele mele.

— Nu durează mult, a spus el în șoaptă, continuând să o sărute și să o atingă în locuri în care nu avea voie să o facă și pe care ea nu se simțea în stare să le protejeze.

Deodată, în fundătura aceea s-a auzit un glas de femeie, ecoul făcându-l să răsunе mai puternic decât era de fapt:

— Ți-a spus *nu*.

Bărbatul și-a ridicat privirea și a văzut-o pe Miren ca pe o siluetă proiectată în contralumină.

— Tu ce naiba vrei? Pleacă de aici! Ne distrăm și noi, a răspuns individul, întorcându-se spre ea și privind-o nedumerit, fără să înțeleagă ce se petrecea.

Miren avea o expresie serioasă, aproape arogantă, încercând să ocupe mai mult spațiu fizic decât putea de fapt, de parcă ar fi fost o strategie de apărare a unui animal care se simte amenințat.

— Ți-a spus doar să o lași în pace, a repetat Miren, tremurând de frică în sinea ei.

— N-ai de gând să pleci? Nu-i treaba ta.

— Ba e treaba mea, a răspuns ea hotărâtă.

Chiar în clipa aceea, Miren a scos pistolul și l-a îndreptat spre el. Metalul armei a sclipit în lumina lunii, singurul martor a ceea ce se întâmpla în fundătura aceea plină de gunoaie.

— Ți-a spus că nu, scârnăvie.

— Hei! Stai calmă! a răspuns el agitat.

Apoi s-a ridicat dintr-un salt și și-a ridicat mâinile. Ochiul era larg deschis, dar nu de curiozitate, ci de groază. Miren și-a amintit ce a simțit ea în noaptea când a alergat pe străzi cu rochia ruptă.

— Eu am plecat, nu vreau probleme, a spus el.

Apoi, când în cele din urmă privirea individului a deslușit în întuneric chipul lui Miren, a adăugat:

— O clipă... Ne cunoaștem cumva?

— Dacă ne cunoaștem? a întrebat ea. Dacă ne cunoaștem? Nici măcar nu-ți amintești de mine?

Cuvintele acelea o împinseseră pe Miren la limită. Nici măcar o zi nu încetase să se gândească la ce îi făcuse individul acela în parc, după ce îl bătuse împreună cu gașca pe Robert, un laș care nu și-a asumat nicio clipă responsabilitatea, care depusese o declarație incertă la poliție și care îi

îndrugase apoi o scuză insipidă, fără să o ajute câtuși de puțin să iasă din hăul în care se prăbușise. Miren nu uitase figura bărbatului care se afla înaintea ei. Uneori, când închidea ochii, îl vedea cu rânjelul lui drăcesc plutind în noapte. Viața e tristă pentru că e nedreaptă, și e nedreaptă tocmai pentru că dă uitării prea ușor. Numai că Miren nu uitase. Îi era cu neputință.

— Nu știu... nu... nu-mi amintesc. Vrei să lași arma în jos?

— Stai acolo. Nu te mișca.

Bărbatul și-a întins mâinile spre ea, încercând s-o liniștească.

Miren și-a scos telefonul din buzunarul hanoracului și a tastat 911.

— Poliția? a întrebat Miren fără să coboare arma.

Chiar în clipa aceea, bărbatul a sărit asupra ei și a doborât-o la pământ, făcând ca arma să-i alunece din mâini și să cadă lângă fata care tocmai își închisese ochii cuprinsă de amețeală.

Miren a urlat de durere când s-a lovit de caldarâm și s-a văzut deodată sub bărbatul acela, care îi prinsese corpul între picioare.

— Ia te uită... o să fie distracție în trei, se pare, a zis el.

Miren a încercat să se zbată și să scape din strânsoare, dar abia se putea mișca. Simțea deasupra ei greutatea corpului acelui bărbat care o prinsese de încheieturile mâinilor. Fiecare încercare de a-l lovi era zadarnică, se străduia să-l izbească în spinare cu picioarele, dar nu îi nimerea decât coapsele. S-a simțit înfrântă, la fel ca în noaptea aceea. O lacrimă se pregătea să-i alunece printre pleoape, căutând ajutor. Deodată, de parcă pentru o clipă trecutul ar fi revenit în forță, a simțit cum bărbatul îi trăgea hanoracul în sus îndeajuns încât să-i lase sutienul descoperit și i-a întrezărit din nou doar rânjelul profilându-se în întuneric.

Miren îl trăgea cu putere de o mână, apucându-l apoi de păr și încercând să-l apropie de ea.

— Așa... hai să ne distrăm. Îmi plac fetele bățăioase, știai? a spus el în șoaptă, crezând că reușise s-o convingă.

Avea fața așa de aproape de a lui Miren încât își simțeau răsuflarea unul altuia. Tocmai în momentul în care buza de jos a lui Miren a atins-o ușor pe cea de sus a bărbatului, fundătura a fost iluminată de văpaia unei împușcături. La auzul detunăturii reverberând între ziduri, câteva pisici au început să miorlăie, iar câinii s-au pornit să latre. Fata necunoscută ținea tremurând arma care încă mai păstra căldura mâinii lui Miren, pe când corpul bărbatului s-a prăbușit de îndată peste ea, acoperind-o cu sânge cald

care în penumbră părea de-a dreptul negru.

Miren s-a chinuit să iasă gâfâind de sub cadavru, apoi amândouă s-au privit amuțite, făcându-și una alteia o promisiune pentru care nu era nevoie de cuvinte.

Apoi, a ajutat-o să se ridice și și-a ascuns arma. Niciuna dintre ele nu a spus niciun cuvânt cât timp înaintau împleticindu-se, încercând să se îndepărteze cât mai repede de locul acela. S-au oprit la un colț de stradă, unde Miren și-a curățat fața de sânge cu hanoracul. Apoi s-au urcat într-un taxi, al cărui șofer a început să comenteze pentru că era prea scurtă cursa până au ajuns la casa lui Miren, unde a lăsat-o pe fata necunoscută să doarmă în patul ei. A rămas trează toată noaptea, privind-o, știind că poate acela era sfârșitul sau poate începutul. Niciuna din ele nu întrebase numele celeilalte, iar a doua zi, când fata necunoscută se pregătea să plece din micul apartament cu câteva haine pe care Miren i le dăduse fără nicio pretenție să-i fie restituite, i-a spus un „mulțumesc”, apoi a închis ușa fără să se mai vadă niciodată de atunci.

53.

Din 15 ianuarie 2004 până la mijlocul anului 2005

*Cea mai mare virtute a unei persoane tenace
este să preschimbe ultimele încercări în penultimele.*

După ce o sunase, agentul Miller acceptase să se întâlnească în ziua următoare cu Miren Triggs. La o zi de la scrierea articolului, Miren îl pusese la curent cu informația cea mai relevantă pe care o obținuse și care se putea extrage din imaginile video, și anume faptul că identificaseră o căsuță pentru păpuși Smaller Home and Garden produsă de firma Tomy Corporation și un model de tapet, unul dintre cele mai vândute de la Furnitools, o rețea de magazine de bricolaj extinsă în toată țara.

Cât despre agentul Miller, acesta solicitase suplimentarea resurselor disponibile pentru căutarea Kierei, dar se lovise de un zid imposibil de trecut și de care Miren nu știa încă nimic.

Stabiliseră să se întâlnească în Central Park, pe Bow Bridge. Miren stabilise întâlnirea în locul acela întrucât calmul aparent al luciului apei și clădirea San Remo profilându-se printre copaci pe fundalul peisajului de toamnă o ajutau să gândească. După ce a așteptat cam un sfert de oră, timp în care a asistat la logodna unui cuplu în prezența a încă douăsprezece persoane, a apărut și agentul Miller de la capătul celălalt al podului, iar Miren s-a îndreptat grăbită de el, dornică să părăsească acel loc.

— Ce ați mai descoperit, domnișoară Triggs?

— Tocmai de aceea v-am sunat. Îmi este... foarte greu să continui căutările de una singură. Știu că e căutată și de poliție, dar pasul următor implică o căutare amănunțită din ușă în ușă, iar eu... nu pot s-o fac.

— Cum adică din ușă în ușă?

— Vedeți, domnule agent, am făcut cercetări și am aflat că modelul acesta de căsuță pentru păpuși ar fi putut fi cumpărat în unul dintre cele două mii de magazine de jucării și puncte comerciale din Manhattan, Brooklyn, Queens, New Jersey și Long Island. Am o listă aproape completă de magazine de jucării. Știu că vin mulți din alte părți să vadă parada de

Ziua Recunoștinței, dar cred că cine sau cei care au luat-o locuiesc în zonă.

— De ce credeți asta?

— În ziua aceea ploua. Când plouă, cel mai normal e să vii în centru cu mijloacele de transport public. Ca să ajungi din New Jersey sau Long Island în centru cu un mijloc de transport public ai nevoie de o oră sau două. Parada începea la ora nouă. Fetița a fost răpită în jur de douăsprezece. Ipoteza mea e că cel care a făcut-o a venit devreme ca să prindă loc aproape de Herald Square. E o zonă centrală unde se pătrunde greu dacă nu ajungi devreme. Dacă răpitorul voia să se asigure că se află aproape de Herald Square, trebuie să fi ajuns cam pe la opt dimineața. Ca să ajungi la opt dimineața în punctul din care a dispărut Kiera, se poate trasa o hartă relativ simplă a distanțelor și traseelor până la locuința răpitorului, relaționând programul trenurilor de dimineață din fiecare zonă și durata deplasării ca să ajungi în centru la opt.

— Înțeleg.

— Asta limitează potențială arie de domiciliu a răpitorului la zonele pe care le-am spus mai înainte: Brooklyn, Queens, New Jersey și Long Island.

— Ați ajuns singură la concluzia asta?

— E o ipoteză. Poate mă înșel, dar de ani de zile citesc dosarul și mă gândesc la Kiera. Munca unui jurnalist de investigații, mi-a spus un prieten, constă în a confirma ipoteze, și cred că ipoteza aceasta e mai validă decât să-mi închipui că a venit un individ de oriunde și de nicăieri și a răpit o fetiță în toiul celei mai cunoscute parade de pe planetă.

Agentul Miller a încuviințat cu un oftat, apoi a continuat:

— Și cu ce vă pot fi eu de folos?

— Ați putea să organizați o echipă de căutare în toate magazinele de jucării și de modelism din zona pe care am menționat-o. Poate că unele au camere de supraveghere, un registru al cumpărăturilor cu cardul de credit sau poate avem noroc și cineva a comandat la domiciliu căsuța pentru păpuși și ne-a lăsat adresa scrisă pe undeva.

Agentul încerca să-și ordoneze în minte toată informația pe care i-o dăduse Miren.

— Știți cât de mult ar putea dura ceea ce-mi cereți?

— Da. Tocmai de aceea vă și cer. Ziarul nu-mi mai permite să lucrez la tema asta, iar eu nu pot s-o fac singură.

— Renunțați la ea? a întrebat agentul.

— Să renunț? Nu. Doar că... e mai mult decât ceea pot eu să fac. Mi-e imposibil să mă ocup. Poate că dumneavoastră dispuneți de mai multe resurse ca să... ca să continuați s-o căutați. Dumneavoastră sunteți personaje pozitive, iar eu... eu sunt singură.

— Să nu credeți așa ceva. Eu sunt legat de mâini și de picioare. Toți vor s-o găsească pe Kiera Templeton, dar și pe ceilalți dispăruți. Dumneavoastră, jurnaliștii, vă ocupați de un caz de parcă ar fi singurul, dar vă asigur că sunt mult mai multe, sute, nici nu vă imaginați ce listă am cu persoane dispărute și cum crește zi de zi.

„Nici dumneavoastră nu știți ce listă am eu”, s-a gândit Miren, în timp ce recapitula în minte fișetele cu nume de dispărute pe care le păstra în mansarda închiriată.

— Dar acum aveți ceva nou de cercetat, a spus ea, de data aceasta cu voce tare. Nu-i dezamăgiți părinții. Sunt sigură că dumneavoastră, poliția, puteți să găsiți ceva. Caseta asta poate că vă va orienta spre pista corectă.

— Voi face tot ceea ce ține de mine ca s-o găsesc pe fetița asta, domnișoară Triggs, a încuviințat agentul în cele din urmă.

— Și eu, a adăugat Miren.

Apoi, când au ajuns la o răscruce a drumului din parc, a continuat:

— Știu că informația circulă într-o singură direcție, domnule agent. Știu că nu aveți de ce să-mi împărtășiți nimic din ceea ce descoperiți, dar cred că și dumneavoastră știți la fel de bine ca mine că nu voi renunța să o caut pe Kiera.

— Vreți să vă spun și eu ceea ce știu, nu-i așa?

Miren nu a răspuns pentru că a considerat că e o întrebare retorică. Agentul a oftat și și-a ridicat capul spre o pumă sculptată în metal ce părea că stă la pândă printre copacii din Central Park, o alegorie cum nu se poate mai nimerită a ceea ce devenise jurnalista Miren Triggs.

— Adevărul e că nu știu mare lucru. Nu există un portret-robot valid. Știu că e vorba de o femeie albă, cu părul blond și creț, dar nimic mai mult. Conform departamentului de analiză științifică, nu sunt amprente nici pe casetă, nici pe plic, în afară de cele ale familiei și ale băiatului din cartier care a lăsat plicul în cutia poștală și care nu este în stare să-și amintească exact cum arăta persoana în cauză. Am intrat pe un drum fără ieșire. Mai știu și modelul de aparat video cu care s-au făcut înregistrările, un Sanyo VCR din 1985, după urmele rămase pe banda magnetică. E un detaliu

tehnic și tocmai de aceea cât se poate de exact. Se pare că fiecare model de cap de înregistrare organizează particulele magnetice de pe bandă într-un anumit fel și lasă o urmă ușor de recunoscut. E ca un fel de amprentă digitală care, chiar dacă nu îți permite să recunoști exact aparatul cu care s-a făcut înregistrarea, cel puțin îți arată ce marcă este. Avem înregistrările camerelor de supraveghere din ziua dispariției, dar nu au filmat nimic ieșit din comun: o mulțime de lume în toate părțile, dar nici urmă de Kiera. I-au tăiat părul, știm asta, dar nu putem să cercetăm toate persoanele care merg cu un copil de mână. Era Ziua Recunoștinței. Străzile erau pline de asemenea familii. După cum vedeți, e un amestec cam haotic de informații, dar aproape niciuna nu folosește la mare lucru.

— Înțeleg, a răspuns Miren serioasă.

— Dacă mai descoperiți ceva, o să-mi spuneți? a întrebat inspectorul. Eu... am să încerc să obțin permisiunea de a investiga magazinele de jucării, dar vă spun de pe acum că nu va fi simplu.

— Vă voi spune ce aflu, puteți să fiți sigur de asta. Nu vreau să mi se recunoască vreun merit, domnule agent. Ceea ce contează pentru mine în momentul de față e să fie găsită Kiera Templeton și să fie adusă acasă la părinții ei.

— Pot să vă întreb de ce e așa de important pentru dumneavoastră? Mai sunt multe alte cazuri ca al ei.

— Și ce vă face să credeți că nu-i caut și pe dispăruții aceia? a răspuns Miren chiar înainte să-și ia rămas-bun de la el.

Când a ajuns la birou, Miller a prezentat o cerere de investigare a magazinelor de jucării din zona pe care o delimitase Triggs în supozițiile ei.

Dacă reușeau să obțină astfel o listă a clienților care au cumpărat o căsuță pentru păpuși modelul Smaller Home and Garden, puteau să întreprindă cercetări mai bine ținute. Obținerea listei de clienți nu însemna să facă percheziții la casa fiecăruia dintre ei, ceea ce cu siguranță ar fi cerut familia Templeton dacă ar fi știut despre asta, ci să-i cerceteze pe cei al căror profil corespundea cu al unor potențiali răpitori. Spre surprinderea lui, superiorii ierarhici de la unitatea FBI de persoane dispărute au acceptat cererea de continuare a cercetărilor.

Au fost desemnați doisprezece agenți care să meargă în cercetare la magazinele de jucării și materiale de modelism, dar la scurtă vreme aveau să se lovească de un inconvenient major: aproape niciunul din punctele de

vânzare nu păstra un registru al clienților care cumpăraseră o asemenea casă în miniatură și cu atât mai puțin al celor cumpărate între 1998 și 2003. Unele magazine au oferit date despre clienții din 2003, unele au transmis date din 2002 și altele chiar din 2001. Dar informația era așa de rară și de sumară încât nu le era de mare folos. Astfel, dintr-un total de două mii trei sute de magazine de jucării, au obținut informații numai de la șaizeci și unu și doar în legătură cu doisprezece, clienți care achiziționaseră acel model anume.

S-au dus să-i viziteze pe toți doisprezece, de fiecare dată fiind vorba de familii ideale cu copii, care îi primeau pe agenți cu cafea și clătite cu sirop de arțar, pentru ca apoi să-i invite la un tur ghidat prin toate încăperile casei prin care Kiera, cum era de așteptat, nu trecuse niciodată.

În 2005, FBI a oprit încă o dată cercetările, iar agentul Benjamin Miller i-a sunat din nou pe părinți ca să le dea de știre.

— Aveți vreo noutate? Ați descoperit ceva? întreba Aaron Templeton de îndată ce răspundea la telefon.

— Încă nu avem nimic, domnule Templeton, dar suntem pe aproape. Cercetările continuă cu toți agenții noștri. O să vă găsim fiica. Vă asigur că nu vom înceta să o căutăm, a mințit el.

Miren Triggs
2005 – 2010

*Soluția, de obicei, e la vedere, așteptând
ca cineva să o găsească acoperită de praf.*

Sincer vorbind, nu aveam mari așteptări de la agentul Miller. Fiecare frază pe care o rostea emana epuizare și dezamăgire, de parcă fiecare dispariție pe care o investiga ar fi mușcat o bucată din el. Timpul a trecut și, la fel de repede cum FBI-ul a cercetat cele două mii de magazine de jucării, tot astfel au sistat și investigațiile asupra cazului Kierei și au trecut la căutarea altei persoane. Nu îi învinuiam.

Poliția trebuia să-și precupețească resursele, însă o parte din mine călătorea mereu spre dormitorul Kierei și se așeza lângă ea ca să se uite câteva minute când se joacă cu păpușile. Îmi plăcea să-mi închipui cum era vocea ei. Îmi plăcea să mi-o închipui zâmbind și cu privirea plină de viață, deși aveam intuiția că, de fapt, ochii ei trebuie să fi fost stinși ca un far îndepărtat și orb fără de care corăbiile ce căutau să ajungă la mal naufragiau printre stânci. Agentul Miller și cu mine eram corăbiile, iar părinții Kierei plângeau neconsolați nu pentru pierderea acestora lovite de furia valurilor, ci pentru că farul nu mai putea să lumineze.

În 2007, la patru ani după primirea primei casete, silueta vagă a unei femei blonde cu părul creț a lăsat o a doua înregistrare la biroul lui Aaron Templeton, făcându-mă să mă simt mai vie ca niciodată. Munca la ziar îmi consuma orele diurne, cercetarea cazurilor persoanelor dispărute îmi consuma ceasurile nocturne, dar pentru o vreme se aprinsese din nou în mine focul speranței de a o găsi. Devenisem o căutătoare. Oare nu asta însemna jurnalismul? Să cauți. Să cauți și să găsești. Uneori, ceea ce căutam voia să fie găsit; alteori trebuia să fiu eu cea care apucam și trăgeam de sforile adevărului ca să-l scot din adâncurile hrubei unde căzuse prizonier și să-l aduc din nou la lumină. De la dispariția Kierei, am început să adun informații despre cazurile active cu indicii serioase asupra gravității

lor, așa cum se întâmplase cu Gina Pebbles, o adolescentă dispărută în 2002 după ce ieșise de la liceu în Queens, căreia i se pierduse urma într-un parc aflat la doi kilometri depărtare, acolo unde i s-a găsit rucsacul; sau cu Amanda Maslow, o fată de șaisprezece ani care fusese răpită în 1996, într-o localitate din interior, fără ieșire la ocean; sau cu Adaline Sparks, o fată de șaisprezece ani care dispăruse din casă în 2005, deși toate ușile și ferestrele erau închise cu cheia pe dinăuntru.

Nici cu sosirea celei de-a doua casete, în 2007, nu am reușit să aflu nimic, însă presa de scandal primise din plin ceea ce își dorise. Am încercat să mă sustrag din circuitul mediatic și m-am scufundat din nou în detaliile cazului ei așa cum făcusem și mai înainte.

Am cercetat din nou înregistrările video ale camerelor de supraveghere ca să o găsesc pe femeia aceea blondă, însă imaginile nu erau atât de clare încât să mă ajute la ceva. Kiera Templeton apăruse din nou, de data aceasta în luna iunie, pentru ca apoi să se facă nevăzută până când cel care trimitea casetele hotăra să continue jocul.

L-am sunat pe agentul Miller ca să-l întreb dacă întocmise un profil al răpitorului. Faptul că folosisese casete VHS era simptomul clar al vreunei psihopatii pe care nu o știam. Nenorocitul acela trebuie să fi fost vreun bolnav psihic nostalgic după anii '90, iar agentul nu a întârziat să-mi trimită pe ascuns un paragraf scurt elaborat de unitatea de analiză a comportamentului după modelul cuantic unde scria: „Bărbat alb. Între patruzeci și șaisprezece de ani. Lucrează într-un domeniu relaționat cu mecanica și reparațiile. Conduce o mașină gri sau verde. Căsătorit cu o femeie cu o personalitate vulnerabilă. Folosirea casetelor VHS reflectă o atitudine de respingere a prezentului și a lumii moderne”.

Doar atât. FBI-ul rezuma descrierea potențialului răpitor la câteva rânduri în care s-ar fi putut încadra oricine. Chiar și tatăl meu ar fi putut să corespundă acestui profil dacă nu ar fi fost caracterul puternic al mamei.

Timpul a trecut ca un uragan, măturând în cale tot ce se întâmplase între cele două casete, încât, atunci când a sosit cea de-a treia înregistrare, cu câteva zile înainte de alegerile prezidențiale câștigate de Barack Obama, nimeni în afară de mine nu i-a acordat nici cea mai mică atenție. Uram când se stârnea circuitul mediatic la apariția oricărui caz dramatic, dar și atunci când subiectele politice invadau totul. Oriunde te-ai fi uitat, nu vedeai decât chipurile zâmbitoare ale lui Barack Obama și John McCain îndemnându-te

să ai speranță, de parcă n-am fi trăit într-o lume de rahat.

Mă durea sufletul să văd acea casetă cu Kiera. Întregul minut cât a durat înregistrarea nu făcea altceva decât să scrie într-un caiet, îmbrăcată în rochia aceea portocalie radioasă și incomodă. Era ca o păpușă stricată, așa cum fusesem și eu. Dacă te uital cu atenție, nu era greu să-ți închipui cum lacrimile îi cădeau pe foaia de hârtie. Și eu trecusem printr-o asemenea perioadă în care mă simțisem singură, prizonieră a întregului univers, și poate că încă mai eram așa, oricât de mult mă străduisem să mă reconstruiesc, lipind bucățile rupte cu un amestec de furie și disperare.

După ce m-am uitat la înregistrarea aceea, am simțit nevoia să mă întâlnesc cu familia Templeton. Nu știu de ce, dar voiam să le transmit un dram de lumină. Până la urmă, și eu mă vedeam precum Kiera, pierdută și lipsită de apărare, și chiar dacă părinții ei aveau să-și vadă astfel fiica, știam că dacă într-o zi s-ar fi întors acasă, viața ar fi putut să-și reia cursul.

L-am convins pe Aaron să accepte invitația mea la o cafea, dar din toată conversația mea cu el nu-mi amintesc decât de lacrimile și de lunga lui îmbrățișare înainte să ne luăm rămas-bun. Abia dacă a vorbit. Era mult schimbat față de ceea ce fusese cândva. Același lucru puteam să-l spun și despre mine.

În perioada aceea am reușit să-mi consolidez poziția în redacție. M-am străduit să duc la bun sfârșit sarcinile echipei de investigație, din fericire fără Nora Fox, bucurându-mă, trebuie să recunosc, de flexibilitatea lui Bob cu care aveam o relație profesională cât se poate de cordială.

De-a lungul întregului an 2010, am lucrat la un singur articol care a consumat nu numai multe resurse, ci și nervii lui Phil Marks. Era un caz care nu ieșise până atunci la lumină: doisprezece muncitori de la o fabrică importantă de telefoane mobile din China se sinucisese pentru că nu mai suportau presiunea și condițiile de la locul de muncă. Atunci când reportajul de douăsprezece pagini a ajuns la chioșcurile de ziare, la începutul lunii noiembrie, Phil ne-a chemat pe toți trei la el în birou ca să ne felicite și să ne dea un concediu de odihnă de câteva săptămâni.

Dar eu nu de odihnă aveam nevoie, ci să găsesc răspunsul la o întrebare care mă chinuia de ani de zile: unde se află Kiera Templeton? Cine o ține sechestrată?

Am văzut în buclă înregistrările digitalizate cu Kiera. Am creat o listă de reproduceri video cu programul VLC, astfel încât atunci când se termina

una să înceapă imediat alta. Am petrecut așa o zi întreagă, uitându-mă la Kiera cum crește, închipuindu-mi viața ei, ba chiar începusem să mă îndoiesc că avea nevoie să fie salvată.

Mi-a venit o idee absurdă: să mă uit la felul în care se înregistrau casetele video, așa că m-am hotărât să-mi cumpăr un aparat VHS Sanyo din 1985. Am găsit două relicve pe site-ul de anunțuri Craigslist puse în vânzare pentru piese, așa că am stabilit o întâlnire cu unul dintre proprietari ca să cumpăr aparatul și să văd dacă așa descopeream vreo soluție. La colțul străzii unde urma să aibă loc întâlnirea s-a prezentat un bărbat rotofei care deținea un vechi videoclip și voia să vândă totul ca să lichideze afacerea.

— Te costă o sută de dolari, mi-a spus el, după ce m-a salutat și mi-a spus cum se numește. Am scris în anunț că e stricat, dar se repară ușor. Nu trebuie decât să schimbi unul dintre brațele care preiau banda magnetică și o să funcționeze.

— Și unde aș putea să găsesc o piesă de schimb ca să-l repar? am întrebat eu, căutând în exterior încă o defecțiune observabilă la o primă privire.

— Știi? Nu e ceva ce se vinde așa, oriunde. În tot orașul nu mai sunt decât două sau trei ateliere de reparații pentru vechiturile astea. Aproape că nu merită să le mai reperi. Viitorul e în *streaming* sau cel puțin așa se spune, nu? Dar, ascultă, dacă ai casete vechi, ai nevoie de video. N-ai ce altceva să faci.

— Cum? Doar două sau trei ateliere de reparații?

O scânteie mi s-a aprins în minte.

— Păi, da. Și asta, punând la socoteală și New Jersey, unde locuiesc eu. Cred că vechiul VidRepair din centru s-a închis acum câteva luni, deși, dacă stai să te gândești, aparatele astea se strică destul de ușor și ar fi nevoie de reparații. Se adună praful înăuntru, iar piesele de plastic se rup. Dar adevărul e că aproape nimeni nu mai are nevoie de ele. E o afacere care o să dispară. La fel ca a mea, oricât de trist ar suna. Nici măcar DVD-urile nu o să poată opri avalanșa digitală care se apropie.

— N-ai cumva și numerele magazinelor ăstora? am întrebat eu, în timp ce inima îmi bubuia cu putere în piept de parcă aș fi fost pe punctul să descopăr ceva cu adevărat consistent.

26 noiembrie 2003
O zi înainte de prima înregistrare
Loc necunoscut

*Iertarea are mereu nevoie
de iubire și durere ca să înflorească.*

În dimineața dinainte de Ziua Recunoștinței din anul 2003, Iris rămăsese în casă cu Kiera.

— Cum îmi stă, mamă? a întrebat fetița, care își pusese o față de masă portocalie în loc de rochie.

— Îți lipsește ce e mai important, iubito, a spus Iris, potrivindu-i un șiret de aceeași culoare în dreptul mijlocului.

Îi plăcea să se joace cu ea de-a prințesele, și chiar dacă nu cumpărase multe rochițe ca să nu trezească bănuieli, Iris se descurcase până atunci recurgând la improvizații din fețe de masă pe care i le prindea în jurul burticii rotunde de copil. Astfel puteau să se îmbrace în joacă într-o mie de feluri, aprinzând imaginația fetiței cu tot felul de obiecte și accesorii, ceea ce îi reușea aproape întotdeauna, mai puțin atunci când Kiera transforma peria de la toaletă în sceptru.

— Am nevoie de ceva. Vin imediat, a spus Kiera, după care s-a dus la ea în cameră sărind de bucurie în timp ce Iris o privea surprinsă.

O oră mai târziu, timp în care Iris a verificat de două ori canalul opt ca să se asigure că nu pățise nimic, fetița s-a întors cu o tiară făcută din macaroane lipite pe o bucată de carton subțire.

— Dar acum? Sunt frumoasă?

Iris a zâmbit.

— Ești superbă, scumpo, a spus mama de îndată ce a văzut-o ieșind din cameră, pe un ton care lăsa să se ghicească o ușoară și caldă undă de mândrie, spunându-și că o educase bine.

Cea mai mare parte a timpului se distrau jucându-se împreună, citind vreuna din cărțile vechi din casă pe care nimeni nu le deschisese înainte sau

stând pe canapeaua din salon și uitându-se la filmele din colecția de casete VHS ale lui Will.

Moartea acestuia rămăsese în urmă. Imediat după aflarea veștii, Iris a trecut printr-o perioadă grea și încordată. Trebuia să meargă în oraș din când în când ca să se ocupe de documentele legate de decesul soțului, și de fiecare dată când o făcea, o ruga stăruitor pe Kiera să nu deschidă nimănui și nici să nu-i treacă măcar prin minte să iasă pentru că avea să se îmbolnăvească așa cum i se mai întâmplase.

Încerca să întârzie cât mai puțin posibil cu acele formalități și, la nevoie, le repartiza în așa fel încât să nu aibă de rezolvat mai mult de o problemă administrativă pe zi. Astfel se întorcea mereu la timp și râsufla ușurată când vedea că fetița nu pășise nimic. Câteva săptămâni la început, Iris fusese foarte îngrijorată, întrebându-se cum aveau să se descurce amândouă mai departe. Kiera nu putea să rămână singură toată ziua în timp ce ea se ducea la lucru ca să-și câștige traiul zilnic. Îl tot blestema pe Will în sinea ei. Ajunsese să-l urască așa de tare încât nici măcar nu se dusesse la înmormântare și nici nu-i anunțase familia, care locuia la distanță. Pentru ea, Will fusese un laș care se evaporase când lucrurile au ajuns să se complice.

Dar în curând avea să descopere că accidentul lui Will îi adusese o indemnizație de aproape un milion de dolari. Fără ca ea să știe, Will încheiase o poliță de asigurări de viață pentru munca lui la atelier. La aceasta s-a adunat și cât a acceptat să plătească primăria drept compensație pentru că nu a semnalizat corespunzător trecerea peste calea ferată.

Când Iris a văzut suma totală care îi intrase în cont ca urmare a accidentului, a plâns ore în șir. Moartea lui Will nu reprezenta un dezastru pentru ea și fetiță, ci devenise o adevărată ușurare care o făcea să-și amintească de soțul ei ca de cineva special care îi schimbase viața în bine. Până la urmă, Will fusese cel care i-o dăruise pe Mila și care îi oferise ocazia să-și petreacă tot timpul alături de ea.

Moartea lui Will a întărit ideea că lumea de afară era primejdioasă nu numai din cauza misterioaselor unde invizibile care se părea că îi provocau convulsii, ci și pentru că acolo puteai să mori așa cum se întâmplase cu tatăl ei.

Fetița ajunsese chiar atât de convinsă de acest lucru încât își implora mama să aibă mare grijă înainte să iasă. Dar încetul cu încetul, Iris s-a

înarmat cu curaj ca să-și prelungească mai mult ieșirile, de care profita pentru a face cumpărături, lăsând-o pe micuță în casă, iar atunci când se întorcea, rămânea uimită când aceasta alerga la ea și o îmbrățișa, mulțumindu-i că se întorsese teafără și nevătămată. Fetiței îi era teamă să iasă afară aproape la fel de mult cât se temea și Iris, dar din motive diferite, iar faptul că luptau împotriva unui dușman comun, chiar dacă era un dușman inexistent, le-a unit și mai mult.

Odată chiar s-a întâmplat ca Iris să lase fără să vrea ușa de la intrare deschisă pentru că venise încărcată cu cumpărături, dar, spre surprinderea ei, Kiera s-a dus iute să o închidă și apoi i-a spus:

— Mamă, ai grijă, te rog, nu vreau să mă îmbolnăvesc.

Fără ca Iris să-și fi propus asta, captivitatea fetei semăna cu dresarea unui elefant sălbatic, care mai întâi fusese legat de un stâlp fără să se poată mișca, pentru ca apoi să fie lovit dacă încerca să o facă. Chiar și după ce loviturile încetează, elefantul nu mai încearcă să scape pentru că se simte apărat sub căldura harnașamentelor puse de îngrijitorul său, pe care îl vede ca pe un salvator de la calvar. Kiera nu mai voia să se desprindă din mediul acela sigur, pentru că dacă ar fi făcut-o, ar fi fost iarăși zguduită de spasme, tot așa cum elefantul nu voia să se împotrivească stăpânului rău.

După ce s-au jucat în după-amiaza aceea de-a rochiile de prințese, Kiera a încercat la rândul ei să-i îndrepte mamei șuvițele rebele, trăgând-o cu pieptănul de păr în timp ce Iris râdea de durere. Apoi au inversat rolurile, însă Iris a avut grijă să o pieptene cu nesfârșită blândețe. Părul Kierei era lung și negru, iar peria aluneca prin el ca niște degete uscate peste o eșarfă de mătase. Pe Kiera, mângâierile acestea o relaxau, așa că a rămas o vreme sub vraja lor să se uite la filmul *Matilda*.

Când s-a terminat filmul, Kiera s-a dus în dormitor să fredoneze un cântecel de Crăciun pe care îl învățase din filmul *Singur acasă*, iar când s-a întors în salon, a văzut-o pe mama ei plângând cu telecomanda de la televizor în mână.

— Mamă, ce s-a întâmplat? a întrebat ea speriată.

— Nimic, draga mea... doar că... mi-au venit în minte niște amintiri triste.

— Vorbești despre tata?

— Da, draga mea, a mințit ea. Are legătură cu tata.

— Lasă, o să-ți treacă, da? a spus Kiera, mângâind fața mamei sale. Ești

cu mine. Tata e bine, în cer. Ca în filmul *Toți câinii merg în rai*.

Iris a râs. Kiera obișnuia să aibă replici din acestea prin care simplifica o problemă și o transforma într-un motiv de râs în hohote, iar lui Iris îi era cu neputință să reziste acestor fraze ingenioase a căror origine era pentru ea aproape o necunoscută.

— Îl compari pe tata cu un câine? a răspuns Iris zâmbind, în timp ce își ștergea o lacrimă.

— Nu! a răspuns fetița râzând. Doar că... nu-mi place să te văd plângând. Vrei să-ți spun eu o poveste?

— Da, scumpo. Mi-ar plăcea tare mult să-mi spui tu o poveste. Dar mai întâi mă lași zece minute singură? Trebuie să fac ceva aici în salon.

— Vrei să mă duc la mine în cameră?

— Ce-ar fi să te joci cu căsuța de păpuși? Vin și eu imediat. De acord?

— Sigur te simți bine?

— Da, Mila. Sigur, a încuviințat ea pentru ultima dată.

Kiera a plecat nedumerită în dormitor și a închis ușa după ea. Se întreba ce i se întâmplase mamei ei și a stat câteva minute să se gândească la ce putea să fie. Avea o vârstă fragedă, dar era plină de viață și voia să-și vadă mama fericită.

Rămasă singură, Iris a aprins din nou televizorul în salon și a conectat antena pentru programele de televiziune, lăsând să-i cadă telecomanda din mână când pe ecran au revenit imaginile a doi părinți care plângeau în fața fotografiei unei fetițe de trei ani.

Iris a recunoscut-o imediat: era Kiera. Părinții stăteau îmbrățișați în timpul unui eveniment în amintirea celor întâmplate, organizat pe Herald Square, unde se adunaseră două sute de persoane, printre care prieteni și trecători care încă nu uitaseră cazul. Grace se afla la microfon, cu ochii înroșiți de plâns și fața încrețită de durere. Aaron Templeton stătea lângă ea, cu privirea pierdută și o expresie răvășită. Amândoi nu erau decât umbrele celor ce fuseseră odinioară. Iris a dat volumul mai tare și, pentru prima dată, a auzit glasul sugrumat al mamei căreia îi smulsese copila.

— Acum mai ai puțin și împlinești opt ani, fetița mea, a spus Grace către grupul aflat înaintea ei.

Fotografia Kierei părea să amintească de cât de fericită fusese lângă ea. Imaginea era diferită de cea care circulase în ziarul *Press* și prin anunțurile transmise la televizor în anii dinainte. Aici râdea de-a dreptul în hohote,

lăsând să i se vadă gropițele din obraji și strungăreață, în timp ce ochii iradiau o fericire greu de egalat.

— Cât de mult mi-aș fi dorit să te văd cum crești, să-ți îngrijesc genunchiul atunci când cazi, să-ți îngân cântecul acela de leagăn care îți plăcea și în care îți promiteam că niciodată n-o să las să ți se întâmple nimic rău! Grace Templeton a făcut o pauză ca să-și recupereze vocea care i se năruia între corzile vocale precum Turnurile Gemene. Ce mult mi-aș fi dorit să te învăț ce e bine în viață, fetița mea! Să te sărut pe frunte mai mult decât am făcut-o, să te văd acum în fața ochilor și să știu că ești în siguranță, iubirea mea. Celui care te-a luat îi cer să aibă milă. Dar dacă cineva i-a făcut ceva îngrozitor și fetița mea zace moartă undeva, îl rog doar atât: să ne spună unde este ca s-o putem...

Grace a izbucnit în lacrimi, iar Aaron a îmbrățișat-o.

Pe ecran au început să se intercaleze cadre cu vechea locuință a familiei Templeton înconjurată de luminițe de Crăciun, în timp ce prezentatorul știrii comenta pe fundal că în casa aceea fusese improvizată o centrală telefonică în primele zile de la dispariție care nu a condus spre nicio pistă validă.

Iris s-a uitat la imaginile acelea plângând în hohote. Niciodată până atunci nu se gândise la durerea pe care o pricinuisese. Chiar dacă știa că fetița avea o familie și că era căutată, niciodată nu stătuse să cântărească răul pe care îl făcea. Acum ea o iubea din tot sufletul pe fetiță și asta o ajuta să înțeleagă cât de mult trebuie să o fi iubit și familia Templeton. Îi tremura buza de jos, tot așa cum îi tremura și lui Grace Templeton pe când i se adresa fetiței ei. S-a gândit la ea, la cât trebuie să fi îndurat părinții aceia și la ceea ce avea de făcut.

A încercat să-și șteargă lacrimile, dar pe obraji i se revărsa mai departe un torent de vină.

A schimbat canalul ca să nu o mai vadă pe Grace în fața ochilor și, fără să vrea, a apăsător pe canalul opt, unde a văzut-o pe Kiera jucându-se liniștită cu căsuța de păpuși și rochița portocalie improvizată dintr-o față de masă.

A râs.

A lăsat să-i scape un râs nervos, întrerupt de lacrimi. Deodată, pe negândite, o idee absurdă a început să prindă rădăcini în minte. O idee cu consecințe nefaste.

A căutat pe etajeră printre colecția VHS ale lui Will și a găsit o cutie cu

mai multe casete goale TDK. A luat una, a șters-o îndelung cu o cârpă ca să se asigure că nu avea amprente sau orice altceva care ar fi putut să o incrimineze. Apoi a introdus-o în aparatul video și, fără să vrea și fără să-și dea seama, fără intenția de a răni pe cineva, a apăsă pe butonul de înregistrare și a urmărit pe ecran cum fetița umbla prin camera ei în timp ce era filmată... A oprit înregistrarea după un minut și, după ce a scris KIERA cu markerul pe banda adezivă, a șters din nou caseta pentru a elimina posibilele amprente. După aceea a băgat-o într-un plic cu protecție și a bătut la ușa ei cu inima încă strânsă într-un pumn.

— Ce e, mamă? a întrebat-o fetița când a văzut-o. Sigur te simți bine?

— Da, scumpo... numai că... în noaptea asta trebuie să ies ca să le dau un pachet unor prieteni și... mi-e teamă să nu mi se întâmple ceva, a oftat Iris, fără să intre în prea multe detalii.

— Nu te duce, mamă, a rugat-o Kiera, îngrijorată. Să vină ei aici. E periculos și nu vreau să pățești nimic.

— Trebuie s-o fac, scumpo. Nu se simt bine și... sigur asta o să-i ajute. Ai să fii cuminte?

— Da, mamă, nu am să deschid nimănui și am să sting luminile, dar promite-mi că ai să te întorci, a spus ea cu glas dulce.

— Îți promit, scumpa mea.

56.

Miren Triggs
26 noiembrie 2010
O zi înainte de ultima înregistrare

*Oare la fel de straniu ni se părea trecutul
pe cât ni se pare acum prezentul?*

A doua zi dis-de-dimineată m-am prezentat în primul atelier de reparații pentru aparatele VHS. Se afla în New Jersey și, după cele spuse de tipul care îmi vânduse acel Sanyo VCR, era cel mai bun din oraș. Dacă proprietarul lui, un oarecare Tyler, nu putea să rezolve o problemă sau nu găsea o piesă de schimb, îți oferea unul din sutele de aparate video din magazin în stare perfectă de funcționare ca să compenseze timpul pierdut cu așteptarea.

Atelierul era un spațiu îngust și lung străjuit de o parte și de alta, până la casă, de rafturi metalice pline cu videoplayere vechi. De îndată ce am intrat am avut senzația că pășesc într-un cimitir al vechiturilor care influențaseră viața unei generații întregi și care au fost repudiate de îndată ce a venit ceva mai bun. Oare nu asta presupunea evoluția? Un pas înainte spre schimbare, fără să-i pese nimănui de ce lasă în urmă.

Deodată, din spatele unor rafturi a apărut un domn de vreo șaizeci de ani care m-a salutat cu entuziasm de îndată ce m-a văzut. Transmitea o căldură așa de reconfortantă încât părea îmbibat în atmosfera filmelor din anii '90.

— Cu ce pot să vă ajut? m-a întrebat el.

— Bună ziua... Mă numesc Miren Triggs și sunt jurnalistă la *Manhattan Press*.

— Ce caută o jurnalistă aici? Afacerea asta e în moarte clinică. Nu știu în ce măsură ar putea interesa presa.

— Adevărul e că dacă o vom lua și noi în aceeași direcție, presa ar avea multe de învățat de la o afacere ca a dumneavoastră, am răspuns eu cu cel mai frumos zâmbet de care eram în stare.

Aveam nevoie de ajutorul lui. Poate că era un ultim cartuș irosit degeaba, dar tot trebuia să încerc.

— Bine spus, a surâs la rândul lui. De ce anume aveți nevoie? Cu ce vă poate fi de folos un biet bătrân?

— Știu că e puțin probabil să aveți un răspuns la întrebarea asta, dar... ați reparat un video Sanyo VCR din 1985 în ultimii ani?

— Un Sanyo VCR din 1985 spuneți?

— Știu că e complicat de răspuns. Caut proprietarul unui asemenea aparat și asta e ultima încercare.

— De ce, dacă pot să vă întreb?

Ce naiba, m-am gândit. Și sinceritatea poate să deschidă uși. Cel puțin atunci când e menită să unească oamenii cu intenții nobile, iar omul din fața mea părea să emane bunătate prin toți porii.

— Vă amintiți de cazul Kierei Templeton? Fetița dispărută care a apărut apoi în niște casete video trimise de o persoană anonimă?

— Sigur că da. Cum aș putea uita? Chiar mi-au atras atenția casetele acelea. Să te folosești de așa ceva ca să faci rău... Lumea a luat-o razna.

— Știm că au fost realizate cu un aparat video Sanyo din 1985 după urmele lăsate de capul de înregistrare pe banda magnetică.

— Capul de înregistrare marca Sanyo? a întreat el pe un ton nedumerit.

— Exact.

— Știți că același cap se regăsește și la aparatele Philips?

— Ce spuneți? am întreat eu surprinsă.

— Nu numai aparatele Sanyo includ capete de înregistrare de aceeași marcă. În perioada aceea, Philips nu avea producție proprie sau cel puțin nu producea toate piesele. Restul, inclusiv capetele, erau manufacturate de Sanyo. Habar n-am ce fel de acord încheiaseră, dar asta o știe orice iubitor de aparate video din vremea aceea, a râs el, de parcă ar fi comentat ceva arhicunoscut.

— Vreți să-mi spuneți că trebuie să-mi extind aria de căutare și să includ și aparatele marca Philips?

— Întocmai, a răspuns el, zâmbind cu amabilitate.

— Spuneți-mi, vă rog... Ați reparat vreodată acest model de Sanyo sau Philips?

A încuviințat din cap cu un zâmbet care aproape că m-a izbit în piept. Am închis ochii și am respirat adânc. Poate că de data aceasta cartușul avea

să folosească la ceva. Poate că omul acela cu suflet bun avea răspunsul la toate întrebările mele.

— Dacă nu mă înșală memoria, trebuie să fi reparat vreo zece sau douăsprezece modele din astea în ultimii trei ani. Brațele care preluau banda magnetică se rupeau destul de ușor. Unele modele, care nu treceau printr-un control de calitate mai serios, nu rezistau nici cinci ani.

— Cinci ani... am oftat eu, gânditoare. Așadar, dacă cineva încă mai folosește aparatele astea, trebuie să le mai repare din când în când.

— Da, dacă avea unele din unitățile produse la început. Primele au avut cele mai multe defecte, așa cum se întâmplă mereu cu tehnologia, nu-i așa?

— Aveți cumva o listă cu clienții cărora le-ați reparat un asemenea video?

Mi-a zâmbit din nou.

— O să-mi ia ceva timp să verific facturile, dar... am, bineînțeles. Toți cei care vin să-și repare vechiturile aici îmi lasă datele și un aconto. Lăsați-mă două ore să caut, să vedem ce găsesc, mi-a răspuns el cu una din cele mai încurajatoare fraze auzite în ultimii ani.

Am așteptat nerăbdătoare la ușă, observând liniștea aparentă a străzii. Kiera sau orice persoană dispărută despre care nu se mai știa nimic s-ar fi putut afla acolo, la orice colț. Mă tulbura peste măsură să explorez cu mintea acea posibilitate înspăimântătoare. Două ore mai târziu, domnul Tyler ieșea din atelier cu o hârtie smulsă din agendă care conținea o listă cu unsprezece nume de clienți și respectivele lor adrese. Mai notase în dreptul fiecăruia, conform unui model de contabilitate arhaic și manual, costul reparațiilor, data calendaristică și eventualele produse achiziționate tot din magazin: piese noi, piese de schimb, casete VHS. Din câte mi-a povestit, păstra în registru toate detaliile unei plăți făcute cu cardul de credit pentru că nu voia să aibă probleme cu băncile. Oare cine voia să aibă?

— Vă mulțumesc, i-am spus. Ce bine ar fi ca lumea asta să semene măcar puțin cu dumneavoastră!

— A început să semene, domnișoară. Nu trebuie decât să vă uitați unde trebuie, mi-a răspuns el pentru ca apoi să se piardă în măruntaiele magazinului.

Aproape toate adresele se aflau de o parte a fluviului, așa că am profitat să trec pe acolo înainte de căderea serii.

Nu aveam niciun plan. Nu știam cum să mă port dacă întâlneam ceva

suspect.

M-am gândit la posibilitatea de a-l suna pe agentul Miller pentru a-i povesti noutățile, dar în felul acesta aveam să pierd timp.

Am trecut pe la prima adresă unde stătea un anume Mathew Picks și mi-a deschis un domn de șaizeci de ani. Când l-am întrebat de reparația aparatului său video, nu a ezitat să mi-l arate, împreună cu toată locuința. Din câte mi-a spus, pentru el era o încântare să vadă puricii formați pe ecran la casetele video și să aștepte derularea benzii magnetice. Mi-a mai povestit că și nunta lui fusese filmată în acest format și, atât cât îi mai rămânea de trăit, avea de gând să se uite în fiecare noapte la momentul când îi jurase credință soției care murise în urmă cu zece ani.

Am plecat de acolo cu un gust dulce-amar. Am mai vizitat încă trei case înainte de lăsarea întinericului, cu același rezultat: ocupanții erau nostalgici ai acestui format și nu voiau să piardă posibilitatea de a vedea filme care încă nu fuseseră transferate pe DVD sau Blu-ray.

La căderea nopții am oprit mașina în Clifton, comitatul Passaic din statul New Jersey, în fața unei căsuțe de lemn alb cu luminile aprinse. Nu aveam nicio așteptare. Ziua începuse promițător și continuase destul de provocator spre seară. Când am sunat la ușă, a venit să-mi deschidă o femeie blondă cu părul creț și aer îngrijorat:

— Bună seara, am spus eu încercând să-mi ascund încordarea. Aici locuiește William... William Noakes?

27 noiembrie 2010
Ziua ultimei casete video
Clifton, New Jersey

*Cuvintele nerostite însemnau mai mult
 decât cele care s-ar fi putut rosti.*

— Bună seara. Aici locuiește William... William Noakes? a spus Miren, uitându-se pe o mapă.

Era zece noaptea și Mila se afla deja în pat, ca întotdeauna. Mama ei continua să o trateze ca pe o fetiță deși avea deja cincisprezece ani.

Iris înțepenisise. De ani de zile nu mai întrebase nimeni de el. Reușise să schimbe numele de la numărul de telefon și de la conturile bancare, astfel încât întrebarea aceea o năucise de-a dreptul.

— Da... locuia, așa e... Era... soțul meu. A murit acum câțiva ani.

— De aceea am venit... Am descoperit câteva nereguli la cardul dumneavoastră de credit.

— Ce anume? Nu e cam târziu pentru... lucruri de genul ăsta? a întrebat Iris neliniștită, deși Mila adormise și în salon nu era nimic de ascuns.

— Ba da... Știu că de-acum e noapte, dar nu am putut să ajung înainte. Vedeți, a fost o problemă cu cardul de credit al soțului dumneavoastră. După cât se pare, a fost folosit în continuare după deces și... asta e o eroare pe care compania trebuie să o remedieze.

— Ce problemă? Plătesc facturile lună de lună, fără întârziere.

— Da, da. De fapt, nu e nicio problemă. Nu am explicat eu cum trebuie. Trebuie doar să completăm un formular și să răspundeți la câteva întrebări legate de niște plăți făcute cu cardul soțului dumneavoastră ca să ne asigurăm că nu i s-au furat datele și că nu îl folosește cineva neautorizat.

— Cineva neautorizat?

— Se întâmplă mai des decât ați crede. Se clonează cardul și, până să-ți dai seama, ți-au și furat toți banii din cont.

— Ce groaznic! Eu n-am... nu am văzut nicio operațiune suspectă.

— Pot să intru, vă rog? Nu durează decât un minut. E cam frig afară.

Iris a încuviințat, nedumerită, dar nu putea să o lase la ușă. În ziua aceea bătea un vânt rece și puternic, iar femeia aceea nu părea să reprezinte o amenințare. Zâmbea și avea o privire plină de energie, ca a agenților de asigurări.

Odată ajunsă în casă, Miren a scrutat repede interiorul, având grijă să nu-i scape nimic: masa, canapeaua, comoda, televizorul, aparatul video marca Philips. Tapetul de pe perete era cel vândut de lanțul de magazine Furnitools, albastru cu flori portocalii.

— Vă mulțumesc, doamnă... Noakes.

— Nu aveți pentru ce. Lucrați la bancă? E prima dată când vă văd, a întrebat-o Iris, așezându-se și arătându-i lui Miren unde să ia loc la rândul ei.

— Sunt de la compania care v-a expediat cardul. Nu vă răpesc mai mult de un minut, vă asigur.

— De acord, a acceptat Iris în cele din urmă.

Miren a căutat din nou cu privirea: coridor lung, un dulap verde cu un lacăt lăsat deschis, fereastră, perdele de voal. În capăt, două uși, amândouă închise.

— Cu ce vă ocupați? a fost prima întrebare a lui Miren, de îndată ce s-a așezat pe canapea, după care a scos un pix de parcă s-ar fi pregătit să-și noteze răspunsul.

— Bine... e o întrebare mai grea. Am... am grijă de casă. Când a murit Will, firma de asigurare ne-a dat o sumă mare de bani. Dacă duc o viață cumpătată, cred că voi putea... să mă întrețin din ce am economisit.

În mintea lui Miren s-au declanșat toate alarmele. Pronumele „ne” ce ar fi putut trece neobservat îi sfredelise auzul.

— Aveți copii? Nu-mi... nu-mi apare în raport.

Un fior de gheață a străbătut trupul lui Iris, pornind din ceafă și răsfrângându-se până în vârful degetelor.

— Nu... nu am copii. Dar dintotdeauna mi-au plăcut mult câinii, sunt precum copiii mei, știți?

Miren a zâmbit, părând că acceptă răspunsul, dar simțind pe dinăuntru că ceva nu era în regulă. Nu văzuse nicio cușcă pentru câini, și nici în salon nu se simțea vreun miros specific. În schimb, în casă se simțea un aer închis.

— De acord. Să trecem acum... la cheltuieli. Sunt o serie de cumpărături care au nevoie de confirmare.

— Sigur. Spuneți-mi.

— Acum trei ani, pe 18 iunie, ați cheltuit doisprezece dolari și patruzeci de cenți de pe cardul soțului dumneavoastră la Hanson Repair. Se pare că ați cumpărat mai multe casete VHS. Le-ați cumpărat dumneavoastră?

— Hanson Repair, spuneți?

— Este magazinul de electronice aflat la zece minute de aici. Îl cunoașteți pe domnul Tyler?

— Hm... nu-mi amintesc... dar dacă dumneavoastră aveți datele astea, presupun că da, a răspuns femeia.

Miren a bifat un rând de pe listă și a trecut mai departe:

— Pe 12 ianuarie 2007 s-a făcut o plată de șaizeci și patru de dolari și douăzeci de cenți în... același magazin, Hanson Repair. Corect?

— În 2007? E... mult de atunci. Nu-mi amintesc. Am mai fost pe acolo să repar una, alta, dar... nu mai știu dacă în 2007.

— Nu-i nimic, de fapt, în cazul ăsta nu trebuie decât să ne confirmați că plata ați făcut-o dumneavoastră. Am vorbit la magazin. Mi s-a spus că numele dumneavoastră apare într-adevăr în lista de clienți. Mai precis, pentru repararea unui video marca Philips.

— Ah, da! Se poate.

— E cel de acolo, nu? a întrebat Miren, arătând cu pixul spre aparat și apoi zâmbind din nou.

— Hm... da.

— O bijuterie, nu alta. Câți ani are? Douăzeci, treizeci?

— N-aș ști să spun... L-a... cumpărat Will când ne-am mutat aici. O vreme l-am folosit mult. Acum, de când sunt DVD-uri și TiVo, aproape că nu-l mai deschidem.

Din nou pluralul. Din nou urmat de o tăcere stânjenitoare. De data aceasta, Miren s-a stăpânit și nu a reacționat.

— Perfect. Cred că e tot ce am nevoie.

— Da? Pot să folosesc contul mai departe?

— Să vedem: va trebui... să-l anulați cu certificatul de deces și să transferați banii în contul dumneavoastră. Așa ar fi recomandabil; procesul e cam lent, dar e cea mai bună variantă. Așa... evitați încurcăturile, a răspuns Miren, ridicându-se de pe canapea.

O găsisese. Era sigură. Mentea căuta cu repeziciune cea mai bună soluție ca să o demaște definitiv. S-a îndreptat spre ușă, cântărind în același timp opțiunile posibile, pe când Iris o urma din spate. Atunci și-a amintit un sfat dat cândva de profesorul Schmoer: „Munca unui jurnalist de investigații constă în a confirma ipoteze. Tot ce mai trebuie e ca Margaret S. Foster să spună da sau nu. Și poți să afli asta doar întrebând-o și observându-i reacția”.

— Asta e tot ce vă trebuie? a întrebat-o Iris de data aceasta, zâmbitoare.

— Da... cred că... am tot ce-mi trebuie...

Iris a deschis ușa, iar Miren a ieșit, pentru ca apoi să se întoarcă spre ea. Trebuia să facă pasul acesta, chiar dacă urma să se izbească de un zid. Simțea că inima o să-i explodeze în mii de bucăți.

— ...bine, încă ceva, a spus deodată.

Iris o privea cu o expresie blândă și nedumerită.

— Sigur, spuneți-mi.

— Dumneavoastră sau soțul dumneavoastră ați cumpărat o căsuță modelul Smaller Home and Garden?

Chipul lui Iris a trecut într-o clipită de la blândețe la groază. Căsuța pentru păpuși nu era la vedere. Se afla în dormitorul Milei, dar femeia aceea nu avea de unde să știe. Iris a deschis larg ochii de parcă ar fi vrut să descopere ceva în întuneric, s-a prins cu putere de cantul ușii, și, simțind că începe să se sufoce, a deschis buzele doar cât să lase aerul să intre.

A rămas tăcută exact cât timp era nevoie ca întrebarea să-și afle singură răspunsul și ca acele cuvinte nerostite să transmită întru totul același mesaj precum cele ce s-ar fi putut rosti.

— Nu... nu știu despre ce îmi vorbiți, a răspuns ea, după o clipă nesfârșită cât s-a ținut de ușă. Mă scuzați acum... am lucruri de făcut.

Apoi a închis ușa brusc, iar Miren s-a dus spre mașină fără să-i vină să creadă cele întâmplate, încercând să-și stăpânească valul de adrenalină care îi străbătea venele, fără să știe ea însăși cum să se poarte. S-a urcat în automobil, a pornit motorul și s-a îndreptat spre capătul străzii, în timp ce Iris o urmărea prin perdele din casă. Când mașina lui Miren a dispărut în zare, a scos un țipăt atât de puternic încât Mila s-a trezit speriată.

— Ce e, mamă? a întrebat ea buimacă de somn, deschizând ușa de la capătul coridorului.

— Iubito, a spus ea cu fața șiroind de lacrimi, pregătește-ți hainele.

Peste o oră plecăm de-aici.

— Să plecăm? Adică să ieșim pe stradă? Despre ce vorbești, mamă? Am să mă îmbolnăvesc.

— Nu avem altă soluție, draga mea, a rostit ea printre hohote de plâns. Trebuie să plecăm. N-o să ți se întâmple nimic.

— De ce? Nu!

— Iubito, chiar trebuie să plecăm. N-avem de ales.

— Dar unde mergem, mamă? a întrebat Mila, speriată.

— Unde nimeni n-o să ne găsească, iubito, a murmurat cu greu Iris.

27 noiembrie 2010
Ziua ultimei înregistrări
Clifton, New Jersey

*O primă călătorie, odată începută,
nu va fi niciodată și ultima.*

Mila se îmbrăcase conform indicațiilor mamei. Își acoperise capul cu un batic și își pusese ochelari de soare, deși era noapte. Hainele îi acopereau fiecare parte a corpului, lăsând la vedere doar mâinile foarte albe, pomeții trandafirii și buzele pline care nu simțiseră niciodată atingerea unui sărut. Lentilele întunecate abia dacă o lăsau să deslușească prin întunericul nopții, așa că pășea sprijinindu-se de brațul mamei, temându-se ca nu cumva să sufere din clipă în clipă un atac epileptic.

De-a lungul vieții ei de până atunci, nu avusese decât vreo douăsprezece crize în împrejurări diferite: după o ceartă cu mama, după ce văzuse un film prea înduioșător, după ce se spălase pe dinți. După fiecare asemenea episod, mama îi întărise și mai mult convingerea că de vină era sensibilitatea electromagnetică, produsă de curentul electric, undele emise de aparatele fără fir și de telefoanele mobile, iar ea crescuse temându-se de lumea din afară de parcă ar fi fost un mediu radioactiv care ar fi putut să o ucidă. De aceea în locuința lor se uitau rar la programele televiziunii prin cablu, pe care doar Iris o urmărea din când în când, întrerupând conexiunea de câte ori Kiera era prin preajmă, și doar din când în când se uitau la filme, atunci când mama ei cumpăra de la piață casete video la mâna a doua.

În timp ce Mila își strângea lucrurile și își făcea bagajul, Iris s-a gândit încotro s-o ia și ce să facă. Nu aveau mult timp la dispoziție. Femeia aceea o întrebase despre căsuța de păpuși a Milei, iar asta însemna că timpul era măsurat. A băgat tot ce s-a putut într-o valiză pe care a târât-o cu greutate până la mașină, un Ford mic, alb, vechi de zece ani, achiziționat după moartea lui Will ca să-și poată face cumpărăturile.

A ajutat-o să ajungă până la mașină pe Mila, care a respirat în sfârșit, după multă vreme, aerul rece al străzii. Cu cât se îndepărta mai mult de casă cu atât se simțea mai rău, și chiar dacă era doar sub efectul autosugestiei, i s-au înmuiat picioarele chiar când să urce în mașină.

— Așteaptă aici până mai aduc câteva lucruri, i-a ordonat Iris.

Iris s-a întors în casă și a introdus în aparatul video una dintre ultimele casete TDK goale pe care încă le mai păstra într-o cutie. Așa cum făcuse mai înainte, a înregistrat timp de un singur minut dormitorul, de această dată, gol. S-a gândit că poate astfel părinții aveau să înțeleagă că nu vor mai primi știri despre fiica lor. Era o despărțire fără cuvinte, cum nici nu ar fi putut fi altfel. În adâncul sufletului empatiza cu ei. Nu-și imagina viața fără Mila și, de multe ori se gândea, chinuită de remușcări, cât de greu trebuie să le fi fost. De altfel, așa apăruse prima casetă.

A condus toată noaptea dintr-o parte în alta și a tot bântuit prin oraș, nehotărâtă. Cât a durat drumul, Mila nu a încetat să privească pe geam, atentă la lumea necunoscută de afară.

Din când în când întreba ce era ceea ce vedea: o benzinărie, o brutărie deschisă care pregătea covrigii pentru a doua zi, un cort montat de câțiva vagabonzi lângă niște containere. Iris nu avea pregătit un plan anume, iar atunci când ceasul a arătat cinci dimineața, și-a dat seama că oprișe automobilul în cartierul Dyker Heights unde locuise cândva familia Templeton.

Câțiva vecini începuseră să împodobească fațadele caselor cu instalații care la ora aceea erau stinse, pe când în grădini se puteau vedea din loc în loc reni, Moși Crăciun și spărgători de nuci în mărime naturală.

Iris simțea aceeași neliniște ca și atunci când lăsase celelalte casete, însă de data aceasta era diferit. Lângă ea, Mila o observa cu pielea ei transparentă, ascunsă parțial în spatele ochelarilor și sub baticul care îi acoperea părul, fără să înțeleagă ce se întâmpla.

— Mila, iubito, poți să lași pachetul ăsta în cutia aceea poștală, te rog? a spus ea, oftând de câteva ori înainte de a-și face curaj.

Iris și-a întins brațul spre bancheta din spate și a luat un plic maro cu protecție, în care se afla caseta înregistrată cu câteva ceasuri în urmă, pe când Mila aștepta în mașină, speriată și nedumerită că trebuise să iasă pe stradă în toiul nopții.

Când s-a întors în casă, Iris a deschis televizorul, a apăsă pe canalul opt

și a așteptat să apară pe ecran imaginea dormitorului pustiu cu pereții acoperiți de tapet cu flori portocalii.

Se gândise îndelung la părinții aceia, la Aaron și la Grace Templeton care apăreau din când în când la știri, plângând și implorând presupusul răpitor să le lase fiica să plece.

I se rupea inima de mila lor. De câte ori își amintea de ei sau îi vedea la televizor, se temea că nu mai putea continua în felul acela și se gândea să o lase pe Mila să plece pentru a putea trăi viața care i se cuvenea, împreună cu familia ei adevărată, și nu așa cum trăia cu ea: închisă între patru pereți, crezând că dacă avea să iasă din casă i se va întâmpla ceva foarte rău.

Dar Iris nu putea să mai dea înapoi. O iubea atât de mult pe Mila încât nu voia s-o piardă. Devenise singura realitate din viața ei, singura care o făcea să se simtă vie, întrucât un copil, chiar și furat, te schimbă pentru totdeauna. Un zâmbet după ce plângea ore întregi întrebând întruna de părinți era o bucurie, un hohot de râs strecurat printre jocuri era ca un prim sărut, iar declarația „te iubesc, marnă” era mai importantă decât orice altceva. Până la urmă, un copil te face dependent de iubire, iar ea nu concepea, după ce stabilise această relație cu Mila, să-i spună rămas-bun pentru totdeauna. Petrecuseră atâta vreme împreună, iar Iris crease o legătură atât de profundă cu micuța, devenită acum adolescentă, că îi era cu neputință să-și închipuie cum ar fi fost să se despartă de ea.

Când Miren se prezentase la ușă noaptea, Iris nu știuse cum să reacționeze, așa că singurul lucru la care se gândise în orele următoare a fost să dispară.

— De ce ne-am oprit aici, mamă? Ce e în plicul ăsta?

Iris a lăsat să-i scape unul din cele mai grele oftaturi din viața ei și a încercat să-și controleze pulsul apăsând cu putere volanul.

— Îți povestesc mai târziu, bine, iubito? Avem de făcut o călătorie lungă și... trebuie să ne luăm rămas-bun de la niște prieteni.

— Sigur, mamă, a acceptat Mila, fără să înțeleagă prea bine ce se întâmpla.

Mila s-a dat jos din mașină, cu capul acoperit de batic, dar fără ochelari de soare, ținând plicul cu numărul patru. S-a apropiat de cutia poștală a casei aceleia cu luminile stinse, în timp ce o senzație ciudată îi străbătea trupul. Era încă devreme și, după fereastra mare aflată de o parte a fațadei, se putea vedea un pom de Crăciun cu luminițele aprinse. Milei i se părea

familiar locul acela, de parcă l-ar fi văzut cu câteva minute înainte, dar fără să poată să-și amintească cu cât timp în urmă. Când a ajuns în dreptul cutiei, a apăsat pe capac, neștiind cum să-l deschidă întrucât niciodată nu mai deschisese una, iar în timp ce încerca să bage plicul, a zărit o umbră apărând lângă ea, pentru ca apoi să audă o voce feminină șoptindu-i:

— Lasă-mă să te ajut, Kiera, i-a spus Miren, pe tonul cel mai blând de care era în stare.

Mila a tresărit, lăsând să-i scape caseta pe jos. Între timp, Iris, care văzuse din mașină cum femeia aceea se apropiase fulgerător de fiica ei, a simțit cum tot ce avea mai drag avea să-i fie smuls într-o clipită, așa că a coborât repede din autovehicul și a alergat spre Mila.

— Kiera? a întrebat fata cu un aer nedumerit. Cred că... mă confunzi cu altcineva.

Miren s-a aplecat și a ridicat plicul cu atâta grijă încât Mila nu a simțit niciun pericol, chiar dacă mama ei venea într-un suflet.

— Cine ești? a întrebat ea.

— O... veche prietenă a părinților tăi.

— Îi cunoști pe părinții mei?

— Da. Cred că mult mai bine decât... tine, a răspuns Miren.

Mila s-a încruntat, încercând să înțeleagă la ce se referă.

— Ne cunoaștem? a întrebat chiar în clipa când Iris a ajuns lângă ea și a prins-o de braț cu putere.

— Hai. Trebuie să plecăm, iubito. Urcă-te în mașină!

— Ce e, mamă? a întrebat Mila, confuză, fără să-i înțeleagă atitudinea.

— Plecăm! Hai, urcă!

— O cunoști pe femeia asta? a întrebat ea. Spune că e prietenă cu tine.

— Nu e adevărat! Hai, urcă-te odată! a țipat Iris cu disperare.

Miren a lăsat plicul în cutia poștală pe care a închis-o apoi. A văzut cum Iris o trăgea pe Kiera spre mașină și a alergat după ea.

— Cum ați putut să trăiți cu povara asta? a întrebat-o Miren, în timp ce Iris o împingea pe Mila în mașină și o ocolea ca să se urce la locul șoferului. Cum ați putut să-i furați viața întreagă unei fete?

— Nu știți nimic, a țipat Iris înainte să încerce să se urce în mașină.

— Nu mergeți nicăieri! a strigat Miren, încercând o armă și ațintindu-i-o spre cap.

Lui Iris i s-a tăiat răsuflarea pentru câteva clipe, privind-o cu tristețe,

apoi a implorat-o:

— Vă rog... nu. Mila nu... nu merită asta. E o fetiță bună. Nu merită să-și piardă mama.

— Știu. Dar nu merita să o piardă nici mai înainte, i-a răspuns Miren fără menajamente.

Iris a oftat, neputincioasă. O linie roșiatică i s-a desenat pe marginea pleoapelor.

— Urcă în mașină și pornește, a spus Miren, cu tonul cel mai serios rostit vreodată, apoi a deschis portiera și s-a așezat pe banchetă în spatele Milei, căreia începea să i se facă frică. Kiera trebuie să se întoarcă la adevărații ei părinți.

59.

***27 noiembrie 2010
Ziua ultimei înregistrări
Centrul New York-ului***

***Prietenii buni îți sunt mereu alături,
chiar dacă nu îi vezi.***

Jim Schmoer își petrecuse întreaga dimineață predând unui grup care i s-a părut la un moment dat că era format dintr-o mulțime de Miren Triggs. Studenții îl urmăreau cu privirea, îi lansau întrebări incomode și contradictorii, punând la încercare spiritul lui critic. Era fericit. Anii în care venea la cursuri entuziasmat – dar supărat pentru că foarte rar întâlnea printre studenți vreun spirit jurnalistic – rămăseseră în urmă. Seria aceea era diferită. De fiecare dată când el întreba ceva, descoperea că studenții deja discutaseră subiectul pe rețelele de socializare și că luaseră parte la diverse polemici pe Facebook, Twitter, Reddit sau Instagram, formându-și păreri personale așa de eterogene încât predarea devenise o confruntare fascinantă pentru iubitorii de dezbateri aprinse. Caracterul instantaneu al internetului deschisese ușile informației și dialogului, încât profesorul s-a gândit că aceea era, neîndoielnic, cea mai bună grupă pe care o avusese vreodată. Deși rețelele erau responsabile în egală măsură și de propagarea știrilor false, studenții aceia nu păreau să aibă niciodată încredere în ceea ce citeau dacă nu comparau informația cu o sursă oficială. Era atât de concentrat și de captivat de această generație care evolua cu o forță și un entuziasm nemaiîntâlnite, încât își petrecea toată ziua căutând metode de inovare pentru a satisface voracitatea unei mulțimi de aspiranți la profesia de jurnalist, poate cu mai mult nerv decât avusese el vreodată. Când a ajuns la biroul lui din Universitatea Columbia la trei după-amiaza, după șase ore de predare la foc continuu, a văzut că avea mai multe apeluri pierdute de la un număr pe care nu îl cunoștea.

A ezitat dacă să sune la rândul lui sau nu, dar era jurnalist și nu putea

lăsa fără răspuns acea întrebare care îi trezise într-atât curiozitatea.

A sunat la acel număr și, după trei tonuri de apel, a auzit o voce feminină:

— Spitalul Lower Manhattan, cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, a spus profesorul. Am mai multe apeluri pierdute de la acest număr de telefon. S-a întâmplat ceva?

— Cum vă numiți?

— Schmoer, Jim Schmoer.

— O clipă numai... să verific... Nu... trebuie să fie o greșeală. Nu am sunat de aici pe nimeni cu numele de Jim Schmoer, a rostit persoana de la capătul celălalt pe un ton asept.

— O greșeală spuneți? E imposibil. Am patru apeluri pierdute. Sunteți sigură că nu am fost sunat cu un motiv anume?

— Patru apeluri? În ordine, lăsați-mă să verific...

Vocea s-a îndepărtat de receptor, părăd că i se adresează altei persoane:

— Tu l-ai sunat pe un anume Jim Schmoer, Karen?

Un „da” ușor a răzbătut până la urechile profesorului, făcându-l să se îngrijoreze imediat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat speriat.

— O clipă...

Vocea de la capătul celălalt al firului a fost înlocuită o clipă mai târziu de una mai suavă și caldă:

— Dumneavoastră sunteți Jim Schmoer? Profesorul Jim Schmoer?

— Eu sunt. Despre ce e vorba?

— Figurați ca persoană de contact pentru urgențe la... să vedem... cum se numește persoana?

— Urgențe? Ce-mi spuneți? La cine? Ce s-a întâmplat?

Profesorul s-a simțit cuprins de un val brusc de căldură. Părinții lui locuiau în New Jersey și s-a gândit că poate i se întâmplase ceva unuia dintre ei.

— Părinții mei sunt bine? Ce s-a întâmplat?

— Nu e vorba de părinți. E o tânără, pe nume... Miren Triggs. O cunoașteți?

27 noiembrie 2010
Doisprezece ani de la dispariția Kierei
Dyker Heights, Brooklyn

*Și dacă tot întunericul ăsta
nu ar fi de fapt decât o legătură pe ochi?*

— Mamă, ce se întâmplă? a întrebat Mila, speriată, gata să izbucnească în plâns, de pe locul de lângă șofer.

Nu era pregătită pentru lumea înconjurătoare. Îi era teamă, iar situația aceea era așa de nouă și de năucitoare încât nu știa cum să reacționeze.

Iris a apăsă pedala de accelerație, iar mașina a pornit în trombă spre nord, în timp ce primele raze de soare începuseră să ilumineze zgârie-norii orașului, profilându-se ca niște coloane uriașe de aur de partea cealaltă a fluviului.

— Întoarce aici, la dreapta, spre parcul Prospect, a ordonat Miren, cu pistolul îndreptat spre Iris, care plângea neconsolată.

Lângă parc locuia Grace Templeton. Iris conducea uitându-se drept în față, ștergându-și lacrimile din când în când, știind că totul se apropia de sfârșit. Era flancată de vreo zece automobile, ai căror pasageri își începeau și ei ziua, străini de coșmarul din vecinătate ce urma să se încheie în curând.

— Cine ești? a întrebat ea. De ce faci asta? De ce vrei să-mi iei fetița?

— Mamă! Ce se întâmplă? a strigat Kiera, fără ca glasul ei să răzbătă dincolo de mașină.

— Fetița ta? Kiera... femeia asta nu e mama ta, a spus Miren, ridicându-și vocea.

— Despre ce vorbești? Mamă, ce vrea să spună?

Deodată, Iris a apăsă pe accelerație, fără să țină seamă de indicațiile lui Miren. Nu a virat spre parc. Se simțea gata să explodeze pe dinăuntru. După ce a gonit o porțiune de drum, a răsucit brusc volanul și a luat-o pe Belt

Parkway, evitând în ultimul moment un camion care era să răstoarne micul Ford.

— Ce faceți? a țipat Miren. Mergem la casa adevăraților ei părinți!

Autostrada aceea înconjura Brooklynul pe lângă canal, înălțându-se până la jumătatea clădirilor de birouri și a navelor industriale desfășurate de-a lungul impunătoarei panorame de zgârie-nori din Manhattan ce se deslușea la orizont.

— Adevărații părinți? a șoptit Kiera, confuză.

— Nu o asculta, Mila! Minte!

— Vreți să-i povestiți? Sau mai bine îi povestesc eu? a întrebat Miren cu glas amenințător.

— Mamă, ce vrea să spună?

Iris aproape că se sufoca. Tensiunea o copleșise. Nu putea să mai suporte. Se gândea că, mai devreme sau mai târziu, adevărul tot avea să-i fie aruncat în față, numai că înăuntrul ei nutrise mereu speranța că asta nu avea să se întâmple niciodată.

Crezuse dintotdeauna că cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru fetița, mititica, prințesa ei, pentru tot ceea ce iubise mai mult în viață, era să-i ascundă originile, ferind-o astfel de un adevăr crud: că mama ei era o ființă îngrozitoare, că o răpise și o despărțise de părinții ei adevărați, alături de care ar fi avut o viață mai bună decât îi oferise ea sau i-ar fi putut oferi vreodată. Iris o crescuse pe Mila într-o atmosferă de teroare, de frică față de lumea din afară, cu singura intenție egoistă ca nimeni, niciodată să nu-i ia fetița. Nu se mai temea de consecințe. Nu îi era teamă de închisoare, de condamnarea pe viață, nici măcar de pedeapsa cu moartea; nu îi era teamă decât să se despartă de ea. Iar teama aceasta îi dominase întreaga existență. Educația în casă, deconectarea de exterior. Mila nu cunoscuse cu adevărat decât două persoane în viața ei: doi părinți impostori care voiau mai degrabă să aibă un copil decât să-l crească în condiții bune și care, prin înșelăciune, insuflându-i teamă de lumea de afară, transformaseră o copilă plină de viață într-o adolescentă captivă între patru pereți. Asta era cea mai mare greșală pe care o putea comite un părinte împotriva unui copil: să-i taie aripile ca să nu mai poată zbura.

— Vreți să-i povestiți? Sau mai bine îi povestesc eu? a repetat Miren, de data aceasta pe un ton și mai amenințător.

În cele din urmă, Iris a rostit printre hohote de plâns:

— Îmi pare rău... Mila. Îmi pare tare rău...

— Ce vrei să spui, mamă?

— Nu... nu ești fiica mea, a recunoscut ea cu vocea frântă în mii de bucăți. Nu... nu suferi de nicio boală. Poți să ieși... fără să ți se întâmple nimic. Și înainte... puteai să ieși fără să pățești nimic.

— Despre ce vorbești, mamă? De ce spui asta? Chiar sunt bolnavă, susținea mai departe Kiera, descumpănită.

— Nu sunt mama ta, Mila... a continuat femeia. Will și cu mine... te-am adus la noi acasă din 1998. Erai singură pe stradă, în mulțime, și plângeai, în timpul paradei de Ziua Recunoștinței, iar eu ți-am întins mâna și atunci ai încetat să mai plângi. Mi-ai zâmbit, iubito, iar eu... am simțit dintr-odată că eram mama ta. Iar apoi, nu știu cum, ai vrut și tu să vii acasă cu noi. În timp ce mergeam împreună pe stradă m-am gândit că la un moment dat o să ne întoarcem și o să te ducem la părinții tăi, dar mâna ta... pașii tăi micuți, zâmbetul tău... Mereu ai fost o fetiță numai zâmbet... Așa ai fost până când am ajuns noi. Îmi pare rău, Mila.

— Mamă? a spus Kiera, care începuse să plângă pe la mijlocul explicației lui Iris, de parcă ar fi fost din nou fetița care se desprinsese de mâna tatălui în timpul paradei din 1998.

Iris și-a recăpătat puterea cât să continue abia după câteva clipe:

— Iar într-o zi... când Will de-acum nu mai era... i-am văzut pe părinții tăi la televizor. I-am văzut cum plâng în timpul unei comemorări cu lumânări aprinse în ajun de Ziua Recunoștinței, dedicate ție. În ziua aceea ți-am văzut părinții plângând după tine, fetița mea.

Miren nu a vrut s-o întrerupă. Kiera o asculta cu inima frântă și ochii roșii, hohotind de plâns.

— Spune-mi că nimic din toate astea nu e adevărat, mamă. Te rog... spune-mi că nu e adevărat.

— M-a durut așa de mult... M-am simțit ca o ticăloasă... încât am vrut să le spun într-un fel că erai teafără, că nu era nevoie să-și facă griji, că cineva veghea asupra ta și că îți era bine.

— Le-ați trimis trei înregistrări video în doisprezece ani, a întrerupt-o Miren. De ce?

— Așa e... am folosit camera instalată de Will... Am făcut înregistrarea și am lăsat-o acasă la părinții ei. Am crezut că astfel aveam să pun capăt durerii, dar... după o vreme, apăreau iar la televizor, iar eu încercam să le

spun din nou că tu erai bine și că trebuia să mă lase pe mine mai departe să mă ocup de tine și să te cresc cu toată grija, așa cum meritai. Că nu aveau de ce să se frământa. Eu nu voiam decât... să știe că... nu ți se întâmplase nimic rău.

— Mamă... a spus Kiera, care s-a aruncat asupra ei și a îmbrățișat-o, plângând mai sfâșietor ca niciodată, cu inima copleșită de un potop de contradicții, ca în toiul unei lupte nevăzute între iubire și tristețe.

— Numele tău este Kiera Templeton, nu Mila, a șoptit Iris, cu glasul găuit. Îmi... îmi pare rău, iubirea mea... Eu... eu nu voiam decât ce e mai bine pentru tine.

Kiera a continuat să plângă, apoi a întrebat după câteva clipe:

— Și ce o să se întâmple acum? Eu... te iubesc, mamă. Nu-i nimic, bine? a spus ea, ștergându-i o lacrimă. Vreau să rămân cu tine, te rog.

Vehiculul a coborât o rampă și a intrat deodată în adâncimile tunelului Hugh L. Carey, care lega Brooklyn de Manhattan, înlocuind strălucirea zorilor cu o lumină fluorescentă ce se strecura intermitent înăuntrul vehiculului.

— Știu, iubito... dar nu putem să mai fim împreună, înțelegi? Nu pot... nu pot să mă mai privesc în oglindă de când ai aflat ce am făcut. Nu pot să mai continui în felul acesta, Mila.

— Dar eu vreau să fiu cu tine, mamă. Te iert din toată inima. Nu contează ce ai făcut. Știu câtă grijă ai avut de mine. Știu cât de mult mă iubești, mamă.

— Trebuie să vă predați, a întrerupt-o Miren, neliniștită. Dacă o faceți, poate vi se acordă o circumstanță atenuantă și vă puteți vedea la vorbitor în penitenciar.

Miren încerca să analizeze situația, ca să poată atenua atmosfera aceea tensionată. Se uita la Iris care tremura cu mâinile încleștate pe volan, în timp ce Kiera i se părea imprevizibilă. La început crezuse că dacă o găsea însemna că o salva, dar cum putea să facă asta dacă o crescuseră în lanțuri?

— Părinții vor să știe unde este fiica lor. Nu e cinstit nici față de ei, nici față de Kiera. Gândiți-vă la ea. Predați-vă. Aproape de ieșirea din tunel se află biroul FBI. Predați-vă și totul o să se termine cu bine. Mă auziți?

— Nu sunteți de la poliție? a rostit Iris, hohotind încă de plâns.

— Sunt jurnalistă, a răspuns Miren. Nu vreau decât ce-i mai bine pentru Kiera și ca părinții ei să afle adevărul.

— Și eu vreau ce e mai bine pentru fiica mea, a murmurat cealaltă, apoi a oftat, încercând să-și stăpânească noianul de trăiri care îi năvăliseră în piept.

Kiera s-a ghemuit lângă ea și a îmbrățișat-o din nou, știind că poate, atunci când vor ajunge la biroul FBI, nu avea s-o mai poată face niciodată.

Iris a plâns și a simțit de-a lungul unui minut nesfârșit îmbrățișarea fiicei sale care plângea alături. Atunci și-a amintit dintr-odată de nenumăratele dăți când se jucaseră împreună, de câte ori râseseră în timp ce dansau fără să țină seama de niciun ritm pe muzica unor filme vechi pe care i le punea ea, de câte ori îi istorisise câte o poveste inventată în care ea era vrăjitoarea, iar fetița era prințesa. I-a venit în amintire cum plângea Kiera de câte ori se certau și cu câtă căldură o îmbrățișa după ce își cerea iertare. Și-a amintit cât de încordată era când o lăsa singură în casă pentru a se duce să facă diverse cumpărături, și cât de ușurată răsufla când, la întoarcere, o găsea tot acolo, că nu plecase, ci o aștepta cu zâmbetul pe buze. Cu timpul, între ele s-a creat o complicitate a captivității, un fel de joc în care păreau să se lupte cu un dușman din afară. Își amintea cum o îmbrățișa Mila când se întorcea acasă după ce ieșise pentru vreo trebuință, iar fetița îi șoptea că tot pericolul trecuse. Trecuseră împreună prin atâtea momente încât simplul fapt de a-și imagina viața fără ea era mai groaznic decât moartea. Abia atunci a înțeles de ce murise Will. A înțeles că se simțea gol pe dinăuntru fără afecțiunea copilei.

— Totul ar fi fost așa de ușor... i-a șoptit ea Milei.

Soarele de la capătul tunelului i-a iluminat chipul lui Iris și, tocmai când vehiculul era pe punctul să treacă de pragul orbitor, Miren și-a dat seama că femeia apăsase pe accelerație și că ea își supraestimase capacitatea de a o face să gândească rațional. Nu mai voia împușcături cu orice preț, nu voia ca femeia asta să moară în mod tragic. Dar uneori și eroii din carne și oase, eroii adevărați, se pot înșela, iar Miren s-a înșelat la rândul ei imaginându-și că avea situația sub control.

Era cu neputință să dețină controlul asupra unei asemenea minți, și tot cu neputință era și să despartă de bunăvoie o mamă de fiica ei, chiar dacă cele două nu erau unite prin legături de sânge.

— Frânați! a strigat Miren, îndreptându-și pistolul spre capul lui Iris.

— Până aici a fost, iubito, a spus Iris gâfâind istovită.

— Mamă! a implorat-o Kiera, desprinzându-se de mama ei și

sprijinindu-se repede de bordul vehiculului când a virat brusc la stânga.

— Nuuu! a strigat Miren, cu o ultimă încercare de a opri tragedia.

Deodată s-a auzit o împușcătură și zgomotul făcut de spargerea unui geam. Glonțul a atins craniul lui Iris și a trecut prin parbriz. La ieșirea din tunelul cu câte două benzi pe sens, mașina a trecut deodată pe contrasens cu o viteză de mai bine de o sută de kilometri pe oră. Soarta a vrut să treacă aproape razant, la o distanță de nici zece centimetri, pe lângă o motocicletă, dar nenorocirea, mereu prezentă în momentele de cumpănă, mereu gata să schimbe cursul lucrurilor, a făcut ca Fordul să se izbească de botul unei furgonete de aprovizionare, încărcată la maximum, solidă, care i-a barat calea.

61.

27 noiembrie 2010

*Doisprezece ani de la dispariției Kierei
Spitalul Lower Manhattan*

*Când totul pare sfârșit,
de fapt e vorba de un nou început.*

Profesorul Schmoer mergea pe holul spitalului cu o viteză neobișnuită pentru el, cu inima bătându-i puternic, așa că era imposibil să pășească la fel de calm ca întotdeauna. Trecuseră câțiva ani de când nu o mai văzuse pe Miren Triggs, dar îi citea în continuare articolele publicate în *Manhattan Press*, care-i iluminau de fiecare dată fața cu un zâmbet plin de mândrie. Într-o vreme chiar se gândise să reia legătura cu ea, dar mereu găsea scuza perfectă ca să nu-și ducă intenția până la capăt.

O iubea în felul lui, în depărtarea amintirii din noaptea aceea, gândindu-se că poate și ea nutrea același sentiment care menținea vie conexiunea stranie și incertă dintre ei. A trecut de mai multe uși batante care continuau să oscileze câteva secunde în urma lui, apoi a ajuns pe un alt coridor care părea și mai lung decât cel dinainte, uitându-se totodată la afișele corespunzătoare fiecărui salon. Când a ajuns în cele din urmă în dreptul camerei 3E, după cum îi indicase recepționera, a aruncat o privire pe geamul de la ușă înainte să deschidă.

A recunoscut-o de îndată ce a intrat, chiar așa adormită și plină de vânătași cum era, conectată la aparate care îi monitorizau funcțiile vitale. În ciuda faptului că se schimbaseră de ultima dată când o văzuse, pleoapele închise și părul castaniu erau ale aceleiași fete energice și hotărâte din urmă cu câțiva ani.

S-a așezat undeva în salon, așteptând scurgerea orelor. Din când în când mai venea câte un cadru medical să se asigure că nu erau probleme, apoi se retrăgea. Chiar înainte de lăsarea nopții, Miren a deschis ochii cu un zâmbet firav.

— Ei... te-ai trezit... a șoptit profesorul pe un ton cald.
— Iar domnul profesor... a venit.
— Dacă voiai să mă vezi nu era nevoie de toate astea... Acum... nu mai ești studenta mea. Nu trebuie să-mi mai spui așa. Ne-am putea da o întâlnire... ca toți oamenii.

Miren a schițat un zâmbet cu ochii întredeschiși.

— Mi s-a spus că ai avut noroc, a încercat să o încurajeze profesorul. Ești rezistentă, nu glumă. Am înțeles că a murit o persoană în accident.

— Am găsit-o, a spus ea pe un ton serios.

— Pe cine ai găsit, Miren?

— Pe Kiera.

— Kiera? Kiera Templeton?

Miren a încuviințat cu greutate.

— Dar... unde se află? La cine? Accidentul are legătură cu asta?

Miren a scos un suspin de durere și a închis ochii, apoi și-a recompus figura și a continuat:

— Ai putea să-mi faci o ultimă favoare, Jim?

— Sigur... Miren, a spus în șoaptă, apropiindu-se cu blândețe de gura ei ca s-o audă mai bine.

— Ai putea să le ceri părinților ei să vină? E foarte important. Trebuie să știe ce s-a întâmplat.

•

Peste câteva clipe, agentul Miller și-a auzit telefonul sunând în buzunar chiar în momentul în care ajungea în Herald Square și se uita cum orașul se lumina aproape instantaneu cu luminițe de Crăciun. Rătăcise pe străzi fără să știe ce să facă și încotro să o ia, ajungând în cele din urmă în locul unde începuse povestea Kierei Templeton. Fetița dispăruse undeva în acea piață și un fior i-a străbătut corpul la gândul că nu avea să o găsească niciodată. Și chiar dacă ar fi găsit-o, era posibil ca nici măcar să nu-și amintească de părinții ei, întrucât dispăruse pe când avea trei ani, iar el știa că memoria funcționa în mod selectiv la această vârstă fragedă. Agentul a încercat să-și aducă aminte de cele mai vechi imagini păstrate în minte, dar și-a dat seama că nu erau altceva decât simple clișee desfășurate fulgerător cu el însuși sub înfățișarea unui băiețel de cinci sau șapte ani care trăgea de un căruț de jucărie, fără să poată fi sigur că despre el era vorba.

A răspuns la telefon fără să se uite la ecran și l-a salutat o voce

masculină pe care nu o mai auzise până atunci:

— Domnul Miller? Sunteți domnul agent Miller?

— Da. Cine este la telefon?

— Mă numesc Jim Schmoer, sunt profesor la Universitatea din Columbia.

— De la universitate?

— V-am sunat la birou, iar unul dintre colegii dumneavoastră mi-a dat numărul personal. Mi-a spus că nu mai lucrați acolo.

— Da... n-ar trebui...

— Știți, vă contactez din partea lui Miren Triggs. Telefonul ei e distrus. Mi-a cerut să vă sun pe dumneavoastră și pe familia Templeton. A suferit un accident și nu avea cum altfel să vă găsească.

— Miren Triggs? Unde e? Trebuie să mă întâlnesc cu ea. Amprentele ei... se află pe... a ezitat el, neștiind dacă să dezvăluie că urmele degetelor lui Miren și ale Kierei fuseseră găsite pe plic.

— Miren e bine. Are doar niște oase rupte și a suferit o ușoară comoție.

— În ce spital se află? a întrebat el, neliniștit.

— În Lower Manhattan. Vă rog să anunțați dumneavoastră familia Templeton. E important... A făcut o pauză, ca să se asigure că agentul îl asculta cu atenție, apoi a adăugat: A găsit-o pe Kiera.

•

Când a ajuns la spital, familia Templeton s-a întâlnit cu agentul în fața complexului ale cărui porți s-au dat la o parte ca două lame ascuțite, deschizându-le calea spre unul dintre cele mai tensionate momente ale vieții lor. Aaron și Grace aveau un aer înfrânt, dar pășeau cu mai multă repeziciune decât s-ar fi putut ghici după aparențe. Amândoi aveau întipărită pe față durerea anilor de întristare, chiar dacă în privire li se putea citi un licăr de speranță sub forma unor lacrimi gata să se scurgă în gol.

De îndată ce s-a apropiat de ei, agentul i-a salutat cu o îmbrățișare efuzivă.

— Ben... Ai aflat ceva?

— Încă nu. Abia am ajuns. Am înțeles că Miren Triggs are să ne spună ceva. Și vrea să fim toți de față. Nu am anunțat pe nimeni. Nu vreau să se scurgă nicio informație. Pare ceva important.

Aaron s-a desprins de Ben și a apucat mâna soției sale, care „după atâția ani, l-a strâns la rândul ei de mână și a mers alături de el, suspinând din

greu la fiecare pas.

— E ceva în neregulă aici, a spus agentul înainte să o ia înaintea lor, călăuzindu-i prin spital.

Au intrat în salon, unde au văzut-o pe Miren așezată pe pat, îmbrăcată în haine de spital și bând dintr-un pahar cu apă. Se simțea ceva mai bine, chiar dacă era încă slăbită. Pe față avea un hematom, iar brațul îi era înfășurat în bandaje.

— Domnule agent, l-a salutat profesorul, sunt Jim Schmoer, eu v-am sunat. Domnule și doamnă Templeton, presupun că o cunoașteți deja pe Miren Triggs.

— Doamne sfinte, Miren... ce ți s-a întâmplat? a întrebat Aaron. Ești bine?

Grace se afla lângă soțul ei, agitată, nerăbdătoare să afle motivul celui telefon neașteptat. Amândoi știau că Miren le căuta în continuare fiica sau, cel puțin, asta le dăduse de înțeles când venise odată să-i viziteze ca să-i întrebe despre Kiera sau despre împrejurările în care dispăruse.

Înainte să vorbească, Miren a stat puțin pe gânduri, căutând cuvintele potrivite. De ani de zile se gândise la acest moment, își imaginase clipa când totul avea să capete înțeles, așa că s-a ridicat deodată, cu greutate, sprijinindu-și mai întâi cu precauție un picior gol pe pardoseală, asigurându-se că nu era o mișcare dureroasă, și apoi, cu perfuzia după ea, s-a îndreptat spre familia Templeton.

— Miren... ar trebui să te odihnești, a spus profesorul, apropiindu-se de ea.

— Sunt bine. Doar că... nu-mi găsesc cuvintele ca să vă explic tot ce i s-a întâmplat Kierei, tot ce am descoperit despre ea.

Aaron și Grace s-au îmbrățișat cu capetele aplecate, strângându-și pleoapele atât de tare încât le era și mai greu să-și stăpânească plânsul. Nu erau pregătiți pentru ce ar fi putut să urmeze. De fapt, cine era? Nici măcar Miren nu se simțea stăpână pe sine și nu știa ce urma să facă. În glasul ei se ghicea o notă de disperare, care nu era decât rodul unei vieți de căutări dureroase.

— Am găsit-o pe Kiera, a spus în cele din urmă.

Grace și-a dus mâna la gură și a izbucnit în plâns, întrebând cu glas sfâșietor:

— Unde este? a întrebat ea gâfâind. Cine a răpit-o? Fetița mea, rostea ea

printre hohote, fetița mea...

Miren nu a răspuns. Și ei îi era greu să nu se lase în voia sentimentelor. De fapt, o simțea pe Kiera de parcă ar fi fost ea însăși, și de fiecare dată când se uita la înregistrările video, își imagina propria persoană înăuntrul camerei aceleia cu tapet înflorat portocaliu, mângâind-o pe obraji, de parcă s-ar fi căutat pe sine, de parcă încă ar mai fi purtat rochia portocalie din noaptea în care viața ei s-a schimbat pentru totdeauna. În fetița aceea își vedea fricile, vulnerabilitatea; vedea tot ce se ascundea în adâncimile propriei inimi: o enigmă, un rebus cu neputință de rezolvat, un puzzle construit din clipe dureroase.

Și-a dat seama că nu putea să mai amâne momentul și, pe când ceilalți o priveau în așteptarea unui răspuns – părinții dărmăți, agentul Miller neliniștit și profesorul cuprins de un fel de admirație față de fluturile acela rănit pe care el îl cunoscuse pe când era doar o crisalidă –, a ieșit din salon și le-a spus întorcându-se spre ei:

— Urmați-mă, vă rog!

Mergea cu greutate, împingând stativul cu perfuzia, ale cărui roți scoteau un scârțâit ușor pe holul pustiu. Părinții Kierei o priveau cum înaintează fără să știe la ce să se aștepte, cuprinși de o avalanșă de emoții amestecate. Miren s-a oprit câțiva metri mai departe în fața salonului 3K, în timp ce părinții se uitau unul la altul năuciți, întrebându-se ce se petrece, cu inimile care încetaseră să mai bată și începuseră să tremure.

— Grace, Aaron, aici e fiica voastră, a spus ea în cele din urmă, lăsându-i s-o vadă prin ușa deschisă pe Kiera Templeton în timp ce dormea, conectată la mai multe monitoare care afișau funcțiile vitale în parametri normali. Avea un picior în ghips și o parte a capului acoperită cu un bandaj, dar era Kiera, fără nicio îndoială.

Grace și-a dus mâna la gură și a izbucnit iarăși în plâns când i-a recunoscut gropița din bărbie care îi rămăsese întipărită în memorie și pe care i-o mângâia uneori când fetița adormea alături, cu atâția și atâția ani în urmă. S-a apropiat ușor, cu obrajii scăldați în lacrimi, urmată îndeaproape de Aaron în tăcere, ca să nu tulbure pacea acelei reîntâlniri dureroase pe care și-o doriseră toată viața. Când Grace a ajuns în sfârșit lângă pat, s-a întors spre Aaron, l-a strâns cu putere în brațe, plângând și șoptindu-i câteva cuvinte neînțelese pentru ceilalți, pline de semnificație numai pentru ei doi. Imediat după ce a asistat la acel moment, Miren a închis ușa

salonului pe dinafară pentru ca bucuria acelei familii să nu se risipească dincolo de cei patru pereți.

Agentul Miller și-a așezat o mână pe umărul lui Miren, iar ea i-a răspuns cu un gest din cap.

— Unde s-a aflat în toți anii ăștia? a întrebat el. La cine?

— La o mamă nepotrivită, a răspuns ea. Dar, domnule agent, dați-mi voie să vă povestesc totul amănunțit la mine în salon. Cred că au nevoie să petreacă puțin timp în... familie, a rostit ea cu seriozitate.

Profesorul Schmoer i-a adresat o privire aprobatoare, apoi s-a apropiat de ea când a văzut-o că se îndreaptă din nou spre camera 3E. Miren a suspinat ușor când a simțit o înțepătură în coastă, iar profesorul a cuprins-o de mijloc ca s-o ajute să meargă.

— Te simți bine? a întrebat-o el cu un nod în gât, puțin agitat, știind-o pe Miren atât de aproape de el.

— Acum, da, a răspuns ea cu vocea întretăiată de emoție și schițând un zâmbet ușor, reținut.

A lăsat-o să se sprijine de umărul lui și i-a simțit căldura trupului sub halatul de spital, ce l-a purtat cu gândul la o călătorie cu taxiul, la înflăcărarea unei nopți care încă îi mocnea în suflet, conștient totodată că era posibil ca acele clipe să nu se mai repete. A înghițit în sec, încercând în felul acesta să-și stăpânească emoțiile pentru că știa că acea Miren de lângă el era foarte diferită de cea de care își amintea, dar identică sieși așa cum trebuie să fi fost mereu.

— Cum ai găsit-o? a întrebat el cu voce scăzută, întorcându-se la realitatea din fața lui.

— Nu am făcut decât să-ți urmez sfatul, Jim, a spus ea cu o voce caldă, mergând cu pași nesiguri pe lângă el. Niciodată nu am încetat să caut.

EPILOG

23 aprilie 2011
Câteva luni mai târziu

— Și Kiera cum se simte? Ați mai văzut-o de atunci? a întrebat o femeie din celălalt capăt al librăriei care ținea în brațe un exemplar din *Fata din înregistrare*.

— Da, am mai văzut-o, a răspuns Miren, apropiindu-se de microfon.

Glasul ei, ce părea mai răgușit și mai fragil decât de obicei, era amplificat de difuzoare, ciocnindu-se de cotoarele cărților înșirate pe rafturi. Miren frământa pixul în mâini pe sub masă, așa cum începuse să facă în timpul prezentărilor atunci când era încordată.

— Kiera este bine, dar nu pot să vă povestesc nimic mai mult. Preferă... să nu atragă atenția asupra ei. Încearcă să recupereze timpul pierdut, iar acesta e un drept pe care nimeni n-ar trebui să i-l răpească, oricât de mult s-ar fi străduit jurnaliștii să-i țină casa sub observație cu speranța de a o prinde atunci în cadru sau când își face cumpărăturile.

Femeia care adresase întrebarea a încuviințat fericită. Se lăsase noaptea peste New Jersey, librăria aceea mică de cartier rămăsese deschisă până târziu, o obligație îndeplinită de fiecare dată când aveau loc prezentări de carte. În sala principală nu încăpeau decât vreo douăzeci de scaune, așa că majoritatea celor care se înghesuiseră să intre ascultau în picioare, strângând fiecare la piept câte un exemplar din carte ca pe o fetiță pe care ar fi vrut s-o ocrotească.

Publicarea cărții lui Miren se bucurase de un succes mediatic uriaș la care nimeni nu se așteptase și pentru care nimeni nu depusese niciun efort. A profitat de săptămâna cât a stat în spital ca să scrie articolul final publicat în *Manhattan Press*, care s-a dovedit cel mai semnificativ din toată cariera ei. În acesta dezvăluia cum o găsisese pe Kiera Templeton și care fusese deznodământul calvarului străbătut de o familie de-a lungul mai multor ani uniți de firul roșu al durerii. În articolul acela scris pe laptop de pe patul de spital, Miren Triggs reda cu lux de amănunte cum s-a desfășurat

investigația și cum o familie cu probleme de fertilitate trecuse pragul ce desparte un vis de un coșmar.

Kiera Templeton fusese găsită în sfârșit și toată lumea voia să știe ce se întâmplase, unde se aflase în tot acest timp și ce fel de viață dusese. Prima pagină din *Manhattan Press* avea, ca întotdeauna, un conținut cu totul diferit de celelalte publicații. Articolul care deschidea ziarul se intitula „Cum am găsit-o pe Kiera Templeton” și era semnat de Miren Triggs. Formatul jurnalului din ziua aceea era ușor diferit, cu prima pagină publicată în întregime în culori și cu o fotografie a Kierei de când avea trei ani tipărită pe o hârtie mai groasă ca să reziste trecerii timpului. Tirajul din ziua aceea se dublase la două milioane de exemplare, fiind prevăzută o cerere ridicată, dar chiar și așa s-a dovedit insuficient.

Oamenii luaseră cu asalt chioșcurile și librăriile la aflarea veștii că fetița fusese găsită de o jurnalistă de la *Press*. Toți voiau să știe ce se întâmplase și cum anume reușise Miren Triggs să rezolve una dintre cele mai mari enigme din ultimii douăzeci de ani.

Când Miren se afla încă la pat și părinții veniseră de la distanță ca să-i țină de urât de-a lungul spitalizării ce părea nesfârșită, a primit vizita unei femei îmbrăcate în taier și pieptănate cu grijă. I-a spus că era Martha Wiley, editoare la Stillman Publishing, unul dintre cele mai importante grupuri editoriale din țară, și că i se oferea un contract de un milion de dolari în schimbul unui roman în care să relateze amănunțit despre anii de căutare ai Kierei Templeton.

Atunci Martha Wiley și-a luat rămas-bun de la Miren și i-a lăsat un număr de telefon la care să sune dacă voia să dezvolte vreodată articolul și povestea Kierei. În aceeași zi în care a ieșit din spital, Miren s-a dus cu pași nesiguri, însoțită de părinți, la apartamentul din Harlem, descoperind astfel că doamna Amber profitase de absența ei ca să-i umple cutia poștală cu anunțuri publicitare.

A râs. Ce altceva putea să facă?

Iar când a ajuns sus, și-a dat seama că ușa apartamentului fusese spartă și că hoții îi luaseră aproape tot ce găsiseră de valoare. Câteva clipe mai târziu a sunat-o pe Martha Wiley și i-a confirmat intenția de a scrie romanul acela, al cărui titlu începuse deja să-i răsună în minte: *Fata din înregistrare*.

Era un fel de omagiu adus articolului pe care îl scrisese în 2003.

În roman își dezvăluise temerile și ezitățile, cum se apropiase de cazul

Kierei și cum fetița aceea ajunsese să facă parte treptat din propria ființă până când a găsit-o doisprezece ani mai târziu, străduindu-se să respecte cu stoicism o promisiune făcută sieși: să nu înceteze niciodată să caute. Scrisese romanul în lunile de iarnă într-un apartament primitiv închiriat cu banii primiți ca avans în West Village, o zonă mai puțin problematică decât cea în care locuise înainte, pentru liniștea mamei. Singurele pericole din zonă erau buticurile elegante în care Miren nu călca niciodată. Când s-a publicat *Fata din înregistrare*, a ajuns imediat cea mai vândută carte din toată țara, iar Miren, căreia nu-i plăcea să vorbească în public, s-a văzut nevoită să iasă din carapacea în care se închisese în lunile cât a stat să scrie pentru a participa la cele douăsprezece lansări stabilite în contract.

O fată aflată în primul rând a ridicat mâna și, când a întâlnit privirea lui Miren, s-a încumetat să întrebe:

— Ai renunțat la jurnalism? Nu mai lucrezi la *Manhattan Press*?

Miren a tăgăduit cu un zâmbet sincer, apoi a început să explice:

— Este ceva la care nu se poate renunța. Sunt pasionată de jurnalism și cred că n-aș putea să fac altceva. De pildă acum, șeful meu, care este foarte înțelegător, mi-a dat câteva luni de pauză. Când mă voi simți pregătită, mă voi întoarce la redacția lor. Îl sun săptămână de săptămână ca să-i aduc aminte ca nu cumva să-mi ocupe cineva locul, a râs ea, la fel ca toți cei adunați în sală.

Lângă fata care pusese întrebarea mai devreme, un băiat brunet, probabil iubitul ei, și-a ridicat glasul deasupra celorlalți fără să-i mai lase vreme lui Miren să-și dea seama din ce parte a sălii venea:

— E adevărat că se va face un serial de televiziune despre tine? Am citit că un mare producător de filme a cumpărat licența de difuzare.

— Da, adevărul e că există un proiect în derulare, dar încă nu pot să spun nimic. Pot să spun însă că nu e... despre mine. E despre căutarea Kierei. Eu nu sunt așa de... interesantă pentru astfel de lucruri. Eu nu sunt decât o jurnalistă în căutarea unor povești care să fie istorisite. Și povestea era de data aceasta a Kierei Templeton.

Băiatul a încuviințat cu un zâmbet așa de luminos încât Miren și-a dat seama că era mulțumit de informații. A mai răspuns o vreme la întrebări ca într-o partidă de tenis, străduindu-se să prindă mingile și să nu le lase să cadă în afara terenului. Apoi o femeie care stătea în picioare i-a adresat la rândul ei o întrebare cu voce tare:

— E adevărat că porți o armă asupra ta?

Editoarea Martha Wiley, care o însoțea pe Miren la fiecare prezentare a cărții, a ridicat mâna și și-a cerut scuze cu voce tare:

— Cred că... nu mai avem timp și pentru alte întrebări dacă vreți să primiți și un autograf. Domnișoarei Triggs îi face plăcere să stea de vorbă cu dumneavoastră, dar în noaptea asta trebuie să prindem un avion către Los Angeles și suntem puțin în întârziere. Puteți să întrebați ce doriți în timp ce vă semnează exemplarul.

— Nu-ți face griji, Martha! a spus Miren. Cred că putem să mai răspundem la vreo două întrebări fără nicio problemă.

Cititorii s-au arătat recunoscători pentru gestul acela de generozitate, iar editoarea a plesăit din limbă, arătând spre un bărbat cu barbă din fundul sălii.

— Atunci ai o armă sau nu?

— Aveți spirit jurnalistic, a spus Miren zâmbind. Nu, nu am o armă la mine. Să spunem că asta e o... licență dramatică necesară în roman.

— Și relația cu profesorul? Și asta e o licență dramatică?

Miren a râs înainte să răspundă, apoi a adăugat:

— Bine, n-am să spun că așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla.

— Hai, povestește-ne. Doar rămâne între noi.

Toată librăria înțesată de oameni care aveau câte un exemplar din *Fata din înregistrare* a izbucnit într-un hohot de râs, atrăgând atenția celor care treceau atunci pe stradă.

— Să zicem doar că nici n-am simțit când am ajuns cu taxiul acasă, a recunoscut indirect Miren, străduindu-se să nu râdă.

Un murmur vesel a invadat librăria, iar Martha Wiley a început să bată din palme, îndemnându-i astfel și pe ceilalți cititori adunați în număr mare să aplaude la rândul lor. În fața mesei la care stătea Miren se formase un rând de oameni în așteptarea unui autograf, așa că și-a ridicat mâinile de pe genunchi și a luat prima carte de la o cititoare cu expresie entuziasmată care i-a mărturisit:

— Mi-a plăcut tare mult s-o citesc. Să nu renunți niciodată la scris.

— Nici n-am de gând s-o fac, a răspuns Miren, semnând mai departe.

Miren a îndurat cu stoicism șirul de laude. Simțea că nu merita să primească atâta căldură din partea celorlalți, așa că și-a propus să ofere fiecărei persoane cât timp avea nevoie pentru ca aceasta să se întoarcă acasă

cu un gând bun. Apoi s-a gândit că poate oamenii aceia se aflau acolo pentru Kiera și nu pentru ea însăși, încât simțea că, în ciuda succesului cărții sale, povestea ei de viață nu avea nimic interesant, întrucât ea nu era Kiera Templeton și nici nu supraviețuise unui adevărat calvar. Dar pe măsură ce vorbea cu fiecare dintre cei care treceau prin dreptul mesei cu un exemplar din *Fata din înregistrare* în mână, și-a dat seama că oamenii nu aveau decât cuvinte de laudă pentru ea și pentru ceea ce făcuse. „Ești o eroină”, „Lumea are nevoie de mai mulți oameni ca tine”, „Îți mulțumesc pentru că n-ai încetat să cauți”. O fetiță de opt ani, îmbrăcată cu un pardesiu roșu, care venise la librărie însoțită de mama ei, i-a spus câteva cuvinte care au mișcat-o mai mult decât s-ar fi așteptat: „Când o să fiu mare, vreau să fiu ca tine și să-i găsesc pe toți copiii dispăruți”. I se adunase o lacrimă în colțul ochilor, dar a reușit să o prindă pe vârful degetelor înainte ca cineva să-și dea seama.

Într-o parte a mesei se adunaseră scrisori și cadouri din partea unor cititori. Nu erau multe, așa că atunci când s-a încheiat sesiunea de autografe și librăria a rămas goală, proprietara, o femeie de vreo șaptezeci de ani care de o viață întreagă se străduia să transforme lumea într-un loc mai bun, s-a oferit să i le așeze într-o sacoșă de pânză oferită doar celor mai buni clienți, în timp ce îi mulțumea cu căldură pentru că alesese spațiul acela mic pentru una dintre prezentările cărții ei.

— Chiar nu aveți de ce să-mi mulțumiți. Dimpotrivă, eu vă mulțumesc că mi-ați făcut loc printre cărțile de aici, a răspuns Miren, ridicându-se și ajutând-o să pună pachetele în sacoșă.

Printre cadouri se afla și o replică în miniatură a cărții scrise de ea, un trandafir alb lăsat de un bărbat care nu fusese capabil să deschidă gura în timp ce îi dăduse un autograf și chiar un exemplar din ziarul *Manhattan Press* din anul 1998 cu primul ei articol apărut pe prima pagină cu James Foster în flăcări. A rămas surprinsă când l-a văzut din nou. Ultima dată îl văzuse înrămat în casa părinților ei, pe coridor, unde atrăgea mai degrabă praful decât privirile.

Scrisorile pe care le citea când ajungea acasă sau la hotel, în cazul în care era plecată din oraș, erau de obicei mesaje lungi în care i se cerea ajutorul pentru a fi găsite ființe dragi dispărute cu ani în urmă, găsirea unui loc de muncă, fără ca ea să poată îndeplini solicitarea sau chiar să dea curs unor propuneri romantice de-a dreptul hilare. Încerca să nu le acorde atenție, dar

și le nota în agendă pe cele care îi cereau ajutorul în cazul unor persoane dispărute ca să le parcurgă din nou povestea pentru a verifica dacă exista vreo lacună inexplicabilă în firul evenimentelor.

Din avalanșa de scrisori, una cu precădere i-a atras atenția. Era vorba despre un plic maro cu protecție, care în dreptul destinatarului avea scrise cu markerul doar patru cuvinte: „AI CHEF DE JOACĂ?”

— Ai văzut cine a lăsat asta? a întrebat-o pe editoare, care a tăgăduit din cap.

Miren nu-și amintea de nimeni care să-i fi lăsat plicul acela în timpul sesiunii de autografe. Adevărul era că nu fusese atentă, ținând seamă de faptul că în jurul mesei se strânsese o mulțime de lume care făcea fotografii în timp ce ea era concentrată să semneze exemplarele și le mulțumea celor prezenți pentru sprijin.

— Sigur e o propunere erotică. Deschide-l ca să râdem puțin.

Miren a pufnit aparent nepăsătoare, cuprinsă însă de o senzație stranie. Deși era scris cu majuscule, literele acelea inegale emanau o dezordine care deja îi înfipsea un cui în inimă.

— Poate e un fan țicnit. Se zice că fiecare scriitor are câte unul, a spus vânzătoarea în glumă.

— După scris, așa pare, a adăugat Miren, cu seriozitate.

Simțea că era ceva suspect cu plicul acela. O parte din ea îi spunea să nu-l deschidă, așa cum proceda uneori, cealaltă parte, în schimb, dorea să regăsească bunătatea din ochii celor care, vreme de câteva ceasuri, o priviseră cu entuziasm. Afară începuse să plouă, de parcă norii ar fi știut că trebuie să se dezlănțuie exact atunci pentru a crea atmosfera potrivită pentru un final ambiguu. Miren a desfăcut plicul și și-a băgat mâna înăuntru. Nu a descoperit nimic periculos la atingere, ci doar o hârtie rece și netedă. Când a scos însă conținutul, a descoperit că era vorba despre o fotografie făcută cu polaroidul, în tonuri întunecate și prost încadrată, reprezentând o imagine care a izbit-o cu putere drept în piept: în mijloc, o fată blondă, cu căluș la gură, privea spre cameră dinăuntru a ceva ce părea o furgonetă. Pe marginea de jos se putea citi:

„GINA PEBBLES, 2002”.



virtual-project.eu

violin

^[1] Tradiție introdusă în 1924 de lanțul de magazine Macy's din New York.

^[2] 911 este numărul de urgență corespunzător Statelor Unite.

^[3] Alertă numită după Amber Hagerman, o fetiță din statul Texas răpită și ucisă de un autor încă necunoscut în ianuarie 1996.

^[4] Lege federală din Statele Unite care prevede publicarea de către autorități a informațiilor despre infractorii sexuali, conținând nume, fotografie, adresă, loc de muncă, infracțiunea comisă, în scopul prevenirii abuzurilor împotriva minorilor. Legea a intrat în vigoare în 1994, când Megan Kanka, în vârstă de șapte ani și jumătate, a fost violată și ucisă de către Jesse K. Timmendequas, un vecin recidivist, condamnat în trecut tot pentru infracțiuni de natură sexuală.

^[5] Acronim corespunzător unui sistem de analiză a amprentelor, denumit *Integrated Automated Fingerprint Identification System*, utilizat de FBI din 1999

Fata din înregistrare

Javier Castillo

